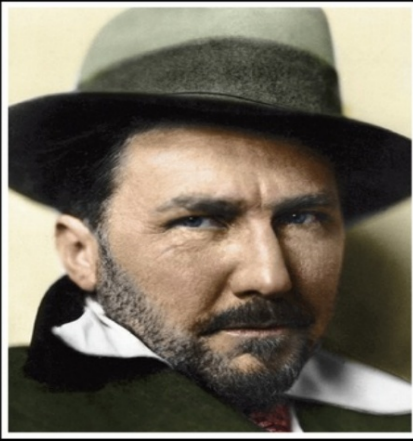
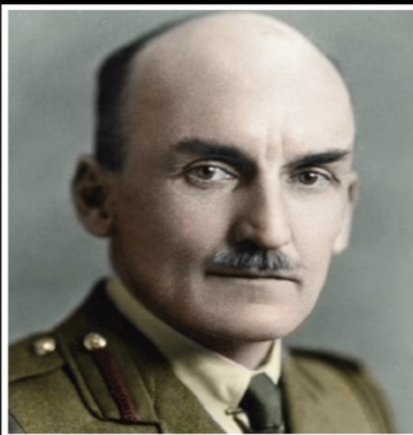
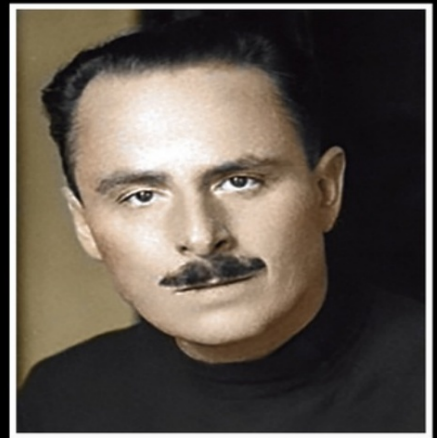
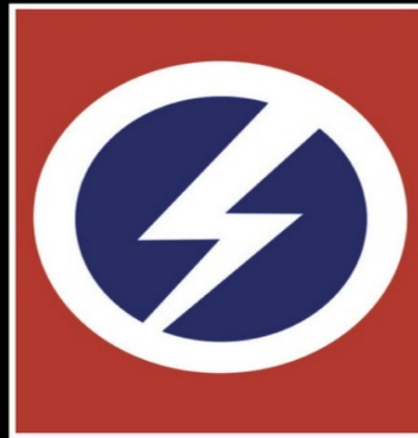

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

Volume One

Ֆաշիստական ձայներ

Էսսեներ «Ֆաշիստական եռամսյակից» 1936-1940 թվականներին

Հատոր մեկ

Ֆաշիստական ձայներ

Էսսեներ «Ֆաշիստական եռամսյակից» 1936-1940 թվականներին

Հատոր մեկ

Հեղինակային իրավունք © 2019 Sanctuary Press Ltd

Բոլոր իրավունքները պաշտպանված են: Այս գրքի ոչ մի մաս չի կարող վերարտադրվել որևէ ձևով՝ էլեկտրոնային կամ
մեխանիկական միջոցներով, ներառյալ լուսապատճենահանումը, ձայնագրումը կամ տեղեկատվության պահպանումն
ու վերականգնումը՝ առանց հրատարակչի գրավոր թույլտվության:

«Սանկչուարի Փրես» ՍՊԸ

Շելթոն փողոց 71-75

Քովենթ Գարդեն

Լոնդոն WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com Էլ. _____

հասցե՝ info@sanctuarypress.com _____

ՖԱՇԻՍՏԱԿԱՆ ՁԱՅՆԵՐ - ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՏՈՐ

Այս հրատարակությունը պարունակում է հետևյալ հեղինակների էսեներ՝

- Ջոն Բեքեր
- Ջեյմս Դրենան
- Նորա Էլամ
- Գեներալ Ֆրանկո
- Գեներալ-մայոր Ջ. Ֆ. Ս. Ֆուլլեր Ջոզեֆ
- Գեբելս Ջ. Բ. Հեյդոն
- Մաքս Հանգեր
- Ջորիան Ջենքս
- Ուիլյամ Ջոյս
- Դոկտոր Ռոբերտ
- Լեյ Ֆրենսիս
- Մաքեվոյ Սըր
- Օսվալդ Մոսլի Էզրա
- Փաուլո
- Վիդկուն Քվիսլինգ
- Ալֆրեդ Ռոզենբերգ
- Արթուր Ռիդ Անն
- Սիլիգ-Թոման Կլոդ Սաթոն
- Ալեքսանդր
- Ռեյվեն Թոմսոն Ա. Յուսուֆ Ալի

Բովանդակության աղյուսակ

Ֆաշիստական ձայներ

Ֆաշիզմի փիլիսոփայությունը՝ սրբ Օսվալդ Մոսլիի կողմից, Գերմանիան և նրա

կանաչը՝ Աննա Սիլիգ-Թոմանի կողմից, Ի՞նչ է սոցիալիզմը, Ջոզեֆ Գեբելսի կողմից,

Համաշխարհային փիլիսոփայություն և արտաքին

քաղաքականություն՝ Ալֆրեդ Ռոզենբերգի կողմից, Ֆաշիզմ, կանաչ և ժողովրդավարություն՝

Նորա Էլամի կողմից, Թանկարժեք ակերներ՝ Ջորջան Ջենքսի կողմից, Հիտլերի

Բերխտեսգադենը՝ Նոր Գերմանիայի իդիլիան՝

Ջոան Մորգանի կողմից, Սկանդինավյան համաշխարհային ֆեդերացիա՝ Վիդկուն Քվիսլինգի կողմից,

Ֆաշիզմի մեկնաբանություն՝ Կլոդ Սաթոնի կողմից, Պատերազմը

Իսպանիայում՝ գեներալ-մայոր Զ.Ֆ.Ս. Ֆուլերի կողմից, Գեներալ Ֆրանկոյի

ելույթը տնտեսական ուղղագրության վերաբերյալ՝ Էզրա Փաունդի կողմից, Անկման

պատճառները՝ Ա. Ռելվենի կողմից,

Թոմսոնի կողմից, Հեղափոխությունը դավաճանվեց՝ Էզրա Փաունդի կողմից,

Մարքսիզմ, փլուզման դոկտրինա՝ Ֆրենսիս Մաքսվոլի կողմից,

Թշնամին յիբերայիզմն է, Զ.Կ. Հելդոնի կողմից, Թոմաս

Քարլայլ - Ազգային սոցիալիստ՝ Ուիլյամ Ջոյսի կողմից, Ուիլյամ Մորիս - Ազգային

սոցիալիստ՝ Արթուր Ռիդի կողմից, Հրեական առասպելը

«Սկեպտիկոսի» կողմից

«Մուսոլմանական աշխարհը և Պաղեստինը»՝ Ա. Յուսուֆ Ալի, «Ֆաշիզմ և

դիալեկտիկա»՝ Ա. Ռելվեն Թոմսոն, «Հողագուրկները»՝ Ֆրենսիս Մաքսնոյ,

«Կորպորատիվ տնտեսագիտություն»՝ Ա. Ռելվեն Թոմսոն, «Նացիստական

շարժումը հեռանկարում»՝ Ջեյմս Դրենան, «Սոցիալական

ժողովրդավարությունը քայքայման մեջ»՝ Ջոն Բեքթը, «Ֆաշիզմ և պատերազմ»՝ գեներալ-

մայոր Զ.Ֆ.Ս. Ֆուլեր, «Առաջ ֆաշիզմում»՝ Օսվալդ Մոսլի, «Ուժ

ուրախության միջոցով»՝ դոկտոր Ռոբերտ Լեյ, «Գերմանական ձմեռային օգնության

աշխատանքը»՝ Մաքս Հանգեր:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Ֆաշիզմի փիլիսոփայությունը՝ սըր Օսվալդ Մոսլիի կողմից

Դասախոսություն, որը կարդաց սըր Օսվալդ Մոսլիի Անգլիախոսների միությունում չորեքշաբթի՝ 1933 թվականի մարտի 22-ին:

Օձեր հակառակորդները պնդում են, որ ֆաշիզմը պատմական հիմք կամ փիլիսոփայություն չունի, և այսօր իմ խնդիրն է ենթադրել, որ ֆաշիզմը խոր արմատներ ունի պատմության մեջ և պահպանվել է մտքի որոշ լավագույն դրսևորումներով: Ես, իհարկե, գիտակցում եմ, որ մեր գործունեությանը շատ փիլիսոփայություն չի կցվում ամենօրյա մամուլի սյունակներում, և երբ կարդացիք, որ ես պետք է դասախոսություն կարդացի «Ֆաշիզմի փիլիսոփայությունը» թեմայով, հավանաբար շատերդ ասացիք. «Ի՞նչ կապ ունի այս ավագակը փիլիսոփայության հետ»: Այնուամենայնիվ, վստահ եմ, որ դուք կհավատաք, որ հասարակական մտքի այդ մեծ հայելիները միշտ չէ, որ շատ ճշգրիտ արտացոլում են տալիս, և չնայած դուք կարդում եք միայն մեր առաջընթացի ավելի հուզիչ պահերի մասին, այնուամենայնիվ, կան այլ պահեր, որոնք ունեն որոշակի խորություն մտքի և կառուցողական հայեցակարգի մեջ: Մինչ այժմ որոշ չափով ճիշտ է, որ ֆաշիստական փիլիսոփայությունը շատ կոնկրետ և որոշակի ձև չի ստացել, բայց դուք պետք է հիշեք, որ ֆաշիստական հավատքը գոյություն ունի ընդամենը տասը տարուց մի փոքր ավելի. այն վերջին տասնամյակի աճ է: Սակայն դրա փիլիսոփայական նախապատմությունն արդեն իսկ որոշակի ձևակերպման ենթակա է, և դա տեղի է ունեցել շատ ավելի կարճ ժամանակահատվածում, քան պատմության որևէ այլ մեծ քաղաքական հավատքի համապատասխան զարգացումը: Ինչպես ֆաշիստական շարժումն ինքնին մի քանի մեծ երկրներում ֆենոմենալ արագությամբ է առաջ շարժվել դեպի իշխանություն, այնպես էլ ֆաշիստական հավատքն ու փիլիսոփայությունը՝ որպես մշտական մտածողություն, կյանքի նկատմամբ վերաբերմունք, շատ ավելի արագ են զարգացել, քան հին հավատքների փիլիսոփայությունները: Վերցնենք լիբերալիզմը. շատ երկար ժամանակահատված է անցել այնպիսի մարդկանց գրվածքների միջև, ինչպիսիք են Վոլտերը և Ռուսոն, և 18-րդ դարի վերջին և 19-րդ դարի սկզբին անգլիացի պետական գործիչների ձեռքում լիբերալ հավատամքի վերջնական ձևավորման միջև:

Իրականում այս մեծ քաղաքական շարժումներն ու հոգեբանական ցնցումները շատ դանդաղ բյուրեղացան մտքի, ինչպես նաև գործողությունների որոշակի համակարգի մեջ, իսկ ֆաշիզմի դեպքում, հավանաբար, բավականին շուտ է ակնկալել, որ տասը տարվա վերջում այն կստանա կոնկրետ բյուրեղացված ձև: Այնուամենայնիվ, ես կարծում եմ, որ ֆաշիստական փիլիսոփայությունը կարող է արտահայտվել հասկանալի տերմիններով, և չնայած այն բոլորովին նոր ներդրում է կատարում այս դարաշրջանի մտքում, այնուամենայնիվ, կարելի է ցույց տալ, որ այն ինչպես իր ծագումը, այնպես էլ պատմական աջակցությունը ստանում է անցյալի հաստատված մտքից:

Առաջին հերթին, ես ենթադրում եմ, որ գործողության փիլիսոփայությունների մեծ մասը բխում է նախորդ ժամանակաշրջանի մշակութային հակամարտությունների սինթեզից: Եթե մշակույթի, մտքի, վերացական մտորումների դարաշրջանում դուք գտնում եք երկու մեծ մշակույթներ սուր հակադրության մեջ, ապա հաջորդ գործողության դարաշրջանում սովորաբար գործնականում կգտնեք այդ երկու սուր հակադրությունների միջև որոշակի սինթեզ, որը հանգեցնում է գործողության գործնական դավանանքի: Այս հասկացությունը կարող է ձեզ թվալ, որ որոշ չափով ենթադրում է Շպենգլերի մոտեցում. և միանգամայն ճիշտ է, որ մեծ գերմանացի փիլիսոփան, հավանաբար, ավելին է արել, քան որևէ մեկը, ֆաշիստական մտքի լայն ֆոնը նկարագրելու համար: Բայց դա շատ լայն ֆոն է: Դա համաշխարհային պատմության մեծ ֆոն է, որից բխում է ֆաշիստական ենթադրությունը: Ոչ շատ ավելին, քան դա: Եվ հնարավոր է, որ նրան խանգարում է թեմային մոտենալ իր բնածին հոռետեսությունը, որն էլ, իր հերթին, ես համեստորեն կառաջարկեի ձեզ, բխում է ժամանակակից գիտության և մեխանիկական զարգացման նկատմամբ նրա լիակատար անտեղյակությունից:

Եթե նայեք Սպենգլերի ակնոցներին, անպայման կհասնեք *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշերի մասին եզրակացությանը*****

ծայրահեղ հոռետեսություն, քանի որ դրանք մթագնում են այն գործոնը, որն առաջին անգամ մարդու ձեռքում է դնում աղքատության խնդիրը ամբողջությամբ վերացնելու կարողությունը: Եվ ես կարծում եմ, որ մեր գերմանացի փիլիսոփայի կողմից այս հսկայական նոր գործոնի սխալ ըմբռնումն է, որը նրան հասցնում է իր հոռետեսական եզրակացությանը: Այնուամենայնիվ, դա ոչ մի կերպ չի անվավերացնում նրա հսկայական ներդրումը համաշխարհային մտածողության մեջ:

Դուք ճիշտ կեզրակացնեք, որ թվացյալ հակադիր մշակույթների ամուսնության մասին իմ առաջարկը, որը գործողությունների հաջորդ դարաշրջանում կհանգեցնի այդ ժամանակաշրջանի փիլիսոփայական երեխայի ստեղծմանը, որը դրսևորվում է գործողության մեջ, որոշակիորեն ծագում ունի Շպենգլերի մտքից: Բայց կարծում եմ, որ կարող եմ ցույց տալ, թե ինչպես է այդ թեզը գործնականում գործում ֆաշիզմի դեպքում: Ես կառաջարկեի ձեզ, որ անցյալ դարում մտավոր հիմնական պայքարը ծագել է Նիցշեի մտքի հսկայական ազդեցությունից երկու հազար տարվա քրիստոնեական քաղաքակրթության վրա: Այդ ազդեցությունը շատ դանդաղ է գիտակցվել: Դրա ամբողջական հետևանքները միայն այսօր են դրսևորվում: Բայց նայեք ժամանակակից մտքին, որտեղ էլ որ լինեք, կգտնեք մարդու մտքի և հոգու տիրապետման համար այդ հսկայական պայքարի արդյունքները: Կար մի կրոն, որը, Արևմուտքի համար, լայնորեն գերիշխել է մարդկային մտքում դարեր շարունակ: Եվ հանկարծ, առաջին անգամ, այդ կրոնը և այդ միտքը արդյունավետորեն մարտահրավեր նետվեցին, և դրա հիմքերը, գոնե այս պահին, ցնցվեցին: Այն դատապարտվեց կատաղի էներգիայով և արտասովոր հանճարեղությամբ՝ հիմնարար դատապարտվեց:

Ինչպես ավելի ուշ կտեսնեք, ես ինքս չեմ պնդում քրիստոնեության դեմ, քանի որ ես ձեզ ցույց կտամ, թե ինչպես եմ հավատում, որ Նիցշեական և քրիստոնեական ուսմունքները կարող են սինթեզվել: Սակայն այս պահին անհրաժեշտ է, որ ես քննեմ այս երկու հավատո հանգանակների էական տարբերությունները և տեսնեմ, թե որտեղ են կուտակվել տարբերությունները և որտեղ են ի հայտ գալիս նմանությունները:

Ինչպես գիտեք, Նիցշեն մարտահրավեր էր նետում քրիստոնեական մտքի ամբողջ հիմքերին: Նա, ըստ էության, ասել է. «Սա ստրուկի և թույլի կրոնն է: Սա այն մարդկանց հավատքն է, ովքեր փախչում են կյանքից, ովքեր չեն դեմ առ դեմ կանգնում իրականությանը, ովքեր փրկություն են փնտրում որևէ երազային հանդերձյալ կյանքում՝ այն փրկության, որը նրանք չունեն ո՛չ կենսունակություն, ո՛չ էլ տղամարդկություն՝ իրենց համար այստեղ՝ երկրի վրա, ձեռք բերելու համար: Այն բխում է թուլության և հանձնվելու ոգուց»: Նա այն դատապարտել է մի հիանալի արտահայտությամբ, եթե ճիշտ եմ հիշում, որպես «կրոն, որը շղթայել և թուլացրել էր մարդկությանը»:

Եվ այս հավատքի փոխարեն նա ստեղծեց գերմարդու գաղափարը, այն մարդու, ով բախվում է դժվարությունների, վտանգի, առաջ է շարժվում նյութական իրերի և շրջակա միջավայրի դժվարությունների միջով՝ հասնելու, հաղթելու և այստեղ՝ երկրի վրա, իր սեփական աշխարհը ստեղծելու համար: Դա մարտահրավեր էր ոչ միայն մտքի, այլև կյանքի ամբողջ հիմքին: Եվ այն հիմքից ցնցեց աշխարհի միտքը: Նրանց, ովքեր այդ ժամանակ լրջորեն մտահոգված էին այդ վիճաբանությամբ, պետք է թվաց, որ այդ հավատամքներից մեկը կամ մյուսը պետք է հաղթանակ տանի, և մեկը կամ մյուսը պետք է մահանա. որ այդ հակասական ուսմունքների ցանկացած համադրություն, ցանկացած սինթեզ բացառված էր:

Այժմ ես հավատում եմ, ինչպես դա հաճախ պատահում է առօրյա կյանքում, որ այդքան տարբեր թվացող հավատամքները, ավելի մանրակրկիտ ուսումնասիրվելիս, իրականում ենթակա են որոշակի հաշտեցման, և նույնիսկ որոշակի սինթեզի: Եվ կարծում եմ, որ կարող եմ ցույց տալ ձեզ, որ իրականում այսօրվա ֆաշիստական ուսմունքում դուք գտնում եք երկու հավատամքների մեծ բնութագրերի լիակատար համադրություն: Մի կողմից, քրիստոնեությունից վերցված, քրիստոնեական ընկալումից ուղղակիորեն վերցված ֆաշիզմի մեջ դուք գտնում եք ուրիշների, աշխարհի, ձեր երկրի գործի համար ծառայության, ինքնազոհաբերության, ինքնազոհաբերության հսկայական տեսլականը. ոչ թե անհատի վերացումը, այլ անհատի միաձուլումը իրենից շատ ավելի մեծ բանի մեջ: Եվ դուք ունեք ֆաշիզմի այդ հիմնական ուսմունքը՝ ծառայություն, ինքնահանձնում, այն բանին, ինչը ֆաշիստը պետք է ընկալի որպես ամենամեծ գործ:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

և աշխարհի ամենամեծ ազդակը: Մյուս կողմից, դուք գտնում եք նիցչեյան մտքից վերցված տղամարդկությունը, մարդկության ընթացքը խոչընդոտող բոլոր գոյություն ունեցող բաներին մարտահրավեր նետելը, հանձնվելու ուսմունքի բացարձակ հրաժարումը, բոլոր խոչընդոտների հետ պայքարելու և դրանք հաղթահարելու անսասան կարողությունը: Դուք, ըստ էության, ստեղծել եք եռանդուն և ինքնօգնության մարդկանց ուսմունք, որը ֆաշիզմի մեկ այլ ակնառու բնութագիրն է:

Հետևաբար, մենք գտնում ենք, կարծում եմ՝ կարող եմ պնդել, որ այդ երկու մեծ ուսմունքների որոշակի համադրություն, որն արտահայտվում է այսօրվա ֆաշիզմի գործնական դավանանքում: Եվ դա, ըստ էության, արտացոլվում է կյանքի նկատմամբ մեր ողջ վերաբերմունքում: Մենք կարող ենք այն հասցնել ընդհանուր գոյության ամենափոքր մանրամասներին: Ամենալայն և ամենաաբստրակտ ընկալումից կարող ենք հասնել առօրյա կյանքի ամենամանրակրկիտ բաներին:

Մենք մեր բոլոր մարդկանցից պահանջում ենք հանրային ծառայության գերիշխող ընկալում, բայց մենք նաև զիջում ենք նրանց փոխարեն և հավատում ենք, որ ֆաշիստական ընկալման մեջ պետությունը պետք է զիջի բացարձակ ազատություն: Հասարակական կյանքում մարդը պետք է իրեն պահի որպես պետության արժանի անդամ, իր յուրաքանչյուր գործողությամբ նա պետք է համապատասխանի ազգի բարօրությանը: Մյուս կողմից, նա պետությունից ստանում է որպես անհատ ապրելու և զարգանալու լիակատար ազատություն: Եվ մեր բարոյականության մեջ, և կարծում եմ, հնարավոր է, որ կարող եմ պնդել, որ դա միակ հանրային բարոյականությունն է, որտեղ մասնավոր գործունեությունը լիովին համընկնում է հանրային բողոքի հետ, մեր բարոյականության մեջ ցանկացած բարոյական հարցի միակ չափանիշն այն է, թե արդյոք այն խոչընդոտում կամ ոչնչացնում է որևէ կերպ անհատի՝ պետությանը ծառայելու ուժը: Նա պետք է պատասխանի հետևյալ հարցերին. «Այս գործողությունը վնասո՞ւմ է ազգին: Այն վնասո՞ւմ է ազգի մյուս անդամներին: Այն վնասո՞ւմ է ազգին ծառայելու իմ սեփական ունակությանը»: Եվ եթե այդ բոլոր հարցերի պատասխանը պարզ է, անհատն ունի բացարձակ ազատություն անելու այն, ինչ կամենում է: և դա անհատին տալիս է պետության ներքո ազատության անհամեմատ մեծագույն չափը, որը պետության ներքո գործող որևէ համակարգ կամ որևէ կրոնական իշխանություն երբևէ չնորհել է անհատին:

Այդ բարոյական փորձությանը ամենամոտ մոտեցումը, հնարավոր է, հունական քաղաքակրթության մոտեցումն էր, որը կազմակերպվածության առումով, իհարկե, պետության մասին այնպիսի ընկալում ուներ, որը շատ ավելի քիչ էր զիջում այսօրվա ֆաշիստական ընկալմանը:

Այդ վերաբերմունքը, այդ փիլիսոփայական ֆոնը ֆաշիստին պարտադրում է հասարակական վարքագծի որոշակի շատ հստակ կանոններ, որոնք հանգեցնում են իրերի գոյություն ունեցող կարգի մանրամասն մարտահրավերի, չնայած մենք չենք խորանա այս մանրամասնության մեջ, բացի այն ցույց տալուց, որ այս լայն սկզբունքները ենթակա են մանրամասնության: Օրինակ, մենք ծիծաղելի ենք համարում այն համակարգը, որտեղ մարդը կարող է տուգանվել, եթե նույնիսկ ինքն իրեն վնաս է հասցնում ակրոհոլ խմելով՝ այն ժամից հետո, երբ դա անելն օրինական է, բայց ով, իր հանրային կարգավիճակում որպես մեծ կամ փոքր հանրային գործիչ, կարող է լիակատար անպատժելիությամբ ձեռնարկել գործողություններ, որոնք կարող են սպառնալ պետության ամբողջ կառուցվածքին: Եթե նա ռիսկի է դիմում ինքն իրեն նույնիսկ չնչին վնաս հասցնելու համար, օրենքի ամբողջ ուժը մոբիլիզացվում է նրա դեմ. սակայն իր հանրային կարգավիճակում նա կարող է սպառնալ ազգի ամբողջ կյանքին. նա կարող է սպառնալ պետության հենց սյուններին:

Ֆաշիստական սկզբունքը անձնական ազատությունն ու հանրային ծառայությունն է: Դա մեզ վրա՝ մեր հասարակական կյանքում և մյուս մարդկանց նկատմամբ մեր վերաբերմունքում, պարտադրում է որոշակի կարգապահություն և որոշակի զսպվածություն, բայց միայն մեր հասարակական կյանքում: Եվ ես իսկապես շատ համոզիչ կերպով կպնդեի, որ անձնական ազատություն ունենալու միակ ճանապարհը հանրային կազմակերպությունն է, որը որոշակի կարգուկանոն կբերի այսօր աշխարհում գոյություն ունեցող տնտեսական քաոսից, և որ նման հանրային կազմակերպությունը կարող է ապահովվել միայն ֆաշիզմին բնորոշ իշխանության և կարգապահության մեթոդներով:

Վերադառնալով փիլիսոփայական կողմին, սակայն, մենք տեսնում ենք, որ ֆաշիստի փիլիսոփայությունը բնականաբար պարտադրել է իր կյանքում որոշակի կարգապահություն՝ կարգավորված մարզականություն, ինչպես ես կանվանեի այն, և առաջնորդության նկատմամբ վստահության զգացում, իշխանության նկատմամբ հավատ, որոնք օտար են այլ շարժումների համար: Եվ այստեղ մենք անմիջապես բախվում ենք սոցիալիզմի և լիբերալիզմի հիմնարար սկզբունքների հետ: Սոցիալիզմը, իհարկե, կտրուկ տարբերվում է լիբերալիզմից տնտեսական կազմակերպման իր ընկալմամբ: *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ DEMO Զրանիշեր*****

բայց փիլիսոփայության մեջ, կարծում եմ, քիչ սոցիալիստներ կամ լիբերալներ կան, ովքեր կհամաձայնվեն, որ դրանք իսկապես ընդհանուր ծագում ունեն, եթե բավականաչափ հետ գնանք Վոլտեր-Ռուսոյի կյանքի նկատմամբ վերաբերմունքի մեջ, և ամենից առաջ՝ վերջինս մեջ: Հիմա կարո՞ղ եմ ձեզ առաջարկել այն հիմնարար տարբերությունը, որն այստեղ առաջանում է մի կողմից լիբերալիզմի և սոցիալիզմի, մյուս կողմից՝ ֆաշիզմի միջև: Ռուսոն, մեր կարծիքով, կամ մեծ սխալ է թույլ տվել, կամ էլ շատ է սխալ հասկացվել: Ռուսոն ասել է հավասարություն: Մենք պատասխանում ենք. Եթե նկատի ունեք հնարավորությունների հավասարություն, այո, եթե նկատի ունեք մարդկանց հավասարություն, ոչ: Դա արևուրդ է: Անձամբ ես կարծում եմ, որ եթե նրան ճիշտ ընթերցենք, Ռուսոն նկատի ուներ հնարավորությունների հավասարություն, որ Ռուսոյի հիմնական հարձակումը ուղղված էր՝ և ճիշտ էլ ուղղված էր՝ այն անկումային համակարգին, որի ներքո նա ապրում էր: Նա, ըստ էության, ասաց. «Անհեթեթ է, որ Ֆրանսիայի այս անգործ, անկումային ազնվականությունը» (ինչպես նրանք անկասկած այդ ժամանակ էին) «պահանջում են իրենց համար արտոնություններ, որոնք խեղդում են ազգի կյանքը: Հնարավորությունների հավասարությունը հիմնարար բան է: Թող կառավարեն նրանք, ովքեր արժանի են կառավարելու: Թող ոչ ոք չկառավարի, որովհետև նրա պապը ապացուցեց, որ արժանի է կառավարելու»: Դա ապստամբություն էր արտոնությունների դեմ, հաստատում, որ տաղանդավոր և կարողունակ մարդը պետք է լինի այն մարդը, որը պետք է վարի մեծ ազգի գործերը: Սակայն այդ ուսմունքը նրա հետագա աշակերտների կողմից ընդունվեց որպես մարդու հավասարության իմաստ, որ բոլոր մարդիկ հավասար են:

Այդ մեկնաբանությունից է բխում ամբողջ մոլորությունը, ինչպես մենք տեսնում ենք: Սա ակնհայտ և հստակ արևուրդ է: Մեկ մարդը՝ մտքով և մարմնով, անչափ տարբերվում է մյուսից: Հարցը, ինչպես հաճախ ասում են սոցիալիստները, բարոյական կամ հոգևոր հավասարության մասին չէ: Դա բոլորովին այլ բան է: Բարոյապես և հոգևորապես, խոշոր բիզնեսի հատակը մաքրող մարդը կարող է անհամեմատ ավելի լավը լինել, քան այդ բիզնեսի կառավարիչը: Սակայն հարցն այն է, թե որ մարդն է հարմար որ աշխատանքը կատարելու համար: Ո՞րն է այն պատշաճ գործառույթը, որը նա պետք է կատարի: Որոշ մարդիկ լավ են մեկ բանում, իսկ որոշները՝ մեկ այլ:

Անշուշտ, մենք ֆաշիզմից ամբողջությամբ բացառում ենք սոցիալական դասակարգի հասկացությունը, քանի որ այն հիմնված է ժառանգականության հավանականության վրա. բայց մենք ասում ենք, որ որոշ մարդիկ բնությամբ նախատեսված են որոշակի բաներ անելու, իսկ մյուսները՝ ոչ: Եվ երբ դուք ընդունում եք մտածողության այդ հիմքը, դուք մարտահրավեր եք նետում ժողովրդավարության ամբողջ հասկացությանը:

Դուք կասկածի տակ եք դնում այն համոզմունքը, որ աշխարհի յուրաքանչյուր հարց, որքան էլ բարդ լինի, կարող է լուծվել ցանկացած մեկի կողմից, որքան էլ անփորձ լինի: Եվ իրականում, այդ լույսի ներքո դիտարկելով՝ անհեթեթ է, որ կառավարության կամ որևէ այլ ոլորտի տեխնիկը կարող է ուսուցանվել մարդկանց կողմից, ովքեր տարեկան մոտ հինգ թույլ են նայում այդ թեմային: Եթե ես մտնեի ինժեներական արհեստանոց, տեսնեի, թե ինչպես է ինժեները կատարում իր աշխատանքը, ապա սկսեի նրան ասել, թե ինչպես անել դա, նա ինձ կասեր՝ և ճիշտ էլ՝ որ ես ինքնահավան եմ: Նմանապես, այն, որ երկրի խնդիրները ընդհանրապես չուսումնասիրած մարդուց կարելի է ակնկալել, որ նա իր գարեջրի բաժակը դնի սեղանին, գնա ընտրատեղամաս և մանրամասն հրահանգներ տա, թե ինչպես պետք է կառավարվի իր երկիրը հաջորդ չորս տարիների ընթացքում, մեզ համար անհեթեթ գաղափար է թվում: «Բոլոր մարդիկ հավասար են, և բոլոր մարդիկ հավասարապես որակավորված են կարծիք հայտնելու ցանկացած թեմայի վերաբերյալ, եթե դա այնպիսի բարդ թեմա է, ինչպիսին երկրի կառավարումն է». սա է սոցիալ-դեմոկրատիայի մեկնաբանությունը Ռուսոյի ստեղծագործությունների վերաբերյալ, և այդ հասկացությունը ակնհայտորեն արևուրդ է: Սակայն սա ամբողջ ժողովրդավարական համակարգի փիլիսոփայական հիմքն է: Հետևաբար, մենք մարտահրավեր ենք նետում այն հիմնական գաղափարին, որ բոլոր մարդիկ հավասար են բոլոր խնդիրները լուծելու համար: Մենք ընդունում և մերը դարձնում ենք հնարավորությունների հավասարությունը և դեմ ենք՝ և պետք է դեմ լինենք՝ արտոնյալ ժառանգականության գաղափարին:

Երբ մարդը ապացուցում է իրեն, նա կարող է բարձրանալ երկրի ամենաբարձր պաշտոններին, և մեր ամբողջ կրթական համակարգը պետք է այդպես մշակվի: Բայց նա չպետք է զագաթնակետին լինի միայն այն պատճառով, որ իր հայրը կամ պապը այնտեղ են եղել նրանից առաջ: Եվ այսպես, մի կողմից, մենք մարտահրավեր ենք նետում աջերի արտոնությանը, իսկ մյուս կողմից՝ ձախերի անհեթեթ վարդապետությանը, որ բնության պարզևով բոլոր մարդիկ հավասար են: Այժմ դուք կարող եք ասել, և գուցե որոշ չափով ճշմարտությամբ ասել, որ

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Այս ուսմունքները նախկինում էլ են լավել, որ սա բռնապարտիզմի հիմքն էր, կամ, ավելի խորը վերադառնալով դրա ակունքներին, կեսարիզմի հիմքն էր:

Իհարկե, ճիշտ է, որ ֆաշիզմը պատմական կապ ունի կեսարիզմի հետ, բայց ժամանակակից աշխարհը խորապես տարբերվում է հին աշխարհի ձևերից և պայմաններից: Ժամանակակից կազմակերպությունը չափազանց ընդարձակ և բարդ է, որպեսզի հենվի միայն որևէ անհատի վրա, որքան էլ օժտված լինի: Ժամանակակից կեսարիզմը, ինչպես բոլոր ժամանակակից բաները, կոլեկտիվ է: Միայն անհատի կամքն ու տաղանդը փոխարինվում են կարգապահ հազարավորների կամքով և կարողությամբ, որոնք կազմում են ֆաշիստական շարժումը: Յուրաքանչյուր սևագգեստ կոլեկտիվ կեսարիզմի անհատական բջիջ է: Նվիրված գանգվածների կազմակերպված կամքը, որը ենթակա է կամավոր կարգապահության և ոգեշնչված է ազգային գոյատևման կրքոտ իդեալով, փոխարինում է իշխանության կամքին և անհատական գերմարդու ավելի բարձր կարգին: Այնուամենայնիվ, այս կոլեկտիվ կեսարիզմը, զինված ժամանակակից գիտության զենքերով, կանգնած է նույն պատմական հարաբերությունների մեջ, ինչ հին կեսարիզմը մի կողմից ռեակցիայի և մյուս կողմից անարխիայի հետ: Կեսարիզմը կանգնած էր մի կողմից Սպարտակիզմի և մյուս կողմից Պատրիկյան Սենատի դեմ: Այդ դիրքորոշումը նույնքան հին է, որքան վերջին երկու հազար տարվա պատմությունը: Սակայն այդ օրերին նրանք չունեին այսօր առկա կառուցողական նվաճումների հնարավորությունները, և այս ուսմունքի նախորդ ապացույցներից մենք կարող ենք քաղել միայն հետևյալ դասը. երբ աշխարհը, Սպարտակի ազդեցության տակ, տատանվում էր դեպի լիակատար փլուզում և քաոս, միշտ այն մարդիկ էին, որոնք Շպենգլերը անվանում էր «մեծ փաստերի մարդիկ», որոնք աշխարհը հանում էին առաջացած քաոսից և մարդկությանը շատ հաճախ տալիս էին դարեր շարունակ խաղաղություն և կարգուկանոն նոր համակարգում և նոր կայունություն: Եվ դա արվել է, և արվել է ժամանակակից ֆաշիստական շարժումների կողմից՝ «ճանաչելով քաղաքականության և փիլիսոփայության որոշակի հիմնարար փաստեր: Կրկին դուք ունեք երկու թվացյալ հակասական ուսմունքների որոշակի համադրություն: Մեզ հաճախ մեղադրում են աջերից և ձախերից ինչ-որ բան վերցնելու մեջ: Դե, շատ խելամիտ բան է փոխառել այլ հավատքներից, հրաժարվել վատից և պահպանել լավը, և անմիջապես հեռանալով հին խորհրդարանական մտածողությունից, իհարկե, տեսնում եք նման ցանկացած ուղղության իմաստությունը: Եվ ֆաշիզմը, իհարկե, ինչ-որ բան վերցնում է աջերից և ինչ-որ բան ձախերից, և դրան ավելացնում է նոր փաստեր՝ ժամանակակից դարաշրջանին համապատասխանելու համար:

Ֆաշիզմի այս նոր սինթեզում, մեր անմիջական իրավիճակին բավականին մոտենալով, մենք տեսնում ենք, որ վերցնում ենք իշխանության, կարգապահության, կարգապահության վրա հիմնված կայունության մեծ սկզբունքը, որը աջերի հատկանիշն է եղել, և այն կապում ենք առաջընթացի, դինամիկ փոփոխության սկզբունքի հետ, որը վերցնում ենք ձախերից: Պահպանողականությունը՝ այն անվանելով այն անունով, որով այն հայտնի է այս երկրում՝ հավատում է կայունությանը և աջակցում է այն կարգուկանոնի իր հավատով. բայց ժամանակակից աշխարհում պահպանողականությունը միշտ ձախողվել է իր անկարողության մեջ՝ ընկալելու, որ կայունությանը կարելի է հասնել միայն առաջընթացի միջոցով. որ փոփոխության նկատմամբ անսասան դիմադրությունը արագացնում է հեղափոխական իրավիճակը, որից պահպանողականությունն ամենաշատն է վախենում: Մյուս կողմից, ձախերը միշտ չեն կարողացել գիտակցել, իրենց Ռուսոյի բարդույթի շնորհիվ, որ առաջընթացի հասնելու միակ ճանապարհը գործադիր գործիքների ընդունումն է, որոնց միջոցով է հնարավոր դառնում փոփոխությունը:

Հետևաբար, մենք եկել ենք այս եզրակացության. կայունություն կարող եք ունենալ միայն այն դեպքում, եթե պատրաստ եք իրականացնել կարգավորված փոփոխություններ, քանի որ կայուն մնալու համար պետք է հարմարվեք նոր դարաշրջանի նոր իրողություններին: Մյուս կողմից, ձախերի ցանկալի առաջընթացը կարող եք ունենալ միայն այն դեպքում, եթե ընդունեք առաջընթացի գործադիր գործիքները՝ իշխանությունը, կարգապահությունը և հավատարմությունը, որոնք միշտ համարվել են միայն աջերին պատկանող: Այս երկու սկզբունքները միավորելով՝ մենք հասնում ենք ֆաշիստական հավատքի և ֆաշիստական կազմակերպության հիմքին:

Դուք կրկին կասեք. «Սա կրկին կեսարիզմ կամ բռնապարտիզմ է: Այն դադարել է լինել զուտ անհատական ղեկավարության հարց: Մեքենան, որի հետ մենք գործ ունենք, չափազանց մեծ է որևէ անհատի համար միայնակ կառավարելու համար: Այսպիսով, այն վերածվել է կոլեկտիվ կեսարիզմի՝

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Կազմակերպված և կարգապահ զանգվածի ղեկավարություն, որը կամավոր կարգապահությամբ միավորված է ազգային և համաշխարհային վերածննդի իդեալներով, որոնք կրքոտորեն ոգեշնչում են այն: Սակայն հիմնական սկզբունքները մնում են նույնը. և, հետևաբար, միևնույն ձեր ֆաշիստական շարժումը կարող է իրականացնել այն նպատակը, որը կեսարիզմն իրականացրել է նախկինում, կարող է կարգուկանոն հաստատել Սպարտակի և ռեակցիայի միջև հակամարտության առաջացրած քաոսից, կարող է մի քանի տարի կամ մի քանի դար մեծ խաղաղություն պարգևել աշխարհին, այն, այնուամենայնիվ, իր մեջ կրում է իր սեփական քայքայումը և իրականում չի հասնում այն բանին, ինչը մենք անհրաժեշտ ենք համարում:

Ես կարծում եմ, որ այդ դեպքի պատասխանը, որը միակ իսկապես հիմնավոր դեպքն է, այն է, որ միշտ էլ ժամանակակից գիտության գործոնը բացակայում էր: Այժմ դուք ունեք բոլորովին նոր գործոն: Եթե դուք կարողանաք ձեր կառավարման համակարգում ներմուծել նոր արդյունավետություն, և բոլորը խոստովանեն, որ նման շարժումները, երբ իշխանության գան, առնվազն արդյունավետ են. եթե դուք կարողանաք կառավարությանը բերել նույնիսկ մի քանի տարով գործադիր իշխանություն և արդյունավետություն, որը գործեր է անում, դուք կարող եք ազատել, և դուք կազատեք, գիտության բանտարկված հանճարը՝ կատարելու այն խնդիրը, որը այն պետք է կատարի ժամանակակից աշխարհում: Անկախ նրանից, թե ինչ տարբեր տեսակետներ ունենք պետության և տնտեսության կառուցվածքի վերաբերյալ, կարծում եմ, մենք բոլորս պետք է համաձայնենք, որ աշխարհի առողջ կազմակերպմամբ, ժամանակակից գիտության և արդյունաբերության ուժով հնարավոր կլինի արտադրել, մեկընդմիջտ լուծել աղքատության խնդիրը և մեկընդմիջտ վերացնել աղքատությունը և հիվանդության ու տառապանքի ամենավատ հատկանիշները աշխարհից:

Հետևաբար, եթե հնարավոր է ունենալ կառավարման արդյունավետ ձև, ապա նման համակարգի համար, պատմության մեջ առաջին անգամ, դուք ունեք գործիք, որի միջոցով երկրի դեմքը կարող է ընդմիջտ փոխվել: Երբ ամենակարևորը արվի, երբ ժամանակակից գիտությունն ու տեխնիկան ազատվեն և կատարեն իրենց խնդիրը, երբ դուք փոխեք ձեր քաղաքական և փիլիսոփայական համակարգը անցողիկից և քաղաքականից մշտական և տեխնիկական հիմքի, այլևս անհրաժեշտ չի լինի քաղաքականություն և վեճեր, որոնք այսօր շեղում են աշխարհը: Աղքատության խնդիրը կլուծվի, հիմնական խնդիրները կվերանան, ինչպես հնարավոր է, և ինչպես բոլորը գիտեն, դրանք կարող են վերացվել, եթե ժամանակակից գիտությունը պատշաճ կերպով մոբիլիզացվի: Այդ դեպքում մարդկությունը կազատագրվի կյանքում իսկապես կարևոր բաների համար:

Հետևաբար, չնայած գուցե ճիշտ է, որ պատմության հավերժական կրկնությունների այս երևույթներից որոշները տեսնվել են աշխարհում նախկինում և տեսնվել են մարդկության համար մեծ օգուտներով, այնուամենայնիվ, մեծ գործադիր շարժումները երբեք հնարավորություն չեն ունեցել ավարտելու իրենց այն խնդիրը, որն այժմ նրանց են տալիս ժամանակակից գիտությունն ու գյուտերը:

Մեծ համաշխարհային ճգնաժամի պահին, ճգնաժամ, որը, ի վերջո, անխուսափելիորեն կխորանա, պատմական ֆոնից ի հայտ է գալիս մի շարժում, որը դրա ի հայտ գալը դարձնում է անխուսափելի՝ կրելով որոշակի ավանդական հատկանիշներ, որոնք բխում են շատ փառահեղ անցյալից, բայց այսօրվա փաստերի առջև կանգնած՝ զինված այն գործիքներով, որոնք միայն այս դարաշրջանն է երբևէ շնորհել մարդկությանը: Այս նոր և հրաշալի գործիքների և իրադարձությունների համընկնմամբ այս դարաշրջանի խնդիրները կարող են հաղթահարվել, և ապագան կարող է ապահովվել առաջադեմ կայունության մեջ: Հնարավոր է, որ սա անմահ, հավերժ կրկնվող կեսարյան շարժման վերջին մեծ համաշխարհային ալիքն է. բայց գիտության օգնությամբ և ժամանակակից մտքի ոգեշնչմամբ այս ալիքը մարդկությանը կտանի ավելի հեռավոր ափ:

Ապա, վերջապես, «կեսարիզմը», մարդկային ոգու ամենահզոր ճառագայթումը, որը ձգտում է երկարատև նվաճումների, կկատարի իր համաշխարհային առաքելությունը, կթափի իր զոհաբերությունը դարերի պայքարում և կիրականացնի իր պատմական ճակատագիրը: Մարդկությունը, որը ազատվել է աղքատությունից և հիվանդությունների բազմաթիվ սարսափներից ու տառապանքներից՝ գիտության միջոցով վերածնված աշխարհի վայելքի համար, դեռևս կարիք կունենա ֆաշիստական շարժման, որը վերափոխվել է մարդկության նոր և ավելի ազնիվ կարգի նպատակի համար. բայց դուք այլևս կարիք չեք ունենա տարօրինակ և անհանգստացնող մարդկանց *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ ԴԵՄՈ Զրանիշեր*****

ովքեր պայքարի ու վտանգի օրերին, խավարի ու աշխատանքի գիշերներին կռել են պողպատե գործիքը, որի միջոցով
աշխարհը կանցնի ավելի բարձր բաների:

Գերմանիան և նրա կանայք՝ Աննա Զիլիգ-Թոմանի կողմից

ԴԱՆՈՒՄ Կատարած իմ վերջին այցելության ժամանակ շատ անգլիացի կանայք ինձ հարցրել են Երրորդ Ռայխում կանանց դիրքի մասին: Ըստ նրանց լսած պատմությունների՝ նրանք, կարծես, կարծում էին, որ մենք ոչ այլ ինչ ենք, քան ստրուկներ: Իրականում, նրանք դա ասել են բացահայտ և ավելացրել, որ մեզ կարեկցում են իրենց սրտի խորքից: Ես կցանկանայի ձեզ պատմել, թե ինչպես ենք մենք՝ գերմանացի կանայք, վերաբերվում նոր Ռայխին, և ես կսկսեմ կանանցից և մայրերից:

Մենք բոլորս պատմությունից գիտենք, որ յուրաքանչյուր հեղափոխությանը հաջորդում են նոր սահմանադրական ձևեր, և այդ նոր ձևերը ստեղծած ապստամբության պատճառով մենք, որպես կանոն, հիմնարար փոփոխություններ ենք նկատում նաև ժողովրդի հասարակական կյանքում: Գերմանիայում նոր համակարգը՝ «Ազգային սոցիալիզմը», ողջունելի փոփոխություն էր միլիոնավոր ընտանիքների համար, որոնք սարսափելիորեն տուժել էին պատերազմի հետևանքներից, որը կյանքը բեռ էր դարձրել շատ մայրերի և նրանց երեխաների համար: Ադոլֆ Հիտլերի խնդիրն էր օգնել նրանց և վերջ դնել այն աղետալի մտքին, որ «ավելի լավ է ընդհանրապես երեխաներ չունենալ»:

Մենք չպետք է մոռանանք, որ եսասիրությունը հին համակարգի հիմքն էր, նախքան Ֆյուրերի գալը՝ նոր Ռայխը կառուցելու համար: Հենց նա էր, որ գերմանացի կանանց կրկին համոզեց, որ ընտանիքը պետության էական միավորն է, և որ ընտանիքում մայրը ազգային գոյատևման կենդանի խորհրդանիշն է՝ առողջ երեխաներ դաստիարակելու միջոցով: Մայրությունն ու կանացիությունը վերականգնեցին իրենց հին իմաստն ու փառքը:

ԾԱՌԱՅՈՒ ԹՅՈՒ Ն ՄԱՅՐԵՐԻ ՀԱՄԱՐ

1934 թվականին Կանանց ազգային-սոցիալիստական լիգան առաջին անգամ միավորվեց լուրջ համագործակցության համար և հիմնադրեց Ռայխի մայրերի ծառայությունը: Այս ծառայությունը կառավարվում է լիգայի յուրաքանչյուր մասնաճյուղի կողմից և բաղկացած է հատուկ ուսուցման դասընթացներից, որոնք բաց են բոլոր կանանց համար՝ ամուսնացած կամ չամուսնացած, երիտասարդ և տարեց: 1934 թվականից ի վեր այս դասընթացներին մասնակցել է ոչ պակաս, քան 600.000 գերմանացի կին, որոնք ստացել են տնային տնտեսության, խոհարարության և կարի, ինչպես նաև հիգիենայի և խնամքի տարրերի ուսուցում: Բացի այդ, քանի որ մենք՝ գերմանացիներս, պատկանում ենք գաղութներ չունեցող ազգի, մենք պետք է զգույշ լինենք ամեն տեսակի հումքի հետ, և այս դասընթացներում կանայք սովորում են, թե ինչպես թվացյալ անօգուտ իրերը վերածել օգտակար նպատակի: Որպես կանոն, յուրաքանչյուր դասընթաց ընդգրկում է տասը երեկո՝ ընդհանուր առմամբ քսանչորս ժամյա ուսուցումով:

Նման դասընթացի արժեքը գյուղում տատանվում է երկուսից երեք մարկ, իսկ քաղաքում՝ երեքից հինգ մարկ: Նրանք, ովքեր կարող են դա թույլ տալ, պետք է վճարեն ամբողջությամբ, սակայն լրացուցիչ գումարներ են հատկացվում Աշխատանքային ճակատի կանանց բաժնի և Ազգային սոցիալիստական բարեկեցության կազմակերպության կողմից նրանց համար, ովքեր չեն կարող այդ վճարումները թույլ տալ: Շատ հաճախ ամբողջ գումարը վճարում է գործատուն՝ շուտով աշխատանքից թողնելի անցնող աղքատ համար, որը պատրաստվում է ամուսնանալ: Գերմանիայում մշտապես հիմնադրված են մի քանի հարյուր նման մայրերի դպրոցներ, որոնք հազարավոր կամավորների համար աշխատանք են գտնում որպես խնամակալներ, հասարակական բարեկեցության ուսուցիչներ, երիտասարդական առաջնորդներ և այլն: Հենց այսպիսի աշխատանքն է, որ յուրաքանչյուր գերմանացի կնոջ հնարավորություն է տալիս ակտիվորեն մասնակցել Ազգային սոցիալիստական պետության կյանքին, քանի որ յուրաքանչյուր կին գիտակցում է, որ ինքը պետք է իր ներդրումն ունենա մեր ազգի ապագայի համար նույն պատասխանատվությունը կրող տղամարդկանց հետ կողք կողքի:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

ԱՇԽԱՏՈՂ ԿԻՆԸ

Ոչինչ այնքան չի քննարկվել այլ ազգերի կողմից, որքան Երրորդ Ռայխում աշխատող և պրոֆեսիոնալ կանանց դիրքը: Ազգային սոցիալիզմի հակառակորդները պնդում էին, որ Ադոլֆ Հիտլերի իշխանության գալու պահից բոլոր աշխատող կանայք կհեռացվեն իրենց աշխատանքներից և կփոխարինվեն տղամարդիկով: Իրականում ոչինչ չէր կարող ավելի հակասել ճշմարտությանը, քանի որ արդյունաբերության և մասնագիտությունների բոլոր ակտիվ կանայք կազմակերպված են Աշխատանքային ճակատում, և այն կանայք, ովքեր նախկինում չեն աշխատել, բայց ցանկանում էին օգնել Նոր Ռայխի կառուցմանը, կամավոր կերպով միացել են Կանանց լիգային՝ տիկին Շուլց-Կլինկի ազգային ղեկավարությամբ: Այս երկու կազմակերպություններում մենք գտնում ենք տնային տնտեսուհուն, ուսուցչուհուն, բուժքրոջը, մանկաբարձուհուն, նկարչուհուն, բժշկուհուն և համալսարանական որակավորում ունեցող բոլոր կանանց:

Քանի որ ազգային սոցիալիզմի իդեալն է պահպանել ընտանիքը որպես պետության էական միավոր, ճիշտ է, որ Աշխատանքային ճակատը ապահովել է կանանց հեռացումը գործարանային աշխատանքից, որը անհարմար է կանացի մարմնի համար, փոխարինելով նրանց գործազուրկ տղամարդկանցով: Սակայն այս կանանց համար ավելի հարմար աշխատանք է գտնվել այլուր:

Գերմանացի կանայք դեռևս աշխատում են հագուստի հետ կապված բոլոր արհեստներում, և միլիոնավոր մարդիկ, բացի այդ, աշխատում են որպես ուսուցիչներ, բուժքույրեր և տնային ծառաներ, մինչդեռ կան բազմաթիվ կին բժիշկներ, կանայք՝ որպես ճարտարապետներ, բեմում և ֆիլմերում, ոչ միայն որպես դերասանուհիներ, այլև որպես ականավոր պրոդյուսերներ, ինչպիսին է հայտնի Լենի Ռիֆենշտալը, որը պատասխանատու է կարևոր կուսակցական ժողովների և Օլիմպիական խաղերի բոլոր լուսանկարների համար: Բացի այդ, միլիոնավոր կանայք աշխատում են ընդհանուր արդյունաբերության մեջ՝ կազմելով, ինչպես արդեն ասացի, Աշխատանքային ճակատի հատուկ բաժին: Անշուշտ, չի կարելի ասել, որ գերմանացի կանանց տան մեջ են մղել:

ՏՆԱԿԱՆ ԾԱՌԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Նույնիսկ նրանք, ովքեր որպես տնային ծառաներ կամ տնային տնտեսուհիներ, հատուկ կերպով սահմանափակված են տնային գործերով, արժանացել են հատուկ ուշադրության: Երբ Ադոլֆ Հիտլերը իշխանության եկավ, Կանանց լիգային տրվեց հատուկ առաջադրանք՝ հաղթահարելու այն համընդհանուր նախապաշարմունքը, որ տնային աշխատանքը միայն ցածր դասերի զբաղմունք է: Այժմ յուրաքանչյուր աղջիկ, հարուստ թե աղքատ, դպրոցն ավարտելուց հետո պետք է հանձնի տնային գործերի խիստ քննություն, և բացի այդ, մեր տասնութ տարեկան աղջիկների մեծ մասը, նախքան իրենց սեփական մասնագիտությունը սկսելը, կամավորագրվում է Կանանց աշխատանքային ծառայությանը, որը հաճախ ներառում է տնային գործեր՝ որոշ աշխատասեր մայրերին թեթևացնելու համար:

Նոր հասարակական կարգում կնոջ դերը պլանավորվել է ոչ թե «Կանանց իրավունքներ» հին կարգախոսի հիման վրա, այլ՝ այն ծառայության համատեքստում, որը կինը կարող է մատուցել համայնքին որպես ամբողջություն՝ ազգին: Քանի որ կնոջ ազդեցությունը միշտ ամենամեծն է եղել ազգի անձնական հասարակական կյանքի ձևավորման գործում, մեզ այնքան էլ չի հետաքրքրում, թե որտեղ է մատուցվում մեր ծառայությունը, այլ թե ինչպես է այն մատուցվում:

Գերմանացի աղջիկը

Դպրոցական տարիներից գերմանացի աղջիկը միանում է BDM-ին (Bund Deutscher Mädel), որը իր տեսակի մեջ ամենամեծ կազմակերպությունն է աշխարհում: Հիտլերյան երիտասարդական շարժմանը միացած BDM-ը Ազգային երիտասարդության առաջնորդ Բալդուր ֆոն Շիրախից ստանում է մանրամասն հրահանգներ մարզումների և հատկապես կյանքի առողջ փիլիսոփայության (Weltanschauung) ներդրման վերաբերյալ:

Երկրով մեկ կառուցվել է քառասուն դպրոց՝ աղջիկներին որպես ուսուցիչներ սովորեցնելու միակ նպատակով:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

երիտասարդ առաջնորդներ այս սկզբունքներով:

Որպես ապագա մայրեր, բժիշկներ, տնտեսագետներ, ուսուցիչներ, իրավաբաններ և այլն, բոլոր գերմանացի աղջիկները պարտավոր են օգտագործել իրենց տաղանդները լավագույն ազգային նպատակների համար, բայց նախ նրանք պետք է ձեռք բերեն, որպես հիմք, հաստատուն սոցիալական ծագում: Որտե՞ղ կարելի է դա ավելի լավ ձեռք բերել, քան գերմանական աղջիկների կազմակերպության՝ BDM-ի ընկերակցությունում: Առաջին անհրաժեշտությունը ֆիզիկական պատրաստվածությունն է, ուստի յուրաքանչյուր աղջիկ պետք է անցնի իր ֆիզիկական չափանիշների համակարգված զարգացման՝ ըստ տարիքի: Միևնույն ժամանակ, տրվում են առաջին բուժօգնության և բուժքույրական դասընթացներ: Կան BDM ճամբարներ, որտեղ աղջիկները սովորում են օգնել հողում, և տնային դպրոցներ՝ մանկական բուժքույրերի, դիետոլոգների և այլ տնային աշխատողների վերապատրաստման համար:

Երբ աղջիկներն ավարտում են դպրոցը, նրանց խրախուսվում է մեկ տարի անցկացնել «Հողային տարվա ծառայությունում»՝ կատարելով օգտակար աշխատանք հողի վրա: Սա «Աշխատանքային ծառայությանը» զուգահեռ կազմակերպություն է երիտասարդ տղամարդկանց համար և կատարում է օգտակար աշխատանք, որը չի մրցակցում սովորական զբաղմունքների հետ: Իրոք, մեծ տնտեսական արժեք ներկայացնող աշխատանք է հայտնաբերվել հիվանդության պատճառով անաշխատունակ կանանց փոխարինելու և նրանց վերականգնվելու համար բավարար արձակուրդ տրամադրելու մեջ: Սա հատկապես առավելություն է եղել գերծանրաբեռնված մոր դեպքում, որի տնային աշխատանքը ստանձնել են «Աշխատանքային ծառայության» աղջիկները, մինչդեռ նրա երեխաները խնամվում են տեղական «մանկապարտեզում»:

Չնայած Գերմանիայի կանանց այս հսկայական կազմակերպության վիճակագրությունը բավականին տպավորիչ է, իրական արժեքը կայանում է ստեղծված բարոյական չափանիշների մեջ: Գերմանուհին իր BDM-ում և «Հողային տարվա ծառայության» մեջ ոչ միայն մեծ փորձ է ձեռք բերում, այլև սոցիալական պատասխանատվության զգացում է ձեռք բերում, քանի որ նրան տրվում են քաղաքական և տնտեսական խնդիրների վերաբերյալ ճիշտ նույն դասախոսություններն ու հրահանգները, ինչ իրենց կազմակերպությունների երիտասարդ տղամարդկանց: Ով այցելել է կանանց աշխատանքային ճամբար, հիացած է եղել ուժեղ, գեղեցիկ կազմվածքով աղջիկներով, որոնց աչքերը փայլում էին առողջությունից և երջանկությունից: Իմ անզլիացի ընկերներից շատերն այստեղ ինձ հարցրել են. «Ինչպե՞ս է պատահել, որ ձեր երիտասարդների ամբողջ մթնոլորտը այդքան լի է մաքրությամբ և ուժի ու կյանքի ճառագայթներով»:

«Ինչպե՞ս կարողացաք դա անել»: Կարող է լինել միայն մեկ պատասխան՝ «Ադոլֆ Հիտլերի ոգին»:

Ի՞նչ է սոցիալիզմը:

Հեղինակ՝ Յոզեֆ Գեբելս

Ե՛տաո հիմնավորված ժամանակակից քաղաքական հայեցակարգը, անկախ նրանից՝ ընդունված է այն, թե ոչ, պատվում է ապագա զարգացման կենտրոնական գործոնի՝ սոցիալական խնդրի շուրջ:

Սոցիալական տառապանքը ավելին է, քան պարզապես կենսական հարց: Եթե դա ավելին չլիներ, մարքսիստը ճիշտ կլիներ: Պրոլետարը միջազգային է ոչ թե միջազգային խառնաշփոթի հանդեպ սիրուց ելնելով, այլ այն ողբերգական գիտակցման պատճառով, որ նախկինում իր գոյության խնդրի ազգային լուծում չկար: Բուրժուական եսասիրությունն ու հրեական մրցակցությունը միասին աշխատեցին՝ գիտակցաբար և անգիտակցաբար, և ստեղծեցին այն, ինչը ժողովրդից խլում է կյանքի լույսն ու շունչը՝ դասակարգային պատերազմը:

Սոցիալական տառապանքը ծնում է անվտանգության կիրք: Պրոլետարիատի խորքում քնած է Տան, Հոդի և Հայրենիքի հանդեպ սերը, որն իր արտահայտությունն է գտնում ինչպես լավ, այնպես էլ վատ ձևերով, միշտ պատրաստ լինելով ազնիվ զոհաբերության: Նույնիսկ մարքսիզմի օրոք պրոլետարիատը ատելություն չի զգում Հայրենիքի նկատմամբ, այլ միայն Հայրենիքի այդ բուրժուական աղավաղման՝ Համակարգի նկատմամբ: Այս համակարգը իսկապես ստեղծել է մի վիճակ, որտեղ ազգայնականությունն ու կապիտալիզմը նույն բանն էին: Ինտերնացիոնալիզմի դեմ պայքարը երբեք չի կարող հաղթել արտահայտություններով: Սոցիալական տառապանքը կարող է լուծվել միայն սոցիալական գործողությունների միջոցով: Պրոլետարիատը կշարունակի մտածել միջազգային մակարդակով, քանի դեռ չունի որևէ բաժին ազգում: Ինչպե՞ս կարող է մարդ սիրել և հարգել մի բան, որը չգիտի:

Սոցիալական խնդիրը միջազգային քաղաք-պրոլետարիատին հողի հետ իր հիմնարար կապի մասին կրկին գիտակցելու հարց է: Մարդը կարող է արմատավորվել միայն իր սեփական հողում:

Նա իրեն կապված է զգում միայն իր սեփականի հետ: Բուլժիզմի դեմ միակ արդյունավետ պայքարը կապիտալիզմի վերացումն է:

Սա ցույց է տալիս միջին խավի քաղաքական բնագծի բացակայությունը, որ նրանք իրենց նույնացնում էին կապիտալիզմի հետ, որի հետ, վերջիվերջո, նրանք քիչ բան ունեին անելու: Կապիտալիզմը կապիտալի անբարոյական բաշխումն է: Տնտեսագիտության մեջ կապիտալիզմը նույնն է, ինչ քաղաքականության մեջ ժողովրդավարությունը, այսինքն՝ իշխանության անբարոյական բաշխումը պետության ներսում: Երկու գործոններն էլ՝ կապիտալիզմը և ժողովրդավարությունը, որոնց հարաբերությունը որդու և հոր նման է՝ պետության նոր սոցիալական կազմակերպման երդվյալ թշնամիներն են:

Մինչ օրս նրանք բավարարվում էին սոցիալական խնդիրը անտեսելով և հնարավորինս խուսափում էին այդ հարցից՝ բարեգործության կեղծավոր խոստովանությամբ: Սա է լիբերալիզմի ողբերգությունը՝ բարեգործությունը, բուրժուական վախկոտության, սենտիմենտալության, սադիզմի և վախի խառնուրդ: Սոցիալական «բարելավման» ամբողջ պատմությունը մեր աչքերի առաջ բացահայտվում է որպես լիբերալների սոցիալական խնդրի հետ գործ ունենալու սարսափելի անկարողության, և առավել ևս՝ դրա խորությունը հասկանալու սարսափելի օրինակ: Սոցիալական խնդիրը ոչ մի կապ չունի, բացարձակապես ոչ մի կապ չունի սենտիմենտալության և «բարեգործության» հետ: Դա ազգային անհրաժեշտության խնդիր է: Այս խնդրին համաշխարհային քաղաքական նշանակություն է տալիս ոչ միայն այն փաստը, որ միլիոնավոր մարդիկ սովամահ են լինում, այլև այն փաստը, որ այն կարող է հանգեցնել ազգի փլուզմանը: Միայն դա է սոցիալական գաղափարների շարունակականություն հաղորդում: Սենտիմենտալիզմն ու «բարեգործությունը» ինքնին բացարձակապես անհուսալի են: Միայն ազգային անհրաժեշտությունն է ստեղծում մոլեռանդություն և հավատքի կատաղի ազդակ: Այսպիսով, սոցիալական խնդիրը հիմնված է ապագա քաղաքական զարգացումների կառուցվածքի վրա և երիտասարդությանը տալիս է նոր պարտականություններ և նոր առաջադրանքներ:

Այս գիտակցումից ի հայտ է գալիս պետության իսկապես սոցիալական հասկացություն, որը քիչ կապ ունի

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Մարքսիստ-պրոլետարական, ինչպես նաև լիբերալ-դեմոկրատական հասկացություններ: Ես մտածում եմ սոցիալական իմաստով, երբ ցանկանում եմ իմ հայրենակիցների ճնշված դասակարգերի համար իրենց բնական իրավունքների ձեռքբերումը՝ որպես իրավունքներ, և ոչ թե որպես ավելի կամ պակաս կամավոր նվերներ: Ես մտածում եմ սոցիալական իմաստով, երբ պահանջում եմ այդ իրավունքները ոչ թե բուրժուական վախի կամ սենտիմենտալության դրդապատճառներով, այլ ազգային անհրաժեշտության և սոցիալական արդարության գիտակցումից ելնելով:

Լիբերալ մարդը մտածում է որպես բուրժուա, մարքսիստ մարդը՝ որպես պրոլետար, սոցիալական մարդը մտածում է ազգային առումով՝ ազգային պետության տեսանկյունից, որը նախատեսված է ընդհանուր ճակատագիր իրականացնելու համար: Նրա համար ազգային և սոցիալական մտածողությունը նշանակում են նույն բանը՝ սեր ազգի նկատմամբ, հավատ նրա ապագայի նկատմամբ և կամք ազատության նկատմամբ:

«Աշխարհի փիլիսոփայություն և արտաքին քաղաքականություն»՝

Ալֆրեդ Ռոզենբերգի կողմից

Առօրյա կյանքում միջին մարդը հազվադեպ է գիտակցում, որ քաղաքական և հասարակական կյանքը, վերջին հաշվով, ^{Ես} ձևավորվում է փիլիսոփայական դրդապատճառներով: Բուրժուական բարոյական կանոնագրի, օրենքի ընկալման և դրան կապված առօրյա կյանքի մնացած ամեն ինչի մասին միշտ որոշվում է մարդու ներքին վերաբերմունքով դրանց նկատմամբ. սակայն միայն մեծ հեղափոխական իրադարձությունների առիթով, որոնք ազդում են ազգի կյանքի վրա որպես ամբողջություն, մարդիկ հստակ գիտակցում են այս փաստը: Կարելի է ասել, որ սա է այն, ինչ տեղի է ունենում այսօր ամբողջ աշխարհում: Անկախ նրանից, թե ինչպիսին կարող է լինել 1914-1918 թվականների հակամարտության անմիջական ազդեցությունը տարբեր ազգերի և պետությունների քաղաքական իրադարձությունների վրա, կա մեկ փաստ, որը ավելի ու ավելի մեծ չափով տպավորվում է բոլոր նրանց մտքերում, որոնց մտքերը միայն մակերեսային չեն, և դա այն է, որ նման հսկայական ցնցումից հետո մարդիկ չեն կարող պարզապես վերադառնալ իրենց նախկին առօրյա գոյությանը այնպես, կարծես ոչինչ չի պատահել: Աշխարհի գործնականում յուրաքանչյուր ազգ ազդվել է Առաջին համաշխարհային պատերազմի մեծ պայքարներից կամ գոնե որոշ չափով տուժել է դրա հետևանքներից: Միլիոնավոր մարդիկ բախվում են մի ճակատագրի, որը նրանց վրա անսպասելիորեն ճնշում է գործադրել և որը առաջացրել է հարցեր, որոնք խիստ տարբերվում են տասնամյակներ շարունակ կարևոր հարցերից:

Մինչև 1914 թվականը աշխարհը ապրում էր լավատեսության մթնոլորտում: Ճիշտ է, որ տարբեր երկրներում պատասխանատու պաշտոններ զբաղեցնողները տեսնում էին, որ քաղաքական հորիզոնում կրկին ու կրկին ամպեր են կուտակվում, բայց նույնիսկ պետական գործիչների շրջանում շատերը հավատում էին, որ ինչպես նախորդ նմանատիպ դեպքերում, ամենօրյա փոխզիջումների քաղաքական համակարգը կհաղթի: Տնտեսագետները մաթեմատիկական ճշգրտությամբ հաշվարկել էին, որ մեծ ազգերի միջև ցանկացած հակամարտություն կունենա այնպիսի աղետալի տնտեսական և սոցիալական հետևանքներ, որ համաշխարհային տնտեսական կառուցվածքի փլուզումը անխուսափելիորեն կհանգեցնի պատերազմի ավարտին մի քանի ամսվա ընթացքում: Մտավորական լավատեսները իրենց հույսերը հիմնում էին այն համոզմունքի վրա, որ «աշխարհի առողջ բանականությունը» կհաղթի և համաձայն էին առաջատար տնտեսագետների հետ՝ ասելով, որ ազգերը երբեք չեն հանդուրժի աշխարհի խելագարությունը:

պատերազմ

Սակայն, ինչպես բնությունը, մարդկանց և ցեղերի կյանքը չի ընթացել տրամաբանության ուղիղ ճանապարհով, այլ՝ գրգռված զգացմունքների և վայրի կրքերի ոլորապտույտ ճանապարհներով: Հենց այս անհաշվելի տարրերն են, որոնք վերջապես ազատել են համաշխարհային աղետը: Կարծում եմ՝ կարևոր է, որ այսօր մենք ճանաչենք, որ 1914 թվականը ոչ միայն նշանավորեց մեծ ռազմական պայքարի սկիզբը, այլև օգոստոսի այդ ճակատագրական օրերին ամբողջ հին աշխարհը սկսեց փլուզվել: Այն փաստը, որ ազգերը և նրանց առաջնորդները չկարողացան կանխել նման սարսափելի հակամարտության տեղի ունենալը, համոզիչ ապացույց է այն բանի, որ սոցիալական հակամարտությունները, այդ ժամանակվա համաշխարհային տնտեսագիտության ողջ միտումը և ազգերի սոցիալական կառուցվածքը այլևս բավականաչափ հզոր չէին հստակ սահմանված խաղաղության քաղաքականություն երաշխավորելու համար: Ընդհակառակը, այնքան մեծ ուշադրություն էր պետք դարձնել ստորին շերտերի քաոսային զանգվածային տեղաշարժերին, քաղաքական կրքերին և տնտեսական շահերին, որ դեկը հաճախ սահում էր պետական գործիչների ձեռքից, և աշխարհը թեքվում էր դեպի բախում, որից այն սկսում էր վերականգնվել միայն տարիներ անց՝ հերոսական ուժեր ծախսելուց և հսկայական զոհողություններ կատարելուց հետո:

Բնական է, որ ընդհանուր մտքի այս վերականգնումը, անցյալի և ներկայի այս քննադատությունը նախ պետք է դրսևորվեին այն երկրներում, որտեղ ռազմական և քաղաքական պարտությունը դարձրեց...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

խնդիրներն ավելի ակնհայտ են, քան այն պետություններում, որոնք, գոնե առայժմ, կարող էին ապրել իրենց պատերազմական հաղթանակների պտուղներով: Ռուսաստանում, Հունգարիայում, Գերմանիայում և Թուրքիայում տեղի ունեցած բոլոր խմորման գործընթացները, որոնք բնույթով խիստ տարբեր էին, համաշխարհային քաղաքականության յուրաքանչյուր խելացի դիտորդի համար թվում են որպես արդեն նշված հին կարգի փլուզման և այս կամ այն կերպ նոր աշխարհ ստեղծելու ջանքերի անսխալ նշաններ: Սա պայմանավորված է ոչ այնքան հարմարի և ոչ նպատակահարմարի տրամաբանական ճանաչմամբ, որքան բնավորության ներքին փոփոխությամբ, որը, դիմելով ինչպես ներկային, այնպես էլ անցյալին, հայտարարեց. «Սա այլևս չի կարող շարունակվել»:

Այս ներքին որոշումը ավելի կարևոր է, քան որևէ այլ բան, և այն չի կարող վերացվել որևէ փաստարկով: Ազգերի այս նոր մտածողական վերաբերմունքը, լինեն դրանք այս ուղղությամբ, թե մյուս, որոշիչ պատճառն են կառուցման կամ ոչնչացման, կախված դեպքից: Մեր ներկայիս շարժման ծանրության կենտրոնը համաշխարհային քաղաքականության մեջ բխում է այս տարբեր մտավոր էներգիաների համադրումից և ուժից:

Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, մտքի հստակ սահմանված վերաբերմունքի մեջ տեսնում ենք այն, ինչը մենք անվանում ենք նաև «աշխարհի փիլիսոփայություն» (Weltanschauung): Այս բառը, որի ճշգրիտ թարգմանությունը այլ լեզուներով ամենադժվարն է, նախևառաջ նշանակում է հենց այն, ինչ ասում է. աշխարհը դիտարկելու որոշակի ձև, այսինքն՝ հոգու, մտքի և բնավորության հստակ հասկանալի ներքին վերաբերմունք արտաքին բաների նկատմամբ: Վերաբերմունք, որը որոշում է «այո»-ն կամ «ոչ»-ը, որը, եթե դա միլիոնավոր մարդկանց ձայն է, ձևավորում է կենսակերպը, պետության կառուցվածքը, ռասայի կամ ժողովրդի պարտականություններն ու արտոնությունները: Հետևաբար, այս վերաբերմունքը էական հիմնարար և որոշիչ գործոն է: Եթե այն թափանցում է կյանքի բոլոր տարբեր ոլորտներ, ապա կարող ենք խոսել միասնական և միատարր ազգի մասին. ապա կարող ենք ասել, որ պետությունը, ժողովուրդը և «աշխարհի փիլիսոփայությունը» միավորվել են մեկի մեջ: Իհարկե, դա տեղի է ունենում միայն շատ հազվադեպ դեպքերում: Ռասայական բնութագրերի և քաղաքական իրադարձությունների ազդեցության տակ գտնվող ազգերի մեծ մասը տուժում է կյանքի տարբեր ոլորտներում տարբեր հոսանքներից, որոնք հաճախ հանգեցնում են ազգի ներսում ամենալուրջ հակամարտությունների:

Հետևաբար, «համաշխարհային փիլիսոփայությունը» համարժեք չէ կրոնին, բայց այն կարող է ներառել վերջինս: «Համաշխարհային փիլիսոփայությանը» կարող է հատուկ բնույթ հաղորդվել կրոնով կամ գիտությամբ. այն կարող է ձևավորվել ազգի գեղարվեստական կամ մշակութային որակներով: Եթե ժողովրդի «համաշխարհային փիլիսոփայությունը» իսկապես խորը և անկեղծ է, այն կներառի և կբնութագրի ամեն ինչ: Մյուս կողմից, այն բավականաչափ ընդարձակ է, որպեսզի ներառի ամենատարբեր մտավոր և հոգևոր խառնվածքները:

Տարբեր ազգերի և ականավոր անձանց վերաբերմունքը համաշխարհային փիլիսոփայությանը վերաբերող հարցերի նկատմամբ, լինեն դրանք կրոնական, գիտական, թե մշակութային բնույթի, կարևոր նպաստող գործոն է եղել անցյալի բոլոր դարերի ընթացքում ազգերի ոչ միայն մտավոր, այլև քաղաքական կյանքի որոշման գործում, և ես այն կարծիքին եմ, որ այն հարցը, թե ինչ ազդեցություն է ունեցել համաշխարհային փիլիսոփայությունը պատմության մեծ դարաշրջաններում արտաքին քաղաքականության վրա, համաշխարհային պատմության ամենահետաքրքիր խնդիրներից մեկն է: Ես իսկապես կասկածում եմ, թե արդյոք այս հարցը մինչ օրս բավականաչափ խորը ուսումնասիրության առարկա է դարձել, չնայած այն պետք է գրավի ոչ միայն հետազոտող գիտնականին, այլև յուրաքանչյուր պետական գործչի:

Թույլ տվեք մի քանի օրինակ բերել՝ ցույց տալու համար, թե որքան վճռականորեն է քաղաքական...
Կարո՞ղ է «համաշխարհային փիլիսոփայությունը» ազդել պատմության զարգացման վրա դարերի և հազարամյակների ընթացքում:

Երբ քրիստոնեական կրոնը տարածվեց Միջերկրական ծովից դեպի Եվրոպական մայրցամաք, և մեկ գերմանական ցեղը մյուսի հետևից դարձավ քրիստոնյա, պարզվեց, որ նրանցից գրեթե բոլորը չէին ընդունում Հռոմի կաթոլիկ դոգման, այլ դառնում էին արիոսներ, այսինքն՝ Արիոսի հետևորդներ, որոնց քրիստոնեության հիմնադրի անձի և աստվածային դիրքի մասին պատկերացումները էապես տարբերվում էին Հռոմի կաթոլիկ եկեղեցու պատկերացումներից: Միայն մեկ կարևոր ցեղ դարձավ կաթոլիկ՝ իր...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

առաջնորդի հարմարության համար, մասնավորապես՝ ֆրանկոնացիների: Սակայն այս ֆրանկոնացիները նաև ամենաուժեղ ցեղն էին ռազմական տեսանկյունից և շատ չէին հեռացել իրենց բնիկ հայրենիքից, ինչպես արևելագերմանացիները, և այդպիսով հին Հռոմը կապված էր կոշտ երիտասարդ կամքի ուժի հետ, որն այսուհետ ուղղված էր դեպի Արևելք: Այս կամքի ուժը հաղթանակ տարավ թե՛ ռազմական, թե՛ համաշխարհային փիլիսոփայական առումներով: Արիոս Ալեքսանդրացին (մահացել է մ.թ. 336 թվականին) սովորեցնում էր, որ Քրիստոսը Աստված չէ, այլ ստեղծվել է նրա կողմից: Նրա ուսմունքը արգելվեց նիկիայի ժողովի կողմից, և այդպիսով Եվրոպան չդարձավ արիոսական, ինչպես սկզբում հավանական էր թվում, այլ կաթոլիկ: Ահա, ուրեմն, մեկ գաղափարի հաղթանակը մյուսի նկատմամբ, որն ուղեկցվում էր անչափելի հետևանքներով համաշխարհային պատմության տեսանկյունից: Եթե մյուս՝ արիոսական ցեղերը հաղթեին ֆրանկոնացիներին, Եվրոպան կստանար բոլորովին այլ հոգևոր ասպեկտ, և ամբողջ բողոքական շարժումը, որը հետագայում նյութականացավ, չէր ի հայտ գա. գոնե ոչ նույն ձևով:

Երկրորդ օրինակը, որը ցույց է տալիս, թե ինչպես է կրոնի վրա հիմնված «աշխարհի փիլիսոփայությունը» իր կամքը պարտադրում ամբողջ ազգերին, ներկայացնում է իսլամը: Այս հավատը միավորեց անթիվ բեղվին ցեղերի, որոնք, իրենց հավատքի մեջ ամուր լինելով, նվաճեցին Աֆրիկայի ամբողջ հյուսիսային մասը և ներխուժեցին Հարավային Եվրոպա: Չնայած անկախության համար պայքարող եվրոպացիների կողմից հետապնդվելուն, մահմեդական կրոնը իր հետքը թողել է բնակեցված աշխարհի զգալի մասի վրա՝ Զիբրալթարից մինչև Աֆրիկա, Պաղեստին և այլն, մինչև Հնդկաստան: Քաղաքական շարժումներն ու դաժան թշնամությունները, որոնք շարունակվում են մինչ օրս, ցույց են տալիս, թե ինչպես է տվյալ «աշխարհի փիլիսոփայությունը» գործում որպես շարունակական շարժիչ ուժ՝ ստիպելով բոլոր ազգերին, որոնք գտնվում են դրա ազդեցության տակ, տարածել և պաշտպանել իրենց հատուկ «աշխարհի փիլիսոփայությունը», իրենց կենսակերպը, կառավարման իրենց պատկերացումները, իրենց մշակույթը:

Այն բանից հետո, երբ Համընդհանուր Եկեղեցին դարեր շարունակ հաղթանակ տարավ, Եվրոպայի շատ մասերում բռնկվեցին նրա դեմ բռնի ապստամբություններ: Դրանք արթնացրին ժողովրդական բողոքներ, որոնք ցնցեցին աշխարհը և հիմնված էին ընդհանուր գաղափարախոսության վրա: Դարեր շարունակ տարբեր բողոքական ժողովուրդների պայքարը Համընդհանուր Եկեղեցու և նրա ռազմական ներկայացուցչությունների դեմ մոլեգնում էր ամբողջ Եվրոպայում: Սակայն այս պայքարի մեջ եվրոպական կոլեկտիվ միտքը շրջվեց բոլորովին նոր ուղղությամբ՝ ամենաբնորոշ ձևով. էապես կրոնական կամ դոգմատիկ պայքար լինելուց վեճը դարձավ ազգային: Ազգային կառուցվածքի պաշտպանությունը կփոխարինի բարոյական արժեքները, նույնիսկ եթե դրանց ներկայացուցիչները բարձրագույն կարգի են: Հնարավոր է՝ նոր դարաշրջանի այս շրջադարձի լավագույն օրինակը կարդինալ Ռիչեյլյոյի դեպքն է: Նա իրեն տեսնում էր որպես Լյուդովիկոս XIII-ի առաջատար նախարար և Լյուդովիկոս XI-ի իրավահաջորդ՝ իրականացնելով վերջինիս կողմից մշակված ազգային միավորման ծրագիրը. մյուս կողմից, նա եպիսկոպոս էր, իսկ ավելի ուշ՝ Հռոմեական եկեղեցու կարդինալ: Փարիզի արքունիքում Հռոմի կաթոլիկ ազդեցությունը գերիշխող էր և ներկայացված էր հիմնականում իսպանական կողմի կողմից: Հռոմի քաղաքականությունը, անկասկած, իսպանացիներին և Հաբսբուրգներին էր կողմ, և Ֆրանսիայի նկատմամբ իսպանա-հաբսբուրգյան հաղթանակի ավարտը, անկասկած, երկար ժամանակով կհանգեցներ Եվրոպայում զուտ կաթոլիկ գերիշխանության: Սակայն Ռիչեյլեն, չնայած իր բողոքական դաշնակիցների հետ կնքված բոլոր պայմանագրերում պահանջում էր Հռոմեական եկեղեցու ազատությունը, իր աջակցությունը փոխանցեց մյուս կողմին և ամեն ինչ արեց աշխարհը Հաբսբուրգների դեմ մոբիլիզացնելու և Իսպանիայի իշխանությունը կոտրելու համար՝ միաժամանակ չեզոքացնելով Հռոմի պապի աշխարհիկ իշխանությունը: Ֆրանսիական արքունիքում պապական բոլոր ընկերների դեմ նա ձեռնարկեց Ֆրանսիայի գերիշխանությունն ամրապնդելու բոլոր միջոցները. նրա անկախությունն ապահովելու համար նա ոչնչացրեց բողոքականներին իր սեփական երկրում, բայց դաշինք կնքեց Գուստավ Ադոլփոսի և Վալմարի դուքս Բեռնհարդի հետ: Նա նույնիսկ հրամայեց ֆրանսիական թնդանոթներին կրակել պապական զինվորների վրա: Կարծում եմ, որ այս կրակոցները, որոնք Հռոմի բանակի դեմ արձակվել են հռոմեական կարդինալի հրամանով, խորհրդանշում են Եվրոպայի շրջադարձը դեպի նոր վերաբերմունք, որը այդ ժամանակվանից ի վեր երբեք չի դադարել առկա լինել մեր մայրցամաքի կյանքում:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Տասնիններորդ դարում այս վերաբերմունքը փոխվեց դեպի եվրոպական ազգայնականության նոր ձև: Աշխարհի ամենուրեք ազգային գաղափարը կյանքի ազատագրական միտքն էր: Դրա ապացույցը կարելի է գտնել ժամանակի բազմաթիվ գրվածքներում և Վաշինգտոնի, Բոլիվարի և Գարիբալդիի անձերի մեջ: Միևնույն ժամանակ, սակայն, գիտությունն ու առևտուրը ձեռք բերեցին անընդհատ աճող կարևորություն, և Վալտեր Ռատենաուի «Ճակատագիրը որոշում է տնտեսագիտությունը» ասացվածքը դարձավ սոցիալական խնդիրների մեծ մասի մշակման «լեյտմոտիվը»: Մեկ այլ կարևոր գործոն էր մի քանի նահանգների բնակչության թիվը, որը նրանց դրդում էր աշխարհի ցանկացած վայրում փնտրել ապրանքների և հումքի մատակարարման շուկաներ: Այս վերաբերմունքը հիմնականում հովանավորվում և տարածվում էր ամբողջ աշխարհում տարածված ժողովրդի կողմից: Առաջարկվում էր, որ նպատակաուղղված լինի «Աշխարհի Հանրապետությանը», և որ նախկինում գոյություն ունեցող ազգային-տնտեսական համակարգերը պետք է փոխարինվեն այսպես կոչված համաշխարհային տնտեսական համակարգով, ցանկալի է՝ կենտրոնական վերահսկողության ներքո:

Ճիշտ է, որ դարի սկզբին գոյություն ունեին ռազմաքաղաքական բնույթի որոշ ազգային պետություններ, սակայն տնտեսական տեսանկյունից դիտարկելիս գոյություն ուներ բազմաթիվ տարբեր տնտեսական խմբերի, առևտրային և արդյունաբերական տրաստների և միջազգային բանկերի գրեթե անհույս խառնաշփոթ, որոնք հակադրվում էին միմյանց, և որոնց հաջողությունը կամ ձախողումը անխուսափելիորեն կանդրադառնար այնքան շատ մարդկանց վրա, որ ազգային քաղաքականությունը ստիպված էր ենթարկել իրեն այդ մասնավոր շահերին և դրանք մեծ մասամբ ճանաչել որպես ազգային նշանակության:

Այս զուտ տնտեսական համակարգի սոցիալական հետևանքների դեմ բողոքի նշան՝ միլիոնավոր մարդիկ ոտքի կանգնեցին և լսեցին սոցիալական ազատություն քարոզող ուսմունքները՝ բոլոր ազգերը ընդգրկող շարժման, այսինքն՝ մարքսիստական-կոմունիստական ինտերնացիոնալի միջոցով: Այս բոլոր հոսանքներն ու միտումները, որոնք անընդհատ բարդանում և ուժեղանում էին նոր կողմնակի խնդիրներով, խոչընդոտ ստեղծեցին տասնիններորդ դարի վերջին, և կարելի է վստահորեն ասել, որ Ֆրիդրիխ Նիցշեն եղել է այս ցնցումների ամենազգալի սեյսմոգրաֆը, որոնք ցնցեցին ամբողջ աշխարհը: Նա չգբաղվեց սենտիմենտալ փիլիսոփայությամբ, այլ զգաց գալիք իրադարձությունների նախազգացում, որոնք պետք է ազդեին հարյուր միլիոնավոր մարդկանց վրա:

Այն գիտակցումը, որ սոցիալական կառուցվածքը կփլուզվի նիհիլիզմի մեջ՝ քաղաքացիական և մարքսիստական ուժերի ազդեցության տակ, և միևնույն ժամանակ այն հույսը, որ այս աղետից կծնվի ուժեղ ռասա, բնութագրում են նրա աֆորիզմներն ու բոլոր գրվածքները: Միևնույն ժամանակ, Պոլ դը Լագարդի և Ռիխարդ Վազների նման մարդիկ զգում էին, որ աշխարհը մոտենում է իր ավարտին, և որ նոր աշխարհ է ծնվելու: Ռուսաստանում Դոստոևսկին մոայլ երանգներով նկարեց Ռուսաստանի վերջը: Եվ մինչ ծայրահեղ անապահովության զգացումը դարձավ համընդհանուր, այս գաղափարները, որոնք որևէ ձև չունեին, ընդունվեցին բոլոր ազգերի մայրաքաղաքներում: Ռուսաստանը փլուզվեց, և իշխանության եկան այն միտումները, որոնք Դոստոևսկին կանխատեսել էր իր «Կարամազով եղբայրներ» և «Դևեր» ստեղծագործություններում: Կոմունիզմը հաղթանակ տարավ Ռուսաստանում բոլոր սոցիալական տեսությունների դեմ, ոչ թե քաղաքների պրոլետարական զանգվածային կազմակերպման միջոցով, այլ այն փաստով, որ կոտրված կամքը արդեն ընկել էր ուժեղ կամքի ոչ եվրոպական բնույթի ազդեցության տակ:

Եթե մենք ուսումնասիրենք այս տարբեր աշխարհափիլիսոփայությունները, որոնք հաճախ, կարծես, միմյանց դեմ են դուրս գալիս մահացու հակասության մեջ, կտեսնենք, որ դրանք բոլորն էլ ունեն մեկ ընդհանուր առանձնահատկություն: Դրանք բոլորը բխում են հստակ սահմանված ուսմունքից, լինի դա կրոնական, գիտական, թե սոցիալ-էթիկական բնույթի: Այս ուսմունքների կամ հավատքի խոստովանությունների հիման վրա նրանք կառուցում են ծրագիր, հավաքում են բոլոր նրանց, ովքեր հավատում են այս ծրագրին, և ձգտում են իրենց տրամադրության տակ գտնվող բոլոր քաղաքական և ռազմական ուժերով իրականացնել այս ուսմունքային ծրագիրը:

Ընդհանուր և քաղաքական առումով այս վերաբերմունքը կապված է այն բանի հետ, ինչը կարելի է անվանել «համընդհանուրություն»: Այս համընդհանուրությունը գոյություն ունի անկախ նրանից, թե անհատը նշանակվում է որպես գերագույն տիրակալ, որից համաշխարհային շարժումը ստանում է իր օրենքները, թե այն հիմնված է վերացական սկզբունքների վրա: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

հասարակության կամ որևէ կոնկրետ տեսության վրա: Իրոք, եվրոպական պատմության վերջին տասնհինգ դարերը ցույց են տալիս, որ բոլոր ազգերը շարժվում են այդպիսի համընդհանուր ընկալվող «աշխարհի փիլիսոփայության» շրջանակներում, և որ ազգերի միջև բոլոր մեծ պայքարները հետևում էին իրենց ընթացքին համընդհանուր բնույթ ունեցող ուսմունքի շրջանակներում: Այս ուսմունքը բնութագրվում էր կրոնական համընդհանրությամբ Հռոմի կաթոլիկ «համաշխարհային փիլիսոփայության» մեջ. և նույն բնութագիրը գոյություն ուներ նաև բողոքական դոգմայում, թեև այլ ձևով և չնայած անհատական արդյունքներին. լիբերալիզմի համակարգում մենք գտնում ենք սոցիալ-էթիկական համընդհանրություն, ինչպիսին քարոզվում էր Ֆրանսիական հեղափոխության ժամանակ. և դա նիհիլիստական համընդհանրություն էր, որը բնութագրում էր մարքսիստական շարժման՝ Համաշխարհային կոմունիզմի ճյուղը, որն այլևս չէր ճանաչում ազգություններ և պետություններ, այլ միայն Սոցիալիստական Խորհրդային Հանրապետությունների Միություն, որին ցանկացած պահի կավելանային այլ խորհրդային հանրապետություններ:

Այսօր մենք տեսնում ենք վճռական և արմատական աշխարհ-փիլիսոփայական փոփոխությունը մեր այն անասան համոզմունքի մեջ, որ առաջիկա պայքարը այլևս չի ունենա նախկինի պես բնույթ, և որ ազգային պայքարները չեն մղվի որևէ ունիվերսալիստական տեսակի «աշխարհի փիլիսոփայության» շրջանակներում, այլ որ այդ պայքարները կմարվեն ազգայնական «աշխարհի փիլիսոփայության» շրջանակներում: Այլ կերպ ասած՝ նախկինում զուտ պետական միտումները դառնում են ավելի լայն և դիտարկվում են աշխարհ-փիլիսոփայական տեսանկյունից՝ զարգանալով որպես կյանքի կարգավորման վճռորոշ գործոն իր ամենալայն հասկացությամբ: Մեր ժամանակակից դարաշրջանի սկզբում համընդհանուր եկեղեցու գերիշխանությունը բարձրագույն կրոնական և քաղաքական տարրն էր: Երբ տեղի ունեցավ առաջին ապստամբությունը, երկու կրոնական դավանանքները հակադրվեցին միմյանց: Այս պայքարի հետագա փուլում այս հիմնական գործոնները կրոնականից տեղափոխվեցին պետական-քաղաքական ասպարեզ, որը սկզբում ստացավ միապետության, իսկ վերջում՝ հանրապետական գաղափարի տեսք:

Տասնիններորդ դարի վերջին և քսաներորդ դարի սկզբին մենք տեսնում ենք, որ դասակարգային գաղափարը ամենաբարձր տեղն էր զբաղեցնում միլիոնավոր մարդկանց մտքում: Եվ այս տարբեր գործոններից յուրաքանչյուրը կազմում էր տարբեր կուսակցություններից մեկի հիմնարար քաղաքական սկզբունքը, մասնավորապես Գերմանիայում: Միջնադարի հիմնական գործոնը ներկայացնում էր Կենտրոնամետ կուսակցությունը, դինաստիական գաղափարը՝ նախկին պահպանողական խմբերը, տնտեսական գաղափարը՝ հանրապետական գաղափարի հետ միաձուլված՝ դեմոկրատական կուսակցությունը, իսկ դասակարգային գաղափարը՝ մարքսիստական խմբերը: Գերմանիայում գոյություն ունեցող այս բոլոր խմբերի դեմ ազգային-սոցիալիստական շարժումը հռչակեց նոր, բայց միևնույն ժամանակ հին, հիմնական գործոն՝ ազգային պատվի իդեալը:

Վերջին տասնչորս տարիների բոլոր պայքարները, մինչև 1933 թվականը, մղվել են այս դրոշի ներքո: Սակայն, եթե այն ստացել է միստիկական ուժ, դա հնարավոր է եղել միայն այն պատճառով, որ իր պատվի գիտակցում ունեցող մեծ ազգը փլուզվել է, որից հետո մնացել է միայն մեկ որոշում կայացնել: Կամ հին քաղաքական խմբերը պետք է ավելի հանդուրժվելի որպես հին աշխարհի փիլիսոփայությունների ներկայացուցիչներ, կամ պետք է ստեղծվեր նոր սկզբունքների վրա հիմնված նոր քաղաքական փիլիսոփայություն՝ որպես գերմանացի ժողովրդի կյանքի հիմք: Անհրաժեշտ չէ նշել, որ Ազգային պատվի գաղափարը նորարարական գաղափար չէ, որը հանկարծակի է առաջացել. իրականում, գերմանական ժողովրդի գոյության ի վեր նրա ամբողջ արվեստն ու գրականությունը պատվում էին դրա շուրջ: «Հիլդեբրանդի էպոսը», «Նիբելունգների երգը» և «Գուդրունի սագան» դա են ապացուցում, ինչպես նաև ամբողջ գերմանական հերոսական երաժշտությունը: Բացի այդ, այս գաղափարը հին գերմանական «սաքսոնական օրենքների» և «քաղաքացիական իրավունքի» (Stadtrecht) իրավական կոդեքսների հիմքում էր, որոնք շատ ժողովուրդների համար դարձան բազմաթիվ գործոնների հիմք, որոնք, ի վերջո, հանգեցրին միավորման: Նաև անհրաժեշտ չէ, որ ես ընդգծեմ, որ այստեղ ասածս չի նախատեսված որպես հղում այլ ազգերի կամ նրանց քննադատություն:

Իմ միակ նպատակն է բացատրել, թե ինչ է տեղի ունեցել այստեղ՝ Գերմանիայում, և ցույց տալ, որ այս դեպքում մենք գործ չունենք բազմաթիվ հեղափոխություններից մեկի հետ, այլ որ վճռորոշ հեղափոխությունը...

Գերմանիայի պատմությունը սկսվել էր. մի հեղափոխություն, որը հանկարծակի չսկսվեց, այլ այնպիսին, որի սկզբունքները

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

կարելի է գտնել Գերմանիայի գյուղացիական պատերազմներում, հին «Ազատ քաղաքների» իրավական ակտերում, Ֆրիդրիխ Մեծի մոտ, 1813 թվականի Գերմանիայի ազատագրական պատերազմների առաջնորդներում և տասնութերորդից մինչև տասնիններորդ դարերի շրջադարձային պահի մեծ մտածողների մոտ:

Եվ թույլ տվեք ինձ այստեղ հայտարարել, որ այս բուռն գերմանական ազգայնականությունն իրականում սպառնալիք չէ այլ ժողովուրդների օրինական ազգայնականության համար, այլ, ընդհակառակը, հենց այս գերմանական ազգայնականությունն է, որը, իր հոգևոր գերազանցությամբ բոլոր մյուս հարցերի նկատմամբ, միայնակ կարող է երաշխավորել այն արդար հավասարակշռությունը, որին կարոտում է ամբողջ աշխարհը: Ավտորիտար պետությունը, որն այսօր հիմնված է ազգային սոցիալիստական շարժման վրա, ի վիճակի է վերացնել այլ ռասաների մարդկանց շրջանում անհիմն մշակութային քարոզչությունը, ինչպես նաև անօրինական տնտեսական ընդլայնումը, որը հակառակ դեպքում կարող էր գերմանական ազգին տնտեսական հակամարտություններից տանել դեպի քաղաքական հակամարտություններ այլ ազգերի հետ:

Գերմանական ազգայնականությունը՝ ռասայի և հողի վրա հիմնված «աշխարհի փիլիսոփայությունը», համընդհանրության հետ կապված դոգմա չէ. ո՛չ դրա նախադրյալները, ո՛չ էլ եզրակացությունները չեն ներառում այն ենթադրությունը, որ այն պետք է ազդի այլ և, հետևաբար, տարբեր ազգերի և ռասաների վրա: Մյուս կողմից, մենք կարծում ենք, որ մեր փիլիսոփայությունը նաև վերադարձ է բնության և նրա օրենքների նկատմամբ հարգալից հիացմունքին: Հետևաբար, ազգային սոցիալիստական «աշխարհի փիլիսոփայությունը» մեզ համար նշանակում է ազգային կյանքի այն ձևերից դիտավորյալ հրաժարում, որոնք պատշաճ կարևորություն չեն տալիս տարբեր ժողովուրդների և ռասաների բնութագրերին, այն մշակութային-գիտական ուսմունքների մերժում, որոնք հավակնում են հավասարապես կիրառել բոլոր ազգերի վրա, և վերջապես, մենք այն դիտարկում ենք որպես նույն ոլորտներում մեր սեփական շարժիչ ուժերի ավելի բարձր և միևնույն ժամանակ ավելի խորը գիտակցության հասնելու փորձ: Մեր նոր «աշխարհի փիլիսոփայությունը», հեռու մյուսների արհամարհելուց, էական տարր է ազգերի և մշակույթների միջև փոխադարձ անկեղծ հարգանք առաջացնելու համար:

Այս պատճառով, օրինակ, Ազգային սոցիալիստական շարժումը մեծագույն հարգանք ունի բոլորովին այլ ռասայի և պետական սահմանադրության նկատմամբ, որոնք երկուսն էլ ունեն իրենց յուրահատուկ առանձնահատկությունները: Հեռավոր Արևելքի երկու մեծ ազգերում մենք տեսնում ենք կառույցներ, որոնք կառուցվել են իրենց սեփական հիմքերի վրա: Մեզ համար Ճապոնիան, որի պատմությունը հազարամյակներ է ի վեր, հիացմունք է առաջացնում իր կրոնական արտահայտությամբ, պետական իշխանությանը ենթարկվելով և ազգային շահերին նվիրվածությամբ: Չինական ազգը նույնպես զարգացել է «աշխարհի փիլիսոփայության» մեկ ձևից՝ տնտեսագիտությունից և սոցիալական էթիկայից, որը, չնայած այսօր թվում է մասնատված, դեռ կարող է վերածնվել: Եվ մենք կդիտարկենք վերակազմակերպման այս փորձը նույն հետաքրքրությամբ և հարգանքով, որը մենք ցուցաբերում ենք մյուս ազգերի բոլոր ազնիվ նկրտումների նկատմամբ:

Հատկանշական է, որ ամբողջ աշխարհում բազմաթիվ ազգերի գործնականում անվերահսկելի ընդլայնման դարաշրջանը հանգեցրեց հակամարտության և այն փաստի գիտակցմանը, որ տնտեսական ընդլայնման այս շրջանից հետո սկսվել է կծկման շրջան: Այս ընթացքում յուրաքանչյուր ազգ կգտնի իր իրական ձևը: Այն, որ այս պայքարը գոյություն ունի բոլոր ազգերի մոտ՝ առանց բացառության, ցույց է տալիս ամբողջ աշխարհում սոցիալական կամ աշխարհափիլիսոփայական բնույթի բռնի բախումները: Դրանք ապացուցում են գրեթե համընդհանուր հավատքի պակասի գոյությունը և ցույց են տալիս, որ ազգերի գործողությունները, վերջին հաշվով, չեն կարգավորվում հստակ սահմանված գաղափարով, այլ մի շարք տարբեր համակարգեր պայքարում են գերիշխանության համար՝ առանց վերջնական որոշման գալու:

Եթե ճիշտ մեկնաբանենք ժամանակակից քաղաքականության նշաններն ու խորհրդանիշները, թվում է, թե բոլոր ազգերի մտավոր պայքարը կենտրոնացած է անվճռական պատերազմ մղող բոլոր համակարգերը այդ համակարգերից որևէ մեկով կամ բոլորովին նորով, որը գերազանցում է դրանք բոլորը, փոխարինելու ցանկության վրա:

Գերմանիան կարող է այս համաշխարհային պայքարում մեկ օրինակ ծառայել, և ոչ պարտադիր կերպով

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Օրինակելի օրինակ՝ ամրապնդելու այն հնարավորությունը, որ այսպես կոչված «ճակատագրական» զարգացումը ոչ մի կերպ չի ավարտվում կոմունիզմով, այլ որ ուժեղ բնավորությունից ծնված վճռականությունը կարող է հաղթահարել մտածողության հնացած ձևը, որն այլևս չի համապատասխանում ժամանակակից պայմաններին: Սաարի ազատ և գաղտնի հանրաքվեն ամբողջ աշխարհին ցույց տվեց, թե որքան խորն է կյանքի նոր ընկալումը ներթափանցել ամբողջ գերմանական ազգի մեջ՝ չնայած բոլոր հակադիր հոսանքներին, որոնց թույլատրվել էր անարգել ազդել իրենց վրա: Մենք ինքներս, գոնե, համոզված ենք, որ գերմանական համակարգը, քանի որ այն խոչընդոտում է ցանկացած մասնավոր քաղաքական կամ մասնավոր տնտեսական շահի իշխանության գալը, միայնակ է ընդունակ սահմանելու Գերմանական Ռայխի համար այն սահմանափակումները, որոնք էական են ոչ միայն Գերմանիայի, այլև այլ պետությունների կենսական շահերի համար:

Սա հնարավորություն է տալիս, երկար տարիների ընթացքում առաջին անգամ, տարբերակել մասնավոր շահերը, թեև դրանք երբեք այդքան ուժեղ չեն եղել, և ամբողջ ազգի կենսական շահերը: Միևնույն ժամանակ, սակայն, մենք ունենք կայուն արտաքին քաղաքականության հնարավորություն, որը մենք ընկալում ենք որպես այնպիսի բնույթի, որ տարբեր ազգերի կյանքի հետ կապված բնական շարժիչ ուժերը այլևս չեն կարող կամայականորեն ուղղվել միմյանց դեմ, այլ կկանգնեն մեջք-մեջքի՝ ինչպես առանձին ազգերի շահերից, այնպես էլ բոլոր ազգերի օրգանական համագործակցության շահերից ելնելով: Մեծ տերությունների այս համալիրում այդ դեպքում հնարավոր կդառնա, որ թվապես փոքր ազգերը այլևս չլինեն նեղ եսասիրության գործիք, այլ լինեն հավասար իրավունքներով օժտված միավորներ Մեծ տերությունների օրգանական գործունեության մեջ: Թույլ տվեք ավելացնել, որ «փոքր ազգերի» մասին խոսելիս ես նկատի ունեմ միայն նրանց տարածքը և բնակչությունը և չեմ ցանկանում որևէ կերպ նվազեցնել դրանց մտավոր և մշակութային նշանակությունը:

Այսպիսով, ազգային սոցիալիստական «աշխարհի փոխտրամպոնությունը» և ազգային իդեալի վերածնունդը ծնում են պետության և ազգային տնտեսության նոր ընկալում. անհատի վրա նոր, լավ կարգավորված պետական վերահսկողություն, որը միայն կարող է ապահովել իրական ազատություն՝ ի տարբերություն անհատների կողմից չարաշահման, որը վերահսկողության բացակայության դեպքում ազդել է կյանքի բազմաթիվ ոլորտների վրա, թունավորել և ապականել ամբողջ ազգերի զգացմունքներն ու մտքերը՝ ի վնաս ոչ թե կոռումպացվածների, այլ ազգերի:

Կյանքի տարբեր ձևերի միջև համաձայնության հաստատումը, ազգային գործունեության բոլոր ճյուղերը կարգավորող հեղինակավոր պետության և այլ պետությունների միջև համաձայնագրերը, ինչպես նաև այսպես ձևավորված պետությունների խմբերի («կոմպլեքսների») և քաղաքական, ռասայական և աշխարհագրական գործոններով որոշվող այլ միավորների միջև՝ ի տարբերություն տասնիններորդ դարը բնութագրող պատահական տարրերի, այս ամենը կազմում է մեր ներկայիս դարաշրջանի վճռորոշ փոփոխությունը: Եվ ազգային սոցիալիզմը պատրաստ է ծառայել այս նպատակներին՝ բոլոր ազգերի շահերից ելնելով: Այսպիսով, մենք գտնում ենք, որ նոր «աշխարհի փոխտրամպոնությունը» վճռորոշ ձևավորող ազդեցություն ունի քաղաքական մտքի և, ի վերջո, տնտեսական և արտաքին քաղաքական գործունեության վրա:

Մենք կարծում ենք, որ այս կարճ ամփոփագրում ներկայացված նկատառումները արժանի են ավելի մանրամասն ուսումնասիրության՝ դրանց հնարավոր գործնական կիրառությունների և հետևանքների տեսանկյունից՝ հաշվի առնելով մեկ դար առաջ ազատության համար պայքարած գերմանացու խոսքերը. «Հարգիր ուրիշի հայրենիքը, բայց սիրիր քոնը»:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Ֆաշիզմ, կանայք և ժողովրդավարություն՝ Նորա Էլամի կողմից

«Փորձը ցույց է տալիս, որ այսօր բոլոր երկրներում ժողովրդավարությունը կարող է ազատորեն զարգացնել իր բնույթը, ամենասկանդալային կոռուպցիան դրսևորվում է առանց որևէ մեկի համար, որ այն օգտակար է դրա չարագործությունները թաքցնելու»:

· համար: ժողովրդավարությունը առատության երկիր է, որի մասին երազում են անբարեխիղճ ֆինանսիստները»:

— ժորժ Սորել, Reflexions sur la Violence.

ՏՕ՛, իսկական ցինիկ, ով ապրել է կանանց ձայնի իրավունքի համար պայքարը 1906-ից 1914 թվականներին, ոչ մի ներկայացում այնքան զվարճալի չէ, որքան պատերազմից հետո ապրած էնտուզիաստը, որի միակ մոլուցքը, կարծես, ֆաշիստական Բրիտանիայում ընտրական իրավունք ունեցող կանանց համար ենթադրյալ վտանգն է:

Այս անսպասելի հոգատարությունն իր ամենահամառ պաշտպաններին գտնում է անսպասելի վայրերում, և նրանք, ովքեր այդքան դառնացած էին պատերազմից առաջ ծավալված պայքարի դեմ, այսօր կատարել են լիակատար շրջադարձ: Մեր նորահայտ հովանավորները անգերազանցելի են իրենց վճռականությամբ, որ կանանց սկզբունքորեն ոչնչից չպետք է զրկել, նույնիսկ եթե գործնականում նրանց պետք է զրկել իրենց գոյության համար կարևորագույն բաների մեծ մասից:

Այդ պատմական պայքարին մասնակցած կնոջ համար, ով քվեարկությունը համարում էր պարզապես խորհրդանիշ, հավատում էր, որ դրա օգնությամբ հնարավոր է նոր և ավելի լավ աշխարհ ստեղծել, այս տեսակի հովանավորությունը նույնքան տհաճ է, որքան մեկ այլ սերնդի հովանավորությունը: Նա կարծում է, և որոշակի արդարացումներով, որ խաբեություն է, որ նրանք, ովքեր այդ բոլոր հոգնած տարիներին երբեք ձեռք չեն բարձրացրել իրեն օգնելու համար, այլ ընդհակառակը, սովորություն ունեին նրան նկարագրել որպես անսեռ վիրագո կամ հիասթափված անփորձ կին, հաջողության ժամին փորձում են շահագործել նրա սեռը՝ ռեակցիոն և անկուսակա համակարգի շահերից ելնելով: Նման անամոթությունը հնարավոր է միայն այն պատճառով, որ նրանք, ովքեր դիմում են դրան, լիովին սխալ են հասկացել և դեռևս սխալ են հասկանում այդ պայքարի իմաստը և քաղաքական ազատության պահանջը մեկնաբանել են որպես անձնական ազատության ցանկություն:

Եկել է ժամանակը, երբ պետք է վերահաստատվեն այն սկզբունքները, որոնք ընկած են կարգավորված փոփոխության այդ ուշագրավ և վճռական դրսևորման հիմքում՝ ոչ միայն կանանց դիրքում, այլև նրանց նկատմամբ ընդունված վերաբերմունքում:

Այդ փոթորկալից տարիներին ի՞նչն էր ընկած այն կրքոտ ոգևորության հիմքում, որը շարժեց հազարավոր կանանց սրտերը և ուղղորդեց նրանց գլուխները: Դա, ինչպես շատերն էին պատկերացնում, անհատական եսասիրության անարգ ցանկությունը չէր, ոչ էլ կանանց պայքարը միայն իրենց սեռի համար: Ընդհակառակը, առաջնորդներից մինչև ամենահամեստ շարքայինները հիմնարար համոզմունքն էր, որ տղամարդկանցով և կանանցով բնակեցված աշխարհում և երկու սեռերի ճակատագրերը վերահսկող քաղաքական համակարգի ներքո, երկիրը, որը իր խորհուրդներից զրկում էր իր բնակչության կեսից ավելիի ազդեցությունը, տեսակետները և տաղանդները, այդ չափով կխոչընդոտվեր կառավարման լավագույն համակարգը մշակելու հարցում: Եթե տղամարդիկ քառսային տնտեսական պայմանների զոհ էին, կանայք տառապում էին նրանց հետ: Եթե սոցիալական պայմանները, որոնց ներքո տղամարդիկ գրեթե անհույս գոյություն էին ապրում, անտանելի էին, ապա դրանք նույնքան անտանելի էին նաև իրենց կանանց համար:

Շուրջը նայելով իրենց երկրի մեծ քաղաքներին՝ հյուսիսից հարավ և արևելքից արևմուտք, նրանք տեսան բնակարանային պայմաններ, որոնք տղամարդիկ և կանայք համաձայն էին, որ ամոթ են ժամանակակից քաղաքակրթության համար: Հետևելով աշխատաշուկային՝ նրանք անհանգստությամբ նայում էին անապահովության ուրվականին, որը հետապնդում է վարձու աշխատողին և որը բնորոշ է հին համակարգին: Քաղաքական ոլորտում նրանք նշեցին.

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

որ թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին քաղաքականության մեջ գործերը վարվում էին այնպես, որ սարսափ էին ներշնչում ցանկացած մարդու սրտում, ով խորապես հոգ էր տանում Բրիտանիայի մասին կամ գիտակցում էր այն անկումը, որն արդեն սկսել էր քայքայվել պետության բոլոր կուսակցությունների վրա: Նրանք ոտքի կանգնեցին՝ պահանջելով, որ կանայք կանչվեն տղամարդկանց հետ հավասար պայմաններով, որպեսզի ձեռք մեկնեն, մինչև ուշ չէ:

Այս ապստամբությունը, համառոտ ասած, մարտահրավեր էր հին հակասություններին և համագործակցության կոչ պետության կորպորատիվ մարմնում:

Գործնական քաղաքացիության այս ընկալման մեջ կանանց պայքարը շատ նման է ֆաշիզմի նոր փիլիսոփայությանը: Իրականում, ֆաշիզմը տրամաբանական, թեև շատ ավելի վեր, ընկալումն է այն կարևորագույն խնդիրների, որոնք բարձրացրել էին մեկ սերնդի մարտնչող կանայք: Նմանության կետերը այստեղ չեն ավարտվում: Կանանց շարժումը, ինչպես ֆաշիստական շարժումը, իրականացվում էր խիստ կարգապահության ներքո և ընդգրկում էր բոլոր կուսակցական հավատարմությունները. դրա կողմնակիցները ներգրավվում էին բոլոր դասակարգերից և կուսակցություններից: Այն կոչ էր անում կանանց մոռանալ եսասիրության մասին, հրաժարվել մանր անձնական առավելություններից և պաշտպանված քչերի արտոնություններից՝ շատերի օգտին, և միասին կանգնել այն անարդարությունների և անարդարությունների դեմ, որոնք բնորոշ էին ռասայի բարեկեցության համար այդքան աղետալի համակարգին: Ինչպես ֆաշիստական շարժումը, այն նույնպես ընտրեց իր Առաջնորդին, և ընտրելուց հետո այդ Առաջնորդին տվեց բացարձակ իշխանություն՝ ուղղորդելու իր քաղաքականությունն ու ճակատագիրը՝ ցուցաբերելով հավատարմություն և նվիրվածություն, որը երբեք չի գերազանցվել այս երկրի պատմության մեջ: Ավելին, ինչպես կրկին ֆաշիստական շարժումը, այն բախվեց փողոցների դաժանությանը, իր հակառակորդների ծաղրին, բարեհամբույրների թյուրմբռնումներին: և քաղաքական գործիչների չարությունը: Այն դիմացավ գործող կառավարության ատելությանը, և վերջապես՝ բանտախցի միայնությանը և բռնի կերակրման սարսափին: Նրա բաց տարածքներում և փողոցների անկյուններում կանգնած խոսնակներին զրկեցին խոսքի ազատության իրավունքից. նրա գրականությունը վաճառողներին թքում և հայհոյում էին. նրա պատգամավորներին բռնաբարում էին: Սուֆրաժիստուհիները դարձան ցանկացած աղմկոտի զբաղմունք, ով ցանկանում էր օրենքը իր ձեռքը վերցնել: Համեմատությունն ավելի ճշգրիտ դարձնելու համար՝ ոչ մի զրպարտություն չափազանց նողկալի չէր, և ոչ մի զրպարտություն չափազանց ստոր չէր իր առաջնորդների բարոյական կերպարի կամ նրանց հավատարմության պարտք ունեցող կանանց նպատակների ու նպատակների վերաբերյալ:

Այսպես պատահեց, որ նման միավորման մեջ միավորված կանայք ոչ մի պատրանք չունեին քաղաքական և կուսակցական կարգախոսների վերաբերյալ, և երբ «ժողովրդավարություն» և «անհատական ազատություն» սրբազան բառերը սովորական դարձան իրենց քննադատների շուրթերին, նրանք հիշեցին, որ այս բաները կատարվել են լիբերալ վարչակազմի օրոք և այն կուսակցության պաշտպանների կողմից, որը ժողովրդավարական համակարգը դարձրել էր իր քաղաքական իմաստության գազաթնակետը: Որ դրա ներքո նրանք դասակարգվում էին հանցագործների, խելագարների և երեխաների հետ: Նրանք պնդում էին, և որոշակի համոզմամբ, որ եթե սա ժողովրդավարություն է, ապա կանայք քիչ բան ունեն դրանից հույս ունենալու:

Ժողովրդավարական համակարգից դուրս մնացած նրանց փորձը ոչինչ էր այն փորձի համեմատ, որի առջև նրանք կանգնած էին, երբ հայտնվեցին դրա կասկածելի պաշտպանության տակ գտնվող պատվավոր քաղաքացիներ: Նրանք, ճիշտ է, վաստակել էին անհատական ազատության իրավունքը շատ կարճ ժամանակով, հինգ տարին մեկ անգամ, բայց երբ նրանք այդ մահացու խաչը դրեցին քվեաթերթիկի վրա և փակեցին ընտրատեղամասի դուռը իրենց ետևից, այդ պահից սկսած նրանք լիովին անօգնական հայտնվեցին ժողովրդավարական մեքենայի առջև:

Թեև մեզ կասեն, որ սա էր այն, ինչի համար մենք պայքարել էինք, մի պահ մտորելը կցույց տա, որ սա համարվում էր ընդամենը խորհրդանիշ: Կանայք երբեք չեն թույլ տվել այն ճակատագրական սխալը՝ պատկերացնելով, որ քանի որ տղամարդիկ քվեարկում են, նրանք անպայման ազատ են: Այսօր անգրագետ կնոջ բնորոշ հատկանիշն է ենթադրել, որ կինը ազատ է, քանի որ նա նույնպես քվեարկում է, կամ որ ժողովրդավարությունը երբևէ կարող է առաջարկել որևէ բան, բացի այն տղամարդկանց և կանանց ուշադիր և կազմակերպված շահագործումից, ովքեր թույլ են տալիս դրա գոյությունը:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Պատերազմի ավարտին սահմանափակ քվեարկության իրավունք ունենալով՝ կանանց տրվեց նաև խորհրդարան մտնելու իրավունք, և 1918 թվականի ուշ աշնանային ընտրությունները նրանց առաջին հնարավորությունը տվեցին: Կուսակցական համակարգն արդեն սկսում էր ցույց տալ քայքայման առաջին նշանները, և պատժիչ արդարադատության անսասան օրենքով՝ Մեծ Բրիտանիայում ժողովրդավարություն ծնած կուսակցությունը լիակատար նահանջի մեջ էր իր անշնորհակալ սերնդի առջև: Այնուամենայնիվ, կանայք իրենց հաղթանակի առաջին իսկ պահին դիմեցին այն ժամանակ գոյություն ունեցող կուսակցություններին՝ որպես ընտրողներ կամ հավանական թեկնածուներ:

Կուսակցական քաղաքականության նկատմամբ իմ անվստահությունը ստիպեց ինձ զգուշանալ այս ուղղությամբ գնալուց, և ես նախընտրեցի առաջադրվել որպես անկախ թեկնածու՝ այս անգամ զիջելով մյուս բոլոր կին թեկնածուներին, բացառությամբ մեկի: Բացառություն էր «Սին Ֆեյն» կոմսուհի Մարկիսիչը, որը, չնայած Բրիտանիայի հայտնի և բացահայտ թշնամի լինելուն, ժողովրդավարական համակարգում գտնում էր, որ կատարյալ պարզ գործ է ապահովել այն երկրի խորհրդարանում ընտրությունները, որը նա բացահայտորեն պարծենում էր, որ կոչնչացնի, կթալքայի և կվարկաբեկի: Եթե ճիշտ եմ հիշում, նա վերադարձավ առանց մրցակցի: Հաջորդ օրինակը դժվար թե ավելի խրախուսական լիներ, քանի որ անգլիական ընտրատարածքում ընտրված առաջին կինը Ամերիկայում ծնված քաղաքացի էր, որը չունեւ բրիտանացի կանանց ներկայացնելու որևէ լիազորություն իրենց խորհրդարանում, բացի այն, որ նա ամուսնացել էր բրիտանացի հպատակի հետ, որը հոր մահվան պատճառով ստիպված էր եղել ծառայել Վերին պալատում: Կանանց շարժման քննադատները, հագիվ թե թաքցված գոհունակությամբ, մատնանշում էին այս հանգուցալուծումը և ջանք չէին խնայում այս տիկնոջը ներկայացնել որպես կանացի անպատասխանատվության տխուր օրինակ: Դրանք այդքան անձնական չպետք է լինեին, քանի որ նա ոչ ավելի լավն էր, ոչ էլ ավելի վատը, քան որևէ այլ կին, որը ընտրվել էր Մեծ Բրիտանիայի Համայնքների պալատում՝ մարտնչող կանանց տարիների ջանքերի և պայքարի արդյունքում: Ցավալի փաստ է, թեև ոչ պակաս ճշմարիտ, որ կուսակցական կանանց հետագա ընտրությունը Վեստմինստերում ոչ մի տարբերություն չի ստեղծել ո՛չ տղամարդկանց, ո՛չ էլ կանանց համար, և չնայած շատ կարող կանայք միացել են մեր ընտրված ներկայացուցիչների շարքերին, նրանց ազդեցությունը բացարձակապես աննշան է եղել Բրիտանիայի կամ նրա կայսրության ճակատագրի վրա: Նրանք, ինչպես իրենց տղամարդ գործընկերները, պարզապես ատամնանիվներ են ժողովրդավարական համակարգի կուսակցական անիվների վրա, որոնք մտնում են նախասրահներ կուսակցական մտրակի ճեղքի տակ, անօգնական պաշտոնական մեքենայի Զագգերնաուտի առջև, որը շարունակում է առաջ շարժվել՝ ջախջախելով իր առջև ծառացած բոլոր նախաձեռնություններն ու անկախությունները, և յուրաքանչյուր անձի, ով պարտավոր է հավատարմություն ցուցաբերել, վերածելով այն պարզապես կողի՝ իր քաղաքականության և միջոցառումների իրականացման համար: Եվ եթե սա ճիշտ է խորհրդարանի համար, և ո՞վ կարող է ժխտել դա, ապա դա ավելի ճիշտ է կին ընտրողի համար: Նա նույնպես խճճված է այս անողորմ համակարգում՝ իր կուսակցական կազմակերպության իսկական ստրուկ:

Նրանց, ովքեր վիճարկում են սա, պետք է հարց տալ. ի՞նչ ուժ ունի կին անդամը կամ կին ընտրողը ներկայիս համակարգի պայմաններում փոփոխելու որևէ ընտրված կառավարության քաղաքականություն: Արդյո՞ք ներկայիս համակարգի ամենաեռանդուն երկրպագուն պնդում է, որ կանայք, անկախ նրանից, թե որ կուսակցությանն են պատկանում, գոհ են այս երկրի առկա վիճակից: Արդյո՞ք նրանք պատրաստ են տեսնել տնտեսական պայմանները, որոնց դեպքում զբաղվածության ցուցանիշները հասել են անհավանական երկու-երեք միլիոնի, անփոփոխ: Արդյո՞ք նրանք գոհ են այն լքված տարածքների տեսարանով, որոնք հուսահատություն են ներշնչում յուրաքանչյուր կենդանի մարդու սրտում: Արդյո՞ք նրանք անտարբեր են գյուղատնտեսական շրջանների քայքայման և գյուղատնտեսական արդյունաբերության ծանր վիճակի նկատմամբ և անտարբեր են այն սարսափելի բնակարանային պայմանների նկատմամբ, որոնք բոլոր կողմերն էլ դատապարտում են:

Անդրադառնալով կայսերական և արտաքին քաղաքականության լայն ոլորտին, կարելի՞ է պնդել, որ բրիտանացի կանանց մեծ մասը ցանկանում է տեսնել կայսրության փլուզումը, կամ ենթադրյալ ազգային կառավարության ներկայիս արտաքին քաղաքականության կողմնորոշումը, որի համաձայն նրանց անունից և գաղտնի կերպով պայմանագրեր և պարտավորություններ են կնքվում այս երկրի հայտարարված թշնամիների հետ, մինչդեռ մենք մնում ենք անպաշտպան ոչ միայն մեր անմիջական պաշտպանության նպատակներով, այլև այդ պարտավորությունները կատարելու անհրաժեշտության դեպքում: Արդյո՞ք մենք իսկապես գիտենք, թե ինչի ենք մենք ենթարկվում:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

պարտավորված. Ի՞նչ է ենթադրում կոլեկտիվ անվտանգության այս քաղաքականությունը, կամ ո՞րն է այն չարագործ ուժը, որը թելադրում է այն: «Ժողովրդավարությունը անբարեխիղճ ֆինանսիստների երազած առատության երկիրն է», - ասում է Ժորժ Սորելը: Արդյո՞ք կանանց իրավագործել է որևէ լիազորություն՝ զսպելու ներքին կամ արտաքին քաղաքականությունը, որը թելադրվում է այդ երազանքը իրականություն դարձնելու նպատակով: Հիշենք, որ երբ ժամանակը գա հաշիվը վճարելու, մեզ կքշեն մորթու՝ անօգնական այդ քաղաքականության արդյունքների առջև: Ի՞նչ արժեք ունի այսպես կոչված ազատությունը, եթե այն չի կարող մեզ տալ այս կարևորագույն հարցերը փոխելու լիազորություն:

Եթե ճիշտ է, որ միջին կին ընտրողը չի ցանկանում այս բաներից ոչ մեկը, ապա ինչո՞ւ է նա թույլ տալիս դրանք, եթե նա ազատ է ժողովրդավարական համակարգում: Եթե նա ունի այս ազատությունը, մի՞թե նա կրկնակի և եռակի մեղավոր չէ դրանցից մեկ ժամ ավելի կրելու մեջ: Սա նրա երկրի կառավարման մեջ պատասխանատու դերակատարման հավանության փորձությունն է: Եթե նա ձեռք է բերել անհրաժեշտ իշխանությունն ու ազատությունը գործող համակարգում, ապա մեղադրանքը, որ նա անկարող է քաղաքացու դեր խաղալ իր երկրի գործերում և, ըստ էության, անպիտան է պատասխանատվության համար, լիովին ապացուցվում է:

Այս բաներից ոչ մեկը ճիշտ չէ: Ծշմարտությունը կգտնվի այն փաստում, որ ներկայիս հնացած համակարգում ո՛չ տղամարդկանց, ո՛չ կանանց համար ազատություն չկա: Տղամարդկանց և կանանց կաշկանդողն այն է, որ կուսակցական համակարգը քայքայման մեջ է, և սա ավելի նկատելի է անսանձ ժողովրդավարության պայմաններում մեծահասակների ընտրական իրավունքի տրամադրումից հետո: Ամբողջ աշխարհում նույն անկումն է սկսվել՝ ժամանակի և հանգամանքների անխուսափելի ընթացքի շնորհիվ, աղքատության աշխարհից անսահման առատության աշխարհ անցումը կարգավորված պլանավորումը դարձնում է ոչ միայն անհրաժեշտ, այլև կենսականորեն կարևոր գոյության համար: Այս փոփոխությունների պայմաններում հին աշխարհի մեթոդները հնացած են և պետք է տեղը զիջեն նորին: Եթե կանայք պետք է արժանի լինեն իրենց տեղին ազգի խորհուրդներում, նրանք պետք է որպես իրատես դիմակայեն իրենց շուրջը կուտակվող նոր աշխարհի պայմաններին: Վաղ թե ուշ նրանք պետք է ընտրեն: Որոշումը կարևոր է, քանի որ դրանից կախված կլինի կանանց կարգավիճակը զգալի ժամանակահատվածում: Հետևաբար, թեթև գործ չէ, որ նրանք լավ կշռադատեն աշխարհի պատմությունը:

Կնոջ առջև երկու ճանապարհ կա: Առաջինը՝ նա պետք է շարունակի պայքարել հին աշխարհի քայքայվող համակարգի դեմ՝ բավարարվելով լինելով այն տարբեր կուսակցությունների պրոֆեսիոնալ քաղաքական գործիչների աղախինը, որոնց նա միանում է: Կարելի է ասել, որ նա երկար և հավատարիմ փորձություն է անցկացրել, և եթե դրա ներքո կարողանար իրականացնել որևէ գործնական փոփոխություն սոցիալական, քաղաքական կամ տնտեսական ազատության ուղղությամբ, ապա ցավոք սրտի նա ձախողվել է: Նա հիմա պետք է մտածի, թե արդյոք մեղքը իր մեջ է, թե այն համակարգի, որին նա դեռևս կառչած է: Այս կապակցությամբ նա կնկատի, որ առանձին կուսակցություններն իրենք են աստիճանաբար անհետանում: Լիբերալ կուսակցությունը անցել է անցյալի մթնշաղը. Պահպանողական կուսակցությունը արագ քայքայման մեջ է, և մենք գիտենք նրա սեփական առաջնորդի վստահությամբ, որ նրա անկախությունը վերականգնելու ոչ մի հույս չկա: Նույն ճակատագիրն է սպասում նաև Սոցիալիստական կուսակցությանը, քանի որ այն նույնպես պետք է գնա նույն ճանապարհով, որը մյուս երկու կուսակցություններին ներքաշել է սոցիալ-դեմոկրատիայի շարժուն ավազի տակ:

Հետևաբար, նա պետք է փնտրի ավելի լավ համակարգ՝ ավելի համապատասխան ժամանակակից պայմաններին: Ի՞նչը պետք է զբաղեցնի անցյալի խարխուլ շենքի տեղը:

Քաղաքագիտության յուրաքանչյուր ուսանող գիտակցում է, որ խնդիրն այժմ ֆաշիզմի և կոմունիզմի միջև է: Ինչ վերաբերում է բրիտանացի կանանց, կոմունիզմը քիչ գրավիչ է: Ավելի հեռու չգնալով՝ դա կործանման փիլիսոփայություն է և կանացիության բնական բնագոյների ժխտում: Այն կանանց կողմից գնահատվող և պահանջվող յուրաքանչյուր սկզբունքի և պրակտիկայի հակադրությունն է:

Ֆաշիզմը, կարծես, միակ լուծումն է: Այն իր մեջ ներառում է յուրաքանչյուր սկզբունք, որը հատուկ կերպով հարմար է և հարմարվողական բրիտանական բնավորության հանճարին: Այն իրական ազատություն և ազատություն է առաջարկում բոլոր մարդկանց և

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Այս երկրի հանդեպ բարի կամքի տեր կանայք: Որպեսզի որևէ թյուրըմբռնում չառաջանա, մենք կսահմանենք այս հաճախ ազատորեն օգտագործվող տերմինները այնպիսի բառերով, որոնց հետ ոչ մի դեմոկրատ չի վիճի, քանի որ դրանք վերցված են անարատ ժողովրդավարության առաքյալ Ջոն Ստյուարտ Միլից:

«Միակ նպատակը,- գրել է նա,- որի համար մարդկությունը իրավունք ունի անհատապես կամ կոլեկտիվորեն միջամտել իրենցից որևէ մեկի գործողությունների ազատությանը, ինքնապաշտպանությունն է: Միակ նպատակը, որի համար իշխանությունը կարող է իրավացիորեն կիրառվել քաղաքակիրթ համայնքի ցանկացած անդամի նկատմամբ նրա կամքին հակառակ, ուրիշներին վնաս հասցնելը կանխելն է»:

Սա հենց անհատական ազատության ֆաշիստական ընկալումն է, և ակնհայտորեն այն ընկալումն է, որը, որքանով դա վերաբերում է կանանց, նրանց տալիս է բոլոր հնարավորությունները, որոնք նրանք կարող են օրինականորեն պահանջել իրենց ապագա կարգավիճակում՝ որպես կին քաղաքացիներ: Այս սկզբունքները ոչ մի այլ համակարգում չեն մարմնավորվում: Ավելին, կորպորատիվ պետության մեքենայում ֆաշիզմը կանանց ապահովում է տղամարդկանց հետ հավասար կարգավիճակով, քանի որ այն իր մեջ պարունակում է միակ միջոցը, որի միջոցով նրանք կկարողանան ուղղորդել և վերահսկել այն պայմանները, որոնցում նրանք պետք է ապրեն. այսպիսով, միայն ֆաշիզմը կավարտի 1906-1914 թվականներին ակտիվիստ կանանց կողմից նրանց անունից սկսած աշխատանքը: Բացի այդ, այն կփրկի նրանց կուսակցական համակարգին բնորոշ կոռուպցիայի աղտոտված մթնոլորտից և առաջին անգամ հնարավորություն կտա, իրենց սեփական հատուկ կորպորացիաների մեքենայի միջոցով, հաջողության որոշակի հույսով լուծել այն մեծ հարցերը, որոնք այդքան սերտորեն վերաբերում են իրենց և իրենց երեխաների կյանքին:

Տնտեսական ոլորտում այն կապահովի անվտանգություն՝ հավասար աշխատանքի համար հավասար վարձատրությամբ, այդ հավերժական ոսկորը պայքար, որը բաժանել է սեռերը՝ արդյունաբերության համար այդպիսի ծանր հետևանքներով:

Սոցիալական ոլորտում այն վերացնում է բոլոր դասակարգային արգելքները, մինչդեռ քաղաքական ոլորտում՝ արդարություն և կանանց պայքարի պատմության մեջ առաջին անգամ հավասարություն:

Եվ ամենակարևորը՝ ֆաշիզմը գալիս է ընդմիշտ վերացնելու պատերազմի հետապնդող ուրվականը՝ վերացնելով այն հիմնական պատճառները, որոնք գոյություն ունեն և գոյություն ունեն ինտերնացիոնալիզմի մեջ, որը գործիք է, որը կոփվել է «անբարեխիղճ ֆինանսիստներին» հնարավորություն տալու օգտվել այն «առատության երկրից», որը կոչվում է «ժողովրդավարություն», որի մասին նրանք երազում են:

Այս ամենը իրականացնելու համար ֆաշիզմը կպահանջի, որ կանայք՝ տղամարդկանց հետ հավասարապես, կարգապահ համագործակցեն կարգապահ պետության ստեղծման գործում, և ֆաշիզմը արդարացիորեն պետության բոլոր քաղաքացիների վրա կդնի ներդաշնակ աշխատելու պատասխանատվությունն ու պարտականությունը՝ ոչ թե որևէ շերտի կամ դասի շահերից ելնելով, այլ ամբողջ ժողովրդի օգտին: Այն կանանց, ինչպես տղամարդկանց, կկոչի բոլոր եսասիրական անհատական արտոնությունները ենթարկեցնելու համար, որպեսզի ավելի քիչ բախտավորները կարողանան պաշտպանված լինել շահագործումից իր պաշտպանության ներքո:

Սա ֆաշիզմ է: Մնացած ամեն ինչ միրաժ է: Կարելի՞ է ասել, որ բրիտանացի կանայք չեն կարող բարձրանալ իրենց երկրի պատմության այս մեծ իրադարձության վրա: Նրանք, ովքեր կհրամայեն նրանց մերժել այս հնարավորությունը, թշնամիներն են ոչ միայն կանանց, այլև ողջ առաջընթացի և քաղաքակրթության: Այն կանայք, ովքեր դիմացել են նախապատերազմյան օրերի մեծ պայքարի փորձությանը, առնվազն վաստակել են իրավունքը մարտահրավեր նետելու այն մարդկանց, ովքեր կրկին կստրկացնեն իրենց անցյալի հպատակության մեջ և կկապեն նրանց մի համակարգի մեջ, որը զրկում է նրանց բոլորին իրենց երկրի անհրաժեշտ վերակազմակերպման գործում պատվավոր դեր խաղալու հնարավորությունից: Բրիտանացի կանայք երբեք չեն ձախողվել կամ տատանվել, երբ Մեծ Բրիտանիան նրանց կարիքն է ունեցել: Նրանք նույնպես, իրենց սերնդի տղամարդկանց հետ միասին, կբարձրացնեն բրիտանական ֆաշիզմի դրոշմը և այն բարձր պահելով կուսակցական համակարգի խառնաշփոթից և անպարկեշտ վեճերից վեր, կարագացնեն այն օրը, որը կտեսնի իրենց ազգի վերածնունդը: Այդ հաղթական ժամին նրանք իսկապես կարժանանան հպարտ իրավունքին՝ հարգանքի տուրք մատուցելու վերածնված Մեծ Բրիտանիային և վերջապես հանգստանալու նրա ինքնիշխան ժողովրդի խաղաղության, անվտանգության և բարգավաճման մեջ:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

«Թանկարժեք ակրեր»՝

Ջորիան Զենքսի կողմից

Տնրանք, ովքեր կարող են գայթակղվել ենթադրելու, որ քանի որ Մեծ Բրիտանիան հողային քաղաքականություն չունի, նա հողային խնդիր չունի, լավ կանեն, եթե ուշադիր քննարկեն այս անհանգստացնող փաստերը:

Բացառությամբ Բելգիայի և Հոլանդիայի, Մեծ Բրիտանիան աշխարհի ամենախիտ բնակեցված երկիրն է, և քանի որ բնականաբար անբերրի հողերի (օրինակ՝ լեռնային) համամասնությունը այս կղզիներում շատ ավելի բարձր է, քան Ցածրադիր երկրներում, անհերքելի է թվում, որ մենք բնակչության մեկ շնչի հաշվով ավելի քիչ սննդամթերք արտադրող հող ունենք, քան որևէ այլ երկիր:

Մեծ Բրիտանիան աշխարհի միակ քաղաքակիրթ երկիրն է, որը չունի հողերի պահպանման, վերականգնման և բարելավման հաստատված քաղաքականություն: Ոչ մի կառավարություն որևէ քայլ չի ձեռնարկել Առաջին համաշխարհային պատերազմի ավարտից ի վեր գյուղատնտեսական հողերի տարեկան կորուստը կանխելու համար, որն այժմ կազմում է ավելի քան 2 միլիոն ակր կամ ընդհանուրի 7%-ը:

Մեծ Բրիտանիան եզակի է իր ժողովրդի բարձր համամասնությամբ, ովքեր կտրված են իրենց հայրենի հողի հետ ցանկացած շփումից, ինչպես նաև ազգային սննդակարգում հնացած, պահածոյացված սննդի բարձր համամասնությամբ: Գիտնականները սկսում են բացահայտել այս արհեստականության արդյունքները՝ թերսնման, նյարդային խանգարումների և սոցիալական անկարգությունների առումով:

Արտասահմանյան դիտորդին կարող է ներվել այն եզրակացության համար, որ մենք մեր բրիտանական աղավաղված ձևով փորձում ենք մեզ դարձնել խիստ վտանգավոր փորձի առարկա, այն է՝ պարզել, թե արդյոք ազգային կյանքը կարող է առողջ կերպով պահպանվել ամբողջությամբ քաղաքային և գործնականում մակաբուծական համայնքում, որը կյանքի անհրաժեշտությունները կախված է այլ ազգերի ջանքերից և բարի կամքից: Նա կարող է նաև ենթադրել, որ այդքան անկայուն իրավիճակը մեզ վրա է պարտադրվել մեր կլիմայի անբարենպաստության կամ մեր հողի աղքատության պատճառով: Եվ նրա վերաբերմունքը մեր նկատմամբ կլինի ավելի շատ կարեկցանք, քան հիացմունք:

Որքա՛ն ցավալի է խոստովանել, որ այս տագնապալի իրավիճակը բխում է մեկ պատճառով, և միայն մեկ պատճառով, այն է՝ առաջնային սկզբունքների անզգույշ և համառ անտեսումից: Թող սխալ չլինի: Մերը վատ կլիմա չունի, ընդհակառակը, այն աշխարհի ամենահարմարավետներից մեկն է: Մերը աղքատ հող չէ, ընդհակառակը, այն, միջին հաշվով, աշխարհի ամենաարդյունավետներից մեկն է: Բայց մենք ունենք, մեր մեղքերի համար, քաղաքական համակարգ, որը հրաժարվում է նայել հաջորդ ընտրություններից այն կողմ, որը մոռուքված է յուրաքանչյուր շահագրգիռ անձի կողմից, որը կացին է քերծելու, և յուրաքանչյուր սխալ ուղղորդված տնտեսագետի կողմից, որը պետք է պահպանի ակադեմիական հեղինակություն:

Խորը սխալ է ենթադրել, որ մեր բնական ճակատագիրն է լինել արտադրողներ, փոխադրողներ և բանկիրներ մնացած աշխարհի համար, և որ նման իրավիճակը ենթադրում է հուժքի և սննդի մշտական տուրք: Կարճ ժամանակահատվածում, անշուշտ, այս վարկածը գուներդ դարձավ այն փաստով, որ մի շարք հաջողակ պատահականություններ մեզ զգալի առավելություն տվեցին այլ ազգերի նկատմամբ այն ծառայությունների զարգացման գործում, որոնց համար աշխարհն այդ ժամանակ պատրաստ էր վճարել գրեթե ցանկացած գին: Սակայն արդյունաբերական և ֆինանսական ազգայնականության արագ և գրեթե համընդհանուր ի հայտ գալը վերացրեց մեր ժամանակավոր մենաշնորհը և վարկածը դարձրեց ոչ միայն անհիմն, այլև բացարձակապես վտանգավոր: Որքան երկար մենք կառչենք դրանից, այնքան պակաս կարող ենք դիմակայել ժամանակակից կյանքի փաստերին: Անդառնալի «միջազգային առևտրի վերականգնման» ուղղությամբ յուրաքանչյուր քայլ հետաձգում է հաշվեհարդարի անխուսափելի օրը, երբ մենք պետք է կանգնենք մեր սեփական ոտքերի վրա և գնահատենք մեր սեփականը:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

ռեսուրսներ:

Քանի որ այն կենսական անհրաժեշտությունների հիմնական աղբյուրն է, դրա ուշադիր և լուսավոր զարգացումը ազգային բարգավաճման նախապայման է: Քանի որ այն ազգային ժառանգություն է՝ թե՛ մշակութային, թե՛ նյութական, դրա պահպանումը ազգային լուրջ պարտականություն է:

Հարկ է հիշել, որ մինչև համեմատաբար նոր ժամանակները այս փաստերը ընդհանուր առմամբ ճանաչվում էին, թեև ոչ միշտ ճիշտ էին մեկնաբանվում: Հողատիրությունը համարվում էր ոչ միայն մեծ արտոնություններ, այլև մեծ պատասխանատվություններ՝ սոցիալական, ինչպես նաև նյութական: Իշխող դասերը գրեթե բացառապես կազմված էին հողատեր ընտանիքներից: Գյուղատնտեսությունը ճանաչվում էր որպես հիմնական արդյունաբերություն, և դրա բարեկեցությունը ազգային նշանակության հարց էր:

Միայն այն ժամանակ, երբ աղքատ հողատեր ազնվականությունը փոխարինվեց նորեկ և մեծ մասամբ օտար պլուտոկրատիայով, որը ծագեց Նապոլեոնյան ժամանակաշրջանի քառսային ֆինանսներից, հողի նկատմամբ ազգային վերաբերմունքը լուրջ վատթարացում ապրեց: Եվ միայն այն ժամանակ, երբ վիկտորիական արտահանման կապիտալիզմը սկսեց ստանալ իր հսկայական ներմուծման եկամուտները, բրիտանական գյուղատնտեսությունը չկարողացավ համընթաց քայլել բրիտանական արդյունաբերության զարգացման հետ: Սակայն, երբ հաստատվեց այն վարդապետությունը, որ կազմակերպված կապիտալի շահույթը ազգային բարգավաճման չափանիշն է, անկազմակերպ գյուղատնտեսությունը կարող էր ապարդյուն դիմել Վեստմինստերին՝ օգնության կամ առաջնորդության համար:

Եվ այսպիսով, այսօր բրիտանական գյուղական վայրերի ուսումնասիրությունը գրեթե անհետացած քաղաքակրթության ուսումնասիրություն է: Խորը փորված արահետներ, որոնք մեկ սերունդ շարունակ անիվներ չեն կրել, տարածված ցանկապատեր, որոնք տասնամյակներ շարունակ երկաթ չեն տեսել, հին գութանի հետքեր, որոնք դեռևս տեսանելի են խիտ խոտածածկ արոտավայրերում, ախոռներ և տնակներ քայքայման բոլոր փուլերում, եկեղեցիներ, որոնք կառուցվել են ներկայիս ծխական համայնքների չափերի հինգ անգամ մեծ համայնքների համար, լուռ ջրաղացներ և քանդվող կավածքներ. այս ամենը խոսում է կորուսյալ գյուղական բնակչության մասին, որը մի ժամանակ ակտիվորեն զբաղվում էր բոլոր ամենաարյունարբու աշխատանքներից մեկով:

Իհարկե, ճիշտ է, որ ավելի լավ հողը դեռևս մշակվում է, և հաճախ լավ է մշակվում, չնայած դրանով անմիջականորեն հետաքրքրվածների թիվը տարեցտարի նվազում է: Եվ այստեղ-այնտեղ կարելի է հանդիպել համարձակ արկածախնդիրների, որոնք իրենց ամբողջ ուժը դնում են խոզերի կամ թռչնամսի, մրգերի կամ կաթի վրա: Սակայն գյուղական վայրերի մեծ մասի վրա կախված է ձեռքից բերան մեթոդների արատը, որը ծնվել է անվստահության պակասից և արտահայտվում է անտեսված արոտավայրերում, որոնք թերսնված են աննշան անասուններով: Այնքան անտարբեր է մթնոլորտը, որ նույնիսկ սպեկուլյատիվ շինարարի անօգուտ և տհաճ ներխուժումները ընդունվում են գրեթե այն դժգոհության հետքով, որը նման պղծումը կառաջացներ մի քանի սերունդ առաջ:

Կարևոր է գիտակցել անփոխարինելի ազգային ակտիվին հասցված վնասի չափը: Տեսականորեն հողը անխորտակելի է, եթե, իհարկե, այն չի լվացվում ծովի կողմից, մի գործընթաց, որը, ի դեպ, կարելի է տեսնել մեր ափամերձ գծի մի քանի կետերում: Սակայն դրա հետ կարող են պատահել մի քանի բաներ, որոնք այն գործնականում անօգուտ կդարձնեն սննդի արտադրության տեսանկյունից, և սա ազգի համար ամենակարևոր տեսակետն է:

Նախևառաջ, մշակված հողերը, լինեն դրանք վարելահողեր, թե արոտավայրեր, կարող են արագորեն հայտնվել անմխիթար վիճակում, որտեղ դրանք միայն քիչ բերք են տալիս խոշոր եղջերավոր անասունների և ոչխարների համար, և նույնիսկ դրանք կկորցնեն իրենց բերքը, եթե նախ գան ճագարները: «Անմշակ արոտավայրերի» տեսքով վերադարձված հողատարածքների սարսափելի աճը այն ժամանակահատվածում, երբ մշակվող տարածքը անընդհատ կրճատվում էր, բավականաչափ հստակ ցույց է տալիս, թե ինչ է տեղի ունեցել: Մեր անմշակ արոտավայրերի մեծ մասը, իհարկե, լեռնագագաթներ և ճահճուտներ են: Սակայն վերջին ժամանակների ամբողջ աճը, և դրանից շատ ավելին, բաղկացած է բարելավվող հողերից, որոնք կմշակվեին ցանկացած այլ եվրոպական երկրում կամ նույնիսկ մեր սեփական տիրույթներում, բայց որոնք այստեղ չեն կարող մշակվել պաշտոնական մշտական անփութության պայմաններում:

Մեզ նման Ինսկիպի տիպի քաղաքական գործիչները հավատում են, որ այս լքված հողը կարելի է վերածել *****էկեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

արտադրությունը արտակարգ իրավիճակում: Պարզվում է, որ վերջին պատերազմի հիասթափեցնող փորձը նրանց չի սովորեցրել, որ հողը չի կարող հանկարծակի արտադրողականության վերածվել՝ այն մի քանի տրակտորներով և որոշ որակավորում չունեցող աշխատուժով շահագործելով: Հողերի վերականգնումը բարձր որակավորում ունեցող աշխատանք է, որը պահանջում է մի քանի տարվա համբերատար աշխատանք, նախքան արդյունքների հասնելը: Այն կարող է շատ օգտակար կերպով ներառվել երկարաժամկետ գյուղատնտեսական քաղաքականության մեջ, բայց որպես արտակարգ իրավիճակներում սնունդ արտադրելու միջոց՝ այն գործնականում արժեքագուրկ է:

Երկրորդ՝ շինարարական գործողությունները, լինեն դրանք բնակելի, թե արդյունաբերական, ամեն տարի օգտագործում են մեծ քանակությամբ հող և լիովին ստերիլիզացնում են այնքան, որքան իրականում օգտագործում են: 1929 թվականից ի վեր միայն Անգլիան և Ուելսը կորցրել են 421,000 ակր գյուղատնտեսական հող, որից միայն 159,000 ակրը կրկին հայտնվել է որպես անհարթ արոտավայրեր. մնացած 262,000 ակրերի գրեթե ամբողջությունն անցել է շինարարների ձեռքը, որի մեծ մասը հարթ և բերրի վարելահողեր են՝ բարձր մշակության վիճակում:

Պետք է հիշել, որ գյուղատնտեսական հողերի կորուստը չի սահմանափակվում գործարանների, տների և այգիների կողմից իրականում զբաղեցված տարածքով: Պետք է ապահովվեն ճանապարհներ և հանգստի գոտիներ, և միշտ, հատկապես նոր զարգացած տարածքներում, կան անմշակ հողերի մեծ բլոկներ: Ավելին, կառուցապատված տարածքի կամ գյուղատնտեսական հողերի եզրին գտնվող գյուղատնտեսական հողերը, որոնք ժամանակակից ձևով ցրված են մեկուսացված բնակարաններով, զգալիորեն տուժում են: Ծննդուններն ու առնետները գալիս են հազարավորներով, դարպասներն ու ցանկապատերը քանդվում են, թափառող շները հարձակվում են անասունների վրա, և մանր վնասները հսկայականորեն աճում են: Էժան ճանապարհային տրանսպորտի ի հայտ գալու և արվարձանային զարգացման հետևանքով տուժած տարածքը, չնայած դեռևս վերադարձվում է որպես գյուղատնտեսական հող, պետք է կազմի հարյուր հազարավոր ակր:

Անհնար է խուսափել այն եզրակացությունից, որ Մեծ Բրիտանիան վատնում է իր ազգային ժառանգությունը այն ժամանակ, երբ համաշխարհային իրադարձությունների ընթացքը կենսականորեն կարևոր է դարձնում յուրաքանչյուր ակր հողի պահպանումը: Նրանց, ովքեր կարող են սա տազնապալի հայտարարություն համարել, խորհուրդ է տրվում ուշադիր ուսումնասիրել պրոֆեսոր Ռ.Գ. Սթեյվիդոնի վերջին աշխատանքը՝ «Երկիրը. հիմա և վաղը»: Հեղինակավոր մասնագետը կարծում է, որ «մեր գյուղատնտեսական հողերը արագորեն նվազում են, և անխուսափելիորեն պետք է նվազեն, և եթե որևէ որոշում չկայացվի սննդամթերքի արտադրության համար ամեն գնով պահպանվող նվազագույն հողատարածքի վերաբերյալ և համապատասխան միջոցներ չձեռնարկվեն, ոչ ավելի, քան երկու հարյուր տարի անց Անգլիայի գյուղատնտեսական հողերը կարող են կիսով չափ կրճատվել»:

Երկու հարյուր տարին կարող է երկար ժամանակ թվալ, բայց արդյո՞ք կա որևէ մեկը, ով բավականաչափ համարձակ է ենթադրելու, որ մեր երեխաները, առավել ևս մեր թոռները, կկարողանան անսահմանափակ սննդի պաշարներ ստանալ Ամերիկայից և Անտիպոդներից: Արդյո՞ք մենք ցանկանում ենք պատմության մեջ մտնել որպես այն սերունդը, որը ցրեց ազգային կալվածքը և մեր սերունդներին թողեց սովի տարրական խնդրի առջև: Վիկտորիական արտահանման կապիտալիզմը մեզ կտակել է աղետալի տարածքները. մի՞թե մենք պետք է պատասխանատու լինենք վատնված տարածքների նոր շարքի համար:

Մեր հողային խնդրի սննդային և տնտեսական կողմերի հետագա քննարկումը մեզ կտանի դեպի գյուղատնտեսության բազմաթիվ գործառույթների՝ որպես ազգային կյանքի անբաժանելի մասի քննարկման խորքը: Հետևաբար, անհրաժեշտ է ընդհատել քննարկումը՝ քննարկելու համար ոչ պակաս կարևոր մշակութային կողմը:

Այս ասպեկտը, ճիշտ է, արդեն որոշակի ուշադրության է արժանանում քաղաքաշինական շարժման շրջանակներում՝ ջղաձգական և միակողմանի ձևով: Սակայն այս շարժման անունն արդեն բացահայտում է դրա սահմանափակումները: Համայնքը, որին խրախուսվել է մոռանալ իր գյուղատնտեսության նշանակությունը և ներմուծվող սննդամթերքը համարել բնական երևույթ, սկսել է գյուղական վայրերը համարել քաղաքների պարզապես հավելում, մի տեսակ փառաբանված հանրային այգի: Իսկապես, կա մեծ վտանգ, որ գյուղական Անգլիան կարող է դառնալ բնույթից զուրկ «բաց տարածք» նույն կերպ, ինչպես Հոում Քաունթիների հսկայական մասը դարձել է առանձնահատկությունից զուրկ այգի-արվարձան:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Քաղաքային բնակչության բնածին ձգտումը՝ փախչել իրենց քաղաքների աղմկոտ, աղտոտված մթնոլորտից, կարող է առաջացնել միայն համակրանք: Այն փաստը, որ այս մարդիկ իրենց կիրակի օրվա կեսը ուրախությամբ կանցկացնեն գերբեռնված գլխավոր ճանապարհին բենզինի գոլորշիներ կույ տալով, որպեսզի մյուս կեսը կարողանան անցկացնել մաքուր օդում, անչափ կարևոր է: Ափսոսն այն է, որ նրանցից շատերը, կարծես, անկարող են վայելել իրենց ձեռնարկության պտուղները՝ առանց այն փչացնելու:

Քանզի գյուղը չի կարող կատարել իր մշակութային գործառույթը, եթե նրան թույլ չտրվի պահպանել իր սեփական բնույթը, և այդ բնույթը անբաժանելի է իր նյութական կամ գյուղատնտեսական գործառույթից: Քաղաքը չի կարող փախչել քաղաքից, եթե այն քաղաքը վերցնում է իր հետ, ինչպես որ մտավորականը չի կարող իր միտքը արձակուրդ տալ, եթե իր փաստարկները իր հետ տանի գյուղական զբոսանքների ժամանակ: Գյուղի տեսարանը, որը բնակեցված է արվարձանային տարածքներում «գյուղում ապրելու» եկածներով, նույնքան տխուր է, որքան մտավորականների խմբի տեսարանը, որը քայլում է խոսակցությունների հոսքով, մինչդեռ նրանց շուրջը տասը հազար ավելի հետաքրքիր և կարևոր զբաղմունքներ կան, քան իրենց սեփականը: Ինչպես վերջերս ասաց մի գյուղացի. «Ես այնքան էլ չեմ նեղվում, որ նրանք քայլում են իմ դաշտերով: Ես այնքան էլ չեմ նեղվում, որ նրանք մարզում են իրենց հիմար շներին իմ հաշվին: Ես նույնիսկ չեմ նեղվում, որ նրանք վազվզում են դարպասների վրայով, որոնք երեխան կարող է բացել: Բայց երբ մտածում եմ, որ նրանք անցել են երկու մղոնից ավելի լավ գյուղատնտեսական հող և երբեք չեն մտածել նայել, թե ինչ է կատարվում, ես զգում եմ, որ իմ քաղաքավարությունը ապարդյուն է անցել»:

Այն, ինչ մենք կարող ենք անվանել «հանրային այգի» վերաբերմունք, դրսևորվում է ավելի լուրջ ձևերով, քան գյուղական գործունեության նկատմամբ անտարբերությունը: Ճիշտ այնպես, ինչպես ոգնին կարծում է, որ բաղերի վրա քարեր նետելը վնաս չէ, երբ պահպանում չի նայում, այնպես էլ կան հազարավոր կրթված մեծահասակներ, ովքեր վնաս չեն տեսնում մանր ապօրինի ներխուժման մեջ, երբ հայտնաբերման հավանականությունը քիչ է կամ ընդհանրապես բացակայում է: Եվ մանր ապօրինի ներխուժումների կուտակային ազդեցությունը տհաճ իրավիճակ է ստեղծում քաղաքային փախուստի սիրահարների նախընտրած թաղամասերում:

Գերմանիայում պտղատու ծառեր են տնկվում ճանապարհեզրային ցանկապատերի մեջ, և հողը մշակվում է մինչև մետաղի ծայրը: Անգլիայում նման ընթացակարգը բացարձակապես անհնար է, քանի որ ծառերը կկտրվեն կազմակերպված ավազակախմբերի կողմից, իսկ բերքը կտնտեսվի շղթայի լայնությամբ: Բրիտանացին պարտադիր չէ, որ պակաս ազնիվ կամ ավելի կործանարար լինի, քան գերմանացին. նա պարզապես այնքան է ապագյուղականացվել, որ նրա արժեքների զգացումը և բարոյական վարքագծի կանոնագիրքը վերանում են վերջին լապտերի սյան հետ: Մարդիկ, ովքեր կզարմանային խանութի վաճառասեղանից մի կոպեկանոց մատիտ գողանալու մտքից, ոչ մի անբարոյական բան չեն տեսնի սունկ գողանալու համար վեց ցանկապատ կոտրելու մեջ:

Գյուղական վայրերն այնքան շատ իրական հարստություն ունեն իրենց այցելուներին առաջարկելու, որ ներկայիս տխուր միտումները հաղթահարելու ակնհայտ միջոցը մարդկանց ցույց տալն է, թե որտեղ է այդ հարստությունը: Նույնիսկ հիմա կան շատերը, ովքեր կարող են և գնահատում են միայնության բուժիչ բալասանը, խաղաղության և անվտանգության հոգևոր մխիթարությունը, անընդհատ փոփոխվող դաշտերի և անտառների կլանող հետաքրքրությունը, բայց նրանք բոլորը չափազանց քիչ են: Ոչ ոք կամոմիկն չի վնասի կամ խեղաթյուրի այն, ինչի նկատմամբ ինքը մեծ անձնական հետաքրքրություն ունի, և գյուղական վայրերի պահպանման առաջին քայլը ազգային ձգտումն է դեպի այն, ինչը պրոֆեսոր Սթեյվիլդոնը անվանում է «գյուղական մտածելակերպ»:

Ֆաշիստական կառավարությունը, բնականաբար, ստիպված կլինի ամբողջությամբ բախվել հողային խնդրին, քանի որ հողը հիմքերից մեկն է, որի վրա կառուցված է կենդանի ազգի իր հայեցակարգը: Իրականում, գյուղատնտեսության զարգացման նրա հայտարարած քաղաքականությունն ինքնին կստեղծի անհետաձգելի խնդիր՝ խթանելով սպեկուլյատիվ գործունեությունը անշարժ գույքի շուկայում, և այս գործունեության դեմ պետք է լուրջ գործողություններ ձեռնարկվեն, նախքան գյուղատնտեսական քաղաքականության լիարժեք մշակումը:

Ֆաշիստական վերաբերմունքը հողի նկատմամբ կարելի է ներկայացնել մի քանի նախադասությամբ:

Հողը այլևս չպետք է դիտարկվի որպես սպեկուլյատիվ ապրանք: Դրա արժեքը պետք է արդարացիորեն գնահատվի, և ամբողջ աճը պետք է կիսվի նրանց միջև, ովքեր օգնել են դրա ստեղծմանը, այդ թվում՝

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Պետություն:

Հոգոգտագործումը պետք է լինի ուշադիր երկարաժամկետ ազգային պլանավորման առարկա: Հնարավորինս շատ շինարարական գործունեությունը պետք է սահմանափակվի ցածր գյուղատնտեսական արժեք ունեցող տարածքներով:

Հողային սեփականությունը պետք է հնարավորինս լայնորեն տարածվի, նպատակը մեծ թվով փոքր, անվտանգ ընտանեկան սեփականություններ ունենալն է: Սակայն դա նաև պատասխանատվություն կառաջացնի, և նրանք, ովքեր չարաշահում են իրենց հողը, կհամարվեն սոցիալական թշնամիներ:

Հողատարածքներին հանրության մուտքը պետք է բարելավվի դաշտային արահետների, ճամբարային վայրերի և ճանապարհեզրերի կանգառների ընդլայնման և ավելի լավ սահմանման միջոցով: Միևնույն ժամանակ, պետք է վերանայվի ներխուժման մասին օրենքը, և գյուղական համայնքը պետք է ավելի լավ պաշտպանված լինի միջամտությունից և վնասից: Հնարավոր է՝ անհրաժեշտ լինի ստեղծել պահակների կորպուս:

Պետք է պատերազմ մղել այնպիսի վնասատուների դեմ, ինչպիսիք են նապաստակները, ագռավները և աղավնիները, և չնայած դաշտային սպորտաձևերի նկատմամբ խտրականություն չի լինի, նման սպորտաձևերին չպետք է թույլատրվի խանգարել ո՛չ գյուղատնտեսական, ո՛չ էլ հանգստի գործունեությանը:

Հանրությունը պետք է կրթվի՝ հարգելու և գնահատելու գյուղական վայրերը, ինչպես նաև խելամիտ հետաքրքրություն ցուցաբերելու նրա գործունեության նկատմամբ:

Որպես ազգ՝ մենք այդքան էլ չենք սիրում հողի հանդեպ սենտիմենտալ վերաբերմունք: Մենք «Մայր հայրենիք» բառն օգտագործում ենք հազվադեպ, «Հայրենիք»՝ երբեք: Laissez-faire լիբերալիզմի և ֆինանսական պահպանողականության մեկ դարը մեր հողի նկատմամբ կարճատես, առևտրայնացված վերաբերմունք է սերմանել:

Սակայն մեր երազանքների Բրիտանիան, մեր ազգային ոգու ֆիզիկական մարմնացումը, փողոցների, գործարանների կամ նույնիսկ այգիների ու հասարակական շենքերի Բրիտանիա չէ, այլ ժպտացող հովիտների ու ալիքավոր բարձրավանդակների, վարելահողերի ու հարմարավետ տնամերձ տարածքների Բրիտանիա: Քաղաքը քաղաք է ամբողջ աշխարհում, և աշխարհի քաղաքները տարեցտարի հակված են ստանդարտացման: Սակայն գյուղական Բրիտանիան յուրահատուկ կերպով մերն է, անբաժան մեր ազգային բնույթից: Մենք պետք է այն պահպանենք նախանձախնդիր կերպով, ոչ թե Ստրատֆորդ-օն-Էյվոնի թանգարանային մթնոլորտում, այլ արտադրողականության բնական կենսունակության մեջ:

Մեզանից քչերն են հողից մի քանի սերունդ հեռու: Մամուլի և ռադիոյի միջոցով մի փոքր վերադաստիարակումը մեզ կրկին գյուղացի կդարձնեն, գոնե մեր հանգստի պահերին. ոչ թե մասնագիտական դպրոցի ուսուցչի կրթությունը, որի «գյուղատնտեսությունը» բաղկացած է օգտակար, բայց բավականին ձանձրալի տարրական գիտություններից, այլ կրթությունը, որը մեզ կուղարկեր դեպի նրբանցքներ և դաշտային արահետներ՝ բաց աչքերով և հետաքրքրասեր մտքերով: Գյուղական պատմությանը և առօրյա կյանքին ծանոթացումը ոչ միայն կխրախուսեր քաղաքացուն գնահատել գյուղատնտեսության խնդիրները, այլև կներծծեր նրա գյուղական զբոսանքները կլանող հետաքրքրությամբ: Խելացի գյուղական մտածողությունը կարող է դառնալ քաղաքային կյանքի սթրեսի լավագույն հնարավոր հակաթույնը, քանի որ Մայր Երկիրը կարող է միսթարություն ապահովել ինչպես հոգու, այնպես էլ մարմնի համար:

Հիտլերի «Բերխտեսգադենը նոր Գերմանիայի իդիլիա»

հեղինակ՝ Զոան Մորգան

Եթե լավ գիտեք Բավարիան, և նույնիսկ եթե հիշեք, որ Վիտելբախները՝ ամբողջ Բավարիայով և Ֆյուրերները՝ ամբողջ Գերմանիայով, ընտրում էին Բերխտեսգադենում իրենց ամառանոցների համար, ոչինչ ձեզ չի պատրաստի այս վայրի համար, որը միաժամանակ լինի և՛ հին Բավարիայի սիրտը, և՛ նոր Գերմանիայի հոգին: Այն ամենը, ինչ դուք երազել եք Բավարիայի և ազգային սոցիալիզմի մասին իր լավագույն դրսևորումներով, սեղմված է այս լեռներով շրջապատված շուկայական քաղաքում, որը պարծենում է Լոնդոնի նորագույն բնակարանային շենքի բնակչությամբ, մոտավորապես նույն բնակչությամբ:

Բադ Ռայխենհայից մեկնելուց հետո գնացքն ավելի ու ավելի խորն է գնում լեռների մեջ, մինչև որ դուք կգգաք, որ դրանք ամբողջությամբ կփաթաթեն ձեզ, երբ դուք կբարձրանաք խորը հովտով, որը Գերմանիայի մի կտոր է և մխրճվում է Ավստրիայի մեջ: (Հնարավոր է, և բավականին հուզիչ է, որ Ավստրիա ոտքով գնաք երեք ուղղություններից որևէ մեկով):

Առաջին տպավորությունը շարժման տպավորությունն է: Երկու տարեկանից բարձր բոլորը մի տեսակ սպասողական վիճակում են: Անկախ նրանից, թե դա պայմանավորված է բարձրությամբ, բավարական բարձր տրամադրությամբ, թե այն փաստով, որ Ֆյուրերը կարող է ցանկացած պահի անցնել, ես երբեք չեմ հայտնաբերել. փաստը մնում է այն, որ օդը լցնում է կենսունակությամբ:

Այստեղ, այս հիասքանչ երաժշտական-կատակերգական միջավայրում, ազգային-սոցիալիզմը շատ զվարճալի է թվում: Բացառությամբ պատահական հանդիպումների, որոնք պարզ են և տարօրինակ կերպով ոգեշնչող, դուք այնքան էլ չեք գիտակցում այդ ամենի խորը միստիկական լրջությունը, կատարված առաջադրանքի անսահմանությունը և առջևում սպասվող առաջադրանքը:

Դուք զգում եք, որ ՍՄ-ը՝ իր գրավիչ համազգեստով, Ֆյուրերի հետ շփումով և գեղեցիկ միջավայրում առողջ կյանքով, շատ հաճելի զբաղմունք է, և ՍՄ-ը իսկապես հիանալի կազմակերպություն է, որը բաց է բոլոր տարիքի և դասերի համար՝ հայրենասիրության ընդհանուր հիմքի վրա:

Այստեղ, ավելի շատ, քան Գերմանիայի որևէ այլ վայրում, դուք տեսնում եք, թե ինչպես են բոլորը, սկսած ամենատարեց ՍՄ անդամից մինչև Ձմեռային օգնության կրծքանշաններ վաճառող ամենափոքր երեխան, իրենց ներդրումն ունենում երկրում. ոչ ոք չի տառապում անցանկալի լինելու զգացողության հոգեորսական տանջանքից: Յուրաքանչյուր նվաճում նրանց նվաճումն է, յուրաքանչյուր անհաջողություն՝ նրանցը: Դուք գիտակցում եք, թե ինչպես է ազգային սոցիալիզմը, վերականգնելով հույսը, վերակենդանացնելով հավատը իրենց երկրի ապագայի նկատմամբ, մարդկանց տվել ապրելու մի բան:

Տեղի դարավոր կյանքը շարունակվում է ինչպես միշտ, գումարած ազգային սոցիալիզմը, և, հետևաբար, Բերխտեսգադենում կյանքը անդադար չուի է: Երբ վարագույրը իջնում է մեկ գործողության վրա, բացվում է մյուսը: Դուք լսում եք միապաղաղ բզզոց ձեր պատուհանից, որը հոսում է հարյուր գյուղացի կանանց՝ ազգային հագուստով, որոնք ունեն փոքրիկ սև-կանաչ-կարմիր գործած վերարկուներ, որոնք նրանք անվանում են Բերխտեսգադեն: Նրանց հետ է մի քահանա, և նրանք դանդաղ շարժվում են՝ երգելով, խոնարհված աչքերով: Ավելի ուշ դուք լսում եք երիտասարդ BDM-ների (հիտլերյան աղջիկներ) ճռաացող ձայները, որոնք քայլում են իրենց կարճ շագանակագույն վերարկուներով, կամ Հիտլեր Յուգենդի մի ջոկատի՝ դրոշներ կրող հսկայական տղամարդկային տղաների: Օդում միշտ հնչում է քայլերգի երգ:

Երբ ամեն ինչ ձախողվում է, նրանք հրշեջ վարժանքներ են անցկացնում: Հարյուր հրշեջ (կամ մեկը յուրաքանչյուր երեսուն բնակչի համար)՝ բաճկոններով, սաղավարտներով և «պլուս չորս»-ներով, համարձակորեն ելույթ են ունենում ձեր պատուհանի առջև: Սակայն կիրակի օրը լավագույն օրն է: Քաղաքի գագաթնակետը՝ Մարկտ Պլացում, գյուղացիները հավաքվում են. տղամարդիկ մրցում են միմյանց հետ՝ իրենց կանաչ գլխարկներով անսահման թփերի մեջ, շատրվանի մի կողմում *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ ԴԵՄՈ Զրանիշեր*****

իր բավարական առյուծով, մյուս կողմից՝ հարթ սև գլխարկներով կանայք, որոնք նստած էին իրենց հյուսերի պսակների վրա: Տասը ժամին նրանք կանգ առան գարեջրի և ապուրի մեջ երշիկեղենի համար դեպի Նոյհաուս (Հոֆբրաուհաուսի այդ փոքրիկ եղբայրը)՝ իր շագանակենիների տակ գտնվող գարեջրի այգիով, որտեղ նրանք անկողնային պարագաներ են փռում Վիտելսբախի ամրոցի ցանկապատի վրա, նրա գարեջրատունը՝ իր անգերագանցելի շքեղությամբ, որտեղ կուսակցական առաջնորդները շփվում են ուղեկցորդների հետ՝ կարևոր քաղաքի կարևոր կենտրոն:

Գրանդ հյուրանոցը՝ բավականին մեծ յուրաքանչյուրի համար: Կուրհաուսը՝ իր գերազանց նվագախմբով և Մյունխենից հրավիրված արտիստներով: Գյուլագիական թատրոնը՝ իր կուպիտ հումորով և գրավիչ երաժշտությամբ: Կան պարահրապարակներ՝ Հոֆշաֆերը՝ իր մտերմիկ մթնոլորտով, իր թաշկինակներով լի հատակով, որը լեփ-լեցուն է լոնդոնյան հյուրանոցի մենեջերի երազանքներից, և Կուր սրճարանը, որտեղ ՍՍ-ի թիկնապահի հսկայական, նրբագեղ տղաները պարում են այն վայրում, որը մի ժամանակ Բավարիայի տան թագավորական առանձնատուն էր: Կան նկարիչներ՝ Ֆրից Ռիխտերը՝ իր տարօրինակ ոգեշնչված փայտե փորագրություններով, և ժամանակակից ալպյան դպրոցի առաջնակարգ բնանկարիչներից մեկը:

Բացահայտելու համար. նախ, Ֆյուրերի տունն է՝ աշխարհի գագաթին, ապակե պատով, որը նայում է լեռների շարքին, տեղակայված այնպիսի զառիթափ վայրում, որ թվում է, թե հետ է թեքվել: Տունը գերիշխում է հովտում, ինչպես Ֆյուրերը՝ քաղաքում:

Կա Քյոնիգզենն՝ բոլոր ալպյան լճերից ամենագեղեցիկը, ամենախորը կանաչապատ, զառիթափ լեռներով շրջապատված բոլոր կողմերից: Կա Զաուբերվալդը՝ կախարդական անտառ, որտեղ Հինտերգեից եկող առվակը հոսում է կանաչ փափուկ ժայռերի միջով:

Կա աղի հանք, որտեղ (համազգեստների այս երկրում) հագնում ես սև բաճկոն և սպիտակ տաբատ (որը այնքան էլ չքեղ և տեղին չէ, որքան թվում է) և սահնակով իջնում ես դեպի ստորգետնյա լիճ՝ լույսերի վզնոցով և սվաստիկայով ծայրում: Կա նաև Շլոս Պլացը՝ իր պատերազմի հուշարձանով:

Կան ալպյան մարգագետիններ՝ բնության գունային սխեմաների հաջորդականությամբ՝ մի շաբաթ վարդագույն, հաջորդ շաբաթ կապույտ ու դեղին, որոնք նախանձելի շեղում կբերեին Լոնդոնի, Փարիզի և Նյու Յորքի ծաղկավաճառներին:

Ահա անտառները՝ միատարր, ուղիղ և ուժեղ քայլերով բարձրանում են մինչև ձյան սահմանը: Լեռները՝ գեղեցիկ Վալսմանը, որը երկրորդ ամենաբարձրն է Գերմանիայում, մռայլ Գոլը և կուպիտ, լեգենդներով լի Ունտերսբերգը: Համարձակների համար Ունտերսբերգի ներսում կա լուսավորված սառցե անցքը, որը գտնվում է վեց հազար ոտնաչափ բարձրության վրա, ինչպես նաև Ալմբախ Կլամմը՝ աղմկոտ, ապշեցուցիչ կիրճ, որտեղ, կարծես, շատ ավելի խորն են իջնում, քան բարձրանում, որն ավարտվում է միայն այն ժամանակ, երբ դու հույսդ կորցնում ես և մտնում է «Զգացմունքային փորձառություն» վերնագրի տակ, այլ ոչ թե «Տեսարան»:

Բերխտեսգադեններ Լենդում ձեզ հավասարապես ողջունում են «Խոտ Գոթ» և «Հալլ Հիտլեր» բացականչություններով: Հետևաբար, զարմանալի չէ, որ ողջուն Աստծուն՝ այդքան գեղեցիկ բան ստեղծելու համար, և ողջուն Հիտլերին՝ այն պահպանելու համար նրանց համար, ովքեր այն սիրում են կյանքից ավելի:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Վիդեոյի Քվիզիոնի Կողմից՝ Սկանդինավյան

Համաշխարհային ֆեդերացիա

ՆՈՐՎԵԳԱԿԱՆ ՆԱՍԺՈՆԱԼ ՍԱՄԼԻՆԳԻ ԱՌԱՋՆՈՐԴ

Ահիւն աշխարհը փլուզվում է, նորը ծնվում է: Անցյալ տարի Ստավանգերում մեր երրորդ ամենամյա հանրահավաքի հետ միաժամանակ, Մոսկվայի նախկին «ազնվականների ակումբում» բացվեց Կոմունիստական Ինտերնացիոնալի յոթերորդ համաշխարհային կոնգրեսը՝ 1928 թվականի վերջին համաշխարհային կոնգրեսից հետո յոթ տարվա միջանկյալ ժամանակահատվածից հետո:

Կոնգրեսը տևեց հուլիսի 25-ից մինչև օգոստոսի 21-ը: Դրա հիմնական նպատակն էր վերանայել այն, ինչ հրեական միջազգային մարքսիստական դավադրությունը իրականացրել էր այդ յոթ տարիների ընթացքում Խորհրդային Ռուսաստանի ներսում և դրսում՝ կապված Ստալինի՝ աշխարհի բոլշևիկացման ծրագրի իրականացման հետ, որը քննարկման առարկա էր եղել նախորդ համաշխարհային կոնգրեսում:

Երկրորդ, այն հաստատեց իր ծրագրի մարտավարությունը՝ ոչնչացնել ազգային դիմադրության ուժերը և վառել կոմունիստական համաշխարհային հեղափոխության կրակը: Հատուկ շեշտադրում էր արվում այսպես կոչված միասնական և ժողովրդական ճակատի մարտավարության վրա, որի զարգացումը մենք տեսել ենք Ֆրանսիայում, Իսպանիայում, Բելգիայում և այլուր: Մենք նաև լավ ծանոթ ենք դրան այստեղ՝ Նորվեգիայում, գյուղացիների կուսակցության հետ այսպես կոչված «ճգնաժամային համաձայնագրով» և Լեյբորիստական կուսակցության նոր քողարկման մարտավարությամբ՝ բուրժուական և ազգային քողարկում ընդունելով: Մեկ այլ հարց, որն անմիջականորեն վերաբերում է մեր երկրին, այն է՝ Խորհրդային Ռուսաստանի մասնակցությունը Ազգերի լիգային, նույնպես նույն ժողովրդական ճակատի մարտավարության ախտանիշ է, որը վաղուց ներառված է Կոմինտեմի ծրագրում:

Այս տարի, մինչ մենք՝ «նայոնալ Սամլինգ»-ի անդամներս, հավաքվում ենք մեր ամենամյա հանրահավաքի ժամանակ, մենք տեսնում ենք, որ մեկ այլ համաշխարհային կոնգրեսի հրավիրումը:

Այս անգամ Ազգերի լիգայի սնանկացած կոնցեռնի բաժնետերերը անցկացնում են իրենց հատուկ ընդհանուր ժողովը՝ քննարկելու ձեռնարկության լուծարումը կամ դրա հնարավոր վերակառուցումը աշնանը, երբ ժողովը գումարում է իր սովորական տարեկան ժողովը:

Ես հիշատակում եմ այս իրադարձությունները, որոնք տեղի են ունեցել մեր վերջին երկու ազգային հանրահավաքների հետ միաժամանակ, ոչ միայն դրանց մեծ կարևորության պատճառով, այլև որովհետև դրանք շատ ցայտուն կերպով պատկերում են այսօր մեր առջև ծառացած արտաքին քաղաքական իրավիճակը:

Մի կողմից մենք ունենք անխոնջ ակտիվ համաշխարհային բոլշևիզմ, որը պատմական տեսանկյունից պարզապես հին աշխարհի անհետացման տազնապալի ախտանիշ է և չարագործ տերությունների համառ ջանքերը՝ համաշխարհային էվոլյուցիան իրենց կործանման ուղով տանելու, այսինքն՝ հրեական բռնապետության ներքո համընդհանուր մատերիալիստական հանրապետության ուղղությամբ:

Մյուս կողմից մենք տեսնում ենք հին աշխարհի աննպատակ փորձերը լուծելու ժամանակակից հրամայական պահանջները՝ ազգերի միջև խաղաղության և համագործակցության պահանջները: Ամբողջ գործը խաթարվում է անհատական շահերի բախման պատճառով, ինչպես որ իրավիճակի համար անհրաժեշտ ներքին ազգային համագործակցությունը խաթարվում է դասակարգային պատերազմի և եսասիրական կուսակցական հակամարտությունների պատճառով: Այս քայքայման գործընթացը ուղեկցվում է անկարգություններով և ճգնաժամերով, պատերազմով և քաղաքացիական բախումներով: Միջազգայնական տերությունները միջամտում են, և ամբողջ մտահոգությունը աստիճանաբար վերածվում է մարքսիզմի և կործանման, ճիշտ այնպես, ինչպես աստիճանաբար սպառվում է բուրժուա-լիբերալ պետությունը՝ *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Մարքսիզմ, ինչպես մենք այդքան հստակ տեսնում ենք մեր սեփական երկրում: Այս ամենի մեջ մարդկության միշտ երիտասարդ սերունդը նոր ծիլեր է արձակում. վերածննդի և միավորման ազգային շարժումները ազդարարում են նոր դարաշրջանը, բերում նոր պետություն և նոր աշխարհակարգ: Նոր կարգը ընթացքի մեջ է նաև այս երկրում:

Սանկցիաներ և լիգայի փլուզում

Մեկ այլ նշանակալի փաստ է այն, որ այդ բուրժուական խորհրդարանական կապիտալիստական ինստիտուտի՝ Ազգերի լիգայի փլուզումը պայմանավորված չէ միայն իր սեփական անկայունությամբ և մարքսիզմի ստորգետնյա գործունեությամբ կամ Լիգայի կազմակերպման հիմնարար և ձևական սխալներով:

Այն կործանվել է ֆաշիստական Իտալիայի կողմից, որը նոր դարաշրջանի կազմակերպված համայնքների ներկայացուցիչներից մեկն է: Հիսուն սանկցիոն պետությունների, ամբողջ ժողովրդավարական և մարքսիստական աշխարհի, ինչպես նաև ֆաշիզմի և Իտալիայի դեմ մոբիլիզացված համաշխարհային հանրության հակադրության դեմ, ազգային միասնությունը ապացուցեց, որ ամենաուժեղ ուժն է:

Առանց որևէ կերպ իրենց նույնականացնելու իտալական ֆաշիզմի կամ իտալական շահերի հետ, «նասյունալ Սամինգի» առաջնորդները սկզբից ի վեր հստակ և որոշակի դիրքորոշում են ընդունել Եթովպիայի հակամարտության նկատմամբ: Նրանք պաշտպանել են Նորվեգիայի չեզոքությունը և դեմ են եղել նրա մասնակցությանը այսպես կոչված պատժամիջոցներին:

Այս հարցում մենք միայն մեր երկրի շահերի հաշվառմամբ էինք ազդվում: Սակայն ես կարծում եմ, որ հասարակական կարծիքը այստեղ, ինչպես շատ այլ վայրերում, քարոզչության զոհ էր, որն իրականում ծառայում էր բոլորովին այլ շահերի, քան այն բարձր իդեալները, որոնք այն ձևացնում էր սերմանել:

Սակայն մեր շարժումը որևէ կողմ չգրավեց: Մենք պահանջեցինք Նորվեգիայի չեզոքությունը և ցույց տվեցինք ամբողջ պատժամիջոցների խաղի երեսպաշտությունն ու աննպատակությունը: Այսօր կարող ենք ասել, որ մենք իրավիճակը ճիշտ գնահատեցինք:

Ռազմական տեսանկյունից մենք ճիշտ էինք: Հակառակ ընդհանուր կարծիքի՝ մենք ճիշտ գնահատեցինք ժամանակակից ռազմական նյութերի նշանակությունը, ինչպես նաև Եթովպիայի և Անգլիայի դիմադրության ուժը, և ոչ պակաս կարևորը՝ պատմական և ազգային հիմքի վրա միասնական ջանքերի համար կազմակերպված ժողովրդի մեջ ստեղծված հսկայական բարոյական և նյութական ուժը:

Քաղաքական առումով նույնպես մենք ճիշտ դատեցինք: Պատժամիջոցային քաղաքականության անօգուտությունն ու լուրջ սխալ հաշվարկները այժմ ակնհայտ են: Նայեք հզոր Անգլիայի ողբերգական անհաջողությանը նրա կարճատես Լիգայի քաղաքականության պատճառով. սա ամենամեծ բարոյական և գործնական պարտությունն է, որը Բրիտանական կայսրությունը կրել է Ամերիկյան կորցնելուց ի վեր:

Խորհրդային Ռուսաստանը՝ Ազգերի լիգայի այդ նոր և ուշագրավ անդամը, պատժամիջոցների քաղաքականության մեջ տեսնում էր նախ Մուսոլինիի, ապա Հիտլերի հետ վիճաբանելու հնարավորություն, բայց երբ նրանց հաշվարկները սկսեցին ձախողվել, խորամանկ բուլշևիկ հրեաները լուռ հեռացան երկրորդ պլան և, ազատվելով անպատժելիությունից, թողեցին բրիտանական կառավարությանը կրելու մեղքը և կրելու անպատվությունը:

ԱԶԳԱՅՆԱԿԱՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՀԱՄԱԳՈՐԾԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ

Համաշխարհային պատերազմից ի վեր առաջին անգամ Նորվեգիան ստիպված է եղել արտաքին քաղաքականության մեջ բախվել իսկապես դաժան փաստերի, որոնք շատ դժվարացնում են սովորական նեղ քաղաքականություն վարելը:

Այս կապակցությամբ ես ուզում եմ ընդգծել մի փաստ, որը, ցավոք, թերագնահատվում է այս երկրում.

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

այն է, որ մարդկանց կյանքը գերիշխում է արտաքին քաղաքականությունը, այլ ոչ թե ներքին քաղաքականությունը: Ազգի սեփական «ապրելու կամքի» կողքին, նրա ներքին պայմաններին և կառուցվածքին գերակշռում են տնտեսության և իշխանության միջազգային պայմանները: Այս պայմանները ստեղծվում են ժողովուրդների և պետությունների պարզունակ և անխուսափելի կարիքներով, նրանց գոյության և բնակության տարածքի համար պայքարից: Սակայն պետության ազդեցությունը արտաքին քաղաքականության վրա միշտ համապատասխանում է նրա ներքին ուժի զարգացման աստիճանին:

Այսպիսով, պատերազմի դեպքում ինքնաապահովման անհրաժեշտությունը և, ամենակարևորը, համաշխարհային տնտեսության կառուցվածքի վերաձևավորումը պարզապես ստիպում են համայնքներին կազմակերպվել տնտեսական հիմունքներով՝ որպես ազգային աշխատավորական պետություններ: Աշխարհում փոփոխված պայմանները ստիպում են յուրաքանչյուր ազգի իր հարևանների հետ վարվել որպես կազմակերպված տնտեսական միավոր՝ իր բոլոր ռեսուրսների լիակատար և կարողունակ վերահսկողություն ունեցող և դրանք լավագույնս օգտագործելու ուժ ունեցող: Այս առումով ներկայիս ճգնաժամը հիմնականում համաշխարհային արտադրության և առևտրի վերակարգավորման ճգնաժամ է:

Սակայն, չկա որևէ ներքին հակադրություն դարաշրջանի այս միասնական և ուժեղ բնութագրվող տնտեսական ազգային միավորների պահանջարկի և պլանավորված միջազգային համագործակցության պահանջարկի միջև, որը անդիմադրելի ուժով առաջ է մղվում ինչպես տնտեսական պատճառներով, այնպես էլ խաղաղության պահպանման նկատառումներով:

Հենց այսպիսի կազմակերպված ազգային անհատականությունների ձևավորումն է, որ կհանգեցնի ազնիվ և արդյունավետ միջազգային համագործակցություն, որը զերծ է կողմնակալությունից կամ ճնշումից:

ԵՐԿՈՒ ԹՇՆԱՄԱԿԱՆ ՃԱՄԲԱՐ ԵՎՐՈՊԱՅՈՒՆ Մ ԵՎ ԱՇԽԱՐՀՈՒ Մ

Իրավիճակն այնպիսին է, որ աշխարհում և հատկապես Եվրոպայում ձևավորվում են երկու թշնամական ճամբարներ՝ նույն ձևով, ինչպես Առաջին համաշխարհային պատերազմից առաջ: Խորհրդային Ռուսաստանը, Ֆրանսիան և Չեխոսլովակիան, որոնց աջակցում է միջազգային հրեականությունը, որը նրանց հրահրում է պատերազմի նացիոնալ-սոցիալիստական Գերմանիայի դեմ, արդեն իսկ միասնական ճակատ են ներկայացնում այդ երկրի դեմ և ձգտում են ավելի խորը շրջափակել Գերմանիան՝ թե՛ քաղաքական, թե՛ ռազմական առումով:

Այս պայմաններում Նորվեգիայի դիրքը չափազանց խոցելի է, քանի որ այն գտնվում է Ռուսաստանի, Գերմանիայի և Անգլիայի խաչմերուկում, և նրա ներքին քաղաքականությունն արդեն մարքսիստների իշխանության տակ է:

Ռուսաստանը, ասիական շահերով մեծ եվրոպական տերությունից, դարձել է եվրոպական շահերով մեծ ասիական տերություն, հատկապես Ատլանտյան օվկիանոսի նկատմամբ: Բայց, ամենից առաջ, այն համաշխարհային հեղափոխության հիմքն է:

Համաշխարհային բոլշևիզմը փորձում է Նորվեգիան, և դրա հետ մեկտեղ՝ ամբողջ Սկանդինավիան, վերածել Գերմանիայի և Անգլիայի դեմ իր եվրոպական հարձակման ճակատի աջ թևի: Այս ծրագիրը պարունակում է չարագործ հնարավորություններ մեր երկրի համար: Գերմանիայի և Խորհրդային Ռուսաստանի միջև հակամարտության դեպքում Լեյբորիստական կուսակցության ամբողջ հեռանկարը Նորվեգիային կստիպի բոլշևիկների կողմը բռնել Գերմանիայի դեմ, և դա կհակասի մեր չեզոքության երդմանը:

Տրանսպլանտացիոն կուսակցության անպատասխանատու բռնապետը, վերջերս բավականին հստակ խոսել է այս ուղղությամբ: Քանի դեռ Նորվեգիան և Խորհրդային Ռուսաստանը ներկայիս Ազգերի լիգայի անդամներ են, իսկ Գերմանիան՝ ոչ, թվում է, թե մեզ լրջորեն սպառնում է պատերազմ այս ուղղությամբ, քանի որ մենք պարտավոր ենք Կարմիր բանակին և ռազմաօդային ուժերին ազատ տարանցում թույլ տալ երկրով մեկ գերմանա-ռուսական հակամարտության դեպքում:

Եվրոպայում տիրող ներկայիս պայմաններում կա նաև հնարավորություն, որ Գերմանիան և Անգլիան պատերազմ սկսեն: Սա կարող է տեղի ունենալ, օրինակ, Գերմանիայի և ... միջև հակամարտության հետ կապված:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Ֆրանսիայի, Չեխոսլովակիայի և Խորհրդային Ռուսաստանի եռակի դաշինքը, որտեղ Չեխոսլովակիան գրեթե ավելի զգայուն վայր էր, քան Ավստրիան: Այն փաստը, որ Ֆրանսիան այդ դեպքում պատերազմ կսկսի Գերմանիայի դեմ, Անգլիային պատերազմի պատճառ կտար, ինչը հիմա ավելի հաստատ է, քան ավիացիայի հսկայական զարգացումից առաջ:

Անգլիայի և Գերմանիայի միջև նման պատերազմը աղետալի հնարավորություն է Նորվեգիայի համար, քանի որ համաշխարհային պատերազմի պատճառով ամբողջ իրավիճակը լիովին փոխվել է:

Ազգերի լիգայի՝ որպես բրիտանական համաշխարհային քաղաքականության գործիքի միջոցով, մենք անմիջապես կստիպվենք պատերազմի մեջ մտնել, և նույնիսկ եթե Ազգերի լիգան փլուզվի, լորդ Լոյդի նման հեղինակավոր անձի կարծիքով, մենք անպայման կենթարկվենք պատժիչ ռմբակոծության, եթե, ինչպես դա եղավ Առաջին համաշխարհային պատերազմի ժամանակ, թույլ տանք մեր առևտրային նավատորմին ապրանքներ տեղափոխել Անգլիայի համար, ինչին նա, իր հերթին, անկասկած, կպնդի հիմա, ինչպես այն ժամանակ:

Նորվեգիայի Լեյբորիստական կուսակցությունը՝ Կառավարական կուսակցությունը, ակտիվորեն աջակցում է Գերմանիայի դեմ ուղղված այս քաղաքականությանը: Եթե Նորվեգիան համաձայնվի դրան, դա նշանակում է, որ մենք անդառնալիորեն ուղղակիորեն ներքաշվում ենք այս պատերազմական քաղաքականության մեջ՝ նորվեգացի ժողովրդի առնվազն 99 տոկոսի կամքին հակառակ: Նորվեգիան չի կարող և չի շարժվի, եթե մեր սեփական ազատությունն ու մեր սեփական սահմանները վտանգի տակ չեն:

Խաղաղություն Անգլիայի և Գերմանիայի հետ

Ես արդեն ընդգծել եմ, որ Գերմանիայի և Անգլիայի միջև խաղաղությունը կենսական անհրաժեշտություն է մեր երկրի համար: Ամենից առաջ մենք պետք է կանխենք, որ Գերմանիան և Անգլիան նոր պատերազմում հակառակ կողմերում լինեն: Մեզ համար սա մահացու կլինի, իրականում՝ կնշանակի կործանում:

Հետևաբար, մեզանից է կախված անել ամեն ինչ, որ մեր ուժերի սահմաններում է՝ խաղաղություն և փոխըմբռնում հաստատելու այս երկու երկրների միջև, որոնք, ինչպես մենք, սկանդինավյան ծագում և աշխարհայացք ունեն: Նույնիսկ եթե մենք ի վիճակի չենք շատ բան անել այս առումով և պետք է զգույշ լինենք, որ չմիջամտենք այլ երկրների գործերին, մեր անմիջական պարտականությունը պետք է լինի բոլոր արդար միջոցներով հակազդել նրանց, ովքեր փորձում են պառակտում հրահրել մեր այս ազգականների միջև, սովորաբար կեղծ և անազնիվ հիմքերով:

Մենք գիտենք այն տերություններին, որոնց շահերի համար իրականում ձեռնարկվում են այս ջանքերը: Մեկը համաշխարհային բուլշևիզմն է: Նորվեգիայի արտաքին քաղաքականության մեր նպատակը պետք է լինի Գերմանիայի և Անգլիայի միջև խաղաղության և հաշտեցման համար աշխատելը՝ առանց կուսակցական շահերը հաշվի առնելու: Առավել ակնհայտ է, որ Նորվեգիայի շահերն են դա պահանջում: Պատերազմից և քառսից խուսափելու միակ ճանապարհը կախված է մեր հարավում և արևմուտքում գտնվող այս մեծ հարևանների միջև խաղաղության և փոխըմբռնման պահպանումից, որոնց հետ մենք նաև ամենամեծ առևտրային կապն ունենք:

Մոտ 40 տարի առաջ, ինչպես և հիմա, կար հնարավորություն՝ ազնիվ փորձ կատարելու՝ մեծ սկանդինավյան ժողովուրդների միջև երկարատև փոխըմբռնում ստեղծելու համար: Հնարավորությունը անտեսվեց կամ մերժվեց, և այս բացթողմանը հաջորդած աղետը ընդգրկեց ամբողջ աշխարհը: Ամեն ոք, ով հիմա համարձակվում է առաջ մղել նույն աղետալի քաղաքականությունը, պետք է դա անի բաց աչքերով:

Բայց յուրաքանչյուր ոք, ով հասկանում է մեր ապրած ժամանակները, պետք է ջանք թափի ուժեղ և դրական հակազդեցություն ցուցաբերելու համար:

Մեկ այլ վճռորոշ նկատառում մեզ նույն եզրակացության է հանգեցնում մեր արտաքին քաղաքականության հիմնական ուղղությունների վերաբերյալ: Փլուզվող լիբերալիզմը և դրա սերունդն ու ժառանգորդը՝ մարքսիզմը, իրենց նպատակներն ուղղված են ազգային համայնքների, առաջին հերթին՝ սկանդինավյանների դեմ:

Գիտակցաբար թե անգիտակցաբար, այս քաղաքականության նպատակն է քայքայել բնական ազգայինը ժողովուրդների կազմակերպում՝ միջազգային համաշխարհային հանրապետության իրականացման համար: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO Զրանիչեր*****

Այդ դեպքում ազգերի ներքին համախմբվածությունը կքայքայվի: Նրանք կդառնան այն ազգի որսը, որը, ի տարբերություն մյուս բոլոր ազգերի, ցրված է ամբողջ երկրով մեկ և ապրում է որպես մակաբույծներ մյուս ազգերի վրա: Հենց այդ պատճառով էլ նրան անհրաժեշտ է նման կազմակերպություն՝ աշխարհի վրա իր կրքոտորեն ցանկալի տիրապետությունն իրականացնելու համար : Քանզի այդ տիրապետության մեջ է թաքնված հրեական ազգայնականության և իմպերիալիզմի գաղտնիքը:

Հուդայականության և սկանդինավյան ոգու միջև մենամարտը անխուսափելի է, քանի որ մարքսիզմն ու ինտերնացիոնալիզմը իրականում հրեական ազգայնականություն և իմպերիալիզմ են, դավադրություն, որը ոգեշնչվել և ղեկավարվել է հուդայականության կողմից՝ անկասկած սկանդինավյան եվրոպական քաղաքակրթության դեմ: Ակնհայտ է, որ այսօրվա քայքայման գործընթացները կյանքի իդեալների համար ամենալուրջ սպառնալիքն են, և որ մեր ժամանակների ամենաուժեղ հակասությունները սահմանափակվել են հուդայականության և սկանդինավյան-եվրոպական սկզբունքի միջև պայքարի մեջ: Այսպես ասած, մենք պետք է գիտակցենք, որ ներկայիս անկման և մարքսիստական մատերիալիզմի ստորգետնյա գործունեության ամենաարդյունավետ միջոցը կգտնվի մեր ժողովրդի ազգային վերածննդում՝ սկանդինավյան ռասայի և բնորոշ խառնվածքի կենսունակացնող կամ կենսական հիմքի վրա:

Եվ, մյուս կողմից, լայն իմաստով, պետք է լինի ավելի սերտ մշակութային, տնտեսական և քաղաքական համագործակցություն ամբողջ աշխարհի սկանդինավյան և սկանդինավյան որոշմամբ ժողովուրդների միջև՝ Սկանդինավյան երկրներում, Հոլանդիայում, Ֆլանդրիայում, Բրիտանական կայսրությունում, Գերմանիայում և այլ երկրներում, որտեղ սկանդինավյան ընտանիքի անդամները համեմատաբար ավելի քիչ են:

Հետևաբար, «սկանդինավյան» բառի իմաստը սահմանափակված չէ միայն սկանդինավյան ժողովուրդներով, այլ վերաբերում է բոլոր մեծ սկանդինավյան ռասաներին, և մենք այժմ չենք քննարկում անապահով հյուսիսային համագործակցությունը:

Ընդհակառակը, դա, մի կողմից, անհրաժեշտ հետևանք է այն գիտակցման, որ ազգային բնույթի և կազմակերպվածության պահպանումը բոլոր ստեղծագործ ժողովուրդների կյանքի ամենակարևոր խնդիրն է: Միայն այս կերպ է հնարավոր ապահովել սկանդինավյան մշակույթի և առանձնահատկությունների ազատ և խաղաղ զարգացումը՝ թե՛ ազգային, թե՛ համընդհանուր ոլորտներում: Միևնույն ժամանակ, դա այլ ռասաների արժեքի և մշակութային ներդրման խորը արմատավորված ճանաչման պայմաններից մեկն է, և այդպիսով այն կամրապնդի բոլոր ազգերին քայքայման և քաոսի դեմ:

Մյուս կողմից, սա անխուսափելի հետևանք է այն փաստի, որ այս ժամանակներում կառուցվող միջազգային համագործակցությունը նախընտրելի է հիմնված լինի սկանդինավյան ժողովուրդների վրա, որոնք այդքան սերտորեն կապված են ռասայով, լեզվով, մշակույթով և շահերով: Նրանք ունեն նույն կենսամակարդակը և կյանքի մասին նմանատիպ պատկերացումներ, ինչպես նաև խմբավորված են աշխարհագրորեն: Տնտեսապես նույնպես նրանք միմյանց լավագույն հաճախորդներն են:

Սկանդինավյան ժողովուրդների միություն

Այս ժողովուրդների բլոկային կազմավորումը՝ սկանդինավյան ժողովուրդների միությունը, անպարտելի կլինի: Նման միությունը շատ ավելի ունակ կլինի, քան Ժնևի սնանկացած լիբերալ-մարքսիստական լիգան, հանդես գալ որպես համաշխարհային բոլշևիզմի դեմ պատնեշ և ստեղծել աշխարհի խաղաղ զարգացման երաշխիքներ: Կազմակերպված մարդկության ճանապարհը կգտնվի մեծ սկանդինավյան ժողովուրդների ընտանիքի միության մեջ՝ նման բլոկային կազմավորման մեջ՝ ընդհանուր արժույթով, ներքին ազատ առևտրով և ընդհանուր մաքսային քաղաքականությամբ. նրանց նպատակն է լինելու այլ երկրներ և տերությունների խմբեր ներգրավել այս համակարգի մեջ:

Նման արտաքին քաղաքականությունը կլինի Նորվեգիայի դիրքի լավագույն երաշխիքը աշխարհում և բոլշևիզմի դեմ: Եվ մեր և ուրիշների օգտին այն կստեղծի գործունեության դաշտ արտասահմանում:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Էներգիայի ավելցուկի համար, որը պետք է սպասել այս երկրում, եթե մեր սեփական ռեսուրսները անբավարար լինեն:

ԱԶԳԱՅԻՆ ՇԱՐԺՈՒ ՄՆԵՐԻ ՎՐԱ ՀԻՄՆՎԱԾ ՀԱՄԱԳՈՐԾԱԿՑՈՒ ԹՅՈՒՆ

Սկանդինավյան ընդհանուր ճակատագիրը շեշտելով՝ մենք չպետք է թերագնահատենք ուրիշների կամ մեր ընդհանուր մարդկության նշանակությունն ու նվաճումները, և, ամենակարևորը, մենք չպետք է թերագնահատենք սովորական եվրոպական և համընդհանուր համագործակցության կարևորությունը: Սակայն այս միջազգային ընկերակցությունը պետք է հիմնված լինի ազգային պետությունների համակարգի վրա: Այն պետք է ստեղծվի Եվրոպայի և ամբողջ աշխարհի ժողովուրդների ազգային վերելքի միջոցով, այլ ոչ թե լիբերալիստական և մարքսիստական փորձերի արդյունքում, ինչպիսիք են Ազգերի լիգան, Համաեվրոպականը և Խորհրդային Ռուսաստանը՝ համաշխարհային Խորհրդային Հանրապետության կենտրոնը:

Կյանքի պատմությունը ցույց է տալիս, որ ցանկացած առաջընթաց կախված է ազատության և խտրականության միավորումից՝ համերաշխության և կազմակերպվածության հետ: Համընդհանուր միապետություններն ու համաշխարհային հանրապետությունները ավարտվում են անարխիայով և լուծարմամբ: Մեկ ազգի գերիշխանությունը աղետալի է ինչպես մյուսների, այնպես էլ իր համար: Բոլոր ազգերի և ռասաների Բաբելոնի նման միացությունը, որը լիբերալիզմի և մարքսիզմի նպատակն է, նշանակում է յուրաքանչյուրի անհատական բնութագրերի և արժեքների ոչնչացում: Պատմությունը մեզ սովորեցնում է, որ իսկական ներդաշնակությունը տարանջատման և զարգացման արդյունք է:

Մարդկության կազմակերպված կազմավորման բնագոյը ուղղված է ազգային կյանքին և ազգային միասնությունների համագործակցությանը: Այդ պատճառով բոլոր միջազգային հաստատությունները, որոնք սկիզբ են առել լիբերալիզմից և մարքսիզմից, ձախողվել են իրենց ենթադրյալ նպատակներում, որոնք էին՝ ապահովել ազգերի միջև լավ փոխըմբռնում և խթանել նրանց առաջընթացը:

Լիբերալիստական լիգայի գաղափարների և միջազգային մարքսիզմի ձախողման պատճառով անհրաժեշտ է ստեղծել ազգերի նոր միություն՝ եվրոպական և համաշխարհային բնույթով, որը հիմնված կլինի համայնքների կազմակերպման նոր գաղափարների վրա, որոնք 1934 թվականի դեկտեմբերի 16-ին և 17-ին Մոնտրոյում կայացած նոր կարգերի կոնգրեսում սահմանվել են: Կոնգրեսի առաջին մտահոգությունը հոգևոր և ազգային արժեքների նկատմամբ հարգանքն է:

Հին դիվանագիտության երեսպաշտական և տեխնիկական մեթոդների փոխարեն պետք է զարգանա բոլոր երիտասարդ և առողջ ազգային շարժումների և նրանց կողմից վերստեղծված ազգային պետությունների միջև ինքնաբերական և պատվավոր համագործակցություն՝ ամբողջ աշխարհում ընդհանուր հոգևոր նորացման և քաղաքական ու տնտեսական վերականգնման հասնելու համար: Սակայն այս համընդհանուր ծրագրի շրջանակներում ազգերը, որոնք ծագում են մեկ ծագումից և կիսում են նույն մշակույթն ու քաղաքակրթությունը, պետք է խմբավորվեն իրենց ամենամոտ շահերի համաձայն:

Հյուսիսային աշխարհի շարժումը

Ազգային ժողովի դիրքորոշումը կայանում է նրանում, որ մեր քաղաքականությունը, բացի ժամանակակից փոփոխությունների կողմից հրամայական դարձած պահանջները բավարարելուց, պետք է ներդաշնակ լինի մեր ազգերի ընտանիքի կողմից անհրաժեշտ և ցանկալի ամեն ինչի հետ: Անօգուտ է ազգային վերականգնում ակնկալել, եթե մենք չվերականգնանք սկանդինավյան ոգու կրակը և չհիմնվենք կյանքի հոգևոր և պատասխանատու տեսակետի վրա:

Ոչ մի առաջընթաց չի կարելի ակնկալել, եթե մենք չպահպանենք սկանդինավյան լարվածությունը անխառն: պահպանելով մեր ինքնատիպ բնույթը, մենք կկորցնենք այն և կզնանք դեպի ազգային ոչնչացում:

Այսպես կոչված սկանդինավյան գաղափարը, որ սկանդինավյան ժողովուրդը կարող է վերականգնվել միայն նոր պետություն կառուցելով

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Ժամանակակից պահանջներին համապատասխան և ազգային ծագման ու հոգևոր աշխարհայացքի կրկնակի հիմքի վրա, ունի կայուն աճող ազդեցություն և արժույթ համապատասխան սկանդինավյան երկրներում և արդեն կարևոր դեր է խաղում գործնական քաղաքականության մեջ:

Այսպիսով, համանանդիսկային համագործակցության սերմնն ու հողն արդեն իսկ գոյություն ունեն: Սակայն, որպեսզի գաղափարը բավականաչափ արագ տարածվի, այն պետք է գտնի որոշակի և բավարար կերպով կազմակերպված արտահայտություն:

Այս պայմաններում ես կարծում եմ, որ ժամանակն է, որ մենք առաջ շարժվենք սկանդինավյան ժողովուրդների և ամբողջ աշխարհում սկանդինավյան հայացքներ ունեցող այլ ժողովուրդների միջև մշակութային, տնտեսական և քաղաքական համագործակցության խթանման ուղղությամբ՝ հետևյալ նպատակներով.

- Միջազգային սկանդինավյան շարժման ստեղծումը:
- Սկանդինավյան ժողովուրդների միության ձևավորումը:

Ակտիվ մասնակցություն աշխարհի կազմակերպման և նրա խաղաղ զարգացման աշխատանքներին, ինչպես նաև մեր երկրի տեղն ու ներդրումն ապահովելուն՝ այժմ ընթացքի մեջ գտնվող հեղափոխությունների և նոր սահմանադրությունների ներքո: Այս համագործակցությունը, ինչպես միշտ, պետք է սկսվի գաղափարների ոլորտում՝ քաղաքականապես ամուր տնտեսական հիմքի վրա իրականացնելու համար:

Հետևաբար, եթե առկա դրամական հիմքը կարողանար ընդլայնվել՝ վերածվելով սկանդինավյան ժողովուրդների միջև հաստատված արժույթային միության, և եթե քաղաքական-ֆիսկալ համագործակցության միջոցով այդ ժողովուրդների միջև կարողանար կնքվել մաքսային միություն, ապա հիմքը լիովին կդրվեր մեր հռչակված նպատակների քաղաքական իրականացման համար՝ սկանդինավյան ժողովուրդների մեծ միության՝ համաշխարհային բարեկամության:

Այս իդեալը երկար ժամանակ կազմել է «նացիոնալ Համլինգի» ծրագրի մի մասը: Հետևաբար, համանորդական համագործակցությունը իրականում ենթադրում է հյուսիսային պետությունների՝ Նորվեգիայի, Շվեդիայի, Դանիայի, Ֆինլանդիայի և Հյուսիսային ծովի Սկանդինավյան կղզիների համագործակցության հետագա խորացում՝ ավելի նեղ իմաստով: Դանիայի և Ֆինլանդիայի դիրքը այնքան ավելի բացահայտ է, քան Նորվեգիայի և Շվեդիայի, որ Նորվեգիան, ամեն դեպքում, զրկված է իր ճակատագիրը կամավոր կերպով կապելու այդ երկրների հետ՝ առանց այն աջակցության, որը կստանային Անգլիայի և Գերմանիայի հետ խաղաղ և ապահով հարաբերություններից: Սակայն, քանի որ սա ապահովված է, ցանկալի է նաև, որ հյուսիսային երկրները զբաղեցնեն իրենց տեղը որպես բնական խումբ Սկանդինավյան աշխարհում՝ համագործակցելով բրիտանացիների, գերմանացիների, հոլանդացիների և մնացածի հետ:

Այս կապակցությամբ ես ցանկանում եմ ընդգծել այն փաստը, որ դա չի փոխում գործի ընթացքը, եթե այս երկրում շատ մարդիկ համարեն, որ համաձայն չեն բրիտանական և գերմանական քաղաքականության տարբեր մանրամասների հետ: Այն պայմանները, որոնք այսօր անհրաժեշտ են դարձնում մեր այս ազգականների հետ և նրանց միջև համագործակցությունը, ավելի կարևոր են, քան նրանք, որոնք կարող են մեզ բաժանել:

Կարող են լինել նաև այնպիսիք, ովքեր դեմ կլինեն մեր արտաքին քաղաքականությանը և մեր սեփական գործերը կհամարեն այնքան, որքան մենք կարող ենք կառավարել: Ես կհիշեցնեի նրանց, որ մեր ժամանակների բնորոշ գիծն այն է, որ աշխարհը դառնում է մեկ մեծ տնտեսական միավոր, և որ ոչ մի երկիր այլևս չի կարող ինքն իրեն բավարար լինել. այն կախված է մյուսներից. և եթե ներկայիս քաղաքականության մեջ նման համագործակցությունը կենսական հետաքրքրություն է ներկայացնում մեր երկրի համար, ապա այն նույնքան կարևոր է նաև մեր շարժման համար: Քանի որ մեր ազգային ոչնչացման համար աշխատող ուժերը միջազգային կազմակերպված են, մենք պարտավոր ենք նրանց դիմավորել մի կազմակերպությամբ, որը նպատակ ունի գերազանցել ազգային շահերը: Այս տեսակի լիարժեք արդյունավետ կազմակերպությունը կարող է կառուցվել միայն մեր ժողովուրդների ընդհանուր կենսական հիմքի՝ սկանդինավյան սկզբունքի վրա:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Սկանդինավյան սկզբունք

Սկանդինավյան սկզբունքը հիմնված է սկանդինավյան ավանդույթների, սկանդինավյան մտածողության և կառուցողական համագործակցության վրա՝ ի տարբերություն հրեական լիբերալիզմի և մարքսիզմի, որոնք իրենց կործանարար նպատակները խթանում են ատելության, նախանձի և դասակարգային պատերազմի միջոցով՝ իրենց նպատակներին հասնելու համար: Մեկը դաշնակից է Աստվածայինին, մյուսը՝ դիվայինին:

Հետևաբար, սկանդինավյան սկզբունքի հոգևոր ուժն ավելի ուժեղ և խորն է, քան գոյության մարքսիստական-մատերիալիստական տեսանկյունը, որը սպառնում է մեր ռասային և քաղաքակրթությանը ոչնչացմամբ: Իրականում դա մեր ներքին ազգային սկզբունքն է, որին մենք պետք է հետևենք և որը պետք է իրականացնենք անսասան հետևողականությամբ:

Ես նաև համոզված եմ, որ երբ մենք ճանաչում ենք պատմական անցյալի, ինչպես նաև պատմական ներկայի խորը ճշմարտությունները և տեսնում ենք սկանդինավյան ռասայի ժողովուրդների կողմից պատմության սկզբից մինչև մեր օրերը կատարված մեծ բաները, երբ նրանք ավելի հզոր են, քան երբևէ, և երբ, միևնույն ժամանակ, մենք համոզված ենք, որ Աստվածային Կամքը բացահայտվում է աշխարհի զարգացման պատմական ընթացքում, մենք պետք է, առանց թերագնահատելու ուրիշների կարևորությունն ու ներդրումը, հավատանք սկանդինավյան ժողովուրդների շարունակական պատմական և աստվածային առաքելությանը աշխարհում: Ինչպես անցյալում, մեր ժողովուրդների մեծ ընտանիքի առաքելությունը պետք է լինի վերացնել հնացած աշխարհը և ստեղծել նոր աշխարհ, որը կարող է ամբողջ մարդկային ընտանիքը բարձրացնել վերելքի աստիճանի:

«Նացիոնալ Սամլինգը» հրավիրում է բոլոր սկանդինավյան ռասայի և աշխարհայացքի մարդկանց՝ նորվեգացիներին, շվեդներին, դանիացիներին, իսլանդացիներին, բրիտանացիներին, գերմանացիներին, հոլանդացիներին և սկանդինավյան արյան ու ոգու մյուս բոլոր մարդկանց՝ միավորվել Սկանդինավյան համաշխարհային շարժման մեջ՝ աշխարհի բոլոր սկանդինավյան ժողովուրդների միջև խաղաղություն և համագործակցություն հաստատելու և մեր քաղաքակրթության փրկության և առաջընթացի համար պայքարը շարունակելու համար:

Ֆաշիզմի մեկնաբանությունը՝ Կլոդ Սաթոնի կողմից

Տ «ԱՍԿԻԶՄ»-ը, այն իմաստով, որով այն կօգտագործվի այս հոդվածում, անհարմար և անհարմար տերմին է նկարագրելու համաշխարհային շարժումը, որը ծագել է մեր ժամանակներում՝ տղամարդկանց հավատարմության համար մրցակցելու մարքսիզմի և լիբերալ-դեմոկրատիայի հետ: Անկասկած, այն պետք է սահմանափակվի Իտալիայում այս շարժման ստացած հատուկ ձևի անվանմամբ: Այնուամենայնիվ, հանրային միտքը, զգալով, որ իտալական ֆաշիզմում ի հայտ է եկել ինչ-որ նոր և համաշխարհային նշանակություն ունեցող բան, շարունակում է օգտագործել այս տերմինը ավելի լայն իմաստով:

Ֆաշիզմը միջազգային չէ, ինչպես կոմունիզմը՝ այն իմաստով, որ այն դոգմա է, որը պետք է պարտադրվի յուրաքանչյուր ազգի՝ անկախ նրա պատմությունից և հանգամանքներից: Այն, ավելի շուտ, հայացքների թաքնված նմանություն է, որը կարելի է հայտնաբերել տարբեր ժամանակակից ազգային շարժումներում և որը կարելի է տեսնել որպես որոշակի անհրաժեշտություն՝ ելնելով այն իրավիճակից, որում գտնվում է մեր եվրոպական մշակույթը ներկայումս: Մենք՝ Անգլիայում, կիսում ենք Եվրոպայի ընդհանուր մշակութային ժառանգությունը. ինչպես մեզ վրա խորապես ազդել են Ֆրանսիական հեղափոխության գաղափարները, այնպես էլ մենք պարտավոր ենք խորապես ազդվել ֆաշիստական շարժման գաղափարներից և արձագանքել այդ գաղափարներին մեր սեփական ազգային ձևով:

Այս շարժմանը ամենուրեք ծնունդ տվող երկու գործոններն են՝ լիբերալ-դեմոկրատիայի անկումը և մարքսիզմի վերելքը:

Պատմության հետ մի փոքր ծանոթություն է պետք՝ հասկանալու համար, որ լիբերալ-դեմոկրատիայում անխուսափելի կամ հավերժական ոչինչ չկա: Կառավարման այլ ձևերի համեմատ, ժողովրդավարական կառավարությունները ո՛չ տարածված են եղել, ո՛չ էլ կայուն, և ո՛չ էլ այնքան երկարատև արժեք են ներդրել մարդկային մշակույթի մեջ, որքան արիստոկրատական և միապետական կառավարությունները: Իհարկե, հնարավոր է, և հաճախ արվում է, ժողովրդավարությունը սահմանել այնպես, որ դրա մեջ ներառվեն կառավարման բոլոր հանդուրժելի ձևերը, օրինակ՝ Անգլիան Եղիսաբեթ թագուհու կամ Փիթսի օրոք նկարագրել որպես ժողովրդավարություն: Սակայն սա լեզվի կոպիտ չարաշահում է և մտավոր արժեքի նվաստացում: «Ժողովրդավարություն» բառը չպետք է օգտագործվի յուրաքանչյուր կառավարության համար, որը կառավարում է գրեթե բոլոր կառավարվողների համաձայնությամբ, ո՛չ այն կառավարության համար, որը գիտակցաբար հետապնդում է ամբողջ ժողովրդի բարեկեցությունը, ո՛չ այն կառավարության համար, որը հանդուրժում է բազմազան կարծիքները և խրախուսում է ազատ քննարկումը, ո՛չ էլ այն կառավարության համար, որը կառավարում է հաստատված և հայտնի օրենքի համաձայն՝ անաչառորեն կիրառվող: Շատ ժողովրդավարական կառավարություններ ակնհայտորեն ձախողվել են այս առումներով. շատ ոչ ժողովրդավարական կառավարություններ բարձր աստիճանով ցուցադրել են այս առաքինությունները: Անհրաժեշտ է «դեմոկրատիա» անվանել ցանկացած կառավարություն, որը բռնակալ չէ: Ժողովրդավարությունը կառավարման մի առանձնահատուկ պատմական ձև է, որը երբեմն աշխատել է ընդհանուր գոհունակությամբ, երբեմն՝ ոչ: Դրա գլխավոր առանձնահատկությունը, կարծես, բոլոր կարևոր հարցերի լուծումն է մեծամասնության քվեարկությամբ՝ կամ ամբողջ ժողովրդի, կամ մեծ ներկայացուցչական ժողովների կողմից:

Արևմտյան Եվրոպայում և Ամերիկայում մեր ճանաչած ժողովրդավարությունը, որը ես այսուհետ կանվանեմ «լիբերալ ժողովրդավարություն», Ֆրանսիական հեղափոխության հատուկ արդյունք է և հիմնված է այդ դարաշրջանի որոշ ազդեցիկ մտածողների յուրահատուկ տեսությունների վրա: Մարդկային բնույթի հիմքում ընկած փիլիսոփայությունը, որի վրա այն հիմնված է, միշտ չէ, որ ընդունվել է մտածող մարդկանց կողմից, և չկա որևէ հիմք ենթադրելու, որ դրա ազդեցությունը մարդկանց մտքերի վրա հավերժական կլինի: Ընդհակառակը, կան զգալի ապացույցներ, որ «Մարդու և քաղաքացու իրավունքների» այս փիլիսոփայությունն այլևս գոյություն չունի *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

համոզմունք, և որ դրա վրա հիմնված կառավարման համակարգը, հետևաբար, դատապարտված է անհետացման:

Ինչպես մյուս քաղաքական փիլիսոփայությունները, այն չարժանացավ ընդհանուր ընդունման առանց պայքարի: Սակայն այսօր ո՞վ կարող է որևէ տարբերություն նկատել պահպանողականների, լիբերալների և աջակողմյան (ոչ մարքսիստական) լեյբորիստական կուսակցության միջև՝ իրենց իդեալների կամ դրանց իրականացման մեթոդների ընդհանուր բնույթի առումով:

Որո՞նք են լիբերալ-դեմոկրատիայի այս համակարգի փիլիսոփայական ենթադրությունները կամ աքսիոմները: Առաջինն այն է, որ բոլոր մարդիկ հավասար են, գոնե այնքանով, որքանով նրանք պետք է ունենան հավասար բաժին կառավարման մեջ: Երկրորդն այն է, որ կառավարությունը գոյություն ունի միայն նրա համար, որպեսզի որևէ մեկը չմիջամտի ուրիշների հավասար ազատությանը (Ջ. Ս. Միլ), կամ ինչպես ինձ ավելի համոզիչ կերպով արտահայտեց մի ուսանող. «կառավարությունը գոյություն ունի միայն նրա համար, որ յուրաքանչյուր մարդ կարողանա իր ճանապարհով դժոխք գնալ»: Երրորդը՝ որ նման անհատական ազատությունը հանգեցնում է բոլորի համար հնարավոր ամենամեծ բավարարվածությանը:¹

Ֆաշիզմը հիմնված է այս բոլոր սկզբունքների ժխտման վրա: Առաջինին այն պատասխանում է, որ բոլոր մարդիկ հավասար չեն համագործակցային ձեռնարկատիրության իրենց կարողության մեջ, և կառավարությունը համագործակցային ձեռնարկություն է: Տղամարդիկ զգալիորեն տարբերվում են իրենց քաջությամբ, արդարությամբ, հավատարմությամբ, ճշմարտացիությամբ և բնավորության այլ հատկանիշներով, որոնք պահանջվում են ցանկացած կորպորատիվ ձեռնարկման համար: Այդ հատկանիշները որևէ դասի մենաշնորհը չեն և կախված չեն բառի սովորական իմաստով կրթությունից: Որոշ մարդիկ զգալիորեն թերանում են դրանցում, օրինակ՝ բոլոր հին բուլճարիկյան առաջնորդները, եթե հավատանք նրանց խոստովանություններին. մեզանից յուրաքանչյուրը կփորձեր նրանց զրկել իշխանությունից ցանկացած կազմակերպությունում, որի համար ինքը պատասխանատու էր:

Քաղաքական ներկայացուցչությունը պետք է հիմնված լինի իրական խմբերի ընտրովի համակարգի վրա, որոնց անդամները անձամբ ծանոթ են միմյանց հետ: Լավ քաղաքական համակարգը նույնիսկ չպետք է փորձի ապահովել, որ բոլոր կարծիքները հավասար կշիռ ունենան:

Երկրորդ սկզբունքի վերաբերյալ այն նշում է, որ հավասար ազատությունը անհնար է, քանի որ մարդիկ բոլորը չեն ցանկանում նույն բաներն անել, որ յուրաքանչյուր իրավական համակարգ ենթադրում է որոշակի դրական գաղափարներ այն մասին, թե ինչն է օբյեկտիվորեն լավ կամ վատ բոլորի համար, որ սկզբունքը կամ անիմաստ է, կամ աղետալի:

Երրորդը՝ որ մարդու և հասարակության բնույթի պատճառով, առավելագույն անհատական ազատության համակարգով հնարավոր չէ հասնել բավարարվածության հնարավոր առավելագույն չափին. սա նաև «ամենամեծ թվով մարդկանց ամենամեծ երջանկությունը չէ, երբ բոլորը մեկ մարդու համար են և ոչ ոքի համար ոչ ավելի, քան կյանքի վերջը: Մարդիկ ավելի շատ ² մեկ» – հետաքրքրված են և պետք է հետաքրքրված լինեն իրենց ընտանիքի, մասնագիտության, հարևանության, ազգի բարեկեցությամբ. և լավ կառավարությունը պետք է հաշվի առնի այս փաստը: Մենք այս կետերին կանդրադառնանք ավելի ուշ:

Լիբերալ-դեմոկրատիան ծուլ փիլիսոփայություն է: Փոխանակ որոշելու, թե ինչ պետք է արվի և համառորեն պայքարելու դրա իրականացման համար, լավ դեմոկրատը սպասում է և տեսնում, թե որ կողմ կշրջվի մեծամասնությունը՝ վստահ լինելով, որ զանգվածների ձայնը Աստծո ձայնն է: Մենք նույնիսկ չպետք է փորձենք համոզել այսօրվա մարդկանց, որ լիբերալ-դեմոկրատիայի շարժիչ ուժը ամենուրեք մարել է: Քչերն են անկեղծորեն հավատում դրա կարգախոսներին: Դրա ներկայիս կողմնակիցների կեսը իրականում ամաչկոտ մարքսիստներ են: Նրանց հայտարարած նպատակը բոլորի համար հավասար հարստությունն է, իսկ ժողովրդավարությունը՝ պարզապես դրա միջոցը: Նրանք սիրով պատկերացնում են, որ այս նպատակին կարելի է հասնել պարզապես քվեարկությամբ, առանց ուժի, գոնե հեռավոր ապագայում: Նրանք հաճախ դավաճանում են անհատական ազատության նկատմամբ իրենց արհամարհանքը որպես այդպիսին: Նրանք նախանձում են, բայց հոգ են տանում իրենց մաշկի մասին: Այդպիսին են լիբերալ-լաբորատոր սոցիալ-դեմոկրատները:

Ո՞րն է կոմունիստների և դեմոկրատների միջև անսուրբ դաշինքի փիլիսոփայական հիմքը, Որտեղ էլ որ ֆաշիզմը հայտնվի ասպարեզում: Այս խնդրին մենք պետք է հիմա մեր ուշադրությունը սևեռենք:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Կոմունիզմը, կամ ավելի ճիշտ՝ մարքսիզմը, քանի որ Կոմունիստական կուսակցությունից դուրս շատ մարքսիստներ կան, լիբերալ դեմոկրատիայի անհատապաշտական, հավասարության փիլիսոփայության արդյունք է: Պատմության մեջ հաճախակի են եղել ավելի քիչ բախտավոր դասերի հեղափոխական շարժումները. սա էլ է ընդունել վաղ վիկտորիական դարաշրջանի յուրահատուկ գաղափարախոսությունը, որում էլ ծնվել է: Այն նույնպես համայնքը ընկալում է որպես ամբողջություն, իսկ սոցիալական երջանկությունը՝ որպես գումար: Այն ընդունում է լիբերալ դեմոկրատիայի առաջին երկու սկզբունքները. բոլոր մարդիկ հավասար են, չնայած Աստված չկա, և, հետևաբար, նրանք պետք է ունենան ոչ միայն հավասար քաղաքական իրավունքներ, այլև հավասար հարստություն :3 Կրկին, երջանկությունը պետք է ձեռք բերվի բոլորին հավասար հարստություն տալով, ապա թույլ տալով նրանց անել այն, ինչ ուզում են դրանով. երբ տնտեսական հավասարություն է ձեռք բերվում, պետությունը պետք է «մահանա»: Սակայն այն ամենից կտրուկ մերժում է լիբերալ դեմոկրատիայի երրորդ սկզբունքը, որ իրերի այս երջանիկ վիճակը ձեռք է բերվում մարդկանց հանգիստ թողնելով: Laissez-faire-ը վերջնական նպատակն է, երբ տնտեսական հավասարություն է ձեռք բերվում. բայց դա պետք է իրականացվի պրոլետարիատի, այսինքն՝ անորակ գործարանային աշխատողի բռնի դիկտատուրայի միջոցով:

Դրա կենտրոնական վարդապետությունը պրոլետարների և կապիտալիստների միջև դասակարգային պատերազմն է: Այն շարունակում է ամբողջ մարդկությանը հավաքել այս երկու գոմերի մեջ, չնայած ոչ մի տնտեսագետ այլևս լուրջ չի վերաբերվում «ավելցուկային արժեքի» տեսությանը, որի վրա հիմնված էր այդ տարբերությունը: Որքան անիրական են երկու գոմերը: Իրոք, խմբերի միջև հակամարտություն կա, և նման հակամարտությունը կենդանի համայնքի էությունն է: Սակայն ժամանակակից պետության բնակիչների մեծ մասը, ովքեր ապրում են իրենց աշխատանքի համատեղ եկամտով և այդ աշխատանքը արդյունավետ դարձնելու համար անհրաժեշտ գույքով, չեն կարող սեղմվել որևէ գոմում, բացառությամբ արտակարգ իրավիճակի: Եվ մի՞թե քաղաքաբնականների և գյուղացիների, արտադրողների և ֆինանսիստների, արհեստավորների և որակավորված աշխատողների, ռասայական և կրոնական խմբերի միջև շահերի բախումները նույնքան իրական և կենսական չեն, որքան կապիտալիստների և պրոլետարիատի միջև այս ենթադրյալը:

Մարքսիզմի հիմնական միտքը դասակարգային պատերազմն է, որտեղ բոլոր մեթոդները թույլատրելի են: Ահա թե ինչու, որտեղ էլ որ այն գլուխ բարձրացնի, քաղաքականությունը այնքան դառնացած և այնքան կեղտոտ է դառնում, որ ոչնչացնում է ազգի բարոյական միասնության ողջ զգացողությունը, որը նախկինում մեղմացնում էր խմբերի միջև հակամարտությունները: Ահա թե ինչու այն պետք է պայքարել մինչև մահ:

Բայց, կասեն, մի՞թե Ռուսաստանում կոմունիստական փորձի միջոցով որևէ արժեքավոր բան չի ձեռք բերվել: Եվ մի՞թե չկա նմանություն կոմունիզմի և ֆաշիզմի «դիկտատուրաների» միջև:

Անհնար է հասկանալ կոմունիզմի զարգացումը Ռուսաստանում, եթե չտարբերակենք «բուլժևիզմի նահանջի» ներկայիս փուլը, ինչպես այն անվանվել է, ավելի վաղ փուլից, երբ դոկտրինար կոմունիզմը լիակատար տիրապետություն ուներ: Այս ավելի վաղ փուլը նշանավորվեց ազգի մարդկային և նյութական ռեսուրսների՝ գյուղացիների, տեխնիկների և ուսուցիչների, անասունների, մեքենաների, շենքերի և արվեստի գանձերի աննախադեպ ոչնչացմամբ՝ դասակարգային պատերազմի տեսության համար: Նույն երևույթը դրսևորվել է Իսպանիայում և այլուր, որտեղ բուլժևիզմը զավթել է իշխանությունը: Երբ մոտ տասը տարի անց արտադրությունը հասավ այնքան ցածր մակարդակի, որ թվում էր, թե մարդկային դիմացկունության սահմանին է հասել, դոկտրինաները մեծ մասամբ լքվեցին. և կապիտալիստական վարկերի, արտասահմանյան տեխնիկների և մեքենաների, ինչպես նաև աշխատողների նկատմամբ Ստախանովյան ճնշման օգնությամբ սկսվեց նորից շինարարությունը: Անշուշտ, սրտխառնոցը դեռևս ամբողջական չէ: Դրա ախտանիշներից մեկը, կարծես, Կովկասից եկած ուժեղ և ոչ դոկտրինար ավազակի՝ Ստալինի և հրեական ավազակախմբի միջև առկա հակամարտությունն է, որը մինչ այդ վերահսկում էր Ռուսաստանը և այժմ մեծ մասամբ վերացված է: Ռուսաստանը չի հրաժարվել Կոմինտերնից և համաշխարհային հեղափոխության մարքսիստական իդեալից: Բայց ինքն իրեն թվում է, թե լուռ հրաժարվել է հարստության հավասարեցումից և պրոլետարիատի դիկտատուրայից և կառուցում է հզոր

ազգայնական պետություն: Ստալինի օրոք ի հայտ են գալիս մի տեսակ ամաչկոտ ֆաշիզմի նշաններ՝ մեղավոր խղճի առաջացմամբ: Եթե սա պետք է լիներ վերջը, ապա ինչ գնով է դա ձեռք բերվել:

«Ֆաշիզմը» ծագել է լիբերալ-դեմոկրատիայի քայքայումից և բոլշևիզմի սպառնալիքի պատասխանից: Ի տարբերություն բոլշևիզմի, այն ակադեմիական տեսության կիրառում չէր. այն ծագել է իրական իրավիճակի պատասխան, և, հետևաբար, կարող է հասկացվել միայն երկու համաշխարհային շարժումների լույսի ներքո, որոնք այն դատապարտված է փոխարինելու: Սկզբնապես այն եվրոպացի մարդու բնագոյային արձագանքն էր անկարգության, մատերիալիզմի, պլուտոկրատիայի և կոսմոպոլիտիզմի ուժերին: Այն համահունչ է կոմունիզմին՝ բացարձակապես ժխտելով, որ գոյություն ունի նախապես հաստատված ներդաշնակություն, որը բոլորի ամենամեծ երջանկությունը դարձնում է յուրաքանչյուրի ամենամեծ ազատությունից բխող: Բայց սա է այն ամենը, ինչ այն ընդհանուր է կոմունիզմի հետ: Այն արմատապես տարբեր տեսակետ ունի թե՛ կոմունիզմից, թե՛ լիբերալ-դեմոկրատիայից՝ պետության կողմից ապահովվող «երջանկության» վերաբերյալ: Քանի որ այն ազգը ընկալում է որպես բազմաթիվ տարբեր ֆունկցիոնալ խմբերի օրգանական միասնություն. դրանցից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է որոշակի եզակի ներդրում ազգի համար՝ իր սեփական կյանքի տեսակով, որը պետք է խթանվի: Եթե այս խմբերի միջև ճիշտ հարաբերությունները խաթարվեն, պետությունում չի կարող լինել երկարատև երջանկություն կամ կայունություն: «Մենք կարող էինք,- ասել է Պլատոնը,- մեր կապագործներին շատ ավելի երջանիկ դարձնել՝ թույլ տալով նրանց պառկել բազմոցների վրա կրակի առջև, ուտել, խմել և պտտեցնել իրենց անիվը, երբ ցանկանան: Բայց մի՛ խորհուրդ տվեք մեզ դա անել, քանի որ մեթո՛կապագործները այլևս կապագործներ չէին լինի, ոչ էլ մեր ֆերմերները՝ ֆերմերներ»: 5

Ավելին, այն ազգը, Բըրքի խոսքերով, ընկալում է որպես «ոչ միայն կենդանի մարդկանց, այլև կենդանի մարդկանց՝ մահացածների և դեռ չծնվածների հետ գործընկերություն»: Եթե դա մի բան է, որը հարատև է՝ մարդկային և բնական ռեսուրսներով, որոնք կարող են վատնվել կամ ավելի բերրի դառնալ:

«Ֆաշիստական» երկրներից յուրաքանչյուրում իշխանության է եկել մի շարժում՝ ազգային կալվածքից լավագույնս օգտվելու կամքով, ինչպես հին ազնվական հողատերը դա անում էր իր սեփական ընտանիքից և կալվածքից: Սա այն է, ինչ անվանել են Արյան և Հողի կրոն:

Ակնհայտ է, որ այս շարժումները չեն կարող ընդունել մեծամասնության անսահմանափակ իրավունքները: Օրինակ՝ դրանք չեն կարող թույլ տալ, որ քաղաքաբնակների ներկայիս մեծամասնությունը ոչնչացնի գյուղացիներին, ոչ էլ վայելի լինի ներկա հարստության առավելագույն չափը՝ ապագա իշխանության հաշվին: Կարճատես մեծամասնությունների կառավարման հետևանքով առաջացող չարիքները՝ հասարակական ազնվության և ինքնօգնության ոգու քայքայումը, ընտանիքի, մտավոր և ֆիզիկական առողջության քայքայումը, հողերի, անտառների և նավերի քայքայումը, կարող են բուժվել միայն առաջնորդներին մեծ հնարավորություններ և անկախություն տալով:

Ակնհայտ է, որ ֆաշիզմը պետք է իր հիմնական ջանքերը նվիրի ազգային շղթայի ամենաթույլ օղակների ամրապնդմանը, այսինքն՝ այն խմբերի պայմանների բարելավմանը, որոնք ամենաշատն են ճնշված: Սակայն այն չի կարող ընդունել հավասարությունը ծուլերի և ակտիվների, երևակայական և առօրյա աշխատանքի միջև, նույնիսկ որպես հեռավոր իդեալ: «Ֆաշիզմը հաստատում է մարդկանց անփոփոխ, օգտակար, արդյունավետ անհավասարությունը» (Մուսոլինի):

Լիբերալ-դեմոկրատիան կաթվածահար է ֆունկցիոնալ խմբերի մրցակցությամբ, որոնց գոյությունը այն ձևացնում է անտեսել: Ֆաշիզմը ճանաչում է դրանք և իր ներկայացուցչական համակարգը հիմնում է դրանց վրա՝ հավատալով, որ կարող է հաղթահարել դրանց հնարավոր հակամարտությունները՝ ամրապնդելով ազգային միասնության զգացումը և «առաջնորդության սկզբունքը», անհատական պատասխանատվության սկզբունքը: «Ժողովրդավարությունը»՝ անանուն մեծամասնությունների կողմից վերահսկողության սկզբունքը, փորձության է ենթարկվում ոչ պակաս, քան քաղաքական, արդյունաբերական ոլորտում:» 6

Տնտեսական ոլորտում ֆաշիզմի նպատակը, համաձայն նրա ընդհանուր աշխարհայացքի, բոլոր արտադրողների համար առավելագույն հնարավոր անվտանգության և կայունության հասնելն է, այլ ոչ թե ընտրության առավելագույն ազատությունը: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

սպառողների համար: Այս նպատակով միջազգային առևտուրը պետք է նսեմացվի մինչև ենթակա և օժանդակ դիրք՝ ազգային պլանավորման շահերից ելնելով: Եվ էթիկական նկատառումները՝ խրախուսելի կամ խրախուսելի կյանքի տեսակի վերաբերյալ նկատառումները, հաճախ պետք է գերակշռեն տնտեսականին:

Ֆաշիստական ազգայնականության մեջ չկա ոչինչ, որը անհամատեղելի լինի այլ ազգերի լավ հասկացված շահերի հետ: Նրա արտաքին քաղաքականությունը հիմնված է սեփական գործերով զբաղվելու և իրականում պատրաստ լինելու սկզբունքի վրա՝ պայքարելու որոշակի հայտնի կենսական շահերի համար և միայն դրանց համար: Այն բնականաբար հակասում է Ազգերի լիգայի ժողովրդավարական, հավասարության և ունիվերսալիստական սկզբունքներին: Այն ցանկանում է բարեկամական համագործակցություն այն համակարգված ազգերի հետ, որոնց հետ իրականում ունի ընդհանուր շահեր՝ հիմնված շփման հնարավոր պատճառների պլանավորված վերացման վրա: Այն ցանկանում է առաջնորդություն միջազգային գործերում, ինչպես տանը: Եվրոպայում նրա խնդիրն է վերականգնել Եվրոպայի Համագործակցությունը, որը ոչնչացրել են Ազգերի լիգայի հիմնադիրները:

Վերջապես, մենք կարող ենք փորձել պատասխանել այն հաճախ լսվող առարկությանը, որ ֆաշիզմը անհատին ամբողջությամբ ենթարկում է պետությանը, կենդանի էակին՝ անիրական աբստրակցիային: Այս հարցի պատասխանը ենթադրաբար թաքնված է վերը նշվածում: Ֆաշիստը կարծում է, որ կառավարությունը գոյություն չունի միայն անհատ քաղաքացիների երջանկությունը մեծացնելու համար: Այն կայուն ազգային մշակույթի և դրա անհրաժեշտ հիմքը կազմող նյութական ռեսուրսների հոգաբարձու է: Առանց դրա անհատը ոչինչ չէր լինի. նա չի կարող նաև հրաժարվել դրանից, նույնիսկ եթե լքի պետության տարածքը. դա նախնիների ավանդույթների ամբողջությունն է, որը նրան տարբերակում է քարե դարի մարդուց: Կառավարությունը, որը ապահովում է տարբեր մշակույթ կրող խմբերի ներդաշնակ զարգացումը և կանխում է նրանց միմյանց ոչնչացումը, կարող է պահանջել մեր հավատարմությունը: Բայց պետությունը պարզապես մեքենայի մի մաս է, պարզապես «տարա», ինչպես Հիտլերն էր ասում, ժողովրդի համար, որը ընկալվում է որպես կայուն կենսաբանական և մշակութային էակ: Ֆաշիզմը պետական չէ. ի տարբերություն հեգեյանների, այն չի երկրպագում «պետությանը որպես այդպիսին»:

Պատմականորեն դիտարկելով՝ այն ներկայացնում է նմանություններ հին եվրոպական պետական ձևի հետ, ինչպես այն կար «մինչև Որոնտեսը սկսեց հոսել Տիբեր»՝ մինչև վերացական ինդիվիդուալիզմի առաջացումը և մեկ այլ կյանքում փրկության ցանկությունը: Կրկին, այն ներկայացնում է նմանություններ ֆեոդալիզմի հետ՝ իր այն հայեցակարգով, որ կառավարությունը պետք է հիմնված լինի մարդու անձնական հավատարմության վրա՝ կոմիտատուսի նախնադարյան տևտոնական գաղափարը : Ավելին, այն հիշեցնում է միջնադարյան միությունների նպատակը՝ կարգավորել արտադրությունը արտադրողների բոլոր կատեգորիաների շահերից ելնելով: Ինչպես յուրաքանչյուր մեծ շարժում, այն իր արմատներն ունի անցյալում: Բայց դա պարզապես վերադարձ չէ հնացած համակարգերին: Այն անհասկանալի է առանց ազգության, ռասայի, կամավոր առևտրային միավորումների, սեփականության անջատման կառավարումից, առանց մեղքի պատասխանատվության գաղափարի, փոխադրող մշակույթների՝ ի տարբերություն «միակողմանի» քաղաքակրթության, և շատ ուրիշների էապես ժամանակակից հասկացություններից:⁷ Այն ժամանակակից է և մեր ժամանակների մի մաս: Հինգ տարի առաջ մեզանից շատերին թվում էր, թե այլընտրանք չկա, բացի անհատապաշտ լիբերալ-դեմոկրատիայի և մարքսիստական սոցիալիզմի ոչ այնքան ընդունելի այլընտրանքներից: Հիմա կա երրորդ այլընտրանք:

¹ Այս երրորդ աքսիոմը, ինչպես նշել է Մ. Հայդվը, ունի երկու ձև: Մի տարբերակի համաձայն՝ առավելագույն սոցիալական բավարարվածությունը ավտոմատ կերպով առաջանում է անհատական ազատության առավելագույնից՝ անկախ հասարակության օրենքներից և ինստիտուտներից: Մյուս կողմից՝ բավարարվածությունների այս ամենամեծ քանակին հասնելու համար անհրաժեշտ են որոշակի իրավական սահմանափակումներ: Գրողների մեծ մասը լիովին չի հավատարիմ մնում ոչ մեկ տարբերակին, ոչ էլ մյուսին, բայց նրանք կասկած չունեն ոչ նպատակի, ոչ էլ միջոցների վերաբերյալ՝ անհատական ազատությունը հնարավորին քիչ սահմանափակված: (Է. Հալկի. Փիլիսոփայականության աճը: Ռադիկալիզմ):

² Ջ. Բենտհեմ: Բարոյականության և օրենսդրության սկզբունքներ: Ֆոլեթ: Նոր պետությունը, էջ 27:

³ Հակադրեք Արիստոտելին: Քաղաքականություն III, 9 և 12. Արդարադատությունը հավասարներին հավասար և անհավասարներին անհավասար վերաբերմունք ցուցաբերելն է: Մարդիկ բաց են թողնում մեկ կամ մյուս գործոնը՝ ըստ իրենց հարմարության, քանի որ նրանք լավ դատավորներ չեն իրենց գործում:՝ Սակայն սա չպետք է մեզ ազատի այնքան լավ դատելու պարտականությունից, որքան կարող ենք:

⁴ Ստալինն ինքը, կարծես, շատ տարբերվող տեսակ է Ռուսաստանի «հին բուլշևիկ» հրեա ղեկավարներից: Հատկանշական է, որ երկուսն էլ իրականում

Ռուսական հեղափոխության ծնունդ տված մեծ մարդիկ «հրեաներ չեն եղել: Բայց մենք չգիտենք Ստալինի ազդեցության չափը»:
աները՝ Ղազարոս Մոխսեկիչ Կազանովիչը, որը, կարծես, նահանգի երկրորդ մարդն է:

5 Պլատոն. Սեպտեմբեր 420e: Բըրք. Մտորումներ Ֆրանսիական հեղափոխության մասին:

6 Միլեր և Քեմփբել. Ֆինանսական ժողովրդավարություն, Լիվերպոլի համալսարանի երկու տնտեսագետների կողմից վերջերս կատարված հետազոտություն՝ գործունեության վերաբերյալ

Բրիտանական արդյունաբերական ընկերություններ:

7 Ա. Թոլնբի. Պատմության ուսումնասիրություն: Հատոր I, էջ 149:

«Պատերազմը
Իսպանիայում»՝ գեներալ-մայոր Զ.Ֆ.Կ. Ֆուլլերի կողմից

Ը Որպես զինվոր կամ լրագրող մասնակցելով չորս պատերազմների՝ Հարավաֆրիկյան պատերազմին, Առաջին համաշխարհային պատերազմին, Իտալա-աբիսինյան պատերազմին և վերջապես ներկայիս իսպանական պատերազմին, ես նկատել եմ, որ դրանցից յուրաքանչյուրը աներևակայելիորեն տարբեր է:

Դրա պատճառը ակնհայտ է, այն է, որ դրանց պատճառները տարբեր են, սակայն, ժողովրդական մտքում, դա այդպես չէ: Ակնհայտ է, որ այս պատճառներն իրենց հերթին մեծապես ազդում են պատերազմի ձևի վրա:

Օրինակ՝ այս պատերազմներից վերջինի դեպքում, ընդհանուր առմամբ ընդունված է, որ դրա պատճառները քաղաքական են, այսինքն՝ դա բախում է երկու կառավարման համակարգերի միջև, որոնք ունեն հստակ սահմանված, բայց անհամատեղելի հայացքներ: Արդյո՞ք սա ճիշտ է: Ես այդպես չեմ կարծում, քանի որ, չնայած քաղաքականությունը ոչ մի կերպ աննշան դեր չի խաղում, անկասկած, աստղային շրջադարձը կատարում է մշակույթը, ինչը, եթե ես ճիշտ լինեմ, նշանակում է, որ այս պատերազմի պատճառները շատ ավելի խորն են, քան դրա մակերեսը ծածկող քաղաքական փրփուրը: Հետևաբար, ես կարծում եմ, որ մենք չենք կարողանա հասկանալ, թե ինչ է կատարվում, եթե դա չդիտարկենք որպես մշակույթների միջև բախում, ինչպես նաև քաղաքական տեսությունների և զինված ուժերի միջև բախում: Այս մշակույթներից կան երեքը.

Առաջինը՝ պատմության ռեակցիոն Իսպանիան՝ լճացած եկեղեցի, թուլացող արիստոկրատիա և մեռնող բուրժուազիա: Երկրորդ՝ հեղափոխական Իսպանիան՝ այս ինքնիշխան դեմ արձագանքը, որը ներկայացված է սոցիալիստների, անարխիստների և կոմունիստների կողմից, ովքեր մեծ մասամբ փոխառել են իրենց իդեալները օտարերկրյա աղբյուրներից՝ Մարքսից, Բակունինից, Տրոցկուց և ուրիշներից: Երրորդ՝ ապագայի ենթադրական Իսպանիան, որի մասին երազել է ոչ թե Պրիմո դե Ռիվերան, որը ոչ այլ ինչ էր, քան ռազմական բռնապետ, այլ նրա որդին՝ Խոսե Անտոնիոն, որը կարճ ժամանակ առաջ սպանվեց Կարմիր կառավարության կողմից:

1933 թվականին այս երիտասարդը, չնայած նա իրականում չստեղծեց Իսպանական ֆաշիստական շարժումը, համախմբեց Falange Espanola de las JONS-ը (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - ակտիվ ազգային սինդիկալիստների կոմիտեներ) և կյանք ու ձև տվեց դրան: Դրա կանոնադրությունը նա մշակեց քսանյոթ կետով, որոնք կարելի է համառոտ ամփոփել չորս հիմնական վերնագրերի ներքո՝

Ազգային հիմնադրամներ: Իսպանիան բոլոր իսպանացիների գերագույն իրականությունն է: Ցանկացած անջատողականություն հանցագործություն է: Հետևաբար, Իսպանիայի միասնությունն է նպատակը, և այս միասնությունը ոչ միայն չի ընդունում ո՛չ միջազգային մեկուսացում, ո՛չ էլ արտաքին միջնորդություններ, այլև պահանջում է ռազմական առաքիչությունների սերմանում և հզոր բանակի ու նավատորմի ստեղծում:

Քաղաքական հիմքեր: Պետությունը պետք է լինի տոտալիտար բնույթի, որի դեպքում բոլոր քաղաքական կուսակցությունները կվերացվեն: Կորպորատիվ համակարգը պետք է փոխարինի խորհրդարանականին: Քաղաքական կարգապահությունը պարտադիր է, սակայն մասնավոր նախաձեռնությունը կարևոր է այնքան ժամանակ, քանի դեռ այն համատեղելի է ազգային-սինդիկալիստական պետության կոլեկտիվ շահերի հետ:

Տնտեսական հիմունքներ: Մերժվում է կապիտալիստական համակարգը, «որը անտեսում է ժողովրդի կարիքները, անմարդկայնացնում մասնավոր սեփականությունը և աշխատավորներին վերածում անկերպ զանգվածների, որոնք ենթարկվում են տառապանքի և հուսահատության»: Մերժվում է նաև մարքսիզմը: Ուժեղները այլևս չպետք է գերիշխեն թուլերի վրա: Մասնավոր սեփականությունը ճանաչվում է, ինչպես նաև աշխատանքի իրավունքը: Գյուղացիության կենսամակարդակը պետք է բարձրացվի ընտանեկան տնտեսություններ հիմնելով, իսկ գյուղատնտեսությունն ու անասնապահությունը պետք է ռացիոնալացվեն:

Բարոյական հիմունքներ: Պետության հիմքերն են միասնությունը, կարգապահությունը և զինվորական պատրաստվածությունը: Կրթությունը պետք է կազմակերպվի այնպես, «որ ոչ մի տաղանդ չկորչի տնտեսական միջոցների բացակայության պատճառով»: Կաթոլիկ ոգին, ազատված քաղաքականությունից, պետք է ներառվի, և կյանքը պետք է համարվի որպես պարտականություն, որը պետք է «ապրվի վեհ ծառայության և զոհաբերության ոգով»:

Պատերազմը Իսպանիայում

Բրիտանական մամուլում գրված շատ բաների հակառակ, այս շարժումը քիչ կապ ուներ անցյալ տարվա հուլիսին ապստամբության բռնկման հետ: Այդ ժամանակ այն դեռևս սկզբնական փուլում էր, սակայն վերջին ութ ամիսների ընթացքում դրա աճը զարմանալի է եղել: Այսօր դրա անդամներն ու համակիրները միլիոնավոր են, որոնցից 180,000-ը կազմավորված են աշխարհագրորում: Այս աճի մասշտաբները լավ պատկերված են այն փաստով, որ Շարժումն այժմ հրատարակում է տասնինը օրաթերթ և երեսուն շաբաթաթերթ:

Երբ ապստամբությունը բռնկվեց, գեներալ Ֆրանկոյի նպատակը, կարծես, որոշ չափով անորոշ էր: Դա անտանելի պայմանների դեմ ապստամբություն էր, ըստ էության՝ անարխիայի դեմ կարգուկանոնի, քանի որ կյանքն ու ունեցվածքը այլևս չէին հարգվում, իսկ եկեղեցիները ամեն օր թալանվում կամ այրվում էին: Նրա նպատակը, կարծես, գրեթե ամբողջությամբ ռազմական էր՝ կարգուկանոնի վերականգնում, բայց թե կառավարման ինչ ձևի համար՝ անհայտ է: Եթե նրա հաղթանակը արագ լիներ, ամենայն հավանականությամբ, այն կհանգեցներ Պրիմո դե Ռիվերայի տիպի ռազմական դիկտատուրայի հաստատմանը:

Իսպանիա ափ իջնելիս նա բախվեց ոչ միայն լիակատար խառնաշփոթի, այլև միասնության և նպատակասլացության լիակատար բացակայության իր աջակցությունը փնտրող խմբակցությունների միջև: Օրինակ՝ «Ակսիոն ժողովրդականը» կամ «Ժիլ Ռոբլես» կուսակցությունը կրքոտ կաթոլիկներ էին և խրված քրիստոնեական սոցիալիզմի մեջ. այն չուներ որևէ սահմանված քաղաքականություն, քաղաքականապես ամորֆ էր և Եկեղեցու գործիքն էր: Այնուհետև կային Ռեկտեմենտները կամ կադիստները, որոնց կարգախոսն է «Աստված, երկիր և թագավոր»: Նրանք հավատում էին բացարձակ ինքնիշխանությանը, կորպորատիվ պետությանը և բուռն հակախորհրդարանական էին: Բացի դրանցից, կային միապետներ և այլ խմբակցություններ, որոնցից ամենակարևորը Ֆալանգն էր: Այս բոլոր տարբեր կուսակցություններն ու շարժումները նա ստիպված էր յուրացնել:

Առայժմ սա դժվար չէր, քանի որ կարմիրները պարտադրում էին համախմբում: Դեմոկրատների, հանրապետականների, կոմունիստների, անարխիստների և այլնի խառնուրդով նրանց միակ թշնամի Իսպանիան, հետևաբար, ձգվում է դեպի Գերմանիան և նրա դաշնակից Իտալիան, ինչպես Ֆրանսիան ձգվում է դեպի Ռուսաստանն ու նրա կիսադաշնակ Անգլիան: Փաստորեն, կրկին Գերմանիայի դեմ մղվում է գաղտնի պատերազմ՝ Ֆրանսիան ապահովելու համար, ինչպես որ մղվել էր մեկ տարի առաջ իտալա-աբիսինյան հակամարտության ժամանակ:

Այս ներքին պայքարի մասին մամուլում քիչ բան է լսվում, սակայն դրա անունն է «չմիջամտել», որն իրականում նշանակում է չհամագործակցել Բուրգոսի և Ֆրանսիայի համագործակցություն Վալենսիայի հետ՝ Գերմանիային հարվածելու համար: Եթե Իսպանիայի միջազգային «շրջափակումը» անաչառ լիներ, կասկած չկա, որ այն կնպաստեր ազգայնական գործին, սակայն դա այդքան էլ այդպես չէ, քանի որ ազնվությունը ժամանակակից Ֆրանսիայի բնորոշ հատկանիշ չէ:

Չնայած միշտ շատ դժվար է, հատկապես պատերազմի ժամանակ, ճշմարտությունը պարզելը, կասկած չկա, որ ֆրանսիական օգնությունը կարմիրներին չափազանց շատ է եղել և շահավետ, քանի որ յուրաքանչյուր օգնություն վճարվել է ոսկով: Սպիտակ Իսպանիայում ուր էլ որ գնաս, նույն պատմությունն է լսվում, այն է՝ որ ֆրանսիական օգնությունը կարմիրներին շատ ավելի կարևոր է եղել, քան ռուսականը: Որ անցյալ տարվա հուլիսից ի վեր Ֆրանսիան Պրենեններից անցել է երեսունից քառասուն հազար կարմիր միջազգային մարտիկ, և որ այս շրջանառությունը դեռևս շարունակվում է: Որ ֆրանսիացիները միայն Բորդոյում տպել են իսպանական անձնագրեր, և որ նրանք նախապես կնքված պայմանագրեր են տրամադրում «մասնագիտացված» աշխատողներին՝ նրանց Կարմիր Իսպանիա մուտք գործելու հնարավորություն տալու համար: Ավելին, որ մեծ թվով միջազգային աշխատողներ են անցնում *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ DEMO Watermarks*****

սահման են անցնում որպես հայրենադարձված փախստականներ, կամ ուղարկվում են Կատալոնիայի նավահանգիստներ՝ որպես բեռնատար նավերի անդամներ, որոնցով նրանք ճանապարհորդում են: Զինամթերքն ուղարկվում է Անդորրայի միջով. բենզին տեղափոխող բեռնատարները ամեն օր հատում են սահմանը. Ֆրանսիայում կա Կարմիր ավիացիոն դպրոց, և զենքը մաքսանենգ ճանապարհով տեղափոխվում է Բիլբաո:

Այս ամենից անկախ, մեծ է հավանականությունը, որ «Ազգային Իսպանիան» կհաղթի, քանի որ Ֆրանկոյի քաղաքականությունը ստեղծագործական է, մինչդեռ «Կարմիրների» քաղաքականությունը՝ ոչ:

Գեներալ Ֆրանկոյի ելույթը

Հեռարձակում 1936 թվականի հոկտեմբերի 1-ին՝ Պետության ղեկավարի լիազորությունները ստանձնելու մասին

ԳԼԱՂՈՐԴԱԳՐՈՒ ԹՅՈՒՆ ձեզ բոլորիդ, ովքեր լսում են պատերազմի լուրերը ձեր տներում, կամ ռազմաճակատում, մտածում են ձեր տների մասին, կամ Կարմիր շրջաններում, կարոտով սպասում մեր զորքերի ժամանմանը, կամ մեր սահմաններից այն կողմ, անհանգստորեն հետևում մեր բախտին. ողջույններ Ռադիո Կաստիլիայի միկրոֆոնից:

Ես չեմ խոսելու պատերազմի մասին, քանի որ պետական պարտավորությունները, որոնք ես ստանձնում եմ, անհրաժեշտ են դարձնում ձեզ որոշ բաներ պատմել մեր առջև դրված աշխատանքի մասին:

Մենք կարիք չունենք քննարկելու որևէ ուտոպիա, ոչ էլ մեր հույսերի իրականացումը բաժանելու կոշտ փուլերի: Սակայն, մեր մտադրությունների մասին խոսելու համար անհրաժեշտ է նախ համառոտակի ուսումնասիրել անցյալը՝ թե՛ մեր փորձից օգտվելու, թե՛ մեր որոշումները օգտակար կերպով իրականացնելու համար:

Իսպանիան, որի անունը ես կանչում եմ իմ հոգու ողջ նվիրվածությամբ, տարիներ շարունակ տառապել է բազմաթիվ չարիքներից, որոնցից ոչ պակաս վնասակարը եղել է անհավասարակշիռ մտավորականների ազդեցությունը, ովքեր փորձել են իջեցնել մեր ռասայի մտածողների հեղինակությունը և նայել են մեր սահմաններից այն կողմ՝ Իսպանիա բերելու համար այլ երկրներում արմատ գցող ամեն տեսակի էկզոտիկ և կործանարար գաղափարներ: Բարոյալքող գրականությունը, դեմագոգիկ ուսմունքները, դառը ռասիզմը, պարտվողական գաղափարների ներթափանցումը և պատմության աղավաղումը՝ այս ամենը և շատ ավելին ծառայեցին մեր հայրենասիրության հիմքերը սասանելուն, այնպես որ մենք կորցրեցինք մեր ժողովրդի հիմնական հատկանիշները՝ ամաչելով մեր ներկայից, մոռանալով մեր անցյալը և վախենալով մեր ապագայից:

Հասնելով ցեղի բարոյական անկմանը, այս մարդկանց համար դժվար չէր երկիրը աճուրդի հանել և վաճառել ամենաբարձր գին առաջարկող օտարերկրյա գնորդին: Մեր առևտուրը սկսեց դեբետային մնացորդ ցույց տալ՝ վարկայինի փոխարեն, և մեր հողի պտուղներին վերաբերվում էին այնպես, կարծես դրանք որևէ նվաճված գաղութի պտուղներ լինեին, մինչդեռ խրախուսվում էր կեղծ-խաղաղասիրությունը՝ ցանկացած հնարավոր փրկչի սուտերամարտը թուլացնելու համար: Հայտնվեցին կեղծ մարգարեներ, որոնք, ատելություն և դասակարգային պատերազմ սերմանելով, խոստացան հողը գյուղացիներին, դիկտատուրա՝ աշխատավորներին, իսկ ինքնավարություն՝ մեր նահանգներին:

Անսահման ցինիկ, այս մարդիկ, եթե իշխանություն ձեռք բերեին, հողը կխլեին գյուղացիներից, ազատությունը՝ աշխատողներից, իսկ ինքնավարության ճկունության բոլոր հույսերը՝ նահանգներից:

Եվ հիմա մեր նոր Իսպանիան, հաշվի առնելով իր առաջադրանքի մեծությունը, առաջ է շարժվում դեպի իր ազատագրումը՝ վճռականորեն տրամադրված սոցիալական համագործակցության ոգով ցույց տալու, որ օրենքի և կարգուկանոնի վերականգնումը ազատության նախապայմանն ու հաստատուն ուղին է, որի օգուտները կհոսեն նրա բոլոր ժողովուրդների վրա՝ մայր երկրի սահմաններում և դրանից դուրս:

Իսպանիան հիմնականում կազմակերպվում է տոտալիտար հայեցակարգի ներքո, որտեղ նրա տեղական ինստիտուտները կապահովեն նրա ազդեցությունը, միասնությունը և շարունակականությունը: Այս նոր կառավարման մեթոդների կիրառումը չի նշանակում, որ մեր ռեժիմը կունենա բացառապես ռազմական բնույթ. ընդհակառակը, մեր համակարգը կհաստատի հիերարխիկ ռեժիմ, որտեղ երկրի բոլոր կարողություններն ու էներգիան կգտնեն իրենց արտահայտությունը:

Իսպանիայի նահանգների անհատականությունը պետք է հարգվի՝ համաձայն մեր մեծագույն շքեղության ժամանակաշրջանի հին ազգային ավանդույթի, միշտ այն պայմանով, որ դա նպաստի ազգային միասնությանը:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Իսպանական մունիցիպալիտետը կվերականգնի իր պատմական նշանակությունը, որպեսզի կարողանա գործել դրա հնագույն գործառույթները որպես միավոր մեր հասարակական կյանքում:

Վերացնելով համընդհանուր ընտրական իրավունքը՝ իր աղետալի տեղական և ազգային հետևանքներով, ինչպես նաև արհմիությունների և քաղաքական շահերի միջոցով ճնշումներով, մենք կհետևենք, որ ազգի կամքը արտահայտվի այն տեխնիկական և կորպորատիվ մարմինների միջոցով, որոնցում երկրի կարիքներն ու իդեալները լավագույնս են զարգանում:

Նոր իսպանական պետության ուժի աճին զուգընթաց կիրականացվի ապակենտրոնացում, որպեսզի շրջանները, համայնքները, միավորումները և անհատները վայելեն հնարավորինս լայն ազատություն՝ պետության գերագույն շահերի շրջանակներում:

Իր սոցիալական տեսանկյունից, աշխատանքը կստանա բացարձակ երաշխիք, որ չի լինի կապիտալիզմի ստրուկ, եթե չընդունի այն դաժան և մարտական մեթոդները, որոնք անհնար են դարձնում փոխադարձ համագործակցությունը: Աշխատողը արժանի է իր վարձատրությանը. ոչ միայն կհաստատվի աշխատավարձի անվտանգությունը, այլև կպահպանվեն մինչ այժմ ապահովված աշխատավարձի բոլոր առաջխաղացումները: Աշխատողի իրավունքների ճանաչմամբ, նա կկրի ազգային հարստությունը ստեղծող տարրերի հետ հավատարիմ համագործակցության իր պարտականությունները:

Բոլոր իսպանացիները պարտավոր կլինեն աշխատել իրենց կարողություններին համապատասխան: Նոր պետությունը չի կարող ընդունել ցանկացած մակաբույծ:

Պետությունը Կաթոլիկ Եկեղեցուն կտա իրեն հասանելիք իրավունքներն ու արտոնությունները՝ այդպիսով հարգելով մեր ավանդույթը և իսպանացի ժողովրդի մեծամասնության հավատքը, սակայն պետությունը թույլ չի տա որևէ արտաքին ուժի միջամտություն կառավարության կոնկրետ գործառույթներին:

Եկամուտների վերաբերյալ պետությունը կկազմակերպի հարկերի արդարացի բաշխումը՝ հոգ տանելով, որ նրանց բեռը ընկնում է նրանց ուսերին, ովքեր լավագույնս կարող են դրանք կրել:

Գյուղատնտեսության ոլորտում ընտանեկան տնտեսությունները կիրականացվեն հողագործի հաստատմամբ, ոչ թե սեփականության որևէ հիպոթետիկ համակարգով, այլ ուղղակի և մշտական օգնությամբ, որի նպատակը կլինի գյուղացուն անկախություն տալը: Մեր աշխատանքի մշտական առանձնահատկությունը կուղղվի այս նպատակին: Գյուղատնտեսական աշխատողը կստանա այն բանի մի մասը, ինչ քաղաքն այսօր կլանում է իր առևտրային և գրասենյակային ծառայությունների դիմաց:

Միջազգային հարաբերությունների հարցում մենք հույս ունենք խաղաղ ապրել բոլոր ժողովուրդների հետ՝ բացելով բարեկամության լայն հորիզոններ ամբողջ աշխարհի հետ: Դրա համար կա մեկ ընդգծված բացառություն. մենք որևէ չփում չենք ունենա Սոցիալիստական Խորհրդային Հանրապետությունների Միության հետ, որի քաղաքականությունն այդքան աղետալի հետևանքներ է ունեցել մարդկության և քաղաքակրթության համար:

Վստահ եմ, որ հերոսների և նահատակների այս երկիրը, հաղթահարելով իր դժվարությունները, կգրի պատմության ևս մեկ փառահեղ էջ և կգտնի լուծում, որը չի բխի ո՛չ արևելքից, ո՛չ արևմուտքից, այլ կլինի իսկապես իսպանական:

Իսպանացիներ, կեցցե՛ Իսպանիան:

Էզրա Փաուլինգի «Դեպի տնտեսական
ուղղաբանություն» աշխատությունը

Դ Այսպես կոչված ուղղափառ տնտեսագիտության բնույթի վերաբերյալ OUT-ը , այսինքն՝ այն արդյոք պետք է համարել անկեղծ հետաքննություն, թե՞ հանցավոր և մոլորեցնող կեղծիք, այսօր կարելի է համարել առնվազն 50 տարով հնացած: Այսօր ուղղափառության հետևորդների շարքում կարող են լինել միայն պարզամիտները, կույրերը և անբարեխղճորեն գործող կարիերիստները:

Ցանկացած մեկը, ով լրջորեն ուսումնասիրում է որևէ թեմա, չի կարող 15 տարի պահանջել տեսանելի և տարածված երևույթների մասին գիտակցելու համար:

Ասել, որ տնտեսագիտությունը գիտություն չէ, պարզապես պարտվողականություն է և կարող է միայն շփոթություն առաջացնել: Անցյալ դարի կեսերին ավիացիան և ռադիոն դեռևս չէին կարող գիտություններ համարվել (չնայած 1864 թվականի վերջին մի ոմն Լումիս հաջողությամբ էլեկտրական ազդանշաններ էր փոխանցում մեկ նավից մյուսը՝ առանց լարերի օգտագործման):

Այսօր լուրջ մարդիկ կարող են տարբերակել տնտեսագիտության այն մասը, որը գիտություն է (գիտելիքների ոլորտ՝ իմացություն), և այն մասը, որը տեխնիկա է կամ հմտության ոլորտ (չափազանց հաճախ՝ խորամանկություն):

Կարելի է ասել, որ նավ վարելու արվեստը իսկական գիտություն չէ. սակայն նավ վարելու գիտությունը նավիգացիան գոյություն ունի և կատարելագործվում է՝ սկսած պարզ նավի կողմնացույցից մինչև գիրոսկոպ:

Բնական է թվում, որ տնտեսագիտական հոդվածներում շփոթությունը առատ է, երբ հաշվի ենք առնում, որ տնտեսագիտության ուսումնասիրությունն իրականում իրականացվել է էմպիրիկ մասնագետների կողմից, մարդկանց կողմից, ովքեր չունեն լուրջ տերմինաբանական պատրաստվածություն: Օրինակ՝ դիտարկենք անգլոսաքսոնական աշխարհի լուրջ և ազնիվ գրողներին, ովքեր կառուցել են կենդանի տնտեսագիտական գիտություն: Սոդդի, ֆիզիկայի Նոբելյան մրցանակ, Դուգլաս, ինժեներ, Հնդկաստանի Westinghouse-ի ղեկավար, Լարանգա, ճանապարհային ինժեներ, Օրաջ, լրագրող, որին Դուգլասը դարձի է բերել, Քիթսոն, Քիթսոն լամպի գյուտարար, Գեգել, գործարար և այլն: Բոլորը գործնական մարդիկ են: Ասել, որ նրանք հայտնաբերել են լուսինը, ոչինչ չի նշանակի, բայց նրանք վերագտնել են իրական լուսինը, մինչդեռ պրոֆեսորները շարունակում են իրենց մանկական խաղը բեմականացված լուսնի հետ՝ իլյուզիոնիստներ, որոնք կարողանում են հանրությանը մոլորեցնել միայն իրենց խցիկների ներսում:

Այսպես կոչված ուղղափառ տնտեսագիտության հիմնադիրների մտածելակերպի մասին պատկերացում կազմելու համար, օրինակ, վերցնենք Ռիկարդոյի մի արտահայտություն (իհարկե, առանց աչք թարթելու այն փաստի մասին, որ նա ճանաչում էր թղթադրամի արժեքը). «Չկա որևէ ապրանք, որի արտադրության համար անհրաժեշտ չլինի ավելի շատ կամ պակաս աշխատուժ»: Թվում է, թե Դեյվիդ Ռիկարդոն երբեք չի եղել հավանոցում, և որ ձուն բացառվել է նրա տնտեսական համակարգից: Պարզապես որպես սննդային արժեքի (կյանքի արժեքի) չափանիշ՝ ձուն նախորդել է գների ինդեքսին: Բնական երևույթների անմիջական դիտարկմամբ միջին մարդը ավելի քիչ սխալվում է, քան գլուխը լոգարիթմներով և բանկային դիցաբանությունով լցնելով: Եվ ես չեմ կատակում: Ձվի արժեքը աճում և նվազում է քաղցի և հագեցվածության հետ կապված:

Արիստոտելը մեզ կտակել է մի բառ, որն ունի անհասկանալի և բարդ նշանակություն. Χρεία, օգտակարություն, ցանկալիություն, որը Ռեքհեմը, բնականաբար Քեմբրիջից, թարգմանում է որպես պահանջարկ: Միտլիստը մեզ չի լուսավորում: Արիստոտելը ճիշտ էր, բայց մտադիր էր ասել, որ դրամական միավորի արժեքը «արժե այն, ինչ կարող ես ստանալ դրա դիմաց»: Բացարձակապես ճիշտ է, բայց դա չեն կարող անվանել գիտական տերմինաբանություն:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Ուսանողը կարող է գնալ գրադարան և ծանոթանալ տնտեսագիտության վերաբերյալ 500 կեղծ տրակտատների՝ առանց գտնելու մեկը, որը սկսվում է տնտեսական հարցերի քննարկման համար ամենատարածված, հիմնական և անհրաժեշտ տերմինների սահմանումների էվկլիդեսյան աղյուսակով:

Եկեք սկսենք, օրինակ, «փող» տերմինից: Արիստոտելը այն վատ է սահմանում, կամ ավելի ճիշտ՝ ընդհանրապես չի սահմանում, այլ խոսում է դրա մասին՝ առանց իրականում սահմանելու այն: Եվ մարդը 20 դար շարունակ մնացել է այս կիսամոլթ վիճակում:

Ես կփորձեմ մի քանի սահմանումներ տալ, չնայած գիտակցում եմ, որ դրանք մեծ օգուտ չեն բերի, մինչև որևէ ակադեմիա կամ կոնգրես, կամ, ավելի լավ է, լուրջ և հեղինակավոր մասնագետների մի խումբ չճանաչի այս բառարանագրական աշխատանքի վավերականությունը:

Անմետաղ ոսկին փող չէ: դրամական ոսկու փոխանակումը այլ ապրանքների հետ, ըստ էության, մի տեսակ բարտեր է. որոշակի քանակությամբ ապրանքների կամ որոշակի քաշի ապրանքի փոխանակում նախապես կշռված և չափված մետաղի հետ:

Փողի էական որակն այն է, որ այն կարելի է չափել և կարողանալ ծառայել որպես չափանիշ: Նույնիսկ թանկարժեք մետաղի սկզբառակը ապրանքների դիմաց փոխանակելիս պետության հետքն է որոշում դրա փող լինելը: Այն կառավարությունը, որն ասում է. «Մենք չենք կարող ճանապարհներ կառուցել, որովհետև փող չունենք», նույնքան ծիծաղելի կլինի, որքան այն կառավարությունը, որն ասում է. «Մենք չենք կարող ճանապարհներ կառուցել, որովհետև կիրմետրեր չունենք»:

Եկեք փորձենք սահմանել, թե ինչ է փողը: «Փողը չափված պահանջ է»: Փողը սեփականության իրավունք կամ չափված պահանջ է: «Փողը ընդհանուր պահանջ է»: Փողը սեփականության իրավունք չէ (ինչպես երկաթուղային տոմսը, հյուրանոցի չեկը, շոգենավի տոմսը, որը տալիս է տրանսպորտի, սննդի, խրճիթի և այլնի իրավունք): Այն ընդհանուր է: Ավելին, փողը փոխանակելի է, այսինքն՝ այն կարող է փոխանցվել մեկ անձից մյուսին առանց ձևականությունների: Այն տոկոս չի կրում, ինչպես պետական պարտատոմսը, երկաթուղային պարտատոմսը կամ որևէ «անանուն ընկերության» պարտատոմսը:

Եկեք քննարկենք «վարկ» տերմինը: Ասում են, որ մարդը վարկ ունի, երբ կարծում են, որ նա կկարողանա վճարել կանխիկով և երբ ենթադրվում է, որ նա չի փորձի խուսափել կամ հետաձգել վճարումը: «Պարտք» բառը «վարկի» ճիշտ հակառակը չէ: Իրականում վարկը հաճախ պարտքեր կազմելու հնարավորություն է և միշտ չէ, որ նշանակում է արդեն իսկ կազմված պարտքի հակառակը: Հետևաբար, մենք բախվում ենք երկիմաստ տերմինի:

Վերջապես, եկեք քննարկենք «ինֆլացիան»: Ուղղափառ պատրանքների կիսաճշմարտություններից մի քանիսը հիմնված են բնական և կրկնվող երևույթների վրա: Այսպես կոչված ինֆլացիան նախևառաջ պետք է տարբերակել իրական ինֆլացիայից, որը տեղի է ունենում, երբ փողը թողարկվում է «համապատասխան» այն ապրանքներին կամ ծառայություններին, որոնք ոչ ոք չի ուզում կամ գերազանցում է ցանկալի քանակը: Փողը արժեք չունի, երբ այն թողարկվում է «ի դեմ» (այսինքն՝ կեղծ համապատասխանությամբ) այն ապրանքներին կամ ծառայությունների, որոնք հնարավոր չէ մատակարարել կամ ձեռք բերել: Օրինակ՝ 1917 թվականին պայթած արկի «ի դեմ» փող թողարկելը կլինի ինֆլացիա, և փողն ինքնին արժեք չի ունենա, քանի որ ոչ ոք չի ուզում արկը, և ոչ ոք չի կարող այն մատակարարել:

Հաստատ սահմանումների համառոտ ցանկը թույլ կտա միջին մարդուն խուսափել խոշոր վաշխառուների ու մոնոպոլիստների խաբեություններից և բացարձակ անպատվաբեր ու փտած դավաճանությունից:

Իրականում, փողի սահմանմամբ, կամ, ավելի ճիշտ, փողի լուրջ և արդարացի հասկացությամբ, Սողդին, մի շարք անհասկանալի գրքեր հրատարակելուց հետո (անհասկանալի, այսինքն՝ ընթերցողի համար, թեև չափազանց խորը և թանկ պրոֆեսոր Սողդի համար) «Վաղվա փողը» գրքում գրում է. «Ինչպես անհնար է, որ մասնավոր անձինք ունենան հարկեր գանձելու իշխանություն, այնպես էլ անհեթեթ է, որ բանկերը, չնայած դրա դեմ բոլոր սահմանադրական երաշխիքներին, պարզապես խորամանկությամբ զավթեն այդ գործառույթը»:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

խորհրդարանի և, առանց որևէ լիազորության, պարտադրաբար գանձել համայնքի հարստությունը:

Եկեք տարբերակենք Իտալիայի այսօրվա իրավիճակը անգլոսաքսոնական երկրների իրավիճակից: Եկեք տարբերակենք այն երկրները, որտեղ հարստության առատությունը ճգնաժամեր է ստեղծում, և այն երկրները, որտեղ որոշակի նյութերի լուրջ պակաս կա: Եկեք մի փոքր հետ գնանք՝ ուրվագծելու «նոր տնտեսագիտության» պատմությունը, որը, սակայն, ներառում է հին գիտելիքների կամ գիտակցության այդքան շատ բան:

Այսօրվա տնտեսական մտքում կան չորս կենդանի հոսանքներ՝ (1) դուզլասիզմ, (2) գեզելիզմ, (3) կանոնիկ տնտեսագիտություն, որի ակունքները Ս. Ամբրոսիոսն են և զարգացել Ս. Անտոնինոյի հետ, (4) Կորպորատիվ տնտեսություն՝ իր բարելավման քաղաքականությամբ (ճահճների ջրահեռացում և այլն), հացահատիկի ճակատամարտ, խնայողություններ, ընտանեկան չեկեր, սննդի չեկեր, աշխատանքային չեկեր, պետական վերահսկողություն, կուտակում և այլն:

Մենք պետք է սկսենք ուղղափառ տնտեսագիտություն, որը պետք է հաշվի առնի որոշակի փաստեր, որոնք մթագնված են այսպես կոչված ուղղափառությամբ: Ապրանքները անհավասար դիմացկունություն ունեն, աթոռները, պանիրը. Ֆեյդիասի, Պրաքսիտելեսի կամ Բոտիչելլիի ստեղծագործությունները տարբեր դիմացկունություն ունեն: Նախնադարյան մարդը օգտագործել է մեկ գործիք, մինչդեռ քաղաքակիրթ մարդը՝ մեկ տասնյակ:

Ինձ թվում է՝ մենք պետք է ցուցակ կազմենք այն լուրջ մարդկանց, ովքեր այսօր համագործակցում են տնտեսագիտության գիտության մեջ, նույնիսկ եթե նրանք էմպիրիկ են, նույնիսկ եթե իրենց գործունեության ընթացքում մեկ միակ հայտնագործություն են արել և չեն համաձայնեցնում այն պատմության, այլ դպրոցների, այլ ժամանակների կամ այլ տնտեսական ուղղությունների արդար և վավեր գաղափարների հետ:

Եկեք միանգամից ընդունենք, որ այսինչը նկատել է գոլորշու ուժը՝ թեյամանի կափարիչը բարձրացնելու համար: Սա արժեքավոր է, նույնիսկ եթե գյուտարարը չի հրատարակել հանրագիտարան կամ ֆիզիկայի վերաբերյալ ծավալուն տրակտատ:

Եկեք ընդունենք, որ Հ.Ը. Դուգլասը ինքնուրույն հայտնաբերեց արդյունաբերական համակարգի կողմից (և ներսում) բաշխված գնողունակության անբավարարությունը: Նրա գործարանը գնողունակությունը բաշխում էր ավելի դանդաղ, քան ստեղծում էր «գներ», այսինքն՝ շուկա նետված ապրանքների: Հետևաբար, մեկ ամսվա ընթացքում ստեղծվում էր գների քանակ, որը մեծ էր բաշխված գնողունակությունից:

Հանցագործը, անմիտը և մոնոպոլիստը, ովքեր ապրում են ուրիշների սովով, կցանկանային մարդուն բաժանել նրա մորթու: Դրա փոխարեն Դուգլասը տեսնում էր ժողովրդի կողմից մատակարարվող և ցանկալի ապրանքների քանակին համապատասխանող գնողունակություն թողարկելու հնարավորությունը: Դրանում քիչ բան կար նոր և շատ բան՝ ազնիվ: Դեյվիդ Հյումն արդեն տեսել էր, որ բարգավաճումը կախված չէ որևէ ազգի կողմից տիրապետվող փողի քանակից, այլ այն փաստից, որ այդ քանակը պետք է աճի: Եկեք նշենք, որ աճը պետք է լինի դանդաղ և հաստատուն:

Օգտակար գրողների շարքում նշենք Մակնեյր Ուիլսոնին, որը իր հանրությանը սովորեցրել է ճանաչել, որ բանկերը փող չեն տրամադրում, այլ միայն խոստանում են վճարել (Վճարելու խոստումը) : Գեզելը, սկսելով ազատ փոխանակման տեսանկյունից, վերհիշեց միջնադարյան եպիսկոպոսների բրակտեատները : Իր դեմուրաժի վճարով (դրոշմանիշներ, որոնք պետք է ամեն ամիս կցվեն թղթադրամին՝ հայտարարագրված արժեքը պահպանելու համար), նա մտադիր էր խթանել շրջանառության արագությունը, և Վերգիլի քաղաքապետ Ունտերգուգներգերը ցույց տվեց այս համակարգի արդյունավետությունը:

Գեզելը ոչնչացրեց Մարքսի մեռած մասը իր կոպիտ արտահայտությամբ. «Մարքսը երբեք կասկածի տակ չի դրել «փող»: Այսինքն՝ Մարքսը երբեք կասկածի տակ չի դրել փողի բնույթը և ոչ էլ վերլուծել է այն:

Գեզելի համակարգի առավելություններն առնվազն հետևյալն են. (1) կեղծ-դեմոկրատական երկրներում այն կարող է ազատել ազգին, այսինքն՝ կառավարությանը և ժողովրդին (ներառյալ բոլոր արտադրողներին, լինեն նրանք գործատուներ, թե աշխատողներ) բանկերի և վաշխառուների իշխանությունից:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Այնուամենայնիվ, ոչ մի մաքրարյուն գեսելիտ երբևէ չի դիտարկել դեմուրաժի գումարը պետության և կորպորատիվ տեսանկյունից:

Ամսական ավելացվող թղթադրամի արժեքի մեկ տոկոսին համարժեք նամականիշի դեպքում, 8% միլիարդի շրջանառությունը պետությանը տարեկան մեկ միլիարդ եկամուտ կապահովեր՝ գործնականում առանց գանձման ծախսերի, որը կլիներ ավտոմատ և գրեթե լիովին զերծ բյուրոկրատական խաբեություններից կամ միջամտությունից:

Ռուզվելտի նման ազգային պարտատոմսերով պարտքեր կուտակելու փոխարեն (աստղագիտական պարտքեր), յուրաքանչյուր պետական պարտք, պետության հարստության յուրաքանչյուր տիտղոս, կրկնապատկվելու փոխարեն, կշեղարկվեր 100 ամսվա ընթացքում: (Անգլիացիները դեռևս հարկեր են վճարում Վաթեռլոոյի ճակատամարտի համար):

Գանձապետական պարտատոմսերը կարող են շարունակել պահվել մասնավոր ձեռքերում՝ որպես խնայողության միջոց նրանց համար, ովքեր ցանկանում են ապահովել իրենց ծերությունը և իրենց ընտանիքները, բայց դրանք կհամարվեն պետական դիվիդենտ քաղաքացիների արժանապատիվ դասի համար, այլ ոչ թե անխուսափելի անհրաժեշտություն այն կառավարության համար, որը ցանկանում է օգտագործել իր վարկը:

Ես պնդում եմ. պետությունը պարտավոր չէ «վարձ» վճարել իր վարկի համար, այսինքն՝ պարտավոր չէ փոխառություն վերցնել խոշոր պրոֆեսիոնալ վաշխառուներից, ինչպես դա արվում է գրեթե բոլոր երկրներում՝ անտեղյակության և նախապաշարմունքների պատճառով. օրինակ՝ իմ դժբախտ երկրում, Ֆրանսիայում՝ ներկայիս ծանր բարոյական ճգնաժամի մեջ, Անգլիայում՝ աշխարհում նոր իրադարձությունները չգիտակցելով ընդունված ավանդույթների ուժի միջոցով:

Սոցիալական վարկատուների երկրորդ սերունդը, էմպիրիկներից և գյուտարարներից հետո, ծնեց Բաշարտին, ով, Ա.Ռ. Օրեյջի խրախուսմամբ, հրատարակեց տնտեսական ուղղագրության առաջին գիրքը՝ «Փողը»: Իր երկրորդ հատորով՝ «Վաղվա փողը», Բաշարտը պակաս հաջողակ է եղել. նա, ըստ էության, հավաքել է տարբեր կարծիքներ ունեցող յոթ գրողների, որոնք բոլորն էլ գովասանքի են արժանի, բայց նա չի կարողացել ստիպել առանձին հեղինակներին կարդալ միմյանց ակնարկները և համեմատել դրանք: Գիրքը արժեքավոր է հիմնականում Դուգլասի որոշ աշխատությունների վերահրատարակման և այս հոդվածում արդեն մեջբերված Սոդդիի մեկ էջի համար:

Հայտնի գրողների շարքում պետք է նշել Իրվինգ Ֆիշերին և Քրիստոֆեր Հոլիսին: Սակայն պետք է տարբերակել. Ֆիշերը լրագրող է (պաշտոնապես պրոֆեսոր, բայց հոգու խորքում՝ լրագրող), ով լավ է գրում: Նրա «Դրոշմանիշների գրքի» քառասուն էջը արժանի է յուրաքանչյուր յուր մարդու, ինչպես նաև պրոֆեսորների ուշադրությանը: Ֆիշերը շատ խորը չի ներգրավվում պայքարի մեջ: Հնարավոր է՝ նա լավատես է և փորձում է համոզել մեծ ամերիկացի վաշխառուներին բավարարվել կես ֆունտ մսով, այլ ոչ թե Շայլոք անել վերջին կտորն ու գրամը:

Քրիստոֆեր Հոլիսը գրել է մեծ արժեք ներկայացնող մի գիրք՝ «Երկու ազգերը», և շարունակել է պայքարը հանրության համար՝ ստեղծելով բազմազան գրքեր, որոնցում, կարելի է ասել, նա ունի ուրախ երանգ: Նա, ըստ էության, այն քիչ տնտեսագետներից է, ովքեր հաջողությամբ են մոտենում դրամավարկային գիտությանը և վաշխառության տարբեր խնդիրներին այնպես, որ իրենց գրքերը վաճառվում են և հասնում երրորդ հրատարակության: Այս փուլերը պատկանում են ժողովրդական կրթությանը, որը բավականին անհրաժեշտ է այն երկրներում, որտեղ պահպանվում են այսպես կոչված «մեծամասնության» կառավարությունները:

Ուիլհելմ Կուիսը անգլիական կառավարությունը կեղծ հնաոճ իրեր է անվանում: Չնայած նա հիմնականում գրող է, երգիծաբան, վերջերս նա հրատարակել է բարձր սոցիոլոգիական արժեք ներկայացնող մի գիրք, որը նախատեսված է ընտրյալ հանրության համար՝ «Հաշվեք ձեր մեռյալներին, նրանք ողջ են» (պատրաստություն ունի մասին ևս մեկ մեծ պատերազմի): Ես այն չեմ մեջբերում որպես տնտեսագիտություն, այլ ցույց տալու համար, թե ինչ ութմով են այս խնդիրները թափանցում առաջին կարգի կենդանի գրողների ստեղծագործություններ: Այսօրվա չորս լավագույն ամերիկացի բանաստեղծները մտահոգված են ֆինանսական խնդիրներով (այլևս ոչ թե հին «վարդագույն» Վեբբայթի, Ֆաբիանի, մանչեստրյան կամ վիլարդիականի հետ), ինչպես, ըստ էության, մտահոգված էին այնպիսի մեծ գրողներ, ինչպիսիք են Դանթես, Շեքսպիրը, Արիստոտելը, Հյումը, Բերկլին, Մոնտեսկյոն և այլն: *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարինչ DEMO Ջրանիշեր*****

Այս գաղափարների վրա ուղղված մտքի մեկ այլ հոսանք է հայտնվում Հյուսիսային Ամերիկայի հանրապետության հիմքերը վերականգնողների գրվածքներում, այսինքն՝ Ջեֆերսոնի, Ջեքսոնի, Վան Բյուրենի գրվածքներում: Իմ Ջեֆերսոնը և/կամ Մուսոլինիի գրվածքներում, Վ. Լ. Վուդվարդի գրքերում, «Նոր ամերիկյան պատմություն» գրքում, Հայր Քաֆլինի և Բաքի հոդվածներում կամ, ավելի կոնկրետ, Քաֆլինի գրքի լավագույն մասում, որը կոչվում է « Փող» (էջ 211-213):

Դժվար կլինի ասել, թե օտարերկրացին որ անգլիական և ամերիկյան գրախոսականները պետք է կարդա, քանի որ այս երկրներում մտավոր կյանքը դրսևորվում է կարճատև հրապարակումներում, որոնք տևում են ընդամենը երկու կամ երեք տարի (կամ նույնիսկ ավելի քիչ), ապա հանկարծակի դադարում են գոյություն ունենալուց կամ վերածվում են մի տեսակ գրական կամ գաղափարախոսական բյուրոկրատիայի, ստանում պաշտպանիչ երանգ և հանգստանում արհեստական գաղափարներով: Այնուամենայնիվ, պետք է նշենք, որ անգլիացի ֆաշիստները մեկ տարի առաջ սկսեցին հրատարակել բարձր կենսունակությամբ սոցիալ-տնտեսական պարբերական՝ « Ֆաշիստական եռամսյակը»: Սա միակ անգլերեն գրախոսականն է, որտեղ ես կարողացել եմ կարդալ մյուս հեղինակների, որոնց թվում են գեներալ Ֆուլլերը, Ջոյսը, Ուինդհեմ Լյուիսը, Ա.Կ. Չեստերտոնը, Ջ. Ջենքսը, գրվածքները:

Հյուգո Ֆակը, ով մեծ արժանիք ունի՝ Տեխասում Գեզելիի «Բնական տնտեսական կարգը» հրատարակելու համար , երբ խոշոր հրատարակիչները չէին կարծում, որ նման հրատարակությունը լավ բիզնես է, իր փոքրիկ թերթը՝ «Ելքը», գունագարդում է «Սակավության տնտեսագիտությունից» մնացած գաղափարներով՝ չնայած Լոեբի «Առատության գծապատկերի» հրատարակմանը (տե՛ս Օդոն Պորի վերանայումը «Ռիվիստա դել Լավորո»-ում, 1936 թվականի մարտ):

Այս լիբերալ ցեղատեսակի աղանդների շրջանում խոսքի ազատություն գոյություն չունի: Ո՛չ գեզելիտների հրատարակությունները, ո՛չ էլ դուգլասիզմի պաշտոնական հրատարակությունները թույլ չեն տալիս տնտեսական գաղափարների բաց քննարկում: Նրանք, կարծես, հիպնոսացված և կարծրացած են՝ ինչպես անկումային մուսելներ: Նրանք վիճում են միմյանց հետ: Դուգլասը կարծում է, որ դեմոկրաժի փողերի վրա դրված դրոշմանիշները ճնշող հարկ են՝ անօգուտ և հավերժական, չնայած ավելի հասկանալի է, քան դուգլասյան վարկի «շեղարկումը» կամ նրա զեղչը և տրամադրված վարկը չեղարկելու այլ միջոցները:

Գեզելիտները գրեթե սադիստականորեն զայրացած են այն մտքից, որ ամբողջ ցեղը կարող է շահույթ ստանալ արդեն մահացածների աշխատանքից և գիտական հայտնագործություններից: (Արժեքը ստացվում է աշխատանքից, բայց մեծ քանակությամբ աշխատանք է կատարվել մեր նախորդների կողմից, ովքեր այստեղ չեն կերել դրա պտուղները ուտելու համար):

« Թզենին» (Դուգլասիտ) չի մատնանշում ոչ դուգլասիտների առաջընթացը՝ դեպի գեզելիտներ կամ կորպորատիվ համակարգ: «Նոր անգլիական շաբաթաթերթը» խորասուզված է անգլիական արվարձանային խառնվածքի մեջ և, հետևաբար, գունաթափված է այդ գունատ կյանքով, այլ ոչ թե որոշակի և սահմանված գաղափարախոսությամբ: « Նոր դեմոկրատիան» (Նյու Յորք) օգտակար էր, բայց այլևս գոյություն չունի: Քաֆլինը շաբաթաթերթի միջոցով կատարում է ժողովրդական կրթության աշխատանք լայն հանրության համար, այլ ոչ թե նախաձեռնվածների համար (Սոցիալական արդարադատություն): Սակայն XV թվականի հունիս ամսին ես նրա թերթում գտնում եմ նորություններ, որոնք կամ չեն տպագրվում այլուր, կամ տրվում են ընդամենը մի քանի տող՝ թաքնված սկանդալային և քողարկման սյուների մեջ: Ընդհանուր բնույթի «Press» պարբերականի խմբագիրներից ես հաճախ հրավեր եմ ստանում. « Չե՞ք կարող գրել տնտեսագիտությունից բացի որևէ այլ բանի մասին»:

Ես կարոտում եմ լուրջ ընթերցողի ներողամտությունը. ես խոսել եմ չափազանց բազմազան բաների մասին:

Այս հոդվածը բաղկացած է երկու մասից. առաջինում ես գրեթե աղաչել եմ տնտեսագետներին մտածել ճշգրիտ տերմինաբանության անհրաժեշտության մասին, երկրորդում ես համառոտակի նշել եմ որոշակի աշխատություններ՝ հատվածային, բայց անկեղծ, ընտրված մի շարք ցրված հեղինակներից, որոնք համակարգված չեն, բայց կարող էին համակարգված լինել, եթե գտնվեր մի միջուկ, որը կազմված կլիներ բառարանագրական պատասխանատվություն ստանձնելու պատրաստ տեխնիկներից:

Ես ամենից ընդգծված կերպով եմ ասում, որ առանց առողջ էթիկայի չի կարող լինել ոչ մի ողջամիտ, ոչ մի գիտական *****էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

տնտեսագիտություն: Միայն դինամիզմը դիտարկելը՝ առանց դրամավարկային քաղաքականության նպատակն ու նպատակը հաշվի առնելու, կհանգեցնի քառուսի: Կամքի ուղղությունը տնտեսագիտության ուսումնասիրության բաղադրիչներից մեկն է: Բադոլիոն, ասելով. «Մեր ոսկին մեր զինվորների կամքն ու զինանշանն է», ավելի շատ տնտեսագետ է, քան Լոնդոնի բոլոր պրոֆեսորները:

Անկման պատճառները՝ Ա. Ռեյվեն Թոմսոնի կողմից

Ես մի քանի անգամ գրել եմ «Ֆաշիստական եռամսյակ» և «Բրիտանական միության եռամսյակ» ամսագրերում առաջիկա Ես ճգնաժամի մասին, որը պետք է հաջորդեր հին ավազակախմբային տնտեսագետների կողմից խթանված կարճատև վերականգնման բուռն: Ես ցույց տվեցի, թե ինչպես է առևտրային բուռն և անկման ցիկլը գործել վերջին հարյուր տարիների ընթացքում՝ կապիտալիզմի հիմնադրումից ի վեր, և ցույց է տվել միջինում ինը տարվա կանոնավոր ժամանակահատված, որը երբեմն իջնում էր մինչև յոթ կամ բարձրանում մինչև տասնմեկ: Միջին հաշվով, հաջորդ ճգնաժամային տարին պետք է լիներ 1938 թվականը՝ 1939 թվական հետաձգվելու հավանականությամբ՝ ճգնաժամի անսովոր խորության պատճառով: Իրականում ճգնաժամը սկսվել է սովորականից մեկ տարի շուտ, և հաջորդ անկումն արդեն սկսվել է 1937 թվականին:

Սա անակնկալ էր նույնիսկ նրանց համար, ովքեր համոզված էին, որ «բարգավաճումը» չի կարող երկար տևել: Միայն «Եռամսյակ»-ի վերջին համարում ես քննարկեցի վերազինման և էժան փողի ազդեցությունը առաջիկա ճգնաժամի վրա, և չնայած գիտակցում էի, որ չափազանց սպեկուլյացիան վաղաժամ բուռն էր առաջացրել, կարծում էի, որ վերազինման խթանը մեզ կտանի մինչև 1938 թվականի աշունը, երբ ես պնդեցի, որ կուտակված սպառազինությունները սպառելու համար պատերազմը միայն կկանխի անկումը: Իրականում, ես զգուշացրեցի ֆինանսիստների կողմից անկման այլընտրանք դիտավորյալ պատերազմ փնտրելու վտանգի մասին:

Իրականում, ես թերագնահատել էի ամերիկյան տնտեսագիտության կշիռը ֆինանսական ժողովրդավարության փոքրացող աշխարհում և Ամերիկայում որևէ խոշոր վերազինման ծրագրի բացակայությունը: Հենց Ամերիկայից է, ինչպես վերջին անկման ժամանակ, որ ճառագում է նոր ճգնաժամը, և վերազինման շահույթի ողջ խրախուսումը բավարար չէ Թրոգմորթոն փողոցին կանխելու համար, որ արձագանքի Ուոլ Սթրիթի բաժնետոմսերի արժեքի դրամատիկ անկմանը:

Չնայած այս վաղաժամ անկումը, ինչպես 1907 թվականի անկումը, կարող է լինել ավելի թույլ ինտենսիվության և, հետևաբար, կապիտալիստական կայունությանը ավելի քիչ հարված հասցնել, քան ավելի ուշ և ավելի ինտենսիվ հետընթացը, այն ունի մեկ առավելություն՝ այն տեղի է ունեցել նախքան պատերազմի հրահրողները, իրենց բոլոր ջանքերի չնայած, կկարողանային մեզ պատերազմի մեջ ներքաշել: Քանի որ ճգնաժամը սրվում է, հանրային հետաքրքրությունը արտաքին գործերից կվերադառնա ներքին հրատապ խնդիրներին, և միջազգային հակամարտության վտանգը կնվազի: Պատերազմի՝ որպես անկման կանխարգելման միջոցի, վտանգն արդեն անցնում է:

ԽՈՒՄԱՊՈՆՈԼՍԹՐԻԹՈՆ Մ

Չնայած մեր մամուլի ջանքերին՝ այն թաքցնելու, Ուոլ Սթրիթում խուճապը այս աշնանը նույնքան ուժեղ է եղել, որքան 1929 թվականի աշնանը: Կապիտալ աշխատանքների համար պողպատի պահանջարկի անկումը վճռորոշ գործոն է եղել, և United States Steel-ի և այլ պողպատե բաժնետոմսերը գլխավորել են արժեքների անկումը: Այս տարվա սկզբին US Steel-ը գնահատվում էր 129% դուրս 100 դոլարի համար: Նույնիսկ ապրիլյան ոսկու ճգնաժամից հետո արժեքը զգալիորեն գերազանցել է 100-ը: Սեպտեմբերին կայուն անկումը հանգեցրել է ԱՄՆ-ի...

Պողպատը հասավ 80-ի: Այնուհետև եկավ հոկտեմբերյան անկումը, որի արդյունքում արժեքները օրեցօր անկում ապրեցին: ԱՄՆ-ն անկում ապրեց: Պողպատը 70-ականներին հասավ 68-ի: Կարճատև աճը, ապա «սև երեքշաբթի» խուճապային վաճառքը գինը հասցրեց 54-ի: Այդ ժամանակից ի վեր նկատվել է հետագա վերականգնում, որը US Steel-ը վերադարձրել է մոտ 65-ի, բայց արդեն նոյեմբերին գինը կրկին իջնում է մինչև 50-ական՝ պողպատի արտադրության նվազման վերաբերյալ նոր հաղորդագրությունների պատճառով, որն այժմ կազմում է հզորության 50 տոկոսից պակաս:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Այս ամենը չի կարելի համարել պարզապես ֆոնդային բորսայի «տագնապ»: Ուղի Սթրիթի անկման հիմքում կան հիմնարար պատճառներ: Սպառողական ապրանքների պահանջարկը կարող է դեռևս լավ պահպանվել, բայց կապիտալ ապրանքների պահանջարկը արագորեն նվազում է: Գերարտադրությունը, եթե դեռևս իրական չէ, այնուամենայնիվ, պոտենցիալ է, և արդյունաբերողները դադարեցնում են գործարանների ընդլայնումը: Արդյունքում, կապիտալ ապրանքների արտադրողները, որոնց մեջ պողպատն այժմ մտնում է աճող համամասնությամբ, արդեն իսկ ծանր հարված են ստացել, և պողպատի բաժնետոմսերի արժեքի անկումը, որը անկարգացրել է շուկան, պարզապես շուկայական մասնը չէ, այլ արտադրության նվազման պատճառով շահույթի նվազման ողջամիտ սպասում:

Կարո՞ղ է Ռուսիայի տնտեսությունը օգնել:

Պողպատե քաղաքներում, ինչպիսին է Փիթսբուրգը, գործազրկությունն արդեն աճում է, ինչը, իհարկե, իր ազդեցությունը կունենա սպառողական ապրանքների պահանջարկի վրա՝ կրկնապատկելով ներդրումների վրա ազդեցությունը: Ամերիկյան կրկին դասական դեպրեսիայի մեջ է, նախքան նախորդից լիարժեք վերականգնվելը: Եթե Ռուսիայի տնտեսությունը, ինչը, կարծես, դեռևս դժկամությամբ է անում, նա կլողա ալիքի դեմ, ինչպես Հուլիոս Զգտում էր անել 1929-1932 թվականներին: Այս անգամ հեշտ գործ չի լինի, ինչպես 1933 թվականին էր, Ամերիկյան ընդհանուր համաշխարհային վերականգնման ալիքի վրա դնելը: Այս անգամ հզոր նախագահը ստիպված կլինի գործադրել իր ողջ ուժը:

Դրամական մանիպուլյացիաները, հանրային աշխատանքները և այլն բավարար չեն լինի ճգնաժամը հաղթահարելու համար, իրականում, իր լիազորությունների շրջանակներում Ռուսիայի տնտեսությունը կարող է օգնել միայն հսկայական պետական գնումների միջոցով, որոնք կարող են այնքան ինտենսիվ լինել, որ ամերիկյան արդյունաբերության մեծ մասը կառավարության սեփականության տակ դնեն: Քանի որ Ռուսիայի տնտեսությունը չունի պարտադրելու արդյունաբերության պետական վերահսկողության ֆաշիստական այլընտրանքը, նրա «Նոր կուրսը» վարկաբեկվել է և մեծ մասամբ ոչնչացվել Գերագույն դատարանի որոշումներով, նա կարող է ստիպված լինել կիրառել պետական կապիտալիզմի ներդրման կոմունիստական մեթոդը: Թե որքանով են նրա հրեա խորհրդականները աշխատում այս ուղղությամբ, դեռ պարզ չէ: ԱՄՆ-ն և ԽՍՀՄ-ն կարող են ավելի սերտորեն մոտենալ միմյանց՝ որպես երկու մեծ մատերիալիստական հանրապետություններ, որոնցում հրեական վերահսկողությունը գերակա է:

Բրիտանական ռեակցիա

Մեր պահանջողական քաղաքական գործիչները, չնայած ֆոնդային բորսայի փլուզման բոլոր ապացույցներին, մեզ վստահեցնում են, որ առաջիկա «ռեցեսիայի» (հանրությանը հանգստացնելու համար հորինված հատուկ բառ) որևէ նշան չկա, որ Մեծ Բրիտանիան չի տուժում նույն տնտեսական խնդիրներից, ինչ Ամերիկյան, և որ վերագինումը մեզ կօգնի հաղթահարել այս դժվարությունները: Այս ամենը անհեթեթություն է, քանի որ բոլոր ֆինանսական ժողովրդավարությունները սերտորեն կապված են միջազգային ֆինանսների հետ, իսկ Ուղի Սթրիթը աշխարհի ֆինանսական կենտրոնն է և մնում է: Այնտեղ տեղի ունեցողը, անխուսափելիորեն, իր հետևանքներն է ունենալու նաև այլուր, ինչպես 1937 թվականին, այնպես էլ 1929 թվականին: Ի վերջո, մենք չե՞նք ընդգծել «մեծ ժողովրդավարությունների միությունը» եռակողմ համաձայնագրով: Մի՞թե մեր կառավարությունը, «հին ավազակախմբի» կուսակցությունների ծափահարությունների ներքո, չի՞ բանակցում Ամերիկայի հետ ավելի սերտ առևտրային հարաբերությունների շուրջ: Այս վերջին մասնը թվում է նույնքան օգտակար, որքան լողորդը, որը միտումնավոր գրկում է խեղդվող մարդուն, լավ է, եթե մեր նպատակը հրեա-ամերիկյան ֆինանսների փրկությունն է, վատ է, եթե մենք ցանկանում ենք փրկել Մեծ Բրիտանիային նոր դեպրեսիայի ալիքներում խորտակվելուց:

Ինչ վերաբերում է վերագինմանը, այն մեզ դեպրեսիայից փրկելուց զատ, անկասկած, խնդիրներ է առաջացրել ոչ միայն այստեղ, այլև Ամերիկայում: Սպեկուլյանտները, որոնք, իհարկե, վայելում են ժողովրդավարության լիակատար ազատությունը, վերագինման և պատերազմի հնարավորության մեջ տեսնում էին շահույթի անհավանական հնարավորություններ և, օգտվելով բացառիկ էժան փողից, սկսեցին գնել բոլոր տեսակի պաշարներ, որոնք, նրանց կարծիքով, անհրաժեշտ էին վերագինվող ազգերին, կամ որոնք կարող էին պակասել պատերազմի ժամանակ: Արդյունքում, բոլոր ապրանքների, մասնավորապես մետաղների գները, տասնութ ամսվա ընթացքում բարձրացան՝ որոշ դեպքերում հասնելով 100 տոկոսի. պատմության մեջ աննախադեպ սպեկուլյատիվ բում *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

խաղաղության ժամանակաշրջան, որը, իրոք, գերազանցվել է միայն վերջին պատերազմի ամենավատ ժամանակահատվածներում:

Բարեբախտաբար մեզ համար, սպեկուլյանտները գերազանցեցին իրենց սահմանները: Նրանց կանխատեսած պատերազմը սահմանափակվեց Իսպանիայով և Չինաստանով՝ չնայած Ճախակողմյան պատերազմ հրահրողների ջանքերին, և, ինչպես բոլոր նրանք, ովքեր փորձում են գրավել ապրանքները, նրանք շուտով ամաչեցին արտադրության վերականգնումից՝ գրավվելով ավելի շահավետ գների մակարդակներով: Իրականում, նրանք լիովին թերագնահատեցին ժամանակակից արդյունաբերության հսկայական արտադրողականությունը և տարան ապրանքների հոսքը, որոնք արտադրվում էին բարձր գների պատճառով: Այժմ շատ քիչ խթան է անհրաժեշտ ներկայիս սպառման համեմատ գերարտադրություն ստեղծելու համար: Գների աննախադեպ աճի հսկայական խթանը ամբողջությամբ խեղդել է ոչ միայն սպեկուլյանտներին, այլև օրինական առևտուրը, որը, չնայած վերազինմանը, չի կարողանում հաղթահարել ավելցուկը: Իրականում, արդեն իսկ կան արտադրության քվոտաների կրճատման նոր պահանջներ, նախքան ճգնաժամը լիովին սկսվի: Թե ինչպես կազդեն նման կրճատումները գործազրկության և, հետևաբար, գնողունակության անկման վրա, թողնում ենք մեր ընթերցողներին պատկերացնել:

Գործազուրկների թիվն արդեն 80.000-ով ավելի է, քան օգոստոսին:

Հիմքում ընկած պատճառը

Այս բոլոր արտաքին ախտանիշների տակ, վերազինման և պատերազմի վախերի նկատմամբ իրենց արձագանքով, թաքնված է մեկ հիմնարար պատճառ՝ ժամանակակից արդյունաբերական արտադրության և ընդհանուր ժողովրդական սպառման միջև քրոնիկ անհամապատասխանությունը: Քանի դեռ գոյություն ունի այս անհեթեթ անհամապատասխանությունը, մեր տնտեսական համակարգը ակնհայտորեն ենթակա է ներքին անկայունության, որը նրան ներքաշում է ֆինանսական կապիտալիզմի կրկնվող վերելքների և անկումների մեջ: Իրոք, քանի որ գիտությունը անընդհատ մեծացնում է արտադրության հզորությունը, և արհմիութենականությունը անզոր է ավելի բարձրացնել աշխատողների աշխատավարձը ֆինանսական կոմբինատների աճող դիմադրության դեմ, անհամապատասխանությունը դառնում է ավելի մեծ, և, ինչպես նշել է Մոսլին, վերելքները դառնում են ավելի ու ավելի կարճ, իսկ անկումները՝ ավելի ու ավելի երկար, քանի որ կապիտալիզմը անկում է ապրում:

Սրա հիմնական պատճառը, ինչպես յուրաքանչյուր դեպրեսիայի դեպքում, ժողովրդի զանգվածների ձեռքում գնողունակության պակասն է, և այս դեպքում ճգնաժամը անսովոր վաղ է սկսվում գների աննախադեպ բարձրացման պատճառով, որը ոչ միայն խթանել է արտադրության գերբեռնվածությունը, այլև ավելի է կրճատել ժողովրդի գնողունակությունը, որի աշխատավարձերը չեն կարողացել համընթաց քայլել կենսապահովման աճող արժեքի հետ: Արդյունքում առաջացած անկումը կարող է մշտապես շտկվել միայն ոչ թե տնտեսության և աշխատավարձերի կրճատման միջոցով, ինչպես կարծում են «հին ավագակախումբը», այլ հանրային աշխատանքների և կառուցողական աշխատավարձերի բարձրացման միջոցով, մինչև պետությունը և ժողովուրդը միասին սպառեն ժամանակակից արդյունաբերության արտադրանքը: Ճիշտ է, պետությունն այժմ, վերազինման միջոցով, արտադրությունը սպառում է անսովոր արագությամբ, բայց նույնիսկ դա ոչ մի կերպ չի փոխհատուցում մարդկանց մեծամասնության գնողունակության պակասը, որն աղքատացել է ապրանքների գների վերջին բարձրացումների պատճառով:

Բուժման միջոցներ

Սովորաբար քննարկվող միջոցներն են դրամական բարեփոխումները և տնտեսական պլանավորումը: Առաջինը կորցրել է իր ամենաուժեղ փաստարկը, քանի որ 1937 թվականին փողը նույնքան էժան էր, որքան թանկ էր 1929 թվականին, և այնուամենայնիվ, անկումը նույնքան վատ է, որքան նախկինում: Դրամական խնդիրները ակնհայտորեն երկրորդական են սպառման և արտադրության տնտեսական անհամապատասխանության հիմնական խնդրի համեմատ, և դրամական տեսության ոչ մի ձև լավը չէ, որը չի բացատրում, թե ինչպես է փողը հասնում սպառողին: Սոցիալական վարկը շահագրգռվածություն ունի այս ուղղությամբ և արժանի է քննարկման, բայց սոցիալական վարկի կողմնակիցները պետք է ճանաչեն ծայրահեղ իշխանության անհրաժեշտությունը ներկայիս ֆինանսական բռնապետությունը տապալելու համար: Այս կապակցությամբ, Ալբերտայի սոցիալական վարկի կառավարության կողմից բանկերը և նույնիսկ մամուլը վերահսկելու համար ձեռնարկված միջոցառումները չափազանց նշանակալի են: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ ԴԵՄՈ Զրանիշեր*****

Ակնհայտ է, որ տնտեսական պլանավորումը անհրաժեշտ է, բայց կրկին անհրաժեշտ է իշխանություն, և հարց է առաջանում, թե ինչպես է այս իշխանությունը ձեռք բերելու իր տիտղոսը: Ֆինանսիստների կարծիքով, ովքեր, ինչպես Իսրայել Մովսես Սիֆը, կողմ են PEP-ի՝ արդյունաբերական և բաշխիչ կոմբինատի, պլանավորման լիազորությունը պետք է ձեռք բերվի կապիտալիստական գնման և միավորման միջոցով: Իրականում՝ պլանավորում՝ գնման միջոցով: Սոցիալիստների կարծիքով, ովքեր կողմ են արտադրության, բաշխման և փոխանակման միջոցների ազգայնացմանը, պլանավորման լիազորությունը պետք է ձեռք բերվի պետական բռնագրավման միջոցով՝ քաղաքացիական ծառայության ներքո: Այս դեպքում՝ պլանավորում՝ բռնագրավման միջոցով:

Բրիտանական Միությունը նախընտրում է պլանավորման լիազորություններ ձեռք բերելու ավելի քիչ մատերիալիստական միջոց, ոչ թե կապիտալիստական գնումների կամ մասնավոր սեփականության պետական կապիտալիստական բռնագրավման համատեղման միջոցով, որոնք շատ մոտ են միմյանց, այլ ժողովրդի կողմից տնտեսական պլան պարտադրելու լիազորության միջոցով՝ ինչպես մասնավոր, այնպես էլ պետական ձեռնարկությունների վրա: Համաձայնությամբ պլանավորում: Պետական իշխանության և մասնավոր սեփականության միավորման միջոցները մեծ մասամբ ինքնակառավարվող տնտեսական համակարգի մեջ կարելի է ուսումնասիրել կորպորատիվ պետության մասին արդեն հրատարակված մի շարք գրքերում: Այնուամենայնիվ, պետք է հասկանալ, որ կորպորատիվ պետությունը գոյություն ունի արդյունաբերության արտադրանքը ժողովրդին բաշխելու համար, և ֆինանսները լիովին ենթարկվում են այս հիմնական նպատակին: Հատկապես արգելվում են բոլոր սպեկուլյացիաները և կապիտալի չափազանց մեծ եկամուտները՝ անկայունությունը կանխելու և արտադրանքի արդար բաժինը արտադրողին փոխանցելու համար:

ՄԻԱԿԵՐՊՈՒ Մ ՀԵՏԱԳԱ ԱՆԿՈՒ ՄՆԵՐԻՑ

Կորպորատիվ պետությունը ոչ միայն պետք է հավասարակշռի կապիտալի և սպառողական ապրանքների արտադրությունը՝ վերջ դնելով սպեկուլյատիվ ներդրումների անկայունությանը և հնարավորություն տալով ժողովրդին սպառել ժամանակակից գիտության արտադրանքը, այլև պետք է պաշտպանի ազգը էժան օտարերկրյա աշխատուժի արտաքին մրցակցությունից, ինչպիսին ներկայումս գալիս է Ճապոնիայից: Այս նպատակով պետք է ներդրվի «Մեկուսացված կայսրության» քաղաքականություն, որը կպահպանի կայսերական շուկաները ներքին և կայսերական արդյունաբերության համար, իսկ տիրույթներին և գաղութներին կառաջարկի հումքի ներքին շուկայի պահանջարկի լիովին պաշտպանված բաժին:

Միայն այս միջոցներով կարող է իրականացվել մեր տնտեսական գործերի ամբողջական ծրագիր, և միայն այդպես կարող ենք երաշխավորել մեր ժողովրդին այն սարսափելի անկման կրկնությունից, որով նրանք այժմ սպառնում են: Այլևս երբեք չպետք է թույլ տրվի, որ Ուոլ Սթրիթի խուճապը բրիտանական արդյունաբերությունը դեպրեսիայի մեջ գցի: Եկեք մեկուսացնենք մեզ, ինչպես Գերմանիան է արել, կապիտալիստական աշխարհի խելագար տատանումներից և պլանավորենք մեր գործերը՝ լիովին գիտակցելով, որ մեր վերահսկողությունից դուրս ոչ մի անհայտ գործոն չի կարող հանկարծակի խաթարել մեր արածը: Միայն Բրիտանական Միության կորպորատիվ պետության քաղաքականությունը մեկուսացված կայսրության շրջանակներում ապահովում է անվտանգություն բովից և անկումից, ինչպես նաև ժամանակակից գիտական հայտնագործությունների պտուղների բաշխում բրիտանական ժողովրդին:

Էզրա Փառնի դավաճանված հեղափոխությունը

Տ Դավաճանված հեղափոխությունը, ըստ էության, 1776 թվականի «մեր» Ամերիկյան հեղափոխությունն է՝ ոչ թե իր տեղական և մասնավոր փուլերով, և անշուշտ ոչ թե որպես անգլիական ռասայի բացարձակապես ավելորդ բաժանում:

Անկախ նրանից, թե այդ բաժանումից ինչ լավ բան կարող էր լինել կամ չլիներ, բաժանումը բացարձակապես ավելորդ էր և, մեծ մասամբ, ակամա: Այն, անշուշտ, ոչ մի օգուտ չէր բերել Բրիտանիային: Դա, թերևս, առաջին մեծ վերքն էր, որը ձեր երկրին պատճառեցին Քրոմվելի կողմից թողնված գրավատները:

Տասնիններորդ դարը այն ամենն էր, ինչ Լա Տուր դյու Պենն էր անվանում, այն ամենը, ինչ Մորրան և ֆրանսիացի ռոյալիստ ծաղրածուները փորձել են մոռանալ, որ Լա Տուր դյու Պենն էր անվանում: Դա վաշխառության դար էր: Դա քայքայման դար էր: Այն ավելի ստոր դար էր, քան որևէ այլ դար, որը ես կարող եմ պատկերացնել որպես տերմինների ԴԱՎԱՃԱՆՈՒ ԹՅԱՆ, բառերի իմաստների խառնաշփոթի և պղծման դարաշրջան:

ԴԱՎԱՃԱՆՎԱԾ ՀԵՂԱՓՈԽՈՒՆ ԹՅՈՒՆԸ ոչ մի հեղափոխություն չէ, որը մեկ կամ երկու տարվա ընթացքում դավաճանվել է Ջո Ստալինի կամ որևէ կառավարության մեկ կամ երկու սխալ քայլերի կողմից:

Դավաճանված հեղափոխությունը Տոսկանայում Լեոպոլդինի բարեփոխումներից ծնված հեղափոխությունն էր, որը բավականին ակնհայտ էր Ջեֆերսոնյան գործընթացում, որը գազաթնակետին հասավ Էնդի Ջեքսոնի և Մարտին վան Բյուրենի՝ չափազանց անցողիկ հաղթանակներով:

Նրանցից առաջ Լեոպոլդյան բարեփոխումները զարգացել էին որպես ավտոնոմիայի հայեցակարգ և այն համոզմունքը, որ ազգի ՀԱՅԱՀԱՏԻԿԸ գոյություն ունի հիմնականում նրա համար, որ ազգը (ի դեմս իր յուրաքանչյուր և բոլոր քաղաքացիների) ՈՒՆՏԻ:

Այդ հեղափոխությունը բավականին ակնհայտորեն դավաճանվել է Դեն Վեբստերսի, Բիդլսի, Մորգանների, Բարոլինների, բոլոր երանգների քողարկողների, Տրոցկիների, Ուոլեսների, Պերկինսների, Ռուզվելտի խորհրդականների երկու խմբերի, Մորգենթաուի նման օրգանիզմների կողմից, որոնք օրոքոցից ի վեր խրված են վաշխառական նախապաշարմունքների մեջ, փոքրիկ կուպեկի արիոկիկերների կողմից:

Այս տերմինի վրա ես պնդում եմ: Սեմիթի մեջ սեմական թույնը մեղմացված է սեմական անկայունությամբ, սեմիտի տատանումը մեկ չափազանցությունից մյուսը:

Այս անկայունությունը նրան վտանգ է դարձնում ստատիկ և կաթվածահար մտածողությամբ ռասաների համար: Սակայն Ռուզվելտի ողջ սարսափելի, վտանգավոր և քայքայիչ շրջապատում հրեա պարոն Եզեկիելն էր, ով իր տարեկան 2500 դոլարով առաջինը քայլեց դեպի ԱՌԱՎԵԼՈՒ ԹՅԱՆ տնտեսությունը:

Այս գիրքը տհաճ է, այն այնքան խուսափողական է, որքան կարող է լինել ցանկացած սեմական գրվածք, այն խուսափում է իրական փողի խնդրից: Այն հրեական փոխգիշում է, այն ունի Ջ. Սիմոնիկի ողջ ցանկությունը՝ հարթ գործարքի և ընդհանուր լռության համար, ԲԱՅՑ այն ավելի լավ է, քան Ուոլեսն ու Պերկինսը: Եվ ցանկացած ողջամիտ օբյեկտիվ հակասեմիտ կիսոստովանի նաև, որ այն փաստերը, որոնցով Մուրթբեյ Եզեկիելը փորձում է փոխգիշման գնալ, բխում են սպորտային հրեա Լոբբի (պարոն Հեմինգուեյի ամաչկոտը) գլխավորած հանձնաժողովի զեկույցից:

Եթե դուք կարծում եք, որ ամբողջ ռասան պետք է պատժվի իր որոշ անդամների մեղքի համար, ես ընդունում եմ, որ նյու Յորքում երկու միլիոն հրեաների արտաքսումը չափազանց մեծ պատիժ չի լինի հրեական ֆինանսների կողմից Ամերիկայում անգլիական ռասային հասցված վնասի համար:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Անկախ նրանից, թե ինչ էլ ասել ընկեր Ուինդհեմ Լյուիսը հրեաների կողմից Անգլիան բավականին լավ կառավարելու մասին, հրեաները Ամերիկյան բավարար կերպով չեն կառավարում, բայց հրեա ֆինանսիստը մեր ամենամեծ չարիքը չէ:

Մեր ամենավատ չարիքը արիո-կիկն է, որը կարողանում է ընտրել կեղտոտ գիծը և մնալ դրան հավատարիմ՝ առանց շեղվելու կամ շրջադարձի ստվերի, առանց հրեաների կարեկցանքի, ոգևորության կամ շքեղ ցուցադրության կարիքի որևէ պահի:

Հնարավոր է, որ որևէ ռասա պատասխանատու լինի իր ամենավատ անհատների համար: Հրեական ռասան դարեր շարունակ չի ստանձնել իր սեփական օրենքի կիրառման պատասխանատվությունը: Ավետարանի պատմության մեջ, անկախ նրանից, թե դուք այն ընդունում եք որպես փաստ, թե որպես պատկերազարդ հորինվածք, Հիսուսի մահապատիժը իրականացվել է մեղքը մյուսի վրա գցելով: Օրենքի կիրառումը հռոմեացիների վրա էր: Եթե մարդը պատրաստվում է հակասեմական լինել, թող նա օբյեկտիվորեն հակասեմական լինի: Թող նա հավաքի որքան հնարավոր է շատ փաստեր և չթարթի դրանք:

Հրեան հակասեմիտիզմ է առաջացրել իր վրա՝ կազմակերպվածության բացակայության պատճառով, հրաժարվելով պատասխանատվություն ստանձնել:

Եթե հրեան ցանկանում է ապրել բարիդարացիական աշխարհում՝ լուսավորված ժողովուրդների հետ, նա պետք է կարգապահական գործողություններ ձեռնարկի հրեական օրենքի ոչ այնքան հաճելի խախտողների նկատմամբ: Ինչքան ես գիտեմ, նա 2000 տարի շարունակ բացարձակապես չի ցանկանում դա անել: Ոչ մի այլ ռասա չի խնդրում, որ որևէ երկիր առաջադրվի դրա համար կամ նվաճվի դրա համար, գոնե Արևմուտքում: Եթե բրահմանները դա անում են, նրանք արժանի են «կեղտոտ նեգրեր» անվանմանը, և այդպես, հնարավոր է, անում են նաև որոշ չինացի էպիգոներ, ոչ կոնֆուցիականներ:

Ռուզվելտի կաբինետն ունի երկու հիվանդություն: Նյու Յորքի վաշխառությունը, որը կապված է Լոնդոնի և այնտեղից Բազելի ու Փարիզի կոյուղիների բոլոր վաշխառությունների հետ:

Բայց այն ունի նաև Պերկինների արիո-կիկե չարությունն ու ժառանգությունը: Սա «կլորզխի» չարությունն է և ունի կլորզխի համառությունը, ժառանգության կեղծ բարոյականությունը, որը, հավանաբար, ծնվում է նախանձից, բայց ամեն դեպքում՝ դատապարտելի:

«Տասնյակ տնտեսագետներ», որոնց « NY Tribune»-ը 1937 թվականի նոյեմբերին թվարկել է որպես Ռուզվելտին ճգնաժամը դադարեցնելու խորհուրդ տվողներ, արժանի չեն մարդկային խղճահարության իրենց տված խորհուրդների համար, անկախ նրանից՝ դրանք տրվել են կոպիտ անգիտությունից, թե մաքուր չարամտությունից:

«Ամրապնդել հանրային վստահությունը» և այլն: Այս մարդիկ հնարավորություն ունեին լուծելու հանրային գնողունակությունը անհրաժեշտ ապրանքներին հավասարեցնելու խնդիրը, բայց չկարողացան օգտվել դրանից, և նրանք նույնքան քիչ կարեկցանքի են արժանի, որքան նայմեյերը, Բարուքը կամ կորպորատիվ վաշխառուների ցանկացած փեսա:

Նայե՛ք սրան ու դրան:

Անդրադառնալով կազմակերպված պետությանը, մենք ունենք հարկ ԻՆԿՈՐՊՈՐԱՏՎԱԾ կապիտալի վրա:

Այս հսկայական քայլը գրեթե ոչ մի ալիք չառաջացրեց կեղծ-դեմոկրատական երկրներում պահպանվող մամուլի վրա: Լացկան կարմիրները այն չընդունեցին որպես գաղափարների հաղթանակ: Վարկային կապիտալի թերթերը այն ներկայացրեցին այնպես, կարծես դա մասնավոր սեփականության վրա հարկ լիներ:

Մեծ օրաթերթերից ոչ մեկը չի տարբերակել սեփականությունը (հող, տներ, կահույք) և «տոկոս գումարած գույք» պահանջը կամ տոկոսները «և լիակատար տիրապետման իրավունքը, եթե տոկոսները ժամանակին չեն վճարվում»: Բնականաբար, նրանք դա չեն արել, նրանք ժառանգություն են, մեռած և փտած ձեռք գերեզմանից, XIX դարի սովորական խրամատից:

Այդ դարը խոսքերի դավաճանն էր: Այն պղծեց նախորդ դարի յուրաքանչյուր լուսավոր գաղափար: Վուլտերը՝ դեիստը, ներկայացվում էր որպես աթեիստ:

ԱԶԱՏՈՒ ԹՅՈՒՆԸ, որը նշանակում էր իրավունք անել այն, ինչը չի վնասում ուրիշներին, հազնված էր որպես ուրիշներին արյուն թափելու իրավունք: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO Զրանիշեր*****

Ջեֆերսոնի շուրթերով հավասարությունը նշանակում էր, որ մարդիկ օրենքի առջև նույն իրավունքներն ունեին, որ ոչ մի մարդ չէր ծնվում անհաղթահարելի հաշմանդամությամբ: Այն նման էր Բըրնսի «մարդը մարդ է դրա դիմաց» արտահայտությանը, բայց Ջեֆերսոնի ժամանակներում դա նույնիսկ համընդհանուր ընտրական իրավունք չէր նշանակում: Ընտրական իրավունքը կարող էր լինել արժանիքների պարզև: Այն այդքան խստորեն չէր սահմանվում որպես կուսակցական անդամակցություն, բայց այն խոզերի վրա անսպասելիորեն չէր էլ դրվում: Մինչ այս բանականությունները կխաթարվեին ու կաղծվեին, վաշխառուների հորդան անհրաժեշտ էր դավաճանել հաղորդակցման հենց միջոցներին: Լեզուն պետք է տորպեդահարվեր: Յուրաքանչյուր բառ, որը ազնվացվել էր, պետք է դատարկվեր՝ ծածկելու բանկային թողարկման՝ «Լեյխկապիտալ»-ի թաքնված ավազակախմբերին:

Ազատությունն անհնար է առանց կարգուկանոնի, իսկ կարգուկանոնը գալիս է կազմակերպվածությունից:

Գյուղատնտեսական ազգը, ինչպիսին հիմնականում Ջեֆերսոնի ժամանակաշրջանն էր, անմիջապես կարիք չուներ գիլդիայի կազմակերպության, ինչպես միջնադարյան քաղաքներն էին դրա կարիքը ունեցել և զարգացրել այն: Ոչ մի համակարգ անխոցելի է և դիմացկուն ժամանակի նկատմամբ: Զարգացրեք կատարյալ սոցիալական մեխանիզմ և գործի դրեք այն, և դժոխքի որդիները կսկսեն փորագրել, տգրուկները կսկսեն արյուն ծծել, իսկ վնասատուները կվարակեն աննկատ մնացած անկյունները:

Այն, թե որքանով է պահպանված մամուլը շփոթեցրել անգլոսաքսոն ընթերցողին Անգլիայում և ԱՄՆ-ում, ակնհայտ է երեկ ստացված և այժմ իմ սեղանին գտնվող նամակից, որը ստացել եմ մի մարդուց, որը բացարձակապես հիմար չէ: Ես մեջբերում եմ այն՝ ցույց տալու համար, թե ինչ կարող է լինել:

Իր վերջին գրքում Քրիստոֆեր Հոլիսը գրում է, որ Մուսոլինին Իտալիային տվել է պատշաճ դրամական համակարգ՝ մասնավոր բանկիրներից խլելով շատրվանային գրիչով կամայականորեն փող ստեղծելու կամ վարկեր վարկելու լիազորությունը: Նա ենթադրում է, որ կառավարությունն է վերահսկում և առաջացնում փողի թողարկումը այնտեղ: Չցանկանալով միայն նրա խոսքին վստահել ազգային տնտեսության մեջ նման հեղափոխական բարեփոխման համար, որի դեմ բանկիրները պետք է ատամներով ու եղունգներով պայքարեն, ես հարցնում եմ ձեզ, թե արդյոք դա այդպես է: Եթե այո, ապա Իտալիան պետք է լինի այն վայրը, որտեղ պետք է գնալ:

Սա թվագրված է 1937 թվականի նոյեմբերով, այսինքն՝ իտալական բանկային բարեփոխումից երկու տարի անց: Փաստերը կան, բայց երիտասարդը այնքան է կախված եղել «Լեյխկապիտալ» մամուլից, որ պարզապես չի կարող հավատալ դրանց առանց ընկերոջ անձնական խոսքի:

Տղամարդը, որը հենց նոր տեսանք ներքևի սրճարանում, հենց նոր էր եկել Անգլիայից, չգիտեր, որ հարկը գանձվում է ԻՆՎՈՐՊՈՐԱՑՎԱԾ կապիտալի, այլ ոչ թե մասնավոր կապիտալի վրա: Նա կարծում էր, թե գիտի, թե ինչ էր պատահել: Նա կարդացել էր իր լոնդոնյան թերթում տպագրված կարճ, աննշան հայտարարությունը:

Ռուսական հեղափոխությունը ցիկլի ԱՎԱՐՏն էր: Այն շարունակեց 19-րդ դարի բառերի դավաճանությունը, օգտագործեց կեղծ բառապաշար, ինչպես օրինակ՝ «պրոլետարիատի դիկտատուրա» արտահայտության մեջ՝ մի քանի մարդկանց դիկտատուրա նշանակելու համար և այլն: Բոլշևերը նույնիսկ հիմա չեն սահմանում բառերը: Նրանք չեն ուզում հեղափոխություն: Համենայն դեպս, նրանցից ոչ մեկը, ում ես հանդիպել եմ տպագիր կամ այն օրերին, երբ նրանք պատասխաններ էին խնդրում, չի ուզում: Նրանք չեն սկսի պայքարել հստակ տերմինների, իմաստների հստակ սահմանման համար, այնպես որ, որքան էլ որ մարդուն դուր չգային որոշ բաներ, որոնք նրանք փորձում էին ոչնչացնել, պարզապես չի կարելի շարունակել անշարժ մնալ՝ խարսխված դրանց վրա:

Մենք չենք կարող, կամ գոնե ես չեմ կարող այս պահին, Ռուսաստանից որևէ հստակ տեղեկատվություն ստանալ այն մասին, թե ինչ է նկատի ունենում Ստալինը դրամական առումով: Ոչ ոք նույնիսկ չի պնդում, որ նա՝ Ստալինը, գիտի: Ես գոնե նման պնդում չեմ տեսել, և նրա հակառակորդ պարոն Բրոնշտեյնը նույնպես ավելի պարզ չէ: Այստեղից էլ՝ վարդագույն մտավորականությունը:

Նրանք չեն զբաղվում բառեր սահմանելով: Նրանք չեն զբաղվում տեղեկություններ հավաքելով: Նրանք չեն ձգտում հաղորդել այս թերակղզում տեղի ունեցող իրական իրադարձությունների մասին, ինչպիսիք են Ռոսսոնիի գործողությունները և պարզ հայտարարությունները:

« Հացահատիկի առատության մեջ կա նաև քաղաքական պատճառ. հացը պետք է երաշխավորված լինի յուրաքանչյուր իտալացու համար՝ առանց գների անհեթեթ թոփշների, առանց անբարոյական շահարկումների»: Ռոսսոնին խոստովանում է, որ

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Սա նոր տնտեսություն չէ, ավելի ճիշտ՝ նրա խոսքերն են՝ «մենք նոր տնտեսություն չենք ստեղծում»: Այնուամենայնիվ, մենք անկասկած ՀԱՋՈՂՎԵԼ ԵՆՔ «քթից առաջ գազար» սկզբունքից («երջանկության հետապնդում»):

Մի իմաստով սա մոտավորապես վերադարձ է Մենցիուսի կողմից հիացմունքով ընդունված ինը դաշտերի համակարգին: Բացասական կողմից այն ԱՆՄԻՋԱՊԵՍ չի հավասարեցնում փողը սպառվող ապրանքների զանգվածին: Սակայն, մյուս կողմից, այն արդյունավետ է, քանի որ հանրության և հանրային բարիքի համար գնի յուրաքանչյուր ազնիվ վերահսկողություն ազդում է գոյություն ունեցող փողի գնողունակության վրա: Երկու տարի առաջ մի խտալացի, նույնքան հայտնի որպես Ռոսսոնի կամ գուցե ավելի հայտնի, բայց ոչ կաբինետում, ինձ գրեց.

«Ժամանակակից հասարակության երկու հիվանդություններն են՝ բանկերի միջոցով վաշխառության օրինականացումը և...» գողության օրինականացումը սահմանափակ պատասխանատվությամբ ընկերությունների մասին օրենքներում:

Դա անձնական նամակ էր, և ես երբեք լիովին չգիտեի՝ ազատ եմ այն մեջբերելու, թե ոչ: Հիմա ես ինձ լիովին ազատ եմ զգում դա անելու, քանի որ նման միտքն այլևս անխոհեմ չէ: Անկախ նրանից, թե նամակն սկզբում անձնական կարծիք էր, թե՛ ցուցում այն բանի, թե ինչ պետք է հրապարակվեր հարմար ժամանակ, արմատական գաղափարը գործի է դրվել Իտալիայում:

Դուք կարող եք ֆաշիզմի ընթացքը չափել աստիճաններով.

1. XII տարվա Կոնսենիայում. «կարգապահեց տնտեսական ուժերը և հավասարեցրեց դրանք ազգի կարիքները»:
2. Հաջորդ աշնանը Միլանի ելույթը. «արտադրության հարցը լուծված է, տնտեսագետները շարունակում են Պետության կողմից պետք է լուծվի բաշխման խնդիրը»:
3. Ավտարիսիա: Չ.Հ. Դուգլասի վարդապետությունը: Նմանություն Ջեֆերսոնի քաղաքականության հետ: Առողջ տնտեսագիտության հիմքերը հազարամյակներ շարունակ նույնն են եղել: «Իհարկե, ազգը չի կարող պատշաճ կերպով և ազնվորեն դիվիդենտ վճարել, քանի դեռ չունի բաժանելու բան»:

Գնողականության բաշխման տարբեր հնարավոր մեթոդները կպահանջեն ամբողջական հարց այս օրագիրը՝ դրանք նկարագրելու համար:

Որպեսզի գովեստը լինի իրական չափի, հակադեմոկրատը պետք է խոստովանի, որ ԱՄՆ Սահմանադրությունը ԱՄՆ կառավարությանը տալիս է սեփական արժույթը կենտրոնացնելու լիակատար իրավունք: Սահմանադրականության մասին փուչիկներ փչելը միայն Ռուզվելտիական լացակոմաժություն և բարոյւյան անհեթեթություն է: ԱՄՆ Կոնգրեսը, եթե ազնիվ լիներ և ենթադրեր, որ իր հարյուրավոր կապիկների մեջ մի քանի տասնյակ մարդ էլ կա, վաղը կարող էր դուլարի գնողունակությունը սահմանել մեկ բուշել կամ ինչքան ցորեն, վեց ֆունտ լավագույն տավարի մսի կտոր, երկու յարդ սերժ կամ չորս ֆունտ որոշակի տեսակի բուրդ կամ ինչքան էլ որ գտնվեր ազգային ռեսուրսների պատշաճ ուսումնասիրությունից անմիջապես հետո:

Միայն ստախոսը կամ անձնական քաղաքական շահերի համար խաղող մարդը չի կարող փորձել քողարկել սա: ԱՄՆ-ում այս բարեփոխումները խոչընդոտում է ոչ թե կառավարության բանավոր գործիքի թերությունը, այլ կամքի արմատական փտածությունը կամ մաքուր գազանային անտեղյակությունը:

Եթե նման բարեփոխումը ֆաշիզմ է, ապա դա պետք է լինի Ջեքսոնյան ֆաշիզմ: Ցանկացած երկիր կարիք ունի կարգուկանոնի որոշակի ձևի: Իսպանա-ամերիկյան պատերազմը, երբ մենք՝ երեխաները (իմ ժամանակի երեխաները), մարզվում էինք, ներմուծեց բաց կարգուկանոնի մասին ժարգոն: Հնարավոր է, որ վերջնական կղզիները և Ամերիկյան մայրցամաքը պահանջում են ԲԱՏ կարգուկանոն, որը հարմարեցված չէ Եվրոպային որպես մայրցամաք: Բայց ամեն դեպքում, եկեք փորձենք տեսնել, թե ինչ կա և ինչ է եղել, և եկեք փորձենք այս իրականությունները առանձնացնել այն բանից, ինչ Միլորդս Բունկումն ու Վունկումն ասում են մեզ, և որ մենք դա պատմենք նրանց թղթերում:

Բաց դասավորությամբ զորքերի կարգապահությունը տարբերվում է Բրեդդոկի հրամանատարությամբ զորքերի կարգապահությունից, որը փորձում էր կռվել հնդկների դեմ մինչև 1776 թվականը: Ես ներողություն եմ խնդրում ռազմական համեմատությունների համար, եթե դա վարվելակերպի մասին է: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

որ ես դա անեմ: Բայց ես կցանկանայի ինչ-որ կերպ արտահայտել իմ միտքը: Ես կցանկանայի իրական սահմանազատում սահմանել «ազատություն», «կարգուկանոն», «պատասխանատվություն», «անկայունություն» բառերի միջև:

Մուսուլմանի վերջերս արված հայտարարությունը, որ «Կապիտալը պետության ծառայության մեջ է», պատասխանն է Ադամ Սմիթի հետևյալ նախադասությանը. «Նույն մասնագիտության մարդիկ երբեք չեն հանդիպում առանց հանրության դեմ դավադրության»:

Պահպանվող մամուլի և վարձու կեղծ տնտեսագետների անիծյալ բանն այն է, որ նրանք երբեք չեն լուսաբանում այն գրողների իրական մեծությունը, որոնց նրանք հայտարարում են, թե հիանում են, և որոնց վերագրում են իրենց վնասակար տեսությունները: Սմիթի այդ նախադասությունը իրական էր:

XIX դարը երբեք դրան չհանդիպեց: Դրա լուծումն ու հավասարակշռությունը գտնելու համար հարյուր տարի և Ռոմանիայից եկած դարբինի որդուն պահանջվեց: Հետևաբար, ստեղծվեցին տարբեր կորպորացիաներ կամ բարձր կենտրոնական գիղիական կազմակերպություններ, այդ թվում՝ «Հեռատեսություն և վարկ» կորպորացիան: Վարկը հռչակվեց որպես կյանքի արյուն:

Հոդվածի մնացած մասը վերաբերում է ազնիվ հեղինակների տարատեսակ պնդումներին պատասխանելուն: Մեկը պետք է փորձի համեմատել առկա մտքերը, պետք է փորձի վերացնել որոշակի թյուրմբռնումներ, նույնիսկ եթե դրանք բոլորը չեն պատկանում թեմայի նույն մասին:

Որպես ծանոթագրություն՝ ի պատասխան Իտալիայի կողմից սեփական դրամի ստեղծման մասին հարցաքննող նամակի: Իտալիան ստեղծում է իր սեփական դրամը, բայց վարկը բնական մարդկային արդյունք է: Քանի դեռ մեկ մարդը վստահում է մյուսին, ոչ մի պետություն երբեք չի կարող լիովին կանխել անհատական վարկի փոքր կտորների աճը, որոնք բնույթով բարեգործական և եղբայրական խոտ են:

Իտալիայում պետական-պաշտամունք չկա: «Պետության պաշտամունք» արտահայտությունը հորինվել է անտեղյակության և քարոզչության նպատակով:

Դուք կարող եք դա հասկանալ ուղիղ աղբյուրից: Իտալիայում պետությունը գոյություն ունի ոչ թե անհատական նախաձեռնությունը ճնշելու, այլ շարաշահումները կանխելու և արդարացի միջոցներ գտնելու համար, երբ հակամարտող շահերը բավարար իմաստ չունեն իրենց սեփական լուծումը գտնելու համար:

Ի պատասխան տասնյակ թղթակիցների և երկու տասնյակ գրույցների վերջաբանների՝ ԱՅՈ՛, իտալական կորպորատիվ պետությունում այս պահին կան թերություններ, ԵՎ դրանք պայմանավորված են սնահավատությամբ, մնացորդներով, նախկին մենաշնորհատերերի կեղտոտ սովորույթներով: Իտալիայում, ինչպես բոլոր երկրներում, կան մարդկային խոզեր, թուլամիտ ու ծուլ մտքեր, որոնք դեռևս շարունակում են ապրել հին ճահճուտում՝ փորձելով դիվերսիաներ կատարել, փորձելով խաբել իրենց հարևաններին, խանգարելով պարզ ու միամիտ մարդկանց ստանալ առավելագույն արդյունք իրենց և հանրության այն մեծ մասի համար, որին իրենց գործունեությունը կարող է ազդել:

Բայց ես խորապես համոզված եմ, որ այս թերությունները կլուծվեն պատշաճ կարգով: Ես երբեք չեմ նկատել որևէ միտում, որը կհուսահատեցնի նրանց, ովքեր ինքնուրույն են պայքարում այս նվազող խոչընդոտների կամ «քամու ջրաղացների» դեմ:

«Հռոմեական նվիրատվությունը չափանիշ է», որով ես նկատի ունեմ, որ հռոմեական հանճարը 2000 և ավելի քան տարիներ չափման հանճար է եղել:

Պետության իշխանությունը սահմաններ ունի (անկախ նրանից, թե ինչ տեսության հիման վրա է այն գործում), որոշ բաներ պետությունը չի կարող անել: Անգուսպ ռուսական փորձը այժմ զբաղված է ցույց տալով, թե ինչ է պատահում, երբ պետությունը փորձում է չափազանց շատ ծանրաբեռնված լինել իր Պլիմզոլից:

XIX դարի պետությունը փորձեց գոյատևել առանց բալաստի: Մուսուլմանի Իտալիան, թերևս, առաջին պետությունն էր, որը լրջորեն հարցրեց իրեն, թե որքան ազատություն կարելի է թողնել մասնավոր ձեռքերում՝ առանց կործանման սերմ դառնալու: Այսինքն՝ ոչ մի այլ պետություն երբևէ լուրջ չի քննարկել այս հարցը:

Ջեֆերսոնի կողմնակիցները հարձակվում էին արտոնությունների չարիքների և կենտրոնացված ֆինանսական համակարգի թաց փտման վրա: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

բռնապետություն: նրանք գիտեին, որ իրենց ժամանակի ընթացքում չէին կարողանա հակառակը շատ հեռու գնալ:

Եթե ես չհավատայի, որ Իտալիայում ֆաշիզմը նշանակում է անհատական ազատության լիարժեք զարգացում և առավելագույն դաշտ, որը համատեղելի է առողջ հասարակական կարգի հետ, ես կլինեի նույնքան հակաֆաշիստ, որքան վարդապույն թեյ վաճառողները և ֆրանսիացի կեղծ գրագետները, ովքեր դեռ չգիտեն, որ Իտալիայում ինչ-որ բան սկսվել է: Մարդուն թույլատրվում է հավատալ ազատությանը կարգուկանոնի միջոցով: Դուք շատ ավելի հավանական է, որ այն կստանաք պատշաճ երթևեկության կանոններով, քան հավի գլխով կամ դիսինվոլտությամբ, ինչպես հերոսը, որը կարողացավ կրակել իր սեփական ուղտի վրա ուղտի հարձակման ժամանակ:

Ես հիմա նույնքան անհանգստացած եմ տնտեսական և քաղաքական լուրերի, կամ, ասենք, տնտեսական մտքի վիճակի վերաբերյալ լուրերի հաղորդման պակասից, որքան 25 տարի առաջ մտածում էի գրքերի մասին իրական լուրերի բացակայության մասին: Այն ժամանակ չկար մի տեղ, որտեղ կարելի էր հարմարավետորեն իմանալ, թե ինչ է գրվում արտասահմանում: Այսօր լուրջ հակաֆաշիստը կցանկանար իմանալ, թե ինչի դեմ է ինքը գործ ունենում, և արդյոք իր սիրելի ատելությունը համապատասխանում է առկա և օբյեկտիվ իրականությանը:

«Կա,- ասում է Կարլ Վինթեր Civiltà Fascista-ի հոկտեմբերյան համարում,- ժողովրդավարական աշխարհում կա հակաֆաշիզմ, որը պարզապես դիրքորոշում է և անբարեխղճություն. կա նաև հակաֆաշիզմ՝ անտեղյակ և բարի կամքով»:

Ես խորհուրդ եմ տալիս կարդալ Վինթերի այդ հոդվածը և նրա ասածները ձախերի՝ որպես տոտալիտար երկրներում կառուցողական տարրի մասին: Բենիամինո դե Ռիտիսը նույնպես իր ներդրումն է ունենում «CF» ամսագրի այդ համարում՝ ԱՄՆ-ում (Հյուսիսի և Հարավի) միջև թշնամանքի վերացման մասին հոդվածով, որը կարող է մարդուն մտածել նոր և բուժված Եվրոպայի հնարավորությունների մասին:

Ես բազմիցս ասել եմ, որ յուրաքանչյուր ոք, ով ցանկանում է խելամոռորեն սիրել կամ ատել նոր Իտալիան, պետք է կարդա առնվազն մի քանի իտալական ամսագրեր, ինչպիսիք են Ռոսսոնիի «La Stirpe»-ն, «La Revista del Lavoro»-ն, «Critica Fascista»-ն կամ «Rassegna Monet» արիան, որը խմբագրել են պրոֆեսոր Սպինեդին, սենատոր Բևիոնեն և Ֆուրիո Լենցին:

Վերջապես, Մոնտագյու Ֆորդհեմի դեկտեմբերյան BUQ-ում հրապարակված հիացմունքի արժանի հոդվածում կա մեկ արտահայտություն, որը ես կցանկանայի ավելի հստակ տեսնել: Երբ նա «կասկածում է հատուկ դրամական թողարկումների արժեքին սպառողների համար որպես այդպիսին», ես լիովին վստահ չեմ, թե ինչ նկատի ունի: Հնարավոր՞ր չէ, որ որոշ ընթերցողներ մտածեն, որ նման թողարկումները Դուգլասի հիմնական թեզի մի մասն էին կազմում: Դրանք այդպես չեն:

Ընդհանուր գնողունակությունը պահանջվող ապրանքներին հավասարեցնելու պարզագույն դեպքում, անհամապատասխանությունը, երբ այն կա, տեսականորեն կարող է փոխհատուցվել անմիջական շուկայում ցանկացած մեկի կողմից, ով կարող է ստեղծել և կծախսի նոր գումար (կամ վարկ):

Դուգլասի դեմ շատերը տեսել են, որ ամենակարիքավորներին բաշխումը նշանակում է ամենաարագ ծախսը: Բրիտանական (անիծյալ) նպաստը, անշուշտ, տրվում է այն մարդկանց, ովքեր չեն զբաղվում արտադրությամբ, այսինքն՝ ժամանակավորապես չարտադրողներին: «Կանխիկորեն» հասկացությունը բավականին թույլ է այն տղամարդկանց դեպքում, ովքեր ութ տարի չեն աշխատել:

Սակայն Դուգլասի դիվիդենդը, ինչպես հիշում եմ, քաղաքապետն ասել է մեզ, տրվում է բաժնետերերին, որպես այդպիսին, երկրում: Այն տրվում է մեր նախնիների կողմից կատարված աշխատանքի (հիմնականում գյուտարարական, բայց նաև գործարանաշինարարական աշխատանքների), այսինքն՝ այն աշխատողների կողմից, որոնք այլևս ներկա չեն սնունդ ուտելու և տները օգտագործելու համար:

Ես չգիտեմ՝ պարոն Ֆորդհեմը Իտալիայում երեխաների համար նախատեսված նպաստը համարո՞ւմ է ապագա արտադրողներին, թե՞ ոչ արտադրողներին՝ ժամանակավորապես տրամադրվող: Այն, անշուշտ, տրամադրվում է անմիջական սպառողներին և ժամանակավորապես ոչ արտադրողներին:

Կան առնվազն հետևյալ այլընտրանքները, որոնք կրում են հետևյալ պայմանները:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Վարկային թողարկումը, եթե այն չի կատարվում որպես ոչ տոկոսային «չափված պահանջների» ուղղակի թողարկում, այսինքն՝ պետական պարտատոմսեր (ինչպես այն հասկացվել է առնվազն 1816 թվականին Ջեֆերսոնի և այդ ժամանակից ի վեր բոլոր տեղեկացված տնտեսագետների կողմից), թողարկվում է փոխառություններով և տոկոսներ վճարելով, և ես կցանկանայի իմանալ, թե պարոն Ֆ.-ի կարծիքով ով պետք է ստանա նման տոկոսներ, նույնիսկ եթե դրանք այնքան ցածր են, որքան պարոն Ռուզվելտը պետք է վճարի հին գաղափարների կողմնակիցներին:

Փոխառված վարկերի թողարկումները գրանցվում են որպես պարտք:

Անվարկային վարկերի թողարկումը դրամական խնդիրներ են:

Պարոն Ֆորդհեմն ասում է «հատուկ դրամական խնդիրներ», և ես չեմ ուզում անարդարացիորեն մեկնաբանել սա որպես նշանակում է «հատուկ տեսակի փողի թողարկում»:

Այնուամենայնիվ, ես ուզում եմ հստակեցնել, որ մոնետա դ'Ալիլիանոյի կամ Ջեզելիտային սկրիպի թողարկումը՝ իր դեմուրաժի վճարով, չափավորված պահանջների թողարկում է, որը մարում է 100 ամսվա ընթացքում՝ առանց պարտք թողնելով:

Դուգլասը ամսական դրոշմանիշները հարկ է անվանում, բայց ես կրկին նշում եմ, որ պետությունը, տրամադրելով փոխանակման միջոց, որը նաև փոխանակելի պահանջ է, իրոք ծառայություն է մատուցում, և որ ամսական դրոշմանիշը կարող է դիտվել որպես նման ծառայության վարձատրություն: Ամեն դեպքում, այն վերացնում է այլ հարկման անհրաժեշտությունը մինչև շրջանառության մեջ գտնվող դրամանիշի տարեկան 12 տոկոսին հավասար գումարի չափով:

Այն ավելի հեշտ հասկանալի է, քան Դուգլասի ցանկացած չեղարկման սխեմա: Դրա մանկավարժական արժեքը հսկայական է: Այսինքն՝ նույնիսկ բավականին պարզ մարդիկ, ովքեր օգտագործել են նման գումար, շատ ավելի պարզ պատկերացում ունեն այն մասին, թե ինչ է փողը, քան Քեմբրիջի «տնտեսագիտության» ուսանողների ընդհանուր շրջանակը:

Չօգտագործված գնողունակության վրա դրույքաչափերի գանձման բազմաթիվ այլընտրանքային սխեմաներ կան, բայց դրանցից ոչ մեկը ընդհանուր առմամբ այդքան կրթական չէ: Օրինակ՝ Միյոյի ծրագիրը կկրթեր միայն մի քանի արտահանողների և ներմուծողների և նրանց մի քանի գրագիրների:

Բնականաբար, եթե դուք տրամադրում եք վարկ կամ փող կամ նույնիսկ հատուկ տեսակի փող՝ առկա ԱՆՀՐԱԺԵՇՏ ապրանքների քանակից ավելի, ապա ունեք գնաճ, այսինքն՝ հիվանդություն, որը խաթարում է թողարկման նպատակը, ԵԹԵ ՉՈՆԵՔ կառավարության կողմից գների ֆիքսում, ինչպես պահանջում են Դուգլասը և ՕՊԵՐԱՏԻՎԸ այսօր Իտալիայում:

Արժեզրկումը խաբեություն է, և, ավելին, դա գնողունակության կտրուկ նվազում է: Այն մարդը, ով ընտրում է արժեզրկման ժամանակը, միշտ կարող է խաբել ուրիշին: Նույնիսկ եթե նրա մտադրությունը բարեխիղճ է, նա գայթակղում և գրեթե պարտադրում է սպեկուլյացիաներ խարդախների և դժվարին իրավիճակում գտնվող մարդկանց կողմից, ովքեր պայքարում են ապրելու մերկանտիլիզմի և մերկանտիլիստական-վաշխառուական դժոխային միջավայրի մեջ:

Ոսկու տերերը, լինելով անհամեմատ ավելի խելացի, խորամանկ և արյունարբու, քան լայն հանրությունը, բնականաբար և (եթե մենք այդպիսի ավանակներ չլինեինք) ուսանելի կերպով ստեղծել են կայունացման ֆոնդեր՝ իրենց շահերը հոգալու համար:

ՄՏԴՈՆ նա է, ով սպասում է, որ ինչ-որ մեկը ազատի իրեն:

Մարքսիզմ, քայքայման վարդապետություն՝ Ֆրենսիս Մաքսվոյի կողմից

Մ Արքսիզմը գերմանացի հրեա Կարլ Մարքսի կողմից առաջ քաշված համընդհանուր ոչնչացման վարդապետությունն է, որը քաղաքական արտահայտություն է գտել Ռուսաստանում «կոմունիզմ» անվան տակ:

Այս վերջին խաբեությունը, զերծ դիալեկտիկական մատերիալիզմի մասին իր կեղծ գիտական ժարգոնից և խաբեբաների համար իր անհեթեթություններից՝ պրոլետարիատի դիկտատուրա, մարդկային եղբայրություն և այլն, բացահայտում է իրեն որպես ոչնչից բացի բռնապետական պետական կապիտալիզմի ռեժիմ, որը պահպանվում է սպանությունների և ահաբեկչության միջոցով: Կոլեկտիվացման համակարգում կոլեկտիվ վամպիրիզմը գերիշխող գործոն է:

Անշուշտ, ապագայինացված մտավորականի ուտոպիական հավասարեցումը երբեք ոչ մի տեղ գոյություն չի ունեցել, բայց ոչ թե քաղաքական, այսպես կոչված, կոմունիզմն է, որը անմիջական վտանգ է ներկայացնում այս երկրի համար: Դա կլինի վերջնական ավարտը, բայց նախքան արևելյան կոմիսարները կարողանային իրենց դրսևորել, հավանական զոհերի մտքերը պետք է պատրաստ լինեն իրադարձությանը, այսինքն՝ այլասերված և թունավորված լինեն անհրաժեշտ ընկալունակության աստիճանի: Ահա թե ինչու է մշակութային մարքսիզմի խնդիրը՝ մտքի նախնական բուլշևիզացումը, որը հեշտացվում է լիբերալիզմի անխտիր հանդուրժողականության-հոգեբանության միջոցով, որը բնորոշ է սոցիալ-դեմոկրատիային և հանգեցնում է դրա վերջնական անխուսափելի փլուզմանը:

Այսպիսով, Ռուսաստանում մարքսիզմն առաջիմ ունի քաղաքական վերելք և դրանով իսկ վերահսկում է գործունեության բոլոր ոլորտները, մինչդեռ այստեղ, ինչպես նաև մյուս ժողովրդավարություններում, դրա կոռուպցիոն ազդեցությունը դեռևս հիմնականում ակնհայտ է սոցիալական և մշակութային կյանքում: Սա շատ ավելի նենգ և հիմնարար կերպով կործանարար է, քան ցանկացած պարզ դոկտրինար քաղաքական գործունեություն, քանի որ քայքայիչ մատերիալիզմի հավատամքը, որը նրբորեն ներմուծվել է ժողովրդի կյանք, ոչնչացնում է ողջ հոգևորականությունը, բարոյական արժեքները և ազգային մշակույթը: Այն, մեջբերելով Մոմսենի խոսքերը, «կոսմոպոլիտիզմի և ազգային քայքայման ակտիվ խմորում է»: Շատ մարդիկ, թե՛ քաղաքական կոմունիզմի հակառակորդները, թե՛ կեղծավորները, ինչպես նաև մակերեսային զանգվածների մեծ տարրերը, անգիտակցաբար սուզվում են մշակութային բուլշևիզմի Սարագոսայի ծովը՝ ժամանակակից կյանքը վարակող բազմաթիվ անառողջ հոսանքների վրա:

Անթիվ են չարիքի ծաղիկները, որոնք գրավում են զգացողությունների որոնողներին և հեղոնիստներին: Ժամանակակից քաղաքները՝ իրենց փամփայլ փայլով:

Համեմատեք այն, ինչ այսօր կոչվում է արվեստ, Եղիսաբեթյան դարաշրջանի կամ այլ, ավելի ցածր դարաշրջանների, նույնիսկ մինչև ներկայիս դարի սկիզբը գրված հմայիչ նվաճումների հետ: Ժողովրդական մտքի խեղդումը լրջորեն սկսվեց արդյունաբերական հեղափոխության գալուստով և դրան զուգընթաց գյուղացիության կործանմամբ: Այժմ ամորֆ դառնալով՝ այն անկարող է արձագանքել հոգևոր վարակին: Սակայն, ամեն ինչից անկախ, 19-րդ դարը դեռևս կարողացավ իր անկման մեջ ցույց տալ մեծ գրողների և բանաստեղծների, լավ նկարիչների և կարող կոմպոզիտորների:

Ի՞նչն է այսօր ժողովրդի մտավոր սնունդը, մեր օրհնյալ ժողովրդավարության ամբրոսիան: Սյուրռեալիստական գեղանկարչություն և քանդակ՝ հիվանդագին և աղավաղված պատկերացումների մի խրախճանք, որն իր կակոֆոնիկ համարժեքը գտնում է երգեցողության և տաք ռիթմի մեջ՝ ջունգլիների երաժշտություն, որը ներկված է գիշերային ակունքի նկրոգով: Ֆիլմեր, որոնք լի են գրգռվածությամբ, կոսմոպոլիտիզմով և քարոզչությամբ: Գրքեր և ամսագրեր՝ կամ սենսացիոն, կամ սեռական, կամ երկուսն էլ: Թերթեր, որոնք լի են կեղծիքով, մանրուքներով և լուսանկարներով, որոնք ավելի շատ նախատեսված են կանանց մարմինների, քան նրանց դեմքերի վրա ուշադրություն գրավելու համար: Տարօրինակ է, որ այդքան շատ «գեղեցիկ և հմայիչ տիկիններ այսինչ-այնինչ» պետք է իրենց կիսաշրջագգեստները վեր քաշեին:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

լուսանկարվել:

Տնտեսական ոլորտում լիբերալիզմը, որը բոլոր ժողովրդավարական կուսակցությունների փիլիսոփայական լեյտմոտիվն է, անարգել խաղ է տալիս գիշատիչ բնագոյներին և ուժեղների կողմից թուլերի ու պակաս խորամանկների գերիշխանությանը կամ ոչնչացմանը: Ապոկրիֆ մարդասիրները, որոնք զայրույթով դատապարտում են ֆիզիկական ուժի կիրառման ցանկացած միջոց, կոչ են անում չսահմանափակվել զանգվածային փողի իշխանության կիրառմամբ կամ անբարեխիղճ «գործարար կարողությունների» տնտեսական բռնապետությամբ: Եվ այնուամենայնիվ, կարող են լինել ահաբեկման այլ և ավելի նոդկալի ձևեր, քան կոպիտ ֆիզիկական բռնությունը:

Ստրկությունն ու ենթարկվածությունը միշտ չէ, որ միայն ֆիզիկական են: Անհատները, ովքեր չունեն ոչ մի փրկություն և ոչ մի տաղանդ, բացի պարզապես առևտրային խորամանկությունից, կարող են և անում են, անսահման ավելի արժանի և շնորհալի մարդկանց հասցնում են խորը տնտեսական կախվածության վիճակի: Նրանք պայքարը տարել են այն վայր, որտեղ գիտեն, որ վստահ են հաղթանակի մեջ, որտեղ Մամոնայի օրենսգիրքն է գերակշռում: Փողի բռնապետության պայմաններում շահույթը պարտադիր կերպով առաջին և վերջնական նպատակն է, և կյանքի յուրաքանչյուր փուլում զանգվածային ստանդարտացումը առաջարկում է հանրային կթու կոմի սպառման ամենաարդյունավետ և, հետևաբար, շահավետ մեթոդը: Ազգը հայտնվում է ֆինանսական և առևտրային շղթայական համակարգի կողմից օրորոցից մինչև գերեզման գերիշխող դիրքում: Բարոյական, հոգևոր և մշակութային իդեալները «վճարող առաջարկներ» չեն: Դրանք չեն կարող «ճնշվել» կամ «կրվել» ֆոնդային բորսաներում: Բացի այդ, դրանք ունեցող մարդիկ չունեն անհրաժեշտ հնազանդություն և անտարբերություն՝ ստանդարտացված շահագործման և խաբեության կողմնակից դառնալու համար:

Այսպիսով, մարքսիստական հոգևոր տապալումը քայլում է առևտրային մատերիալիզմի հետ ձեռք ձեռքի տված՝ «շահույթ ստանալով» հիմարությունից և անկումից: Մեկ նախադեպը լայնանալով՝ վերածվում է մեկ այլի (արտահայտություն, որը բյուրեղացնում է ժամանակակից ժողովրդավարական մտքի փլուզումը)՝ ազատությունը ծնելով ավելի մեծ ազատություն և գազաթնակետին հասնելով անվերահսկելի չարաշահման: Սեպի դասական բարակ ծայրը խրվում էր այստեղ, այնտեղ և ամենուր, և ճեղքը լայնանում էր, մինչև «իրական» ազգը տատանվում էր դեպի իր անկումը:

Փտման առաքյալները սա անվանում են «առաջընթաց»: Այո՛, այլ առաջընթաց՝ իրենց կողմից նշանակված ճանապարհով դեպի Գեհեն: Հոգևոր բուլշևիզմի անկանոն առաջընթացը, մարքսիզմի փտած աղիքները քայքայում են ազգի կենսական օրգանները՝ չարագործ աֆրոդիզիակ, որը տրվում է անկման կախարդների կողմից՝ ժողովրդավարական ազատության, ինքնարտահայտման և առաջադեմ մտքի տարբեր պիտակների ներքո: «Մարդ պետք է շարժվի ժամանակին համընթաց»՝ սա անօգուտ կարգախոս է, կարծես ներկայիս սոցիալական անարխիան «անհաղթահարելի ուժի» արդյունք լինել, և բրիտանական ժողովրդի անդառնալի ճակատագիրն էր դարձել կոսմոպոլիտ այլասերվածության խառնաշփոթի մեջ ընկնելը:

Բարոյական և մշակութային փտմանը զուգընթաց՝ ժամանակակից դաշտ է մտնում ռասայական ատրոֆիայի և խառնածինացման վարդապետությունը, և նույն թույնի թորողները առաջատարն են ռասայական սահմանափակումների և գունային արգելքի վերացման արշավում: Գյուղական բնակչությունը՝ ազգային առողջության և մշակույթի աղբյուրը, տնտեսապես խեղդվում է, և նրանց բնագոյային դիմադրության արգելքը վերանում է: Վերջին մնացորդները հավաքվում են քաղաքներում՝ արհեստական և անբնական միջավայր ստեղծելու համար, որպեսզի նրանցից դառնան արմատախիլ արված մեզապոլիսական զանգվածի մի մասը, որը անջատված է բնությունից և մեծացնում է ֆինանսական ժողովրդավարության պասիվ կույր զոհերի թիվը՝ միջազգային խանութների և կինոթատրոնների ցանցերի ավելի մեծ շահույթի համար:

Ո՛չ հանգստյան օրերի գյուղական կամ ծովային ուղևորությունները, ո՛չ էլ այգի-արվարձաններում կիսակառույց առանձնատներում բնակվելը չեն կարող փոխհատուցել ժողովրդի զանգվածային ոչնչացումը, անգլիական գյուղացիության գրեթե լիակատար ոչնչացումը, քանի որ տնտեսական վտանգներից զատ, բարոյական, ֆիզիկական և մշակութային հետևանքները անհաշվելի են: Մեր ազգային տնտեսության լիակատար վերակողմնորոշման և վերակառուցման անհրաժեշտության առջև սոցիալ-դեմոկրատիան մեզ տալիս է «կանաչ գոտիներ» և «ազգային ֆիթնեսի» արշավներ: Մանկական մեղմացնող միջոցներ, ավագե ամրոցներ և երևակայություններ: Շաբաթավերջյան փախստականները:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

մեքենայացված քաղաքակրթությունից քաղաքը իրենց հետ են վերցնում իրենց մտքում և արտացոլում այն իրենց ենթագիտակցական գործողություններում: Այն ուղեկցում է նրանց իրենց խոսքում և գրականության մեջ, շարժական գրամոֆոնի համար նախատեսված ջազային ձայնագրություններում, անլար սարքերում, իրենց քաղաքային սահունությամբ և իրենց երևակայություններով: Խելացի Ալիքը փոխարինում է վաղուց մոռացված Ամինտասին, իսկ կարճ տաքատով թմրած հրեա կինը նրա Ամարիլիսն է: («Օ՛, Պերսեփոնեի երգչուհի»): Արկադիա փնտրելով՝ նրանք գտնում են մի ճանապարհային տուն: Նրանք չեն լսում Պանի շրխկոցները տերևազարդ բացատներում, այլ ողբում են նեգրոիդ ջազային երգ կամ Ինտերնացիոնալ՝ լքված դաշտերում՝ սպասելով «զարգացման», որտեղից փախել են փերիները:

Այսպիսի քայքայման մթնոլորտում մարքսիզմը ծաղկում է ինչպես Մեռյալ ծովի պտուղը, մինչդեռ մարդկային թուլությունը, ագահությունը, ունայնությունն ու արատը գայթակղվում և շահագործվում են: Անառողջ ճաշակներն ու միտումները գրգռվում են առաջարկներով և «առաջնորդություն տալու» քարոզչությամբ, ապա ցինիկաբար անվանվում են «հանրային պահանջարկ»: Մեր ամենագեղեցիկ աղջիկները ցուցադրում են իրենց գայթակղությունները ֆիլմերում, միջազգային պարային խմբերում կամ «ստրիպտիզ» անում արտասահմանյան կաբարետներում մարդկության բազմագույն տականքների առջև:

Ազգային դեգրադացիայի ապոթեոզը, եթե չվերահսկվի, քաղաքական բուլշևիզմի կողմից վերահսկողությունն է: Մարքսիստական ծրագիրն այն գաղտնի կերպով պարտադրելն է՝ կեղծ-իդեալիստական սոցիալիզմի դիմակի տակ, երբ կոլեկտիվ միտքը բավականաչափ թունավորված է կոլեկտիվ քայքայման վիրուսով: Մարքսիզմի ծառաները քայքայում են այն մշկային առնետների համաճարակի ուժգնությամբ, և յուրաքանչյուր անպատասխանատու հաճույք փնտրող, յուրաքանչյուր անտարբեր եսասեր և յուրաքանչյուր հիմար հիմար, որը նորաձև կամ խելացի է համարում ամեն ինչ ավանդական, հայրենասիրական և առողջարար դատապարտելը, նպաստում է մեր ազգային անկման թափի մեծացմանը:

Գրվածքը պատին է: Արդյո՞ք մարդիկ աչք ունեն միայն ֆոնդային բորսայի հաշվետվությունների, սպորտային արդյունքների, չնչին հաճույքների ամենօրյա ծրագրի, վայրագությունների և հալածանքների քարոզչության և հակաֆաշիստական ատելության շքերթի համար: Հատկանշական է, որ հենց նրանց դեմ է ուղղված, ովքեր տեսել և հասկացել են այդ գրվածքի նախանշանը, որին ուղղված է այս ամբողջ բորենու նման մռնչոցը:

Մարքսիզմը շահում է յուրաքանչյուր հիմարությունից ու թուլությունից, փնտրում է բոլոր զրահների մեջ հողը և պահանջում է հանդուրժողականություն և դեռ ավելի հանդուրժողականություն, մինչև որ ժամանակը գա իր սեփական անչափելի անհանդուրժողականությունը պարտադրելու համար:

Նույնիսկ եթե նրա չար գործը մնա կիսատ-պռատ ավարտված, Բրիտանիայի հոգու ոչնչացումը, անշուշտ, չափազանց մեծ զոհաբերություն կլինի Հակաքրիստոսի զոհասեղանին:

ԹՇՆԱՄԻՆ ԼԻՔԵՐԱՎԻԳՄՆ Է, Զ.Կ. ՀԵՅՐՈՆ

ՄԱՍ ԱՌԱՋԻՆ

Տ Ազգը բնական միասնություն է, որը գործում է որպես կենդանի օրգանիզմ՝ ընդհանուր սիրո շնորհիվ, որը միավորում է այն կազմող անհատներին: Այն գոյություն ունի բնությամբ, քանի որ մարդը բնությամբ և՛ սոցիալական է, և՛ անհատական. այն գոյություն ունի ընդհանուր բարիքի համար, որը, ինչպես Արիստոտելն էր նշում, ավելի վեհ է, քան անհատական բարիքը, և, հետևաբար, այն կազմում է մի կյանք, որը որոշ առումներով գերազանցում է այն կազմող անհատների կյանքը ցանկացած պահի:

Ես ասում եմ «որոշ առումներով», քանի որ ճշմարտությունը միշտ հավասարակշռվում է սխալների միջև, որոնք չափազանցնում են դրա մեկ կողմը և անտեսում մյուսը: Հեգելի հետ սխալ է ասել, որ ազգը գերազանցում է անհատին բոլոր առումներով, ինչպես որ լիբերալների հետ սխալ է ասել, որ ազգը ոչ ավելին է, քան իր անհատների թվաբանական գումարը: Ճշմարտությունը թաքնված է այս սխալների միջև: Ազգը մասերից կազմված միասնություն է, և, հետևաբար, այն ունի ավելի մեծ էություն, քան իր մասերը, քանի որ այն, ինչը կազմված է, ունի ավելի մեծ էություն, քան այն, ինչից այն կազմված է: Այն ունի կազմության սկզբունք, տվյալ դեպքում՝ սերը, որն իրականացնում է իր բաղադրիչների ներուժը և, հետևաբար, կազմում է ավելի մեծ էություն: Ավելին, ազգի ավելի մեծ էությունը ակնհայտ է բազմաթիվ ձևերով:

Ազգն ունի որոշակի բնական անմահություն, որը չունի նրա անհատները. այն ունի արարչագործության որոշակի ուժ, որը տրված է իր հիմնարար միավորներին՝ ընտանիքներին. այն իրավունք ունի խլել անհատի կյանքը բավարար պատճառով, որը չունի ոչ մի անհատ: Հետևաբար, ակնհայտ է, որ ազգը՝ կատարյալ համայնքը, գերազանցում է այն կազմող անհատներին:

Սակայն այս ամենը վերաբերում է միայն բնության կարգին, որը այն կարգն է, որով գոյություն ունի ազգը: Մարդը՝ անհատը, ի տարբերություն ազգի, գերբնական էակ է: Նա, խստորեն ասած, բնական նպատակ չունի. նա ունի միայն գերբնական նպատակ, որին ենթարկվում է նրա ողջ բնական կյանքը՝ անձնական թե հասարակական: Հետևաբար, հետևում է, որ ազգը, որը գտնվում է միայն բնական կարգի մեջ, ենթարկվում է անհատին վերջնականության առումով: Այն գոյություն ունի բնության կողմից, հենց նրա համար, որ իր անհատները կարողանան գոյություն ունենալ, և այնուհետև կարողանան հասնել այն գերբնական նպատակին, որի համար նրանք ստեղծվել են:

Այս հարցը չափազանց կարևոր է, և ֆաշիստները լավ կանեն, եթե այն հստակ պահեն իրենց մտքում, հակառակ դեպքում նրանք կարող են վտանգել իրենց դիրքորոշման ուժգնության հենց միջուկը: «Տոտալիտար» բառի օգտագործումը պետք է մերժվի, քանի որ այն շատ երկիմաստ է, հատկապես, եթե այն տարբերությունը, որը ես հենց նոր նշեցի, հստակորեն չի մտապահվում: Մինչդեռ կոմունիզմը խստորեն տոտալիտար է, ժխտելով, որ անհատն ունի գերբնական նպատակ կամ որևէ իրավունք քաղաքացիական իշխանության նկատմամբ, ֆաշիստները երբեմն բավարարվում են կրոնի նկատմամբ արհամարհանքով, կարծես նրանք կարողանային արդարացիորեն պնդել բացարձակ տոտալիտարիզմի մասին, բայց մեծահոգաբար հրաժարվել դրանից կրոնական պրակտիկայի դեպքում: Եթե սա արտացոլեր նրանց իրական վերաբերմունքը, դա կխաթարեր նրանց գործի ողջ ուժը՝ արդարացնելով այն մեղադրանքը, որ ֆաշիզմը էությանմբ չի տարբերվում կոմունիզմից: Եկեք կեսօրվա պես պարզ պահենք, որ մենք ազգային օրգանիզմը համարում ենք անհատներից մեծ, միայն բնության կարգի և ընդհանուր բարօրության նպատակի համար, որը ընդհանուր բարօրությունը պետք է հասկանալ անհատների գերբնական ճակատագրի լույսի ներքո:

Նույնիսկ սա հստակեցնելուց հետո, «տոտալիտար» բառի օգտագործումը դեռևս պետք է արգելվի, քանի որ այն հանգեցնում է *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչի դեմո ջրանիշերի*****

թյուրըմբռնում: Այն ենթադրում է, որ պետությունը, կառավարչի քաղաքացիական իշխանության իմաստով, կարող է պահանջել այնպիսի բաներ անելու իրավունք, ինչպիսին է երեխաներին ծնողների վերահսկողությունից զրկելը, եթե դա նպատակահարմար համարվի, նույնիսկ եթե ծնողները ոչինչ չեն արել իրենց երեխաներին դաստիարակելու բնական իրավունքից զրկելու համար: Պետությունը, իհարկե, նման իրավունք չի կարող պահանջել, քանի որ ընտանիքը ոչնչացնելը բնությանը դեմ է, և, հետևաբար, դա հնարավոր չէ անել ընդհանուր բարօրության համար: Ֆաշիստները չեն մտադիրվում նման ոչ բնական պնդում անել, բայց երբեմն նրանք իրենց անվանում են տոտալիտար՝ շեշտադրման համար, այսինքն՝ պահանջելով ընդհանուր բարօրության համար կառավարելու լիակատար իշխանություն: Բառի այս օգտագործումը պաշտպանելի է, բայց այն չափազանց բաց է սխալ մեկնաբանման և նույնիսկ անմեղ թյուրըմբռնման համար:

Ավելին, նախատեսված շեշտադրումը բացարձակապես ավելորդ է: Քաղաքացիական իշխանության առողջ վարդապետությունը շեշտադրման կարիք չունի, քանի որ այն կայանում է նրանում, որ կառավարիչը բնական իրավունքի համաձայն ունի լիակատար իշխանություն քաղաքացիական բարօրության համար: Ոչ մի իշխանություն չի կարող լինել լիակատարից լիարժեք, և այդտեղ է լավագույնս մնում հարցը, բացի քաղաքացիական բարօրության մասին խոսելուց:

Այս առումով պետք է նշել, որ ազգային օրգանիզմը զուրկ չէ ներքին կառուցվածքից: Ընդհակառակը, այն օրգանական է իր ողջ զանգվածի մեջ: Սերը նրա կենսական սկզբունքն է՝ սկսած ընտանիքում ամուսնական և ծնողական սիրուց մինչև հայրենասիրությունը, որը անհատականություն է հաղորդում ազգին որպես ամբողջություն, և այս սահմանափակող դրսևորումների միջև այն ձևավորում է ամեն տեսակի և տեսակի միջանկյալ կենտրոնացումներ՝ քաղաքական, մշակութային և տնտեսական, որոնք համապատասխանում են ազգի կարիքներին կամ անհատների կարիքներին՝ տարբեր սոցիալական, բայց ենթաազգային կարողություններով: Մարդը կարող է լինել միաժամանակ ամուսին, ազգային և ենթաազգային քաղաքականության ընտրող, բժիշկ, մի քանի ընկերությունների բաժնետեր, գովի խաղացող, բնագետ, արվեստի սիրահար և շատ ավելին: Եվ յուրաքանչյուր կարողության մեջ, որոնցից մի քանիսը ազգային նշանակություն ունեն, իսկ մի քանիսը՝ ոչ, նա միավորվում է այլ անհատների հետ ընդհանուր սիրո կապով:

Ազգի ներսում օրգանական նյութերի որոշ կոնցենտրացիաներ այնքան կենսական նշանակություն ունեն, որ մենք կարող ենք դրանք համեմատել միայն մարդու հիմնական օրգանների հետ, մինչդեռ մյուսները ավելի դեկորատիվ են: Այսպիսով, կառավարիչը հստակորեն ազգի գլուխն է, գլուղատնտեսությունն ու արդյունաբերությունը՝ նրա ձեռքերը, իսկ տրանսպորտը՝ նրա կարմիր արյունը: Հրապարակայնությունը՝ ազգային ականջը, իսկ բանակը՝ պաշտպանիչ մաշկը: Ոստիկանությունը, թերևս, ֆագոցիտներն են և այլն: Մյուս կողմից, Թագավորական ակադեմիան գեղեցիկ փոսիկ է, ցանկալի և ծառայում է առողջությանն ու երջանկությանը, բայց ավելի քիչ հրատապ:

Ազգային օրգանիզմի կյանքն այդպիսին լինելով՝ հետևաբար ազատությունը կայանում է յուրաքանչյուր անհատի համար իր կյանքի բոլոր այն կողմերի միջև ներդաշնակ հավասարակշռություն հաստատելու հնարավորության մեջ, որոնք բնորոշ են իրեն՝ հաշվի առնելով իր ընդհանուր և մասնավոր բնույթը, անկախ նրանից, թե այդ կողմերը անհատական են, թե սոցիալական, կարևոր են, թե անկարևոր: Եվ ավելին, այս առումով հնարավորությունը պետք է հասկանալ դրական իմաստով, քանի որ սերը հասարակական կյանքի սկզբունքն է:

Հնարավորությունը պարզապես laissez faire չէ՝ գործնականում անհնարին հարմարվողականություն կատարելու համար, այլ համայնքը պետք է մարդուն տրամադրի բոլոր հնարավորություններն ու խրախուսանքները՝ իր կյանքի բոլոր ասպեկտների ներդաշնակություն ապահովելու համար, որպեսզի միայն իր սեփական սիրո պակասը չկարողանա խանգարել նրան:

Հնարավորությունը, մյուս իմաստով՝ ակտիվ կանխարգելման պարզապես բացակայության դեպքում, թերևս կարելի է անվանել ազատություն, բայց այն շատ հեռու է ազատություն լինելուց: Օրինակ, բարոյականությունը առաջարկում է տարբեր չափանիշներ, որոնց միջոցով մենք կարող ենք գնահատել, գոնե մոտավորապես, թե տվյալ հանգամանքներում որքան է աշխատողի արդար աշխատավարձը: Այս աշխատավարձը, ոչ մի դեպքում, չի կարող պակաս լինել այն աշխատավարձից, որը կապահովի տղամարդուն և նրա ընտանիքին խնայողական հարմարավետության մեջ, և այն կլինի ավելին, քան սա, եթե մարդու աշխատանքի միջոցով արտադրված հարստությունը, մասամբ, ավելին է, քան բավարար է հարստության արտադրության մեջ ներգրավված բոլոր մարդկային գործակալներին ընդամենը մեկ փոխհատուցում տալու համար: Սակայն լիբերալ տեսությունը անտեսում է բարոյական արդար աշխատավարձը և աշխատանքը համարում է ապրանք, որը կարելի է գնել որքան հնարավոր է էժան աշխատաշուկայում. այն կարծում է, որ բնական աշխատավարձը կառաջանա աշխատանքի առաջարկի և պահանջարկի ազատ փոխազդեցությունից:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

և սա աշխատավարձի այն տեսությունն է, որը մարմնավորված է այսօրվա Անգլիայի լիբերալ կազմակերպության ողջ մեջ, չնայած բացարձակ *laissez faire*-ը զգալիորեն սահմանափակվել է սոցիալական օրենսդրությամբ: Այս պայմաններում կարող է մաքուր անհեթեթություն չլինել ասել, որ աշխատողն ազատ է հրաժարվել շուկայական աշխատավարձից և պահանջել արդար աշխատավարձ, որ գործատուն ազատ է վճարել արդար աշխատավարձը և անտեսել շուկայական աշխատավարձը: Տնտեսագետները աշխատավարձի պայմանագրի մասին խոսում են որպես ազատ պայմանագիր, և սա կարող է իմաստ ունենալ, ինչպես որ իմաստ ունի ասել, որ ես ազատ եմ բարձրանալ լուսին: Աշխատավորն ազատ է ընդունել անարդար աշխատավարձ կամ միանալ գործազուրկներին. մեր ազատ երկրում գործազուրկ լինելը պատժելի հանցագործություն չէ: Եվ այդպես էլ գործատուն ազատ է վճարել անարդար աշխատավարձ կամ ենթարկվել իր մրցակիցների ազատ մրցակցությանը և դադարեցնել իր սոցիալական գործառույթը որպես գործատու: Բայց ո՛չ աշխատողը, ո՛չ էլ գործատուն չեն կարող պահանջել կամ արդարություն տալ և դեռևս երկար ժամանակ շարունակել կատարել իր սոցիալական գործառույթը: Հետևաբար, նրանցից ոչ մեկը ազատություն չունի:

Ազատությունը պահանջում է որպես նվազագույն պահանջ՝ արդարադատություն իրականացնել սոցիալական գործառույթների կատարման ժամանակ, քանի որ արդարությունը սիրուց առաջ է: Եթե սերը սոցիալական օրգանիզմի կենսական սկզբունքն է և չի կարող դրսևորվել մերկ սոցիալական արդարության մեջ, ապա, ակնհայտ է, որ սոցիալական օրգանիզմը պետք է հիվանդ լինի և ազատությունը խաթարված լինի: Ազատությունը սոցիալական առողջություն է, սոցիալական միջավայր, որտեղ անհատն ունի բոլոր հնարավորություններն ու խրախուսանքները՝ իր կյանքի բոլոր ասպեկտների ներդաշնակություն ապահովելու համար:

Սա ազատության իրական տեսությունն է, և եկեք համեմատենք այն կեղծ լիբերալ տեսության հետ, որի մահվան տանջանքների մեջ անգլոսաքսոնական քաղաքակրթությունը դեռևս քաջաբար և խղճալիորեն փորձում է ծաղկել: Իր լավագույն դրսևորմամբ լիբերալ տեսությունը ազատությունը չի նույնացնում *laissez faire*-ի հետ. այս նույնացումը բնական զարգացում էր այն տեսությունից, որն սկզբում այնքան էլ ակնհայտորեն կեղծ չէր: Իր լավագույն և ամենաներկայացուցչական դրսևորմամբ լիբերալ տեսությունը ազատությունը դիտարկում է որպես անձնական գործողությունների ազատության և սոցիալական պայմանագրից բխող պարտավորությունների միջև հավասարակշռություն, որը քաղաքացիները, համարվում է, կնքել են միմյանց միջև՝ կարգուկանոնի համար, որի պայմանները պետք է պարզվեն հասարակական կարծիքի հիման վրա, քանի որ ժողովրդի ձայնը Աստծո ձայնն է:

Անհատական եսասիրությունը միակ ուժն է, որը ճանաչվում է որպես գործող, այն է՝ սովորական եսասիրությունը, երբ քննարկվում է անձնական ազատությունը, և լուսավորյալ տեսակի եսասիրությունը, երբ քննարկվում են անձնական ազատության անհրաժեշտ սահմանափակումները: Սերը ընդհանրապես չի մտնում այս գործի մեջ, քանի որ անձնական ազատության բոլոր զոհաբերությունները, որոնք կարող են անհրաժեշտ լինել կարգուկանոնի համար, համարվում են բավարար չափով բացատրված լուսավորյալ եսասիրության կողմից:

Այս տեսությունը կարող էր շատ լավ գործել, եթե մարդիկ կատարյալ լինեին: Այն կլինեի արհեստական և պարզապես կեղծ իր ձևակերպմամբ, բայց ես չեմ տեսնում որևէ պատճառ, թե ինչու այն չպետք է տա նույն արդյունքները, ինչ ճշմարիտ տեսությունը, քանի որ եսասիրությունը, իր կատարելության մեջ, ունի նույն նպատակը, ինչ սերը, այն է՝ բարձրագույն բարօրության ընտրություն:

Բայց մենք կատարյալ չենք: Մենք էությամբ բարի ենք և ճշմարտություն սիրող, բայց ոչ կատարյալ. մենք անկասկած հակված ենք եսասիրություն կոչվող եսասիրության, որը սիրո հակառակն է: Այս մոլորությունը բավարար չէ մեզ բնույթով լավից և գեղեցիկից տարբերելու համար, բայց դա առանձին և անհերքելի արատ է: Ոչ ոք չի կարող ժխտել դրա գոյությունը, անկախ նրանից՝ հետևում է անկման քրիստոնեական ուսմունքին, թե մեզ համարում է կապիկներից դեպի գերմարդկանց զարգացում ապրող:

Այսպես լինելով՝ կարող եք ակնկալել, որ լիբերալ տեսությունը կհեռանա կատարյալ աշխատանքից այնքանով, որքանով, բայց ոչ ավելիով, որքանով մարդկությունը շեղվում է կատարյալ լուսավորությունից՝ եսասիրության գնահատման հարցում: Եվ կարող եք հարցնել, թե ի՞նչ ավելի լավ գործող վարկածի կարող ենք ակնկալել կամ հույս ունենալ անկատար աշխարհում: Շատ լավ է սիրո մասին խոսել որպես հասարակության կյանքի սկզբունք, բայց քանի որ սիրո տեսության աշխատանքը կազդվի մեր եսասիրության հակումից նույնքան, որքան լուսավորյալ եսասիրության տեսությունը, ի՞նչ օգուտ կստանամ՝ մեկ տեսությունը մյուսով փոխարինելով:

Նման դատողությունը կարող է կեղծ լինել, բայց սխալ կլինի, քանի որ սիրո տեսությունը ճշմարիտ է, մինչդեռ *****լեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Լուսավորյալ եսասիրության տեսությունը, ի՞նչ օգուտ ունեմ, որ կեղծ տեսությունն ավելի լավ է գործում, քան պարզապես կեղծ տեսությունը պետք է, քանի որ սերը մնում է դրան օգնելու համար: Եվ ես ընդունում եմ, որ ճշմարիտ տեսությունը չի աշխատի այնքան լավ, որքան պետք է, քանի որ սերը աղտոտված է եսասիրությամբ: Բայց այս ամենի հետ մեկտեղ, դեռևս ճիշտ է, որ լիբերալ տեսությունը կեղծ տեսություն է, և մարդկային գործերում կեղծ տեսությունը, քանի որ մենք անկատար ենք, պետք է հանգեցնի կործանման երկարաժամկետ հեռանկարում: Այդպես էլ պետք է լինի՝ ելնելով վերացական սկզբունքներից:

Բայց ես կարիք չունեմ ապավինելու վերացական դատողությանը: Լիբերալ տեսությունը մեզ հետ է բավականաչափ երկար, որպեսզի թույլ տա մեզ դիտարկել իրականում գործող կործանարար գործընթացը: Երբ այն առաջին անգամ ձևակերպվեց, գուցե դրա գործողության անկատարությունը ոչնչով չէր գերազանցում մարդկության անկատարությունը: Իրականում, այն ընդհանրապես էական ազդեցություն չունեցավ. միայն այն ժամանակ, երբ տեսությունը դրսևորվեց տնտեսական ուսմունքում և դրա վրա հիմնված քաղաքական գործողություններում, նրա գործողությունը վերածվեց հասարակության լիբերալ կազմակերպության, որն այժմ մեզ գրեթե անօգնական է պահում իր ճիրաններում:

Լիբերալիզմի զուտ տեսական վարկածի արտահայտությունը տնտեսագիտության և դրա վրա հիմնված քաղաքականության մեջ դատողության հարց էր, և այդ դատողությունը դեգեներատիվ գործընթացի սկիզբն էր: Քանի դեռ սիրտը ազատ էր հաղթահարելու կեղծ տեսությունը, մարդկության ստորությունից ավելի ցածր արդյունքներ չէին կարող լինել, բայց կեղծ տեսության հիման վրա դատողությունները կարող են անսահմանափակ հանգեցնել ստորության: Սկզբում, թերևս, անձնական գործողության ազատության և կարգուկանոնի համար զոհաբերությունների միջև ենթադրյալ հավասարակշռությունը մի փոքր շեղվեց անձնական ազատության կողմը, բայց երբ մարդիկ սովորեցին այդ կեղծ հավասարակշռությանը և սկսեցին դատողություններ անել այս հարցի շուրջ, նրանց եսասիրության հակումը հեշտությամբ գտավ արդարացումներ՝ կշեռքը մի փոքր ավելի շեղելու անձնական ազատության օգտին: Եվ այսպես գործընթացը շարունակվեց մինչև մերկ laissez faire-ին հասնելը, որը հանդիսավոր կերպով հայտարարվեց որպես բարձրագույն տնտեսական և քաղաքական իմաստություն:

Այդ ժամանակ մենք արդեն կեղծ տեսության ստրուկներն էինք, զոնե որպես անհատներ: Մարդը կարիք չուներ բարի սրտով լինելու. անսահմանափակ մրցակցությունը օրվա կարգն էր և պաշտպանված էր երկրի օրենքներով և հասարակության ամբողջ կազմակերպմամբ. բարի սրտով մարդը կարող էր միայն հառաչել և ինքն իրեն ասել, որ բիզնեսը բիզնես է, որ տնտեսագիտության օրենքները ջունգլիների անողոք օրենքներն են՝ ուտել կամ կերվել:

Սակայն մարդկային բնույթը մնաց բարի և գեղեցիկ, և laissez faire-ի արդյունքները բացահայտորեն ցնցող էին: Անհատը ոչինչ չէր կարող անել դա փոխելու համար, բայց համայնքն ամբողջությամբ կարող էր զսպել ջունգլիների օրենքը. և այսպես պատահեց, որ մարդիկ դիմեցին քաղաքական գործողությունների, որոնցից նախկինում նրանք պահանջում էին, որ այն հանգիստ թողնի արդյունաբերությունը՝ կոչ անելով այն ավելի ու ավելի շատ միջամտել սոցիալական օրենսդրությամբ:

Թոմաս Քարլայլ - Ուիլյամ Զոյսի «Ազգային սոցիալիստ»

Տ Հոմա Քարլայլը բրիտանացի մտածողների շարքում առաջինն էր, ովքեր իրենց գրվածքներում ցույց տվեցին ֆաշիստական փիլիսոփայության որոշ հիմնական միտումներ, և նրանց թվում Շեքսպիրն ու Գոլդսմիթը մեծ ներդրում ունեին: Սակայն Քարլայլի գրվածքների ամբողջ ծավալում ոչինչ չի կարող համարվել, բացի ազգային սոցիալիստական մտքի արդյունքից: Նա ինքն էլ կրում էր ազգային սոցիալիզմի ոգին դեռևս անվան գոյությունից շատ առաջ: Նրա խոսքերը միշտ հայրենասերի խոսքեր են: Նրա հայրենիքի հանդեպ կրքոտ սերը իր ժամանակներում կարող էր չբավարարել հայրենասիրության չափանիշները, քանի որ նա սիրում էր ոչ թե արևմտակցի, այլ ժողովուրդը: Եվ հենց այստեղ է թաքնված հին հայրենասիրության և նորի միջև հիմնարար տարբերությունը: Հինը վերաբերում է գաղափարներին և արտաքին գծերին. նորը վերաբերում է ժողովրդի իրականությանը և հայրենասիրություն է, քանի որ դա սոցիալիզմ է միակ պատվավոր իմաստով, որը կարող է կցվել այս եզրույթին:

Այս կարճ հոդվածի նպատակը Քարլայլի մասին գրելը, նրան քննադատելը և ավելացնելը արդեն իսկ ծանրակշիռ ընդհանրացումների զանգվածին, որոնք անխուսափելիորեն պետք է հյուսվեն ցանկացած մեծ գրողի շուրջ: Առավել ևս մեր մտադրությունը չէ քննարկել այն, ինչը անգույշները կանվանեն «Քարլայլի քաղաքականություն»: Թող նրանք, ովքեր ունեն շատ ժամանակ, ձեռնամուխ լինեն հետազոտությունների, որոնք նախատեսված են ցույց տալու համար, որ մեծ հեղինակը վիզ կամ պահպանողական էր: Ցույց տալ, որ նա երկուսն էլ էր, դժվար կլինի, բայց դժվարությունից զատ, դա անօգուտ կլինի, քանի որ այս հին տերմինները չեն նշանակում այսօրվա բրիտանական քաղաքականության մեջ գոյություն ունեցող ոչինչ: Հետևաբար, մեր թեզը ապացուցելու փորձի փոխարեն, մենք պարզապես կրկին կներկայացնենք Թոմաս Քարլայլին:

Նրանց, ովքեր անխոհեմաբար կարող էին երկար ժամանակով հրաժեշտ տալ նրան, թող նա խոսի իր անունից, և նրա խոսքերը ազգային սոցիալիստի համար կլինեն ինչպես ոգեշնչման աղբյուր, այնպես էլ ֆաշիստական տեսության հաստատում: Ֆաշիստական ազգային սոցիալիզմի յուրաքանչյուր պաշտպան գիտակցում է իր շարժման դեմ անընդհատ առաջադրվող մեղադրանքը. որ նա դավադրություն է կազմակերպում ազատությունը ոչնչացնելու համար: Հավանաբար, իրականում ոչ մի մեղադրանք այդքան հաճախ չի առաջադրվում ազգային սոցիալիստական հավատամքի դեմ:

Անցյալի և ներկայի էջերը թերթելով՝ կարողում ենք.

«Ազատություն»: Մարդու իսկական ազատությունը, ինչպես դուք կասեիք, կայանում է նրանում, որ նա գտնի կամ ստիպված լինի գտնել ճիշտ ուղին և քայլի դրանով: Սովորել կամ սովորեցնել, թե ինչ աշխատանք է նա իրականում կարողացել անել, ապա թույլտվությամբ, համոզմամբ և նույնիսկ հարկադրանքով սկսել նույնը անել: Ահա թե ինչն է իսկական օրհնությունը, պատիվը, «ազատությունը» և բարեկեցության առավելագույնը: Եթե ազատությունը դա չէ, ես անձամբ քիչ եմ մտահոգվում ազատությամբ»:

Հավանաբար երբեք ավելի հստակ ձևակերպում չի եղել, որ առանց կարգապահության ազատությունն անհնար է:

Նմանապես, մենք այստեղ տեսնում ենք գործելու իրավունքի հստակ պահանջ: Ինչպես ասում է սըր Օսվալդ Մոսլին. «Ազատության սկիզբը տնտեսական քաոսի ավարտն է: Սակայն ինչպե՞ս կարելի է հաղթահարել տնտեսական քաոսը առանց գործելու ուժի: Սահմանադրական ազատությունը պետք է պահպանվի, բայց այդ ազատությունը արտահայտվում է ժողովրդի՝ խորհրդարան և կառավարություն ընտրելու և այդպիսով ընտրելու իր ցանկացած ղեկավարության ձևը: Դրանից այն կողմ այն չի կարող գնալ»: Կամ մեջբերենք Ազգային ժողովի պաշտոնական մանիֆեստը:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Բրիտանական Միություն. Ֆաշիզմը ազգի ղեկավարություն է: Այն դիկտատուրա չէ բառի հին իմաստով, որը ենթադրում է ժողովրդի կամքին հակառակ կառավարություն: Այն դիկտատուրա է բառի ժամանակակից իմաստով, որը ենթադրում է ժողովրդի կողմից գինված կառավարություն՝ գործողությունների լիակատար լիազորություններով՝ հաղթահարելու այն խնդիրները, որոնք պետք է լուծվեն, եթե ազգը ցանկանում է ապրել:

Քարլայլի առաջնորդության և իշխանության վարդապետությունը չի ներառում հին կուսակցությունների կողմից դասակարգի նկատմամբ ընդունված վերաբերմունքներից ոչ մեկը: Նրա համար նույնքան զգվելի են սնոբիզմը և դասակարգային պատերազմը: Երկար մեջբերումները դժվար թե արդարացվեն, եթե դրանք բացառիկ արժեք չունեն, բայց այստեղ մենք թույլ ենք տալիս մեջբերել մի երկար հատված, քանի որ այն մեր լեզվով գրված ամենամեծերից մեկն է.

«Երկու մարդու եմ ես պատվում, և ոչ մի երրորդի: Առաջինը՝ աշխատասեր արհեստավորը, որը հողեղեն գործիքներով դժվարությամբ նվաճում է Երկիրը և այն դարձնում մարդկային: Ինձ համար պատվարժան է կոշտ ձեռքը՝ ծուռ, կոպիտ, որի մեջ, չնայած դրան, թաքնված է խորամանկ առաքինություն, անվիճելիորեն թագավորական, ինչպես այս մոլորակի գավազանը: Պատվարժան է նաև կոպիտ դեմքը, ամբողջովին արևահարված, կեղտոտված իր կոպիտ խելքով, քանզի դա տղամարդու պես ապրող Մարդու դեմք է:»

Ա՛խ, բայց ավելի պատվարժան է քո կոպտության համար, և նույնիսկ որովհետև մենք պետք է կարեկցենք քեզ, ինչպես նաև սիրենք: Դժվարությամբ խնդրված եղբայր: Մեզ համար քո մեջքն այնքան ծոված էր, մեզ համար քո ուղիղ վերջույթներն ու մատները դեֆորմացված էին. դու մեր զորակոչիկն էիր, որի վրա վիճակվեց, և մեր մարտերը այդքան խաթարվեցին: Քանզի քո մեջ էլ ընկած էր Աստծո կողմից ստեղծված կերպարանք, բայց այն չպետք է բացվեր. այն պետք է ծածկված լիներ աշխատանքի խիտ կաշունություններով ու ապականություններով. և քո մարմինը, ինչպես քո հոգին, չպետք է ճանաչեր ազատությունը: Բայց շարունակիր աշխատել, շարունակիր աշխատել. դու քո պարտականության մեջ ես, ով կարող է, ազատ եղիր դրանից. դու աշխատում ես բացարձակապես անհրաժեշտի համար, հանապազօրյա հացի համար:

Երկրորդ մարդուն, որին ես պատվում եմ, և նույնիսկ ավելի բարձր՝ նրան, ով աշխատում է հոգևորապես անհրաժեշտի համար. ոչ թե հանապազօրյա հացի, այլ Կյանքի հացի համար: Մի՞թե նա նույնպես իր պարտականության մեջ չէ՝ ձգտելով ներքին ներդաշնակության, բացահայտելով դա՝ գործով կամ խոսքով, իր բոլոր արտաքին ջանքերի միջոցով, լինեն դրանք բարձր, թե ցածր: Ամենաբարձրը, երբ նրա արտաքին և ներքին ջանքերը մեկն են. երբ մենք կարող ենք նրան անվանել Արվեստագետ. ոչ միայն երկրային Արհեստավոր, այլև ոգեշնչված Մտածող, ով երկնային գործիքով նվաճում է Երկինքը մեզ համար: Եթե մեր աղքատ և համեստ աշխատանքը, որը մենք ունենք Սնունդ, մի՞թե չպետք է նրա համար բարձր և փառավոր աշխատանքը փոխարենը, որ նա ունենա Լույս, առաջնորդություն, ազատություն, անմահություն: Այս երկուսին ես պատվում եմ իրենց բոլոր աստիճաններով. մնացած ամեն ինչ թեփ ու փոշի է, որը թույլ է տալիս քամին փչել այնտեղ, որտեղ ուզում է:

Աշխատանքի արժանապատվությունը երբեք այսքան հավատարմորեն չի արտահայտվել, որքան այս տողերում, որոնք միայն Քարլայլին հռչակում են որպես մեծ ազգային սոցիալիստ մտածող: Նույն թեմայի վերաբերյալ շատ բան է գրվել անթիվ սոցիալիստ գրողների կողմից, բայց նրանցից ոչ մեկը թեման այսպես չի անդրադառնում: Լավագույն դեպքում աշխատանքը ներկայացվում է որպես դժվարություն, իսկ վատագույն դեպքում՝ որպես անեծք, նրանց ընդհանուր վերաբերմունքն այն է, որ աշխատանքը նպատակահարմար և անխուսափելի անարդարություն է, որը կիրառվում է մարդու նկատմամբ, ով պետք է փրկագնի իրեն անարգանքից՝ պահանջելով իր ծառայությունների համար ամենաբարձր գինը: Բայց որքան էլ բարձր լինի նրա ստացած գինը, սոցիալիստական փիլիսոփայության մեջ նա կլինի միայն «վարձու ստրուկ»: Հետևաբար, հետաքրքիր է կարդալ, թե ինչ է ասում Քարլայլը հերոսության և նվաճումների դրդապատճառների մասին: Նա գրում է. «Մարդկանց նկատմամբ զրպարտություն է

ասել, որ նրանց հերոսական գործողությունների է մղում հեշտությունը, հաճույքի հույսը, վարձատրությունը՝ այս կամ հաջորդ աշխարհում ցանկացած տեսակի շաքարե սալոր: Ամենաչար մահկանացուի մեջ կա ավելի ազնիվ բան: Խեղճ հայհոյող գինվորը, որը վարձվել է գնդակահարվելու համար, գինվորի իր պատիվը տարբերվում է զորավարությունների կանոնակարգերից և օրական մեկ շփինգից: Դա քաղցր բաներ համոտեսելը չէ, այլ ազնիվ և ճշմարիտ բաներ անելը և Աստծո երկնքի տակ իրեն որպես աստվածաստեղծ Մարդ արդարացնելը, ինչը Ադամի ամենաաղքատ որդին մշուշոտորեն կարոտում է: Ցույց տալ

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Նրան դա անելու ձևը, նույնիսկ ամենատաղանդավոր օրվա աշխատանքը հերոս է դարձնում: Նրանք մեծապես անարդարացնում են այն մարդուն, ով ասում է, որ պետք է գայթակղվի հեշտությամբ: Դժվարությունը, ուրացումը, նահատակությունը, մահը՝ այն գայթակղություններն են, որոնք ազդում են մարդու սրտի վրա: Բոցավառեք նրա ներքին բարեհամբույր կյանքը, դուք կունենաք մի բոց, որը այրում է բոլոր ստորին մտքերը:

Այսպիսի զգացմունքները երբեք չէին կարող ծագել ֆինանսական ժողովրդավարությունից կամ դրա երկրպագուներից: Նշենք, որ Քարլայլը այստեղ քննարկում է հերոսության, այլ ոչ թե պարզապես աշխատանքի դրդապատճառները: Նա հարվածում է հին մարքսիստական դոգմայի արմատին, որը հայտնի է որպես Արժեքի աշխատանքային տեսություն, և ոչնչացնում է այն: Նա ցույց է տալիս այն ամենապարզ հասկացողությունը, ինչը Մարքսը երբեք չէր հասկանա. որ ստեղծագործական ինտելեկտը և հերոսական գործողությունը բոլորովին անհամեմատելի են աշխատանքի սովորական գործընթացների հետ, և որ ոչ մի կերպ մարդու ամենաազնիվ և, հետևաբար, ամենակարևոր նվաճումները չեն կարող դասվել պարզապես մեխանիկական ջանքերի կատեգորիայի մեջ:

Կարելի է առարկել, որ Քարլայլը մարդուն պարզապես ներկայացնում է որպես անխոհեմ կամ անհիմն արարած: Եթե դա այդպես է, ապա Քարլայլը ճիշտ է:

Որոշ հասարակություններում հերոսությունը նվազում է մինչև ամենացածր սահմանները: Այսօր ֆինանսա-դեմոկրատական երկրներում այն նույնիսկ անտեսվում և ատվում է հրեա ֆինանսիստների կողմից, քանի որ այն կներշնչեր ազգային բնավորությունը՝ ազգային անկախություն պահանջող հպարտությամբ: Սակայն այն փաստը, որ հերոսական դրդապատճառը կարող է լինել կանոն, այլ ոչ թե բացառություն, ցույց է տրվել Գերմանիայում և Իտալիայում, որտեղ, չնայած ֆաշիստական համակարգի ամբողջ նպատակը ժողովրդի ճակատագիրը անճանաչելիորեն բարելավելն է, մարդկանց մեծամասնությունը պատրաստ է զոհաբերել ամեն ինչ՝ ոչ թե նյութական շահույթի, այլ այն սկզբունքների համար, որոնք նրանք սրբազան են համարում:

Մեր հեղինակը մեկ շատ ցայտուն հատվածում ցույց է տալիս աշխատանքի և կայսրության միջև իրական կապը: Երբ պնդում ենք, որ Թոմաս Քարլայլը պարզապես սոցիալիստ էր, մենք պետք է մտածենք այն քարոզչության մասին, որը միջազգային սոցիալիզմը այդքան տարիներ վարել է իմպերիալիզմի դեմ, և մեջբերենք «Սարտոր Ռեզարտուսի» ամենացայտուն հատվածներից մեկը.

«Ճիշտ է, դու՝ Ոսկե-Հոֆրաթ,- գոռում է պրոֆեսորը մեկ այլ տեղ,- իսկապես չափազանց մարդաշատ է»: Մինչդեռ այս աննշան երկրագնդի որ մասն էք դուք իրականում մշակել և փորել, մինչև այն այլևս չի աճում: Որքա՞ն խիտ է ձեր բնակչությունը Ամերիկայի Պամպասներում և Սալաննաններում, հին Կարթագենի շուրջը և Աֆրիկայի ներքին մասում, Ալթայի լեռնաշղթայի երկու լանջերին, Ասիայի կենտրոնական հարթավայրում, Իսպանիայում, Հունաստանում, Թուրքիայում, Մոսալ Թաթարիայում, Քիլդերի Կուրրագում: Մեկ մարդ, մեկ տարվա ընթացքում, ինչպես ես հասկացա, եթե նրան տրամադրեք Երկիրը, կկերակրի իրեն և ինը ուրիշների: Ավադ, որտե՞ղ են հիմա մեր դեռևս փայլող, դեռևս ընդարձակվող Եվրոպայի Հենգիստներն ու Ալարիկները, որոնք, երբ իրենց հայրենիքը չափազանց նեղանա, կգինվեն և, ինչպես Կրակի սյունները, կառաջնորդեն անսասան կենդանի քաջության այդ ավելորդ զանգվածներին՝ զինված ոչ թե մարտական կացինով և մարտական կառքով, այլ գուլորշու շարժիչով և գութանով: Որտե՞ղ են նրանք: Պահպանո՞ւմ են իրենց որսը:

Հետաքրքիր է նշել արիստոկրատիայի նկատմամբ վերաբերմունքի մի դեպք, որը Քարլայլը կրկնում է գրեթե ամեն առիթով: Նա չափազանց խորը մտածող էր և անսահմանորեն չափազանց ազնիվ՝ արիստոկրատիան ավելորդ համարելու համար: Նրա գրվածքների ընթացքում կրկին ու կրկին պարզ է դառնում, որ նա չի կարող պատկերացնել որպես համայնք գործող ոչ մի ժողովուրդ, բացի առաջնորդների դասի ղեկավարությունից: Սակայն այն, ինչ նա ակնկալում է այս դասից, նույնպես շատ պարզ է արտահայտվում և ամենից կտրուկ հակադրվում է նրան, ինչ ստացել են իր ժամանակի մարդիկ և ինչ են մեր օրերի մարդիկ դեռ շատ կարճ ժամանակով ստանալու: Նա ցանկանում էր կառուցել իրական Բրիտանական կայսրություն, և այս ցանկությունը հստակորեն գրված է նրա սեփական խոսքերով.

«Անգլիա, շուտով մեր այս կղզին կպահպանի անգլիացիների միայն մի փոքր մասը»:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Ամերիկայում, նոր Հոլանդիայում, արևելքում և արևմուտքում մինչև հենց Անտիպոդները, կլինի սաքսոնական պետություն, որը կընդգրկի աշխարհի մեծ տարածքները: Եվ հիմա, ի՞նչը կարող է այս բոլորին միասին պահել որպես մեկ ազգ, որպեսզի նրանք չվիճեն և չկռվեն, այլ ապրեն խաղաղության և եղբայրական հարաբերությունների մեջ: Սա արդարացիորեն համարվում է ամենամեծ գործնական խնդիրը, այն, ինչի համար այստեղ են բոլոր տեսակի ինքնիշխանություններն ու կառավարությունները:

Ի՞նչն է դա իրականացնելու: Խորհրդարանի օրենքները, վարչական վարչապետերը չեն կարող: Ամերիկան մեզանից բաժանված է այնքանով, որքանով խորհրդարանը կարող էր բաժանել այն: Մի՛ անվանեք դա ֆանտաստիկ, քանի որ դրանում շատ իրականություն կա: Ահա, ասում եմ, անգլիացի մի թագավոր, որին ոչ մի ժամանակ կամ պատահական խորհրդարան կամ խորհրդարանների համադրություն չի կարող զահընկեց անել: Այս թագավորը՝ Շեքսպիրը, մի՞թե չի փայլում մեզ բոլորիս նկատմամբ թագադրված գերիշխանությամբ՝ որպես ամենաազնիվ, ամենանաբագեղ, բայց և ամենաուժեղ միավորող նշան՝ անխորտակելի:

Իհարկե, եզրակացությունն այն չէ, որ մենք Շեքսպիրը կդիտարկեինք որպես ֆաշիստական կայսր, այլ այն, որ ամենաուժեղ կապերը պետք է իրականում իրենց ուժը գտնեն մեր ժողովրդի հոգևոր մշակությամբ՝ աշխարհի ցանկացած մասում, և, վերջին հաշվով, այս պնդումը նշանակում է միայն այն, որ ժողովուրդների վարքագիծն ու ճակատագիրը որոշվում են նրանց դավանած փիլիսոփայություններով: Ամենաազնիվ փիլիսոփայությանը մանրակրկիտ տեղեկացված լինելը նշանակում է ազնիվ գործեր անել. նեգրոիդային և սեմական մշակույթների անբարոյական աղավաղմամբ նվաստացած լինելը նշանակում է սպիտակամորթ մարդու կործանում:

Քարլայլը գիտեր, որ ո՛չ պայմանագրերը, ո՛չ էլ համաժողովները չեն կարող ստեղծել համաշխարհային միասնություն, որը նա այդքան ցանկանում էր: Դրան հասնելը հնարավոր էր միայն հոգևոր միասնության միջոցով: Ինչպես գրել ենք մեկ այլ առիթով. «Որտեղ չկա կոլեկտիվ ոգի, չի կարող լինել նաև կոլեկտիվ անվտանգություն»: Սակայն հոգևոր ուժի այս աղբյուրը, այս մշակույթն ու փիլիսոփայությունը կարող են գալ միայն իսկական արիստոկրատիայից, որը հիմնված չէ այնպիսի դասակարգային կոնվենցիաների վրա, ինչպիսիք գոյություն ունեն ֆինանսական ժողովրդավարության մեջ: Մյուս կողմից, Քարլայլը ճիշտ շեշտեց հողի սեփականության և ազգի մշակույթի վրա ազդելու ուժի միջև կապը: «Անցյալում և ներկայում » գրքում լավ է ասվում, որ «Հողը արիստոկրատիայի հիմքն է. ով տիրապետում է հողին, նա, ավելի ընդգծված կերպով, քան որևէ մեկը, կառավարիչ է, երկրի վրա գտնվող ժողովրդի փոխարքան: Այսօր էլ այդպես է, ինչպես Հենրի Պլանտագենետի և վանահայր Սամսոնի օրոք, այնպես էլ կլինի բոլոր օրերում: Հողը մեզ բոլորիս մայրն է. սնուցում, ապաստան է տալիս, ուրախացնում, սիրով հարստացնում է մեզ բոլորիս. քանի՞ ձևով, մեր առաջին արթնացումից մինչև մեր վերջին քունը իր օրհնյալ մայրական գրկում, նա, ինչպես օրհնյալ մայրական գրկով, գրկում է մեզ բոլորիս»:

Քարլայլը, սակայն, լիովին չէր կանխատեսում արդյունաբերական հեղափոխության հետևանքները: Նա դժվար թե կարողանար պատկերացնել այն օրը, երբ ամեն ինչ կքանդվեր, և գյուղատնտեսը, ֆերմերը, հողատերը կհայտնվեին թշվառ անգործության մեջ՝ ծանրաբեռնված հրեական վաշխառության շղթաներով:

Նա չէր մտածի, որ այս ողորմելի վիճակում գտնվող հողատերը կարող է բարեգործ արիստոկրատի դեր խաղալ, քանի որ նրա համար արիստոկրատիան իշխանություն էր, իսկ իշխանությունը՝ պատասխանատվություն և ծառայություն: «Բարձր դասը,- գրում է նա,- առանց պարտականությունների նման է անդունդների վրա տնկված ծառի, որի արմատներից փլուզվել է ամբողջ երկիրը: Բնությունը չի տիրապետում ոչ մի մարդու, ով նահատակ չէ: Ի՞նչ է նշանակում ազնվականություն, եթե դա ազնվական է: Քաջության մեջ է թաքնված ուրիշների համար տառապելը, այլ ոչ թե ծուլության մեջ՝ ուրիշներին մեզ համար տառապանք պատճառելը»:

Ժամ առ ժամ կարելի է կարդալ Քարլայլի ժամանակների պայմաններին վերաբերող հատվածներ, որոնք հավասարապես կիրառելի կլինեն նաև մեր ժամանակների պայմանների համար: Հազիվ թե կարելի է չմտածել, թե արդյոք վերջին հարյուր տարվա ընթացքում խորհրդարանի հետ ինչ-որ բան պատահե՞լ է, երբ կարդում ես.

«Խորհրդարանը, ինչ ջանքեր էլ որ գործադրվեն, ստիպված կլինի դուրս գալ անգործության այդ խորը ակոսներից և սովորել բոլոր կողմներից ասել ավելի ուսուցանող բան, քան Laissez-faire-ը: Եթե խորհրդարանը չի կարողանում սովորել դա, ապա ի՞նչ է լինելու խորհրդարանի հետ: Աշխատող միլիոնավոր անգլիացիներ հարցնում են իրենց *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO Watermarks*****

Անգլիական խորհրդարանը, ամենից առաջ, կարող ես մեզ կառավարել, թե՞ ոչ: Խորհրդարանն իր արտոնություններով ուժեղ է, բայց անհրաժեշտությունն ու բնության օրենքներն ավելի ուժեղ են, քան դա: Եթե խորհրդարանը չկարողանա անել սա, մենք կանխատեսում ենք, որ խորհրդարանը կանի ինչ-որ այլ բան և այնպիսի բաներ, որոնք ամենատարօրինակ և ոչ ամենաերջանիկ ձևով կխթանեն դրա իրականացումը, հավանաբար ոչ այնքան խորհրդարանի օգտին: Այսպես թե այնպես, ամեն ինչ պետք է արվի:

Ինչպես ասել է Ադոլֆ Հիտլերը. «Եվ պետք է ենթարկվենք դրան»: Կամ ինչպես նկատել է Օսվալդ Մոսլին. «Պետության երկու մեծ կազմակերպչական կուսակցությունների երկու համակարգերի արդյունքը, վերջիվերջո, նույնն է՝ կայունությունը, շփոթված ռեակցիայի հետ, և փոփոխության դիմադրությունը, զուգորդված առաջընթացի հետ, շփոթված խոչընդոտող բանավեճի և կոմիտեի անպատասխանատվության հետ, նույն կերպ ավարտվում են քաոսով: Երկուսն էլ գործիքներ են՝ բաների արարքից խուսափելու համար, և ժամանակակից դարաշրջանի առաջին պահանջն այն է, որ բաներ արվեն»: «Մեծ Բրիտանիա» գրքից այս հատվածը ցույց է տալիս Քարլայի հետ համաձայնությունը՝ համոզմունքից անցնելով արտահայտման մեթոդի:

Մեր հեղինակից կարելի է պատահականորեն ընտրել ցանկացած հատված՝ նրա ատելությունը անպարկեշտի նկատմամբ ցույց տալու համար: Մանչեսթերյան դպրոցի մատերիալիզմը.

«Այս բարդ ժամանակներում,- գրում է նա,- երբ կանխիկ վճարումը մարդու և մարդու միջև միակ կապն է, մարդկության աշխատավոր դասերը իրենց շփոթված, բայց ամենաընդգծված ձևով հայտարարում են Անգործունակներին, որ իրենք կկառավարվեն, որ նրանք պետք է կառավարվեն՝ Չարտիզմների, ավագակախմբերի, ռիկ-այրումների և նույնիսկ ավելի սև բաների պատժի ներքո, քան կանխիկ վճարումն է միակ կապը, և կան այնքա՜շատ բաներ, որոնք կանխիկով չես գնի: Կանխիկը մեծ հրաշք է, բայց այն չունի ամբողջ իշխանությունը ո՛չ երկնքում, ո՛չ էլ նույնիսկ Երկրի վրա»:

Հաշվի առնելով Քարլայի գրածը և նրա մասին գրվածը, ապարդյուն և ինքնահավան կլիներ այդքան կարճ հոդվածում փորձել ամբողջական վերլուծություն կատարել նրա աշխատանքի վերաբերյալ: Նույնիսկ անխոհեմ կլիներ նրա գրվածքներից հատվածներ ընտրելը և դրանք որպես զուտ քաղաքական հավատքի խոստովանություններ դիտարկելը: Այդ պատճառով է, որ մենք ընտրել ենք մյուս և ավելի ուղղակի մեթոդը՝ պատահականորեն ընտրել նրա հսկայական աշխատանքից այնպիսի հատվածներ, որոնք նախատեսված չեն զուտ քաղաքական ուսմունքի պայմաններով սահմանափակվելու համար, բայց որոնք ոգով և բանականությամբ ազգային-սոցիալիստական մտքի արտահայտություններ են, որոնցով ցանկացած ֆաշիստ կարող է հպարտանալ:

Եթե ենթադրվի, որ ընտրությունը խաթարվել է կողմնակալության պատճառով, միակ պատասխանն այն է, որ ոչ մի պատասխանատու անձ երբեք չի մեղադրել Քարլային անհամապատասխանության մեջ: Մի էջում մենք գտնում ենք այն փիլիսոփայությունը, որը մենք գտնում ենք մյուսում, և այդպես մինչև հատորի վերջը: Փոխանակ ենթադրելու, որ մեր սկզբնական դրույթը ապացուցվել է ընթերցողի գոհունակությամբ, մենք շատ ավելի կնախընտրեինք, որ նա ինքը փնտրի ապացույցը Թոմաս Քարլայի հետագա ուսումնասիրության մեջ, որի կարծրությունն ու մտքի մաքրությունը պետք է օրինակ ծառայի նրանց համար, ովքեր կրում են երկաթի դարի պողպատե հավատամքը, որը, Մոսլիի խոսքերով՝ «ճեղքում է պատրանքի բառապաշարը՝ նոր իրականության հասնելու համար»:

Ուիլյամ Մորիս - Ազգային սոցիալիստ, հեղինակ՝ Արթուր Ռիդ

Տ Անգլիացի սոցիալիստների վերաբերմունքը Ուիլյամ Մորիսի նկատմամբ վաղուց զարմանք և հիասթափություն է առաջացրել նրա երկրպագուների շրջանում: Ահա մի մարդ, 19-րդ դարի մեծագույններից մեկը, ով իր իշխանության գագաթնակետին անտեսեց իր նախկին շահերից շատերը և նետվեց սոցիալիստական շարժման մեջ: Նրան հավասար որակավորում ունեցող ոչ մի անգլիացի երբեք չէր միացել դրա շարքերին:

Եվ այնուամենայնիվ, նա, որոշ իմաստով, միշտ մնացել է շարժման մեջ օտարական և իր սոցիալիստ գործընկերների կողմից ընկալվում է որպես այդպիսին: Նրա մեծությունը երբեմն անհարմար կերպով ճանաչվել է նրանց կողմից, նրա աշխատանքին և նվաճումներին տրվել են միայն խոսքեր, բայց նրանք երբեք նրան չեն նվիրել իրենց սիրտը, երբեք նրան չեն համարել իրենցից մեկը և իրենց ոգեշնչված առաջնորդը: Այդ պաշտոնը վերապահվել է գերմանա-հրեա Կարլ Մարքսին:

Սա մի փաստ է, որը զգալի լույս է սփռում սոցիալիստների շրջանում Մորիսի ներկայության պատճառած ամոթի վրա: Նա, իրոք, միակարծիք էր նրանց հետ՝ ցանկանալով վերջ դնել նողկալի աղքատությանը և դրան ուղեկցող չարիքներին, և հավատալով, որ սոցիալիզմը, այս կամ այն կերպ, ապահովում է ելքը: Սակայն նրա կյանքի հանդեպ հայացքները և սոցիալիզմի իր տեսլականը շատ կարևոր առումներով տարբերվում էին «ընկերների» հայացքներից, և նա ոսկորների խորքում զգում էր, որ իրենց համար երաշխավորված հասարակությունը կլինի իր համար բանտ: Նա հնազանդորեն պայքարում էր Մարքսի հետ և բարեխղճորեն փորձում էր կլանել նրան: Նա նույնիսկ ունեցել է «Կապիտալ»-ի հանդեպ իր խանդավառության պահերը: Բայց երկարաժամկետ հեռանկարում նրա մեջ ինչ-որ բան, որն ավելի ուժեղ էր, քան իր մակերեսային եսը, ապստամբեց: Նա ուզում էր հեղափոխություն, այո, բայց այս մարքսիստական հասարակությունը կյանքի այն ձևը չէր, որը համապատասխանում էր նրա տեսլականին: Այն չափազանց մեխանիկական էր նրա համար, չափազանց վերացական, չափազանց քաղաքային, չափազանց կոսմոպոլիտ, չափազանց ոչ անգլիական:

Մարքսի և Մորիսի կյանքի հանդեպ հայացքների միջև, իրոք, մեծ անդունդ էր ձևավորվել: Մարքսը կոսմոպոլիտ հրեա էր, Մորիսը՝ հարավային անգլիացի: Մարքսը աշխատասենյակի մարդ էր, Մորիսը՝ բաց երկնքի և արհեստանոցի մարդ: Մարքսը գրկում էր քաղաքը, Մորիսը միշտ երազում էր «շնչող գոլորշուց և մխոցի հարվածից» մաքրված գյուղական վայրի և «փոքր, սպիտակ և մաքուր» Լոնդոնի մասին: Մարքսը մեքենաների սիրահար էր, Մորիսը ցանկանում էր վերակենդանացնել անհատական արհեստավորությունը, որը գեղեցիկ էր դարձրել Անգլիան: Մարքսը մատերիալիստ էր՝ մեխանիզացված սոցիալական կազմակերպության տեսլականներով, Մորիսը բանաստեղծ էր և, որպես այդպիսին, մի փոքր անարխիստ: Մարքսը քարոզում էր դասակարգային ատելություն և քաղաքացիական պատերազմ: Մորիսի սրտի ճիշդ ընկերակցության համար էր: «Ընկերակցությունը դրախտ է, իսկ ընկերակցության բացակայությունը՝ դժոխք, ընկերակցությունը կյանք է, իսկ ընկերակցության բացակայությունը՝ մահ: Եվ այն գործերը, որ դուք անում եք երկրի վրա, ընկերակցության համար եք անում դրանք»:

Մորիսը, որքան էլ որ ջանաց, իր էությամբ երբեք մարքսիստ չէր: Կոսմոպոլիտիզմը, թե՛ միջազգային սոցիալիզմի, թե՛ միջազգային ֆինանսների, նրա համար անեծք էր: Նա ծնվել էր ոչ միայն որպես երազանքների երազող, այլև որպես սոցիալիստ: Որպես սոցիալիստ՝ նա դեռևս ժամանակի արգանդում գտնվող մի բանի նախակարապետն էր: Նրա հոգևոր կապը կապված էր մի շարժման հետ, որը ծագեց և համախմբվեց միայն նրա մահից շատ ժամանակ անց: Նրա իրական տեղը ոչ թե մարքսիստների, այլ ազգային սոցիալիստների շրջանում է:

Քանզի Մորիսը ուժեղ կրքերի տեր մարդ էր, և նրա ողջ կյանքի ընթացքում ոչ մեկը այնքան ուժեղ կամ հաստատուն չէր, որքան նրա կիրքը Անգլիայի նկատմամբ: Ինչքան սիրով և հասկացողությամբ է նա գրում նրա արտաքին տեսքի մասին:

«Երկիրը փոքր է, չափազանց փակված նեղ ծովերի մեջ, ինչպես թվում է, որպեսզի մեծ տեղ ունենա հսկայական դառնալու համար: Չկան մեծ անապատներ, որոնք ճնշեն իրենց մռայլությունը, ոչ մի...»

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Անտառների մեծ մենություն, ոչ մի սարսափելի, անխաթար լեռնային պատ: Ամեն ինչ չափված է, խառնված, բազմազան, հեշտությամբ սահում է մեկ բանի մեջ մյուսը: Փոքր գետեր, փոքրիկ հարթավայրեր, որոնք արագ փոփոխվող բարձրավանդակներ են լցնում, բոլորը շրջապատված են գեղեցիկ, կարգուկանոն ունեցող ծառերով: Փոքր բլուրներ, փոքրիկ լեռներ, շրջապատված ոչխարների արահետների պատերով: Ո՛չ բանտ, ո՛չ պալատ, այլ պարկեշտ տուն:

Նույն սիրալիր գնահատանքը արտացոլում է անգլիական բնապատկերների գեղեցիկ նկարագրությունները «Երկրային դրախտ» պատմվածքների ամսական նախաբաններում և հանդիսանում է նորացված և արթնացած Անգլիայի այդ երազանքի մշտական ուղեկցորդը, որը «նորություններ ոչ մի տեղից» թեման է, և այդպիսի գույն ու փայլ է հաղորդում «Ջոն Բոլի երազանքին»: Մորիսի սոցիալիզմը, իրոք, մեծապես ոգեշնչված էր հին անգլիական արժեքները փրկելու կամ վերականգնելու կարոտով, նրա ճարտարապետության փառքով, նրա լանդշաֆտի գեղեցկությամբ, անհատական աշխատանքով, որը արհեստավորներ էր դարձնում նույնիսկ նրա ամենախիստ ժողովրդին, նրա ժողովրդի բնավորությամբ՝ «իսկապես գյուղական և նեղ մտածողությամբ, բայց լուրջ, ճշմարտացի և պարզ սովորություններով»: Վերին Թեմզայի մի անմարդաբնակ անկյունում, նա մի անգամ Բիրմինգհեմի հանդիսատեսին ասաց, որ հենց նոր տեսել էր վեց «փոքրիկ գյուղական եկեղեցիներ, որոնցից յուրաքանչյուրը գեղեցիկ արվեստի գործ է: Սրանք Թեմզայի ափին ապրող գյուղացի ապուշների, ինչպես դուք կանվանեիք մեզ, աշխատանքներ են՝ դրանից ավելի վեհ: Եթե նույն տեսակի մարդիկ նախագծեին և կառուցեին դրանք հիմա, նրանք չէին կարող ոչինչ ավելի լավը ստեղծել, քան սովորական, փոքրիկ ոչ կոնֆորմիստական մատուռները, որոնք կարելի է տեսնել ցրված նոր թաղամասերում: Ահա թե ինչին են դրանք համապատասխանում...»: Իսկ Վեստմինստերի մասին նա գրել է, որ «այս մեծ էպոսի հեղինակները անուններ չեն թողել: Որովհետև իրականում դա միայն Հարավարևելյան Անգլիայի ժողովրդի գործն է: Դա մարդկանց խմբի անբաժանելի կամքի գործն էր, ովքեր աշխատում էին այնպես, ինչպես ապրում էին, քանի որ այլ կերպ չէին կարող անել...»: Ժամանակակից կյանքի առումով գտնել այդ նվաճման, ավելի վաղ, ավելի երջանիկ Անգլիայի այդ ոգու որևէ համարժեք՝ սա էր Մորիսի սոցիալիզմի շարժիչ ուժը:

Նրա իրական տեղը, հետևաբար, սոցիալիզմում է, որը դադարել է կոսմոպոլիտ լինելուց և դարձել է ազգային: Եվ չնայած նա ներծծված է միջնադարում, նա հատուկ հետաքրքրություն կգգար ազգային սոցիալիզմի այս բոլոր ասպեկտների նկատմամբ, որոնք հիշեցնում են միջնադարյան արհեստավորների միությունները: Այն, որ կորպորատիվ պետությունը քաղաքացիությունը պետք է հիմնի ոչ միայն տարածքային հիմքի, այլև աշխատավորների մեծ միության ակտիվ անդամակցության վրա, նրան կթվար ամենաբարձր առողջ բանականությունը:

Նա իսկապես կզոջար, որ միջնադարյան անհատական արհեստավորը այդքան մեծապես փոխարինվել էր ինժեներով և տեխնիկով: Սակայն նա կզգար, որ կազմակերպված աշխատողների կարևորությունը որպես այդպիսին ճանաչելով՝ կորպորատիվ պետությունը ոգեշնչվել է ճիշտ գաղափարով:

Քաղաքականությունը չափազանց երկար ժամանակ անջատված էր հասարակ մարդու կարիքներից և ցանկություններից և թողնված էր այն մասնագիտացված իրավաբանների ձեռքում, որոնք չարագործաբար կանխակալված և ատողներ էին, որոնցից զայրացած բնակչությունը «Ջոն Բոլի երազանքը» վեպի մեջ այդքան ցանկանում էր ազատվել: «Նորություններ ոչ մի տեղից» վեպի մեջ խորհրդարանի պալատները պարզապես հետաքրքիր մասունք են: Անգլիան կառավարվում է անգլիացիների կողմից և նրանց համար, և դադարել է լինել այն ֆինանսական շահերի խաղաքարտը, որոնք այսօր մանիպուլացնում են նրա կուսակցական քաղաքականությունը Վեստմինստերում:

Ազգային սոցիալիզմի մեկ այլ առանձնահատկություն, որը կարող էր արժանանալ Մորիսի անկեղծ հավանությանը, գյուղատնտեսության հիմնարար կարևորության վրա դրա պնդումն է: Մորիսը, ինչպես այսօրվա ազգային սոցիալիստները, երջանիկ համայնքը պատկերացնում էր ոչ թե մեծ քաղաքների, այլ հիմնականում գյուղատնտեսական հասարակության տեսանկյունից: Հողը նրա համար կիրք է: «Երկիրը, դրա աճը և կյանքը: Եթե կարողանայի ասել կամ ցույց տալ, թե որքան եմ սիրում այն»:

Բայց ոչ միայն որպես բանաստեղծություններ գրելու մի բան: Նաև որպես ուժեղ ցեղ մշակելու և սնուցելու մի բան: Մորիսի համար աշխարհի ամենագեղեցիկ տեսարաններից մեկը «կանաչ աճող հողերն էին, որոնց աճը սկսվել էր», և իր նամակներից մեկում նա խոսում է օգոստոսի մասին՝ իր ոսկե բերքով:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

դաշտերը՝ որպես անգլիական գյուղական վայրերը տեսնելու բոլոր ամիսների լավագույնը: «Նորություններ ոչ մի տեղից» գիրքը Թեմգայի հովտում աշխատող խոտհանողների հաճելի վիճակագրություն ունի, որոնք բոլորը ուրախ հագնված են, այնպես, որ մարգագետինը նման է հսկայական կակաչի այգու: «Բոլոր ձեռքերը աշխատում էին միտումնավոր, բայց լավ և հաստատուն, չնայած նրանք աղմկոտ էին ուրախ զրույցներից, ինչպես աշնանային սարյակների պուրակը»: Երկիրը վաղուց դադարել էր արհամարհանքով նայել, անտեսվել, ձանձրալի լինել: Մեկ այլ տեղ նա գրում է. «Ես ուզում եմ, որ քաղաքը լի լինի երկրի գեղեցկությամբ, իսկ երկիրը՝ քաղաքի ինտելեկտով և վառ կյանքով»:

Մորիսը, իրոք, ոգևորությամբ կհամաձայնվեր տնտեսական ավտարիսիայի անվան տակ ընդունված ամբողջ դոկտրինի հետ: Նա հասկանում էր առևտրի ռոմանտիկան և օգտակարությունը, և պատկերացնում էր հին Լոնդոնի կամրջի տակ կանաչ ալիքների ալիքները:

«Մի քանի կիլ, որոնք կրում են լանստյան ձողեր,
Կտրված են այրված բլրի վրա գտնվող կենու փայտից,
Եվ սրածայր կճուճներ, որոնք հույների ձեռքերով են լցվել,
Եվ գանձում էին հեռավոր ծովից եկած սակավ
համեմունքներ, Ֆլորենցիայի ոսկե կտոր և Իպրի
գորբելեն, Եվ Բրյուգգեի կտոր և Գիենի խոզերի գլուխներ»:

Որոշ գեղեցիկ և հազվագյուտ իրեր անպայման պետք է ձեռք բերվեն առևտրի միջոցով: Եթե չլինեիր ժամանակակից տնտեսական ուսմունքը՝ ապրել սեփական արտահանմամբ, զոհաբերել ամեն ինչ «բարենպաստ առևտրային հաշվեկշռի» համար, նա միայն արհամարհանք ուներ: Երջանիկ կյանքի հիմքն ու գաղտնիքը նրա համար կայանում էր սեփական հողից իրեր արտադրելու մեջ: Այս զգացողության դասական արտահայտություն կարելի է գտնել Բուրգոյի տղամարդկանց կյանքի նրա նկարագրության մեջ՝ «Լեռների արմատները» ազնիվ սիրավեպում: «Նորություններ ոչ մի տեղից» գրքում Անգլիան ազատվել է հսկայական արտաքին առևտրից կախվածությունից և երջանկություն ու զգալի առատություն է գտել իր սեփական ռեսուրսների շնորհիվ:

Ազգային սոցիալիզմի և Մորիսի միջև ևս մեկ կապ կարելի է գտնել առաջինի «Ուժ ուրախության միջոցով» (Kraft durch Freude) փիլիսոփայության մեջ: Սա սերտորեն համընկնում է Մորիսի աշխատանքի մեջ ուրախության մասին ուսմունքի հետ: Սովորական սոցիալիստական քարոզչության մեծ մասը նպատակ ունի աշխատանքը ներկայացնել որպես անեծք: Սա մղոններով հեռու է Մորիսից: «Ես փորձեցի մտածել, թե ինչ կպատահի ինձ հետ,- գրում է նա,- եթե ինձ արգելվի իմ սովորական ամենօրյա աշխատանքը. և ես գիտեի, որ կմեռնեմ հուսահատությունից և հոգնածությունից»: Սակայն նա պնդում էր, որ «ոչ մի աշխատանք, որը չի կարող կատարվել հաճույքով, արժանի չէ անելու», և նա իր սոցիալիզմի միջոցով ձգտում էր ապահովել, որ իր բոլոր գործընկերները նույնպես կարողանան ընտրել իրենց դուր եկած աշխատանքը և սիրել այն, ինչպես նա: Թեմգայի ափամերձ գյուղական ապուշների մասին, որոնց մասին արդեն խոսվել է, նա գրել է. «Ժամանակ էր, երբ յուրաքանչյուր ոք, ով ինչ-որ բան էր ստեղծում, բացի օգտակար իրերից, ստեղծում էր նաև արվեստի գործ, և դա նրանց «հաճույք էր տալիս դա անել: Ինչի մեջ էլ որ կասկածում եմ, դրանում կասկած չունեմ»: Եվ անդրադառնալով այսօրվա օրվան՝ նա ասում է. «Հասարակության կարգավորված վիճակում յուրաքանչյուր աշխատել ցանկացող մարդու պետք է ապահովվի. նախ՝ պատվավոր և պատշաճ աշխատանք, երկրորդ՝ առողջ և գեղեցիկ տուն, երրորդ՝ լիարժեք հանգիստ մտքի և մարմնի հանգստի համար»: Որքան հեռու ենք մենք այսօր դրանից: Համերսմիթին պատուհանից նայելով՝ նա լսում է «աղաղակներն ու ճիչերը և Շեքսպիրի ու Միլթոնի փառահեղ լեզվի վրա թափված ողջ նվաստացումը» և տեսնում է, թե ինչպես են «անցնում դաժան, անխոհեմ կերպարներն ու դեմքերը»: «Ես իմ սեփական զգացմունքներից և ցանկություններից գիտեմ, թե ինչ են ուզում այս մարդիկ, ինչը կփրկեր նրանց վայրենության այս ամենացածր խորքից՝ աշխատանք, որը կխթաներ նրանց ինքնահարգանքը և կարժանանար իրենց ընկերների գովասանքին ու համակրանքին, և բնակարաններ, որտեղ նրանք կարող էին գալ հաճույքով, միջավայր, որը կհանգստացներ և կբարձրացներ նրանց, ողջամիտ աշխատանք, ողջամիտ հանգիստ»: Նա չի հավատում չափազանց մասնագիտացմանը. մարդը պետք է կարողանա իր ձեռքը ուղղել շատ տարբեր բաների: Եվ հաճույքը պետք է ստանալ ինչպես լարվածության, այնպես էլ ավելի նուրբ և նուրբ աշխատանքի մեջ: «Նորություններ ոչ մի տեղից» գիրքը պարունակում է ոգևորված...

Ճանապարհներ եռանդուն վերանորոգող տղամարդկանց խմբի նկարագրությունը և դրանից ստացած հաճույքը, և ափսոսանքի խոսք, որ այս ուտոպիական ժամանակներում կոպիտ աշխատանքը բավականին սակավ է դառնում:

Մորիսի և ազգային սոցիալիզմի միջև շփման մեկ այլ կետ է նրա կրքոտ ցանկությունը, որ ժողովուրդը վերականգնի իր սեփական արմատները: Սկզբից մինչև վերջ նա մեծ հյուսիսեվրոպացի էր: Նա կարող էր վիճել Հիտլերի ռասայի վերաբերյալ պնդումների հետ՝ համարելով դրանք չափազանց, բայց նա ատում էր այդ պնդումը առաջացնող կոսմոպոլիտիզմը և խորապես սկանդինավյան էր իր էությամբ: Չնայած նա սիրում էր անգլիական բնավորության և պատմության ձևավորմանը նպաստող բոլոր տարրերը, նա, այնուամենայնիվ, հատուկ սեր ուներ հյուսիսայինների նկատմամբ: Այսպիսով, պատմող լինելով հանդերձ, նա լիովին արդարացիորեն էր վերաբերվում դասական և կելտական արմատներին, որոնցից մենք նույնպես մեր արյունն ու ուժն ենք քաղում՝ վերապատմելով դրանց սագաները սիրալիր ոգևորությամբ, այնուամենայնիվ, հենց հյուսիսային սագաների շուրջ է, որ այլք է բարձրանում նրա ամենամեծ ոգևորությունը, և հատկապես այն իսլանդական սագան, որի մասին նա այդքան կտրուկ և հուզիչ գրել է «Ճանապարհի բանաստեղծություններում»: Դրա անհայտ հեղինակները գտել էին «կախարդանքը, որով հալվեց վախի մշուշը», և Մորիսը դիմեց նրանց՝ իր կյանքի սթրեսները հետադարձ հայացք գցելով և կարող էր ասել. «Դե, դուք օգնեցիք ինձ իմ կարիքի մեջ»: Այն, որ մարդիկ չպետք է իմանային այս պատմությունները, նրան ֆիզիկական ցավ պատճառեց, և դրանք իր «Սիգուրդ Վոլսունգ»-ում վերապատմելիս նա անմնացորդ նվիրաբերեց իր ողջ ուժը: Երկու անգամ նա այցելեց Իսլանդիա և սկսեց այն համարել մեր ցեղի մի տեսակ Սուրբ Երկիր:

Մեր այսօրվա թուլացած Անգլիան կարող էր առավելությամբ շնչել այդ ոգեշնչող տոնիկ օդը:

Նույնիսկ այսպիսի կարճ հայացքից ակնհայտ է, որ Մորիսի ազգայնական սոցիալիզմի հետ կապվածությունը ամենացայտուն բնույթի է: Նրա հավանական քննադատությունները դժվար չէ պատկերացնել: Նա մեծ բանաստեղծ էր, և բանաստեղծի մեջ միշտ կա անարխիստական ինչ-որ բան: Ազգային սոցիալիզմի մեջ նրա համար ամենաքիչ գրավիչ բանը այն մեծ ճնշումն է, որը այն սովորաբար դնում է պետության վրա: Այդպես անելով՝ ազգային սոցիալիստները կարող են ճիշտ լինել. առնվազն անկասկած է, որ մեծ ճգնաժամի և անցումային շրջանում, երբ ստեղծվում և փորձարկվում են նոր ձևեր, ուժեղ միասնական հրամանատարությունը կարևոր է գոյատևման համար: Սակայն միշտ գոյություն ունի վտանգ, որ խիստ կենտրոնացված կազմակերպությունը, քանի որ այն սոցիալական առողջության անհրաժեշտ միջոց է սթրեսային ժամանակներում, կարող է գոյատևել և դառնալ ինքնանպատակ այն օրերին, երբ անհրաժեշտ է ավելի մեծ ազատություն: Ազգային սոցիալիզմը կարող է հաղթահարել այդ վտանգը, եթե և երբ այն առաջանա: Միևնույն ժամանակ, վատ չէ Ուիլյամ Մորիսի նման հզոր նախորդը հիշեցնել, որ այլ հավասար պայմաններում ազգային սոցիալիզմը, երբ իր ստեղծած նոր ձևերը ամուր հաստատվեն և համախմբվեն, պետք է ձգտի պետական միջամտության ավելի քիչ, քան ավելի շատ:

«Սկեպտիկուսի» կողմից
հրեական առասպելը

Ա 1936 թվականի սեպտեմբերին Նոթինգհեմում կայացած Բրիտանական ասոցիացիայի տարեկան հանդիպման ժամանակ պարոնը Հ.Գ. Ուելսը խոսեց պատմական ճշմարտությունը հրեաների կրոնական մտքի մեջ ունեցած դերի վերաբերյալ, որը, նրա պնդմամբ, չափազանցված էր: Երբ պարոն Ուելսը ելույթ ունեցավ, կյանքի բոլոր խավերի հրեաները դուրս եկան պատասխանելու և ստիպեցին բազմաթիվ հեթանոս հասարակական գործիչների մերժել պարոն Ուելսի տեսակետները: Նրանց պատասխաններում հրեական հիմնական փաստարկը, ինչպես սկզբից ի վեր, այն էր, որ եբրայեցի մարգարեները մարդկությանը սովորեցրել են միաստվածություն:

Մեծ խնդիրն այն է, թե արդյոք այս եբրայական պնդումը կարող է հաստատվել սեպագիր փաստաթղթերի և դասական հեղինակների լույսի ներքո, որոնք երկուսն էլ համընկնում են եբրայական ծագման և Պաղեստինում հրեական թագավորության ժամանակաշրջանի հետ:

Անհավանական է, որ վերը նշված բոլոր աղբյուրները ապացուցում են այդ պնդումների ճիշտ հակառակը:

Երկու Ամենհոտեպների օրոք Միջին կայսրության (մ.թ.ա. 1750-1350) եգիպտական փաստաթղթերը անկասկած ցույց են տալիս, որ մ.թ.ա. մոտ 1400 թվականին Ախենատոնը և նրա արքունիքը կրոնական հեղափոխություն կատարեցին՝ մոնոթեիզմը որպես պետական կրոն ընդունելով: Փաստերը մանրամասն նկարագրված են Քեմբրիջի հին պատմության աշխատություններում:

Լատինացի պատմաբան Հուստինոսի վկայությունը, որ հրեաների ծագումը Դամասկոսից է, այժմ ավելի քան հաստատվում է Թել-Ամարնայի նամակներով: Այս նամակագրությունը ցույց է տալիս, որ դարեր շարունակ Քանանը պարզապես եգիպտական սահմանային նահանգ էր, որի տիրապետությունը հաճախ վիճարկվում էր խեթացիների կողմից: Նամակագրության լեզուն բաբելոնեերենն էր:

Այս Թել-Ամարնայի նամակները լրացուցիչ լուսավորվում են Բողագ-Կեուի խեթական արխիվներով: Երկուսն էլ հիշատակում են Հաբիրու անունով մարդկանց դասի մասին , որը ստրուկների դաս էր: Բոլոր երկրների հրեական ծագում ունեցող գիտնականները հերքում են, որ Հաբիրուները որևէ կապ ունեն հրեաների հետ: Թել-Ամարնայի նամակներում կան հետաքրքիր մանրամասներ: Եգիպտոսի փարավոնին ուղղված վեց նամակներ գրվել են Ուրուսալիմի (Երուսաղեմ) կառավարիչ Աբդի-հիբայից : Ես կարծում եմ, որ այս Աբդի-հիբան Աբրահամ անվան եգիպտական տառադարձությունն է, որը, ամեն դեպքում, Սիրիայի բնիկ էր, մինչդեռ Հին Կտակարանը Աբրահամին բերում է քաղղեացիների Ուրից: Աբդի-հիբան մեծ ճնշումների է ենթարկվում Հաբիրուների կողմից (մ.թ.ա. մոտ 1400 թվական): Նամակ առ նամակ նա ռազմական օգնություն է խնդրում Եգիպտոսից: «Թագավորին, իմ տիրոջը, իմ Արևին: Աբդի-հիբան, քո ծառան, թագավորի ոտքերի տակ, իմ տիրոջը, յոթ անգամ և յոթ անգամ ես ընկնում եմ: Սա զրպարտություն է, ինչ նրանք պնդում են իմ դեմ: Ահա, ես իշխան չեմ... Ահա, ո՛չ հայրս, ո՛չ մայրս ինձ այս տեղում չեն հաստատել. հզոր թագավորի բազուկն է ինձ մտցրել հորս տունը»:

Մեկ այլ օգնության նամակում նա գրում է փարավոնին. «Հաբիրուները գրավում են թագավորի ամրոցները ... բոլորը կործանվել են: Թող թագավորը, տե՛ր իմ, օգնություն ուղարկի իր երկիր»:

Հին Կտակարանը չգիտի այս կամ հետագա փաստերից որևէ մեկը, ոչինչ չի պատմում Ռամզես II-ի (մ.թ.ա. 1292-1225) և Կաղեշի խեթերի միջև մղված մեծ համաշխարհային պատերազմի մասին, որտեղ այդ ժամանակվա բոլոր կազմակերպված պետությունները միացել էին երկու հակամարտող կողմերից մեկին կամ մյուսին:

Ոչ մի աղբյուրում Դավիթ թագավորի կամ Սողոմոնի մասին ոչ մի խոսք չկա, բացի բանավոր ավանդությունից:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Հին Կտակարանի մի քանի դար անց գրված, հավանաբար Բաբելոնի գերության ժամանակ, այսինքն՝ մ.թ.ա. 585 թվականից հետո: Այն փաստը, որ նրանց մասին որևէ աղբյուրում հիշատակում չկա, պարտադիր չէ, որ բացառի նրանց գոյության հնարավորությունը և պատմության մոտավոր ճշմարտությունը, առավել ևս, քանի որ Սիրիայով և Պաղեստինով ամենաշատ հետաքրքրված երկիրը՝ Ասորեստանը, այդ ժամանակ գտնվում էր խավարման մեջ, այսինքն՝ մ.թ.ա. մոտ 1000 թվականին:

Հետևյալ սեպագիր վկայությունները հարցեր են առաջացնում Ջահուր-Եհովա անվան ծագման վերաբերյալ: Հին Կտակարանի ավանդույթը անվան հրեական ծագման մասին լավ հայտնի է: Սակայն Զինջիրլիում (միջին Եփրատի հովիտ) հայտնաբերված արամեական արձանագրությունները հստակ ցույց են տալիս, որ Թիգլատ-Պալասար III-ի (մ.թ.ա. 740) կողմից Սամալ երկրի ներխուժման ժամանակ գոյություն ուներ Յադիի մի փոքր անկախ թագավորություն, որն իսկապես Յադի էր: Յադիի այս դինաստիան, ըստ երևույթին, հիմնադրվել է մ.թ.ա. 8-րդ դարում Կր. Լ.-ի կողմից, որին հաջորդել է Պարրա I-ը, որը թողել է իր աստծո Հադադին նվիրված արձանագրություն: Հետևաբար, Յադիի Ազրիան թագավորը, որը մինչև այս արամեական արձանագրության հայտնաբերումը նույնացվում էր Հուդայի Ազարիայի հետ (2 Թագավորներ, 15.), պարզվում է, որ պատկանում է միջին Եփրատի դինաստիային: Այս բացահայտումը նաև մեծ խառնաշփոթ է ստեղծել Հին Կտակարանի պատմության մեջ:

Ասորեստանի ռազմական հզորության ողջ ժամանակահատվածում՝ սկսած Ասուրնասիրպալ II-ից (մ.թ.ա. 884-860) մինչև Ասորեստանի վերջը (մ.թ.ա. 612), ասորեստանցիները հիշատակում են Սամարիայի և Հուդայի մեկ թագավոր: Տարօրինակ է, որ Իսրայելը և Քանանը չեն հիշատակվում: Դրանք փոքր իշխանություններ էին, որոնք միշտ հարկվում էին Ասորեստանին, ինչպես նաև Դամասկոսի մոտակա թագավորությանը: Իր 35-ամյա իշխանության ընթացքում Շաբուանասար III-ը (մ.թ.ա. 859-824) տասնչորս անգամ ներխուժել է Սիրիա և Պաղեստին: Նա հիշատակում է առնվազն հինգ ներխուժում, որոնց ընթացքում Պաղեստինի բնակիչներին տարել է Ասորեստան: Թիգլաթ-Պալասար IV-ը (մ.թ.ա. 745-728), Սարգոն II-ը (մ.թ.ա. 722-705), Սանհերիբը (մ.թ.ա. 705-682), Ազարհադունը և այլն, բոլորը, իրենց հերթին, ներխուժել և ավերել են Սիրիան և Պաղեստինը, որոնցից յուրաքանչյուրը մի քանի անգամ, և տարել են մարդկանց Ասորեստան և Բաբելոն: Ինչպես Եգիպտոսի Ամենհոտեպ IV-ը, Զրադաշտը նույնպես օրհներգեր էր երգում Արևին և Ահուրամազդային՝ միաստվածության ամենամաքուր ձևը մ.թ.ա. 8-րդ դարի սկզբից ի վեր:

Միակ աստված Ահուրամազդան՝ բարության և մաքրության աղբյուրը, գոյատևեց նույնիսկ Զորաաստրի նահատակությունից հետո՝ և հավանաբար շնորհիվ: Դրա ապացույցն այն է, որ Աքեմենացիները (մ.թ.ա. 548 թվականից սկսած) Ահուրամազդային ընդունեցին որպես իրենց միակ աստված: Այժմ կարելի է ապացուցել, որ Զորաաստրը ապրել է մ.թ.ա. 8-րդ դարի առաջին կեսին: Ասորեստանյան կայսրության տարածքում տեղահանությունների միջոցով ցրված Սիրիայի և Պաղեստինի ժողովուրդները լիովին անտեղյակ չէին Զորաաստրի միաստված ուսմունքից:

Հին Կտակարանում ասվում է, որ Բաբելոնի թագավոր Նաբու-կոդուր-ուցուրին (Հին Կտակարանի Նաբուքոնեզները) հրեա ժողովրդին գերության է տարել (մ.թ.ա. մոտ 555 թվական): Բաբելոնական տեքստերում դրա մասին որևէ հիշատակում չկա: Սակայն, ենթադրելով, որ դա ճիշտ է, ինչպես և ամենայն հավանականությամբ, Բաբելոնում գտնվող հրեա գերիները, մասնավորապես Երուսաղեմի տաճարի ոչնչացումից հետո, բնականաբար հակված կլինեին ավելի խորը մտածելու:

Զրադաշտական կրոնը, հավանաբար, բավականին տարածված է եղել այնտեղ:

Կա ապացույց, որ Արևմտյան Ասիան խորապես ցնցված էր Ասորեստանի լիակատար անկումից (մ.թ.ա. 612-606) և արիական ռասաների վերելքից, որոնք բոլորը մոտավորապես Զրադաշտի երկրպագուներ էին: Միաստվածության գաղափարը, անկասկած, թափանցել է նույնիսկ այնպիսի պահպանողական ժողովրդի մեջ, ինչպիսին էին Բաբելոնացիները: Բաբելոնի վերջին թագավոր Նաբունայդը (մ.թ.ա. 553-538), գիտակցելով ալիքի աճը, փորձեց կանխել վտանգը: Այս կամ այն պատրվակով նա մայրաքաղաքում հավաքեց բաբելոնական տարբեր քաղաքների բոլոր կուռքերը և տեղական աստվածների պատկերները: Այդ գործողությունը մեծ դժգոհություն առաջացրեց տեղի քահանաների և նրանց բազմաթիվ հետևորդների շրջանում: Սա, հավանաբար, այն պատճառներից մեկն է, որ բաբելոնական բանակը չդիմադրեց, երբ Կյուրոսը աննկատ մտավ քաղաք (մ.թ.ա. 538 թ.) և վերջ դրեց Բաբելոնյան կայսրությանը:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Հին Կտակարանի ավանդույթը ասում է, որ Կյուրոսը ազատ է արձակել հրեա գերիներին: Ես կարծում եմ, որ հանգիստ պարսիկը ընդհանրապես չէր անհանգստանում քաղաքի բնակիչների համար, քանի դեռ ստանում էր տուրքը: Իմ կարծիքով՝ հրեական միաստվածությունը Պաղեստին է բերվել Բաբելոնի գերիների կողմից: Եզրասի 1-ին գլխի և Տարեգրության այլ գլուխների քննադատական ուսումնասիրությունը ենթակա է նման մեկնաբանության: Բաբելոնի գերության հետևանքով հրեաների շրջանում ռասայական գիտակցություն էր զարգացել՝ եթե երբևէ եղել է մ.թ. 71 թվականի մեծ ցրվելուց առաջ: Փորձը ապացուցել էր, որ չափազանց շատ աստվածներ չեն փրկել մարդկությանը: Մեկ ամենակարող աստծո երկրպագության միջոցով փրկագնման ավելի մեծ հավանականություն կար:

Գիտնականներին մեծապես շփոթեցրել է այն փաստը, որ հելլենիստական շրջանում հրեաների հաղորդակցման ընդհանուր միջոցը հունարենն էր: Իհարկե, կային Սինեդրիոնը և քահանայությունը: Սեմական բնիկների շրջանում հիմնական խոսքը, կարծես, արամերենի բարբառն էր: Հնարավոր չէ պարզել, թե արդյոք հրեա քահանաները միմյանց հետ խոսում էին եբրայերեն:

Անկասկած, Ցիկերոնը Հռոմեական Հանրապետության ամենախելացի և արդար պետական գործիչն է: Լրիվ կոռուպցիայի և անառակության աշխարհում նա մենակ է Կատոնի հետ, որի դեմ կաշառակերության կամ չարաշահման որևէ մեղադրանք չի առաջադրվել: Նրա գրվածքները ապացուցում են նրա մտավոր կարողությունների և դատողության բազմազանությունը: Հարյուրավոր կոնսուլների և պրետորների մեջ նա միակ կոնսուլն է, որը Կիլիկիայից վերադարձել է պատվավոր պատմությամբ: Ցիկերոնը բարձրակարգ քաղաքական մտածող է՝ արդար և ազնիվ: Նա շատ օբյեկտիվ է օտար ազգերի հարցում: Նա գրել է հույների թեթևամտության, լիդիացիների ստրկության մասին, բայց երբեք նրանցից որևէ մեկին չի անվանել Բորնեի թշնամիներ: Միայն հրեաներին է նա անընդհատ անվանում «մեր թշնամիներ»: Sequitur auri ilia invidia Iudaici:

Հաջորդը հրեական ոսկու մասին մեղադրանքն է... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.— Ինչ վերաբերում է ոսկին, որը հրեաները Երուսաղեմ են արտահանում Իտալիայից և մեր բոլոր գավառներից: . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit: - Բայց այս բարբարոս սնահավատությանը դիմակայելը արժանապատվության ակտ էր, երբ նրանք ամենաշատ արժանապատվությունն էին դատապարտում: անկարգապահ ժողովներում, որոնք անցկացվում են ի պաշտպանություն հանրապետության շահերի.

· · Non enim credo fetareem et Iudaeorum et hostium impedimenta:— Հրեաների՝ մեր թշնամիների կրոնական հավատամքը խոչընդոտ չէր: . . և այլն, և այլն:

Ցիցերոնի այս ճառը, հավանաբար, լատիներենի ամենագեղեցիկ և հայրենասիրական ստեղծագործություններից մեկն է. սակայն, վերջին հիսուն տարիների ընթացքում այս երկրի հանրային դպրոցների և համալսարանների համար դրա դպրոցական հրատարակություն չի եղել՝ ակնհայտ պատճառներով: Նույն պատճառով Տակիտոսի «Պատմությունները» նույնպես չեն հրատարակվել : Տակիտոսը (Annalium.il.85) նշում է, որ Տիբերիոս կայսեր օրոք սենատը հրամանագիր է արձակել, որն արգելում է եգիպտական և հրեական պաշտամունքը և 4000 հրեա ազատագրվածների Հռոմից արտաքսում է Սարդինիա, իսկ մնացածին՝ անմիջապես լքում Հռոմը:

Տակիտոսը մի հատվածում նշում է, որ Հրեական թագավորության ամենահաջողակ շրջանում (մ.թ.ա. 100-ից մինչև Երուսաղեմի կործանումը Տիտոսի կողմից մ.թ. 70 թվականին) հրեաները իրենց տաճարում երկրպագում էին էշի գլխին (Տակիտոսը գրում է. Պատմական գրքույկ V. 2-5):

Հորացիոսն ու Յուվենալիոսը շատ այլ բաներ ունեն ասելու նրանց մասին: Այսպես կոչված Մեծ Կոստանդինը սարսափելի արարք կատարեց՝ թույլ տալով Հին Կտակարանի կանոնականացումը Նիկիայի առաջին եկեղեցական ժողովում մ.թ. 325 թվականին: Մոտ մեկ կամ երկու սերունդ հրեաները մեծ ժողովրդականություն վայելեցին քրիստոնեական աշխարհում՝ որպես մարգարեների որդիներ: Սակայն հագիվ թե մեկ դար անցավ (այսինքն՝ հինգերորդ դարի սկզբից), մինչև նրանց զանգվածներին հրամայվեց լքել Կոստանդնուպոլիսը և Ալեքսանդրիան:

Կասկած չկա, որ «քրիստոնեական աշխարհից» վրեժ լուծելու նպատակով հրեաները

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

զգալի դեր խաղաց իսլամի շարժման կազմակերպման գործում: Այնուամենայնիվ, շատ տարօրինակ է, որ հրեաների կողմից մատուցված ծառայություններին չնայած, առաջին խալիֆաները նրանց մեջ սարսափելի մոլեռանդություն տարածեցին: Որպես «Գրքի ժողովուրդներ», արաբները երբեք չեն ստիպել քրիստոնյաներին ընդունել իսլամ, բացառությամբ պաշտոնական հրավերի: Սակայն մինչև Աբբասյան խալիֆաների օրոք (մ.թ. 850 թ.) իսլամը հրեաներին չէր ճանաչում որպես միաստված: Լևանտի հատվածներում հրեաների ամբողջ համայնքներ հարկադրաբար կրոնափոխ եղան, իսկ տղամարդիկ մղվեցին իսլամի բանակների առաջնագծում:

«Մուսուլմանական աշխարհը և

Պաղեստինը»՝ Ա. Յուսուֆ Ալի

ՊՀին պատերազմի բրիտանական քաղաքականությունը Պաղեստինում մշտական ցավ է պատճառել Մեծ Բրիտանիայի և մուսուլմանական աշխարհի միջև հարաբերություններում: Դրա ստեղծած թյուրմեռնումները բավականին վատ էին 1920-ականներին, իսկ 1930-ականներին նրանց առաջացրած լարվածությունն այնքան մեծ էր, որ պայթյունի վտանգ կա: Եվ այս 1938 թվականի շնորհի տարում համաշխարհային իրավիճակը այնքան արագ է վատթարացել, որ ոչ ոք չի կարող անտեսել Պաղեստինը որպես աշխարհի ապագա խաղաղության կարևոր գործոն: Բրիտանական իշխանությունները անորոշ կերպով գիտակցել են իրենց անհնարին իրավիճակը և երկու տարվա ընթացքում ուղարկել են երկու հանձնաժողով՝ խնդիրը լուծելու համար: Նրանք չեն գիտակցել մուսուլմանական զգացմունքների ուժը և այդ զգացմունքների հիմքում ընկած անսասան հիմքերը:

Ծիշտ չէ, որ միայն արաբական երկրներն են հետաքրքրված այս հարցով: Ամեն շաբաթ Հնդկաստանի թերթերը լուրեր են հաղորդում երկրի տարբեր կենտրոններում հանդիպումների մասին, որոնցում համակրանք է հայտնվում արաբների նկատմամբ և Մեծ Բրիտանիայից խնդրում են փոխել իր քաղաքականությունը Պաղեստինում:

Հարցով հետաքրքրված են ոչ միայն մուսուլմանները, այլև հինդուները: Նշվել է մեկից ավելի Պաղեստինի օր, որի ժամանակ հնչել են ուժեղ ելույթներ: Հիջրաթը (կամավոր աքսոր) և կառավարության հետ չհամագործակցելը առաջարկվել են որպես իշխանությունների վրա ճնշում գործադրելու միջոցներ: Հոլանդիայի ինքնիշխանության ներքո գտնվող Զավայի մուսուլմանները նույն մեծ հետաքրքրությունն են ցուցաբերել և մեծ անհարմարություն են պատճառել իրենց կառավարությանը: Ֆրանսիական մուսուլմանական գաղութներում պաղեստինյան զգացողությունը էապես լրացնում է այն բարդ խնդիրները, որոնց պետք է բախվի ֆրանսիական գաղութային քաղաքականությունը: Եվ բնական է, որ արաբական երկրներում իրենց արաբ եղբայրների նկատմամբ համակրանքի և Պաղեստինում կիրառվող բռնաճնշումների ու անարդարության դեմ վրդովմունքի զգացումը պետք է ուժեղ արտահայտություն գտնի:

Եմենի արքայազն Սաիֆու Իսլամը 1937 թվականին իր թագադրման պատվիրակության հետ միասին հրապարակավ արտահայտեց իր և իր ժողովրդի խորը զգացմունքները Լոնդոնում կայացած հանդիպումների ժամանակ: Դիվանագիտական կորպուսի տարբեր անդամների մասնակցությամբ կազմակերպված ընդունելության ժամանակ ելույթ ունենալով՝ նա ասաց. «Աշխարհի բոլոր մուսուլմանները համակրում են Պաղեստինի արաբներին և չեն հանգստանա, մինչև Պաղեստինի հարցը չլուծվի՝ առանց արաբների քաղաքացիական իրավունքներին վնաս հասցնելու»: Եվ Եմենը այդ ժամանակվանից ի վեր չի լռել, այլ տարբեր ջանքեր է գործադրել լուծում առաջարկելու համար:

Իրաքն ավելի համառ է եղել: Իրաքի ներկայիս վարչապետը հայտարարություններ է արել, որոնք որոշ շրջանակներում քննադատվել են որպես «բացահայտ անզգուշություններ»: Եթե դրանք անզգուշություններ էին, ապա առնվազն ոգեշնչված էին իրական մտահոգությամբ, որ բրիտանական կարծիքը չպետք է մոլորեցվի Պաղեստինում հետագա սխալների մեջ: Կարծիք կա, որ նրա վերջին այցը (1938 թվականի աշնանը) Լոնդոն հիմնականում Պաղեստինի հարցի որևէ ողջամիտ լուծում ներկայացնելու նպատակով էր և արձագանք էր Բաղդադում իր սեփական ժողովրդի շրջանում այս հարցի վերաբերյալ առկա շատ ուժեղ զգացողությանը: Տրանսհորդանանիան, որպես հարևան և որոշ առումներով նույն աշխարհագրական տարածքի մաս, իհարկե, խորապես հետաքրքրված է: Սաուդյան Արաբիայի թագավոր Աբդուլ Ազիզ Իբն Սաուդը մինչ օրս պահպանել է դիվանագիտական լռություն, բայց նրա հպատակները՝ կրթոտ Իքվանը, թերևս արաբական խմբերից ամենակարևորներից են, որոնք Պաղեստինում տեղի ունեցող իրադարձություններին հետևում են ոչ միայն պլատոնական հետաքրքրությամբ:

Սիրիան գտնվում է իր նոր ազատության՝ որպես ինքնիշխան արաբական պետության, ծննդաբերության մեջ, և Պաղեստինի նկատմամբ արաբական տեսակետը ոչ մի տեղ այնքան ակտուալ չէ, որքան Դամասկոսում: Պատմականորեն և աշխարհագրորեն Պաղեստինը Սիրիայի մի մասն է, և պաղեստինյան ապստամբությունն ունի ամենաջերմ համակրանքն ու աջակցությունը նորաստեղծ սիրիական հանրապետությունում: Երուսաղեմի գլխավոր մուֆթին փախստական է Սիրիայի բաղադրիչ նահանգներից մեկում. Դամասկոսը եղել և մնում է Պաղեստինի արաբական գործի աջակցության ամենակարևոր կենտրոններից մեկը: Բյուրանում (Դամասկոսի մոտ) անցկացվել է մեկից ավելի միջազգային մուսուլմանական կոնգրես: Նման կոնգրեսներից վերջինը տեղի է ունեցել Կահիրեում 1938 թվականի հոկտեմբերին: Դրան մասնակցել են տարբեր երկրների օրենսդիր մարմինների մուսուլման անդամներ: Այն պարտավորվել է պաշտպանել Պաղեստինը, երկրում ազգային կառավարություն հաստատել և հրաժարվել Պաղեստինում հրեական ազգային օջախի անիրագործելի գաղափարից: Խորհրդարանական կոնգրեսից անմիջապես հետո Կահիրեում տեղի է ունեցել Պաղեստինում արաբական գործի կողմնակից կանանց միջազգային հանդիպում՝ տիկին Շարափի նախագահությամբ: Եզիպտացիները՝ թե՛ ժողովուրդը, թե՛ նրանց կրոնական և խորհրդարանական առաջնորդները, ամբողջ սրտով աջակցում են գործին: Եվ Եզիպտոսը արաբախոս աշխարհի մտավորական կենտրոնն է:

Այսպիսով, մենք ունենք մուսուլմանական աշխարհի գործնականում միաձայն ձայնը՝ Պաղեստինում հրեական նկրտումներին դիմադրելու հարցում: Արաբական երկրների քրիստոնյաները նույնպես լիովին համաձայն են իրենց մուսուլման եղբայրների հետ այս հարցում: Առանց չափազանցության կարելի է ասել, որ ամբողջ Մերձավոր Արևելքը բոցավառվում է այս հարցի շուրջ, և ամբողջ մուսուլմանական աշխարհը համակրանքի և համագործակցության մեջ է: Այս պետությունները աստիճանաբար մեծացնում են իրենց հզորությունն ու նշանակությունը: Նրանց նպատակն է կազմել կոմպակտ դաշինք, և այս նպատակին հասնելու համար մի շարք պայմանագրեր են կնքվել: Իրանն ու Թուրքիան միացել են այդ պայմանագրերից մի քանիսին: Արդյո՞ք արժե օտարացնել Արևմտյան Ասիայի և Հյուսիսային Աֆրիկայի բնակչության այդքան կարևոր տարրերը՝ Բալթիկի հռչակագիրը իրականացնելու համար, որն ինքնին անհամատեղելի էր արաբներին տրված խոստումների հետ: Իրոք, եթե հրեական պահանջները բավարարվեն, դրանք կխախտեն Բալթիկի հռչակագրի էական մասը, քանի որ պարոն Բալթիկի նամակը լորդ Ռոտշիլդին, որը հրապարակվել է 1917 թվականի նոյեմբերի 2-ին, պարունակում էր ստորև թեքատառ գրված բառերը.

«Մենք դրական ենք վերաբերվում Պաղեստինում հրեա ժողովրդի համար ազգային օջախի ստեղծմանը և կանենք մեր լավագույն ջանքերը այս նպատակին նպաստելու համար՝ հստակորեն հասկանալով, որ չպետք է արվի ոչինչ, որը կարող է «վնասել Պաղեստինում գոյություն ունեցող ոչ հրեական համայնքների քաղաքացիական և կրոնական իրավունքները»:

Հռչակագիրը երկիմաստ էր և անհամատեղելի արաբների նկատմամբ բրիտանական բարի կամքի հետ: Այն գործնականում անիրագործելի է համարվել և մեծ վնաս է հասցրել բրիտանական հեղինակությանը մուսուլմանական աշխարհում: Այն ներկայումս համաշխարհային քաղաքականության մեջ մշտական խնդիր է և, հավանաբար, ապագայում կարող է մեծ անհանգստությունների և անհանգստության պատճառ դառնալ: Անգլիայի թշնամիները այնտեղ գտնում են իրենց քարոզչության համար խոստումնալից դաշտ և, հավանաբար, չեն բաց թողնի իրենց հնարավորությունները ճգնաժամի կամ վտանգի ժամանակ: Անշուշտ, խելացի և լավ տեղեկացված կարծիքը կտրականապես դեմ կլինի նման ֆարսային քաղաքականությանը:

Մինչ այժմ մենք քննարկել ենք միայն քաղաքականության հարցեր: Եկեք այս հարցը քննենք որպես արդարադատության հարց: Երուսաղեմը և Սուրբ Երկիրը սրբազան են ոչ միայն հրեաների համար, այլև ավելի սրբազան են քրիստոնյաների և մուսուլմանների համար: Քրիստոնեության հիմնադրման կենտրոնական իրադարձությունը տեղի է ունեցել այդ երկրում: Ուրասջիդ ալ-Աքսան հստակորեն հիշատակվում է որպես սուրբ վայր Ղուրանում (xvii. 1, 5 և 7): 1868 տարի շարունակ, Տիտոսի կողմից մ.թ. 70 թվականին տաճարի ոչնչացումից ի վեր, հրեաները վտարվել են երկրից: 2500 տարի շարունակ (բաբելոնյան գերությունից ի վեր):

Հրեաները երկրում գերագույն իշխանություն չեն ունեցել: Մոտ վեց դարերի ընթացքում (մ.թ.ա. 1254 թվականից մինչև Նաբուգոդոնոսորի կողմից Երուսաղեմի գրավումը մ.թ.ա. 587 թվականին) նրանք փորձել են կառավարել խառը

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

բնակչություն, բայց բաժանված էին միմյանց միջև: Նրանց իրական իշխանությունը տևեց հազիվ երկու սերունդ, մասնավորապես՝ Դավթի և Սողոմոնի գահակալության տարիներին (մ.թ.ա. 1055-977): Նրանք երբեք մեծամասնություն չեն կազմել բնակչության մեջ, որը բաղկացած էր փղշտացիներից (որոնց անունով է կոչվում Պաղեստինը) և տարբեր արաբական ցեղերից, ինչպիսիք են եդոմացիները, ամաղեկացիները, մովաբացիները և այլն: Հրեաները երկրում եղել են միայն ժամանակ առ ժամանակ և միայն որպես փոքրամասնություն:

Այս պայմաններում արդարացի՝ է Պաղեստինի մասին խոսել որպես հրեաների երկիր: Ավելի ճիշտ կլինի այն համարել Ջազիրաթ-ութ Արաբի մի մասը՝ արաբական կղզի, որը գրեթե շրջապատված է Միջերկրական ծովով, Կարմիր ծովով, Արաբական ծովով, Պարսից ծոցով և Եփրատ-Տիգրիս հովտով: Տնտեսապես, Արաբիան, եթե երբևէ ինքնուրույն դառնա, կարող է իրեն պահել միայն իր ավազուտ անապատները շրջապատող բերրի ափամերձ տարածքներով: Իրավական առումով, Պաղեստինի նկատմամբ Բրիտանիայի մանդատը Պաղեստինը չի դարձնում բրիտանական տարածք կամ լիազորում Մեծ Բրիտանիային տնօրինել հողերը ըստ իր հայեցողության: Նա «անկախ ազգի» հոգաբարձու է, և նրա գործառույթն է «վարչական խորհրդատվություն և օգնություն տրամադրել», այլ ոչ թե իր տարածքի մի մասը օտարերկրացիներին տալ կամ այն իր համար պահել: Ազգերի լիգայի դաշնագիրը (հոդված 22) Պաղեստինի և Սիրիայի վերաբերյալ ասում է. «Նախկինում Թուրքական կայսրությանը պատկանող որոշ համայնքներ հասել են զարգացման այնպիսի փուլի, երբ նրանց գոյությունը որպես անկախ ազգեր կարող է ժամանակավորապես ճանաչվել՝ պայմանով, որ պարտադիր կողմից վարչական խորհրդատվություն և օգնություն տրամադրվի մինչև այն պահը, երբ նրանք կկարողանան ինքնուրույն կանգնել: Այս համայնքների ցանկությունները պետք է լինեն հիմնական հաշվի առնելիությունը պարտադիր ընտրության ժամանակ»:

Պաղեստինի բնիկ բնակչության մեծամասնության, այսինքն՝ գրեթե բոլորի, բացառությամբ վերջերս ներմուծված օտար տարրի, միաձայն ցանկությունն այն է, որ նրանք հռչակվեն ինքնիշխան անկախ պետություն: Նրանք հսկայական զոհողություններ են կրել և ազատորեն արյուն են թափել այդ նպատակի համար պայքարելիս: Հետևաբար, Բրիտանիայի համար մնում է միայն հետևյալ պատվավոր ուղին.

Հրաժարվել մանդատից:

Տարածքը ժողովրդին հանձնել որպես ինքնիշխան ազգ՝ սահմանադրությամբ, որը կազմվել է հետևյալ կերպ. մարդիկ իրենք:

Արգելել ապագա հրեական ցանկացած ներգաղթ:

Կնքել պայմանագիր նոր պետության հետ՝ հրեական փոքրամասնության ողջամիտ պաշտպանության համար, որը կընտրի մնալ պետության հավատարիմ անդամներ և հնազանդվել նրա օրենքներին, տեղական ինքնավարության այնպիսի երաշխիքներով, որոնց շուրջ կարող են համաձայնեցվել, այն սկզբունքով, որ *factum vale quod fieri non debuit* սկզբունքով:

Թույլ տալ դուրս գալու ազատ ընտրություն նրանց, ովքեր չեն ցանկանում գրանցվել Պետության կազմում:

Նման որոշ պայմանավորվածություններ կապահովեն ապագա խաղաղությունն ու զարգացումը և վերջապես արդարություն կհաստատեն հետապնդվող արաբների նկատմամբ: Սա կլինի Վերսալի պայմանագրով կատարված անարդարության վերջին աղաղակող գործողություններից մեկը, որը կշտկվի արդարության, բարի խղճի և իրավիճակի իրական փաստերի նկատմամբ ողջամիտ զիջման սկզբունքներով:

Ֆաշիզմը և դիալեկտիկան՝ Ա.

Ռեյվեն Թոմսոնի կողմից

Տ Ֆաշիզմի անխափան առաջընթացը Եվրոպայում, կարծես, վկայում է նոր պատմական գործընթացի գոյության մասին, որը չի կարելի ժխտել, բայց որը ընթանում է դեպի իր անխուսափելի ավարտը։ Մարքսիստները, ովքեր կարծում էին, որ ժառանգել են Կառլ Մարքսից պատմական առաջընթացի կատարյալ բացատրությունը, այժմ լիովին չեն կարողանում բացատրել այս անսպասելի հետընթացը, որը խաթարում է նրանց ռազմավարական ծրագիրը հենց այն պահին, երբ հաղթանակը, կարծես, պրոլետարիատի ձեռքի տակ էր։ Շատ լավ է ֆաշիզմը անվանել «կապիտալիստների՝ իշխանությունը պահպանելու համար ոչնչի դեմ պայքարելու վճռականության կազմակերպված արտահայտություն», ինչպես անում է պարոն Ջոն Ստրեյչին, բայց սա չի բացատրում այն ամբարտավան ձևը, որով ֆաշիստ առաջնորդները վարվում են ամենամեծ կապիտալիստների հետ, ոչ էլ նրանց ֆինանսական ազատության լիակատար ենթարկումը ազգային բարեկեցությանը։

Եկեք քննենք մարքսիստական համակարգը՝ «Պատմության մատերիալիստական մեկնաբանությունը», որպեսզի տեսնենք, թե որտեղ է այն սխալվել։ Նախևառաջ մենք պետք է վերադառնանք Հեգելին, քանի որ, ինչպես Լենինը նշել է. «Մարքսը անհասկանալի է առանց Հեգելի»։ Հեգելը, անշուշտ, մատերիալիստ չէր, ընդհակառակը, նա իդեալիստ էր։ Նա հավատում էր, որ տիեզերքը ամբողջությամբ ոգի է, կամ ավելի ճիշտ՝ ամբողջությամբ «գաղափար»։ Սա դուր չէր գալիս հրեա Կարլ Մարքսին, բայց երևույթների իր բացատրության մեջ Հեգելը հորինեց մի համակարգ, որը կոչվում էր «Դիալեկտիկա», որը հսկայական գրավչություն ուներ Մարքսի նույն մտքի համար։

Հեգելի «Տիեզերքի» հայեցակարգը մարդկային մտքի զարմանալի ջանք էր, թերևս մարդկության ամենամեծ մտավոր նվաճումը։ Նա տեսավ մի զարմանալի տեսարան՝ մի համապարփակ «գաղափարի», որը ներգրավված էր ինքնաճանաչման անվերջ գործընթացում։ Այս գործընթացում բոլոր երևույթները, ներառյալ մարդկության գոյությունը, մաս էին կազմում մի հսկայական և բարդ «դիալեկտիկայի» կամ փաստարկի, որի միջոցով «գաղափարը» վիճարկում էր ինքն իր հետ՝ վերջնական ճշմարտության, կամ ավելի ճիշտ՝ «ինքնաճանաչման» հետապնդման համար։ Նա այս գործընթացը ընկալեց որպես ճշմարտության որևէ «թեզի» կամ ասպեկտի կրկնվող ենթադրություն, ինչպես գիտնականը ենթադրաբար ենթադրում է տեսություն՝ քիմիական կամ ֆիզիկական փաստերը բացատրելու համար։ Այնուհետև, քանի որ այս թեզը, ըստ էության, չէր ընդգրկում ամբողջ ճշմարտությունը, այն կկորզեր «հակաթեզ» կամ հակառակ հայեցակարգ, որը հետո «դիալեկտիկական» պայքարի մեջ կմտներ «թեզի» թերի ենթադրության դեմ։ Ճիշտ այնպես, ինչպես գիտական տեսության հակառակորդները կհավաքեն փաստարկները դրա դեմ։

Ի վերջո, այս դիալեկտիկայից կհայտնվի «սինթեզ», որը ներառում է թեզի և հակաթեզի ասպեկտներ՝ ճշմարտության ավելի մանրակրկիտ ընկալման մեջ։ Քանի որ այս սինթեզը կձևավորեր նոր, բայց դեռևս անավարտ թեզ, այն կհրահրեր հետագա դիալեկտիկական պայքար, հետագա սինթեզ և այլն՝ վերջնական գիտելիքի առաջադեմ հետապնդման մեջ։ Կրկին, գիտական հետազոտությունների առաջընթացի հետ զուգահեռ մոտ է։ Բնականաբար, Հեգելը մարդուն, և հատկապես կազմակերպված, քաղաքակիրթ պետությանը, ամենաբարձր գնահատականի էր արժանացնում որպես գաղափարի դիալեկտիկական կատարելագործման ամենաառաջադեմ գործիք։ Սա է այն բավականին սխալ կարծիքի ծագումը, որ Հեգելը պաշտպանում էր պետության պաշտամունքը։ Իրականում Հեգելը պանթեիստ էր. թերևս մարդկությանը երբևէ հայտնի ամենաուժեղ մոնոթեիստը։

Մարքսը և դիալեկտիկան

Մարքսը քիչ մտավոր կարողություն ուներ Հեգելի, որի համակարգը ուրվագծված է միայն ամենակուպիտ ձևով։

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

վերևում նշված ձևը, սակայն նա կենտրոնացավ դիալեկտիկական գործընթացի վրա՝ որպես դասակարգային պատերազմի բացատրություն և արդարացում: Կիսելով Հեգելի հարգանքը մարդու և կազմակերպված պետության նկատմամբ՝ Մարքսը հատկապես հետաքրքրված էր հասարակության զարգացմամբ դիալեկտիկական գործընթացի ներքո: Տեսնելով հասարակությունը որպես արտադրության գործիք, այլ ոչ թե Հեգելի նման՝ որպես գիտելիքի գործիք, նա «աշխատողներին» համարում էր հասարակության միակ հատվածը, որն իրավունք ուներ հարգանքի, և դատապարտում էր հասարակության անկատարությունը, որը իշխանություն և հեղինակություն էր տալիս մակաբուծներին և ոչ արտադրողներին:

Մարքսիստական «Պատմության մատերիալիստական մեկնաբանությունը» հիմնված է հասարակության դասերի միջև դիալեկտիկական պայքարի վրա՝ անդասակարգ հասարակության կատարելագործման վերջնական նպատակով, որտեղ բոլորը պետք է «աշխատեն», այսինքն՝ բոլորը ներգրավված լինեն արտադրության գործընթացում: Չնայած այս մարքսիստական սխեման շատ հեռու է Հեգելյան փիլիսոփայության վեհ համընդհանուր հայեցակարգից, այնուամենայնիվ, այն չի կարող չարժանանալ բոլոր ռեալիստների համակրանքի, ովքեր մերժում են և՛ իդեալիզմը, և՛ մատերիալիզմը՝ որպես գոյության ամբողջական փիլիսոփայություններ: Մենք կարող ենք չլիսել մարքսիստական նախապաշարմունքը նյութական արտադրողների օգտին և միևնույն է, պահպանել ճշմարտության որոնողների պատվավոր տեղը՝ արվեստի, գիտության, թե կրոնի միջոցով, բայց մենք ապստամբում ենք հասարակության վրա որևէ խավի տիրապետության դեմ, հատկապես, եթե այդ դասը չի նպաստում ո՛չ ճշմարտության ճանաչմանը, ո՛չ էլ Հարստության արտադրությանը:

Քաղաքակրթության զարգացում

Անկախ նրանից, թե ինչպիսին է մեր տեսակետը Հեգելյան փիլիսոփայության վերջնական ճշմարտության վերաբերյալ, չի կարելի ժխտել, որ թեզիսի, հակաթեզի և սինթեզի Հեգելյան «եռյակը» իրականում կազմում է գոյության հիմնարար ռիթմ՝ թե՛ բնության, թե՛ հասարակության մեջ: Պրոտոնի և էլեկտրոնի միացումից մինչև ատոմի ձևավորում, մինչև տղամարդու և կնոջ միացում՝ ընտանիք ձևավորելու համար, կարելի է գտնել նույն հիմնարար եռյակային հիմքը: Հասարակության մեջ նույն օրենքն է գործում շարունակական դինամիկ գործընթացում, որը, անկասկած, ճիշտ էր համարում Մարքսը, որը կավարտվեի կատարելագործված դասակարգագույրկ հասարակությունով: Եկեք այս գործընթացը հետևենք եվրոպական քաղաքակրթության զարգացման միջով:

Ժամանակակից Եվրոպայի հեռավոր ծագումը կապված է բարբարոսական հորդանների Հռոմեական կայսրության վրա ազդեցության հետ: Ի՞նչ դիալեկտիկական գործընթացի ավելի կատարյալ օրինակ կարելի է բերել: Հռոմեական քաղաքակրթության թեզը՝ արհեստական, մատերիալիստական և անկումային, մարտահրավեր նետեց իր հակաթեզի՝ գերմանական բարբարոսության՝ բնական, իդեալիստական և տղամարդկային: Արդյունքը գրեթե կատարյալ սինթեզ էր՝ նվաճման, վերանվաճման, ստրկացման և վանդալիզմի դաժան դիալեկտիկ պայքարից հետո, երբ Հռոմի ավերակների վրա բարձրացավ ֆեոդալական համակարգը՝ բարբարոս առաջնորդների գլխավորությամբ, որոնք, այնուամենայնիվ, դեռևս կրում էին Կայսերական Հռոմի ավանդական տիտղոսները՝ դուքս (հերցոգ), կոմս (իմպերատոր) և այլն, կառավարելով վիլաններին, բայց վերջերս ազատված Հռոմեական առանձնատներից:

Այս ֆեոդալական համակարգը լիովին հիմնված էր սրով պաշտպանության ռազմական ուժի վրա՝ գերիշխանին զինվորական ծառայության դիմաց: Բնականաբար, դիալեկտիկական գործընթացում (որը Մարքսը լիովին անտեսել էր) ռազմական ուժը հրահրում էր իր լիակատար հակաթեզի՝ հոգևոր ուժը: Ֆեոդալ բարոնի ուժը մարտահրավեր նետեց քահանայի ուժին, և միջնադարը թնդում էր եկեղեցու և պետության մեծ պայքարով, որը զազաթնակետին հասավ Հռոմի պապի և կայսեր մրցակցությամբ, որն ավարտվեց Կանոսայում պապականության հաղթանակով, և ռազմական ու հոգևոր ուժի զարմանալի սինթեզով խաչակրաց արշավանքների ժամանակ:

Սակայն պապական գերիշխանությունը, կենտրոնանալով Իտալիայի վրա, անտանելի դարձավ նահանգային ազնվականության համար, որը, ի վերջո, կոտրեց Հռոմի իշխանությունը Ռեֆորմացիայի ժամանակ և հիմնադրեց Եվրոպայի անկախ պետությունները՝ խզելով քրիստոնեական աշխարհի նախկին միասնությունը: Հետևեց ևս մեկ սինթեզ, երբ ազնվականներն ու հոգևորականությունը միավորվեցին բացարձակ միապետության ծառայության մեջ: Քիչ նշանակություն ունի, թե արդյոք *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Սա ձեռք բերվեց Հենրի VIII-ի անողոք մեթոդների կամ Կոլոդիկոս XIV-ի նրբանկատության շնորհիվ, որը կարդինալին դարձրեց իր առաջատար պետական նախարարը. բողոքական և կաթոլիկ երկրներում միապետության սինթեզը վերջ դրեց աշխարհիկ և հոգևոր իշխանության դիալեկտիկական պայքարին:

Սակայն միապետությունը միայն ծննդի և հոգևորականության արտոնության վահանն ու արդարացումն էր, այն արիստոկրատական արտոնությունը, որը Կարլ Մարքսը սխալմամբ անվանում է «ֆեոդալական»: Վերջապես մենք դուրս ենք գալիս պատմության այն կարճ ժամանակահատված, որը միայն մարքսիստներին է հետաքրքրում, այն ժամանակահատվածը, երբ մատերիալիստական մոտիվները սկսում են գերակշռել իդեալիստական մոտիվների նկատմամբ, և դասակարգային գերիշխանությունը սկսում է զգացվել: Անխուսափելիորեն հասարակ ժողովուրդը դժգոհում և ապստամբում էր արիստոկրատական հավակնությունների դեմ, և Մեծ ապստամբությունը, Ֆրանսիական հեղափոխությունը, 1848 թվականի «խելագար տարին» պարզապես միջադեպեր էին լայնածավալ դիալեկտիկական պայքարում, որն ավարտվեց արիստոկրատիայի տապալմամբ: Սակայն սինթեզի անողոք տրամաբանությունը միայն մեկ արտոնությունն ավարտեց՝ սկսելով մեկ այլը, նույնիսկ ավելի վատ, քան նախկինում: Հողատեր արիստոկրատիային փոխարինեցին դրամապանակի պես հպարտ բյուրժերը: Ծննդի արտոնությունը զիջեց հարստության արտոնությանը: Արիստոկրատիան տեղը զիջեց պլուտոկրատիային:

Կապիտալիզմ

Այսպես եկավ կապիտալիզմը և դասակարգային պատերազմի նոր դիալեկտիկան՝ սեփականության արտոնյալ սեփականատերերի և իրենց խորհրդանշական մուրճն ու մանգաղը բռնած՝ բանվոր-գյուղացի գրկված պրոլետարիատի միջև: Ինչպես ֆեոդալ հողատերը, արդյունաբերական կապիտալիստը նույնպես ապավինում էր զուտ Ուժին՝ իր դիրքը պահպանելու համար, և ինչպես ֆեոդալ հողատերը, նրան դիմավորեցին իր աշխատողները՝ դիմելով իրավունքին, որոնք դեմ էին նրա դրական իշխանությանը իրենց բացասական դիմադրությանը: Արհմիությունները միավորեցին աշխատողներին և զարգացրին նրանց գործադուլ անելու և իրենց աշխատանքը պահելու իրավունքը՝ որպես հզոր պաշտպանական զենք: Կազմակերպվածությունը այս գործողության էական մասն էր կազմում, և Արևմտյան աշխարհի բոլոր երկրներում ձևավորվեցին լայնածավալ արհմիութենական շարժումներ:

Արդյունաբերական կապիտալիստները պատասխանեցին՝ կառուցելով իրենց սեփական հսկայական տրաստներն ու կոմբինատները, որոնք շուտով ընդլայնվեցին ազգային սահմաններից շատ ավելի հեռու՝ դառնալով միջազգային ֆեդերացիաներ, որոնք կապված էին միջազգային ֆինանսների կապիտալիստական գերիշխանների հետ: Միևնույն ժամանակ, աշխատողները նույնպես ընդլայնում էին իրենց արհմիությունները՝ վերածելով ավելի ու ավելի մեծ կազմակերպությունների, փնտրելով իրենց միջազգային պատկանելությունը և, ի վերջո, համաշխարհային հեղափոխության մեջ առաջնորդություն փնտրելով Մոսկվայից և Ստալինից: Այսպես աճեցին Միջազգային ֆինանսների և Միջազգային սոցիալիզմի մրցակից կազմակերպությունները՝ դասավորված այն բանի համար, ինչը մարքսիստները ջերմորեն հույս ունեին, որ կլինի սոցիալական հազարամյակի վերջնական պայքարը: Իսկապես, տարօրինակ զուգահեռ է կայսեր և պապի օրոք ֆեոդալական Եվրոպայի միջազգային կազմակերպության հետ, որը այդ օրերին միլիոնավոր մարդիկ պատկերացնում էին որպես կրոնական հազարամյակ:

Ինչո՞ւ է այս հազարամյակը անտանելիորեն զսպվել: Արտադրական հզորությունները անչափ ընդլայնվել են վերջին տարիների գիտական գյուտերի և տեխնիկական առաջընթացի շնորհիվ, և այնուամենայնիվ, ժողովրդի զանգվածների կյանքի մակարդակը մնում է ցածր, իսկ սոցիալական պայմանները՝ անմխիթար: Մինչդեռ, արտադրության ավելի մեծ արդյունավետությունը պարզապես ենթադրում է գործազուրկների հսկայական բանակի ստեղծում: Ինչպե՞ս է սա բացատրվում: Ինչո՞ւ է սոցիալական հեղափոխությունը բռնկվում:

ԻՇԽԱՆՈ ԹՅԱՆ ԱՐՏՈՆՈ ԹՅՈ Ն

Բացատրությունն այն է, որ իշխանության համար կազմակերպված լինելը բերում է իր սեփական կոռուպցիան: Հսկայական արհմիութենական կազմակերպությունների զարգացումը այդ կազմակերպությունների առաջնորդներին օժտում է հսկայական իշխանությամբ: Այնուհետև նրանք դժկամությամբ են ռիսկի դիմում իրենց կազմակերպությունները դասակարգային պատերազմի զազաթնակետին՝ անդասակարգ պետություն ստեղծելու համար, որի դեպքում նման կազմակերպությունները կկորցնեն իրենց հիմնական արդարացումը:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Միլիոնավոր մարդկանց կառավարող միութենական ղեկավարները, ինչպես նաև միլիոնավոր գումարներ կառավարող մենաշնորհային կապիտալիստները, անձնական շահագրգռվածություն ունեն պահպանելու մի համակարգ, որը նրանց օժտում է մեծ անձնական իշխանությամբ:

Այսպիսով, մենք ունենք նոր և կոռումպացված սինթեզ: Ֆինանսիստներն ու արհմիությունների պաշտոնյաները զինադադար են կնքում, իսկ ավելի ուշ նույնիսկ դաշինք են կնքում երկուսի համար էլ այդքան օգտակար համակարգը պաշտպանելու համար: Առաջին դավաճանությունը տեղի ունեցավ, երբ արհմիությունների առաջնորդ Բեն Թըրները հանդիպեց միջազգային հրեա ֆինանսիստ Ալֆրեդ Մոնդի (հետագայում՝ լորդ Մելչետ) հետ և ստորագրեց հայտնի Մոնդ-Թըրների համաձայնագիրը, որով հրաժարվեց հարվածային զենքից: Երկրորդ և ավելի լուրջ դավաճանությունը տեղի ունեցավ վերջերս, երբ արհմիութենականության ղեկավարները և համաշխարհային կապիտալիզմի ֆինանսիստները միավորվեցին «ժողովրդավարությունը պաշտպանելու» և «ազատությունը պահպանելու» համար: Դասակարգային պատերազմի ընդլայնված կազմակերպման միջոց համարվող ինտերնացիոնալիզմը դառնում է ինքնանպատակ, ինչի համար աշխատողները պետք է պատրաստ լինեն զոհաբերել աշխատավարձը, պայմանները և կյանքն ինքնին: Այսպիսով, գալիս են Աբիսինիայի և Չեխոսլովակիայի, Չինաստանի և Իսպանիայի համար կոչերը, մինչդեռ երկրում աճում են գործազրկությունն ու տառապանքը:

Ի՞նչ է սա, եթե ոչ արտոնությունը պահպանելու հին ու ծանոթ պայքարը՝ այս անգամ իշխանության արտոնությունը: Սա է մարքսիստական դասակարգային պատերազմի ողբերգական ավարտը Արևմտյան աշխարհում: Ծննդի արտոնությունը զիջեց հարստության արտոնությանը. երկուսն էլ այժմ խոնարհվում են մարդկանց և փողի տերերի տիրապետած իշխանության արտոնության առջև:

ԱՆԴԱՍԱԿԱՐԳ ՀԵՂԱՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆ

Սակայն դիալեկտիկական գործընթացը դրանով չի ավարտվում: Պատմությանը «Կանգ առ» չի կարելի գոռալ ինչպես մակընթացությանը: Մենաշնորհային արտոնության թեզը անխուսափելիորեն առաջացնում է դրա հակաթեզը, և այս հակաթեզը ֆինանսական և արհմիութենական բռնապետության տակ տառապող բոլոր դասակարգերի զանգվածային ժողովրդական շարժումն է: Վերջապես ի հայտ է գալիս իրական «անդասակարգային» պետության հույսը, քանի որ «ղեկավարության» հակադրությունը «անդասակարգային» հեղափոխությունն է: Բոլոր դասակարգային արտոնություններն այժմ վերացվել են: Միայն մի քանի մարդիկ տիրապետում են միլիոնավոր աշխատողների կամ միլիոնավոր բաժնետոմսերի կողմից իրենց տրված իշխանությանը, և այսօր այդ իշխանությունն օգտագործում են այն համակարգը պահպանելու համար, որը թույլ է տալիս դա: Այս մարդկանց դեմ բարձրանում է Անդասակարգային հեղափոխության մակընթացությունը:

Հազիվ թե զարմանալի լինի, որ այս նոր հեղափոխական ուժը պետք է ազգային կերպարանք ընդունի: Միայն հայրենասիրությունը միշտ էլ եղել է այն զգացմունքը, որը միավորել է համայնքի բոլոր դասերին ընդհանուր գործողության մեջ: Այսպիսով, հենց հայրենասիրությանն են դիմում բոլոր դասերը՝ ազատվելու համար բռնապետությունից, որը գործադրում են կամ օտարերկրացիները (մեծ մասամբ՝ հրեաները), կամ միջազգային աշխարհայացքին հետևող մարդիկ:

Այսպիսով, ֆաշիզմը իր դերն է խաղում հասարակության դիալեկտիկական զարգացման մեջ: Քսաներորդ դարի հեղափոխական շարժումը պատմական գործընթացի նույնքան իրական մասն է կազմում, որքան միշտ եղել է տասնութերորդ դարի ժողովրդավարական շարժումը կամ տասնիններորդ դարի պրոլետարական շարժումը: Իրոք, հաջորդ սինթեզն արդեն զգացվում է: Իշխանության անպատասխանատու կիրառումը հրահրել է ժողովրդական ապստամբություն: Կարելի էր սպասել, որ այս ապստամբությունը կստանա անարխիկ ձև՝ անձնական իշխանության վրդովված մերժման մեջ: Այնուամենայնիվ, սինթեզի անխուսափելի օրենքին ի պատասխան, ժողովրդական ապստամբությունը կառչում է իշխանությունից՝ որպես բռնապետությունը հաղթելու իր միակ միջոց: Ֆաշիզմի սկզբունքը իշխանության պատասխանատու կիրառումն է ժողովրդական ազգային առաջնորդի կողմից, որին ժողովուրդը վստահել է իր անունից գործելու լիազորություն: Ազգային ապստամբության կողմից մարտահրավեր նետված անպատասխանատու իշխանությունը ստեղծում է ազգային իշխանության իրական սինթեզ, որը պատասխանատու է իր իշխանությունը ազգի համար օգտագործելու համար:

ՊԱՅՔԱՐԻ ԱՎԱՐՏԸ

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Մնում է միայն քննարկել, թե արդյոք ֆաշիզմի անդասակարգային հեղափոխությունը վերջ է դնում հասարակական գործընթացին և կատարելագործում անդասակարգային պետությունը: Սա մեծ մասամբ պետք է մնա ապագայի հարց: Կարելի է հույս ունենալ, որ դիալեկտիկական այժմ կարող է անցնել ազգի սահմաններից դեպի համաշխարհային կարգի կատարելություն, կամ բարձրանալ քաղաքականից դեպի մշակութային ոլորտ: Ամեն դեպքում, տրամաբանական կլինի ակնկալել, որ անդասակարգային հեղափոխությունն ունի անդասակարգային պետություն ստեղծելու շատ ավելի մեծ հնարավորություն, քան կոմունիզմի նման միտումնավոր դասակարգային հեղափոխությունը, որը Խորհրդային Ռուսաստանում ստեղծել է մի պետություն, որը դեռևս խիստ մտահոգված է դասակարգային մրցակցությամբ և արագորեն ստեղծում է իր սեփական բյուրոկրատական բռնապետությունը՝ խիստ մաքրված կոմունիստական փոքրամասնության կողմից:

Նշանակալից է նաև, որ յուրաքանչյուր ֆաշիստական պետություն խորապես մտահոգված է եղել հասարակության օրգանական կառուցվածքի հաստատմամբ և բոլոր արհեստական դասակարգային տարբերությունները ազգային ծառայությանը ենթարկելով: Սա, անշուշտ, կարող է նշանակել, որ Անդասակարգ հեղափոխությունը հանգեցնում է Անդասակարգ պետության հիմնադրմանը և, հետևաբար, դասակարգային արտոնությունների համար պայքարի ավարտին, որը Մարքսը դատապարտում էր: Հնարավոր է, որ Ազգային հեղափոխությունը հասնի այն բանին, ինչը մարքսիզմի միջազգային հեղափոխությունը չի կարողացել հաստատել:

Ամեն դեպքում, ոչ մի ֆաշիստ չի ձգտում հրեական «հազարամյակի», որի ընթացքում պայքարը կդադարի և կսկսվի լճացում: Մեզ համար բավական է, որ մենք պետք է գործ ունենանք մեր ժամանակների չարիքների հետ և մասնակցենք պատմական գործընթացին, որը դեռ կրելի վերածնունդ մի դարաշրջանի, որը խորասուզված է նողկալի մատերիալիզմի մեջ: Դասակարգային պայքարը նյութական եսասիրության ախտանիշ է: Միջնադարյան Եվրոպան գիտեր այլ նպատակներ և ավելի բարձր իդեալներ: Եկեք վերջ դնենք դասակարգային պայքարին, որպեսզի արևմտյան մարդը կարողանա իր աչքերը ուղղել ավելի ազնիվ բաների: Մենք ողջունում ենք այդ ապագա պայքարները, այն ավելի մեծ հակամարտությունները, որոնք դեռ սպասվում են:

Հողագուրկները՝ Ֆրենսիս Մաքելոյի կողմից

Տ Ահա մեզանից շատերը, ինչպես դուք՝ Բրիտանիայի գյուղացիները, ծնվել և մեծացել ենք բաց դաշտում, և նախքան ժամանակակից կապիտալիզմի կործանարար բռնակալության կողմից իրենց ապրուստը փնտրելու մղվելը անպտուղ քաղաքներում, գիտեին ամեն առավոտ մաքուր օդում արթնանալու ուրախությունը՝ թռչունների երգի, ծառերի մեջ քամու ձայնի, արևի լույսի, սառնամանիքի խայթոցի կամ խոտերի վրա անձրևի մեղմ շրխկոցի ներքո: Մենք սիրում էինք բնությունը նրա բոլոր տրամադրություններով և բոլոր եղանակներին, քանի որ մենք նրա մասն էինք կազմում: Մենք ապրում էինք մեծագույն պարզությամբ և, հետևաբար, խորագույն բովանդակությամբ: Աստծո մարդկությանը տրված բոլոր պարգևներից լավագույնը՝ ամուր առողջությունը և հոգեկան խաղաղությունը, մերն էին, քանի որ մենք չէինք խախտում ոչ մի օրենք՝ մարդկային կամ աստվածային: Մենք այնքան քիչ բան էինք խնդրում կյանքից՝ միայն համեստ եկամուտ ստանալու համար աշխատելու և այդպիսով մեր հայրերի հողում ապրելու համար բավարար գումար վաստակելու համար:

Սակայն սև օրերը եկան գյուղատնտեսական հողերի վրա: Մենք կործանվեցինք այն համակարգի կողմից, որը Բրիտանիայի ժողովրդին լցնում է գրասենյակներում և գործարաններում, իսկ գյուղատնտեսությունը թողնում է օտարերկրացիներին: Բրիտանական արտադրության արտադրանքը ներմուծվող սննդամթերքի համար է:

Անկախ նրանից, թե որքան է նման համակարգը վնասում մարդկանց՝ ֆիզիկապես, մտավոր, բարոյական կամ պատերազմի ժամանակ նրանց ենթարկում է սովի վտանգի, սակայն ոմանց համար դա «վճարովի առաջարկ» է:

Եվ այսպես մենք հասանք մեծ քաղաքներ՝ տնտեսական ստրկության: Մենք դարձանք գրագիրներ, գործարանային աշխատողներ, խանութների ցանցերի աշխատակիցներ, կորցրեցինք մեր դեմքերի արևայրուքը և վարեցինք վարձու ստրկի անհանգիստ անհոգի կյանք: Մեզ ասացին, որ մենք պետք է շնորհակալ լինենք, իսկ անհրաժեշտության դեպքում՝ պայքարենք ժողովրդավարության մեզ վրա թափված օրհնությունների համար: Ժողովրդավարություն, որը մարմնավորում է ազահությունը, նյութապաշտությունը, չնչնությունը և մարդկային յուրաքանչյուր կարիքի ու բնագրի առևտրային շահագործումը: Մարդկության խեղաթյուրում, որը մինչ այժմ անհայտ էր պատմության մեջ՝ Խորհրդային Ռուսաստանից դուրս: Կեցցե՝ «փոքր մարդը», որը ստանդարտացված է ինչպես զանգվածային արտադրության մեքենա, «Բաբիթների» խումբը ծառայողական բնակարաններից և արվարձաններից, քարոզվում, շահագործվում և գազանացվում է «մեր այս Անգլիայում»:

Ծիշտ է, որ բոլորը դեռ չեն լքել հողը, բայց որքա՞ն դեռ կարող է ծանր փորձությունների ենթարկված մնացորդը շարունակել պայքարել տնտեսական կարգի դեմ, որը հիմնականում թշնամական է, որը քաղաքացիական պատերազմ է մղում գործարանի դեմ՝ ֆերմայի դեմ: Յոմեն, Անգլիայի գյուղացիներ, մեր հողը արտահանման կապիտալիզմի ստրուկն է, որն իր ամբողջ շեշտը դնում է քաղաքների վրա՝ արդյունաբերացնելով և քաղաքաշինելով:

Ի՞նչ կարող է այն ձեզ առաջարկել, բացի ժամանակավոր մեղմացուցիչ միջոցներից՝ ձեր նվազող թվաքանակի աղաղակը հանդարտեցնելու և ձեր խաբված ձայների հարգանքը ստանալու համար: Ձեզ ասել են, որ ձեզ համար ինչ-որ բան կարվի. հավաստիացում, որը, հավանաբար, նույնքան արժեքավոր է, որքան «հերոսների համար հարմար տներ» կարգախոսը՝ արհամարհելի հիշողության: Երբ դուք ապացուցեք դրա անիմաստությունը, ապա, ձեր բրիտանական տղամարդկության և ավանդույթների անունով, թող դա լինի վերջին անգամ: Բրիտանական Միությունն ունի քաղաքականություն, որը կփրկի ձեզ և Մեծ Բրիտանիային և հնարավորություն կտա բոլոր նրանց, ովքեր ցանկանում են, և նրանք կլինեն լեգեոն, վերադառնալ իրենց հայրերի երկիր: Դուք անկասկած շատ բան եք լսել և կարդացել մեզ վարկաբեկող, բայց երբեք չե՞ք մտածել, որ դրա համար կարող է պատճառ լինել, որ մենք կարող ենք մարտահրավեր նետել ոչ ձեր, ոչ մեր, ոչ էլ ժողովրդի զանգվածի շահերին: Կարծում եք՝ այս ամբողջ նսեմացման արշավն այդքան անտարբեր է: Ձեզ այլևս ասվելու՞ են, թե ինչ կարող եք կամ չեք կարող ցանկանալ, որ ձեր քաղաքական կարծիքները կամայականորեն սահմանափակվեն «Հին ավագակախմբերի» խաբեությամբ: Դատեք մեր քաղաքականությունը ինքներդ, քանի որ այն ազդում է ձեզ վրա, առանց որևէ նենգ հուշման հեղինակավոր մամուլի կողմից: *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ ԴԵՄՈ Զրանիշեր*****

Դուք կտեսնեք, որ մենք մոլի ազգայնականներ ենք, ամբողջությամբ նվիրված Բրիտանիայի հողի բարեկեցությանը: Արդյունաբերությունը նույնպես կծաղկի, քանի որ այն կնպաստի այն գումարին, որն այժմ ֆինանսավորում է օտարերկրացուն, բայց ոչ գյուղատնտեսության հաշվին: Այսօրվա անհավասար հակասոցիալական տնտեսության փոխարեն կլինի արդար և առողջ հավասարակշռություն:

Մենք՝ գյուղից աքսորվածներս, հողը սիրում ենք այնքան, որքան ձեզանից յուրաքանչյուրը: Սխալ է ասել, որ մենք նպատակ ունենալ բռնապետություն: Մենք չէինք կարող, նույնիսկ եթե ցանկանայինք, բռնապետություն գործադրել Բրիտանիայի ժողովրդի նկատմամբ:

Գյուղական տարածքի մահը նախանշում է ազգի մահը, քանի որ հողից է բխում ողջ կյանքը՝ ֆիզիկական և հոգևոր: Դուք, ովքեր բնագոյաբար հասկանում եք այս ճշմարտությունները, պետք է իմանաք, որ մենք չենք մոլորվում, ովքեր դրանք դրոշակակիր ենք մեր դրոշների վրա:

Կորպորատիվ

տնտեսագիտություն՝ Ա. Ռեյվեն Թոմսոնի կողմից

Աժամանակակից աշխարհի համար մեծ խնդիր է ստեղծվել ներկայիս տնտեսական համակարգի փլուզմամբ: Մենք այլևս չենք կարող հանդուրժել մի համակարգ, որը մեզանից շատերին դատապարտում է աղքատության՝ մարդկության կողմից երբևէ ճանաչված ամենամեծ առատության մեջ, որը միլիոնավոր մարդկանց զրկում է սեփական ապրուստը վաստակելու իրավունքից և ավելի է մոտեցնում պատերազմի վտանգը համաշխարհային շուկաների կրճատման համար միջազգային պայքարում: Ո՞րն է այս համընդհանուր փլուզման պատճառը: Որտե՞ղ ենք մենք սխալվել:

Նախքան խնդրի պատճառը լիովին գնահատելը, մենք պետք է դիտարկենք կազմակերպված հասարակության եռակի բնույթը հետևյալ կերպ.

- Կենտրոնական կառավարություն, որն օժտված է ազգային կյանքը պլանավորելու և ղեկավարելու լիազորություններով:
- Մի շարք սոցիալական խմբեր՝ տարբեր նպատակներով և հետաքրքրություններով:
- Անհատների մի զանգված, որը օժտված է նախաձեռնողականության և ձեռներեցության ուժերով:

Տասնիններորդ դարի դասական տնտեսագիտական տեսությունը գրեթե ամբողջությամբ զբաղվում էր հասարակության երրորդ և ամենաքիչ կազմակերպված կողմով՝ դեմ լինելով կամ պետության, կամ խմբային միջամտությանը տնտեսական գործերին: Ավելի վաղ՝ համեմատական սակավության ժամանակներում, այս տեսակետը կարող էր որոշակի արդարացում ունենալ, քանի որ անհատի նախաձեռնությունն ու ձեռներեցությունը կենսական նշանակություն ունեին արտադրության թաքնված ուժերի զարգացման և տեխնիկական գյուտերի առաջխաղացման գործում: Ակնհայտ է, որ անհատը լավագույնս կզարգացներ իր նախաձեռնողականությունն ու ձեռներեցության ուժը, եթե նրան տրվեր տնտեսական ազատության հնարավոր ամենամեծ չափը, և հենց սա էր պահանջում Մանչեսթերի դպրոցի տնտեսագետները, երբ նրանք պաշտպանում էին «laissez faire»-ը և ազատ առևտուրը:

Անկախ տնտեսական ազատության առավելություններից սակավության խնդիրը լուծելու գործում, այն դարձել է սոցիալական բարեկեցության համար դրական սպառնալիք առատության դարաշրջանի ծագող շրջանում: Անհրաժեշտ չէ դատապարտել դասական տնտեսական տեսությունը որպես այդպիսին, բայց մենք պետք է գիտակցենք, որ չեն կարող լինել տնտեսագիտության բացարձակ «օրենքներ», որոնք անկախ են հասարակական կազմակերպությունից: Անկասկած, անհատական համակարգը շատ անհրաժեշտ էր սակավության դարաշրջանում, և մենք պետք է շնորհակալություն հայտնենք Մանչեսթերի դպրոցին արտադրության խնդիրը լուծելու համար, բայց հիմա ժամանակն է նոր դարաշրջանի կարիքներին համապատասխանող նոր տնտեսական համակարգի: Շահագործման լիակատար ազատությամբ խրախուսվող անհատական ձեռներեցությունը վերջ է դրել սակավությանը, բայց լիովին անկարող է բաշխել իր ստեղծած առատությունը ամբողջ ժողովրդին: Արտադրությունն իր բնույթով անհատական կամ առավելագույնը խմբային գործընթաց է. բաշխումը, մյուս կողմից, հիմնված է ամբողջ համայնքի կարիքների վրա և ակնհայտորեն չի կարող հաջողության հասնել առանց գիտակցված սոցիալական պլանավորման մեծ չափի:

ՍՈՑԻԱԼԻԶՄԸ ԵՎ ԴԱՍԱԿԱՐԳԱՅԻՆ ՊԱՅՔԱՐԸ

Քանի որ ինդիվիդուալիզմն անցել է իր օգտակարության շրջանը և դարձել է տնտեսական առաջընթացի իրական վտանգ, ժամանակն է տնտեսական հետաքրքրության ուշադրությունը սևեռել սոցիալական խմբի վրա, եթե ոչ ամբողջ ազգի վրա: Մինչ օրս նրանք, ովքեր ամենաուժեղ կերպով հարձակվել են ներկայիս համակարգի վրա և ընդունել են այնպիսի կոլեկտիվ տերմիններ, ինչպիսիք են «սոցիալիստը» կամ «կոմունիստը», երբեք իրականում չեն...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

բարձրացել են խմբային նկատառումներից վեր: Չնայած արտադրության միջոցները «ազգայնացնելու» իրենց շքեղ պնդմանը, սոցիալիստական և կոմունիստական գրավչության հիմքը դասակարգային տարբերակման չափազանցման և «դասակարգային պատերազմի» վրա պնդման մեջ է: Ակնհայտ է, որ նման դասակարգային գիտակցություն ունեցող վարդապետությունը պատկանում է սոցիալական խմբի ոլորտին և չի կարողանում բարձրացնել ամբողջ համայնքի՝ որպես կենդանի օրգանական էության որևէ գնահատանքի: Իրոք, սոցիալիստի կողմից ինտերնացիոնալիզմի վրա դրված շեշտը և հայրենասիրության ժխտումը հաստատում են նրա անկարողությունը հասկանալու սոցիալական կազմակերպման ամբողջական հետևանքները, որոնք պետք է շատ ավելի բարձր լինեն դասակարգային նկատառումներից՝ ազգային նպատակի իրականացման համար: Վերջնական «reductio ad absurdum»-ին հասնում են, երբ Ռուսաստանում խորհրդային ռեժիմը պնդում է, որ դա «պրոլետարիատի դիկտատուրա» է, քանի որ դա կնշանակեր խմբի մշտական և գիտակցված գերազանցում ազգային կյանքի նկատմամբ:

Իրականում դասակարգային պատերազմը դառնում է մաքուր աքսուրդ առատության դարաշրջանում, քանի որ ի՞նչ նպատակ կարող է լինել դասակարգերի միջև պայքարում, երբ բոլորի համար առատություն կա: Դասակարգային պատերազմը ոչ այլ ինչ է, ոչ պակաս, քան սակավության դարաշրջանի սարսափելի մնացորդ, որը կարող է շարունակվել միայն մեր ներկայիս տնտեսական համակարգի անարդյունավետության պատճառով: Լուծեք բաշխման խնդիրը, և դասակարգային պատերազմն ավարտվում է: Ամեն դեպքում, հասարակության բաժանումը պատերազմող դասակարգերի մեծ մասամբ Կարլ Մարքսի արհեստական հորինվածքն է, քանի որ սեփականատերերի և շահագործվող դասակարգերի տարբերակումը դառնում է ավելի ու ավելի դժվար, քանի որ ժամանակակից կյանքը դառնում է ավելի ու ավելի բարդ: Կարլ Մարքսը պատկերացում չուներ մեծ բաժնետիրական ընկերությունների մասին, որոնք սեփականությունը տարածում էին հսկայական թվով մարդկանց վրա, ովքեր սովորաբար իրենց ապրուստը վաստակում էին արդյունաբերության մեջ, ինչպես նաև չէր կանխատեսում կազմակերպիչների, ինժեներների, փորձագետների և տեխնիկների մեծ թվաքանակը, որոնք ժամանակակից արդյունաբերության զարգացման շնորհիվ կմիջամտեին գործատուների և աշխատողների միջև:

Նույնիսկ եթե մենք ընդունենք հասարակության բաժանումը գործատուների և աշխատողների, դա պարտադիր չէ, որ հետևի, որ նրանց շահերը հակասական են: Ճիշտ է, որ և՛ գործատուները, և՛ աշխատողները իրենց համարում են հակադիր բանակներ՝ հակասական շահերով, բայց դա բխում է երկու կողմերի համար կոլեկտիվ կազմակերպվածության օգուտը ընկալելու անկարողությունից: Յուրաքանչյուր առանձին ձեռնարկության դեպքում ակնհայտ է, որ գործատուի և աշխատողների շահերը հակասական են, և որ եթե աշխատողները պահանջեն չափազանց բարձր աշխատավարձ, ապա գործատուի համար շահույթ չի մնա, մինչդեռ եթե գործատուն կարողանա իջեցնել աշխատավարձը, նա ավելի բարձր շահույթ կստանա: Սակայն դա չի հետևում, որ գործատուներն ու աշխատողները որպես ամբողջություն կարող են օգուտ բերել իրենց դասին՝ մյուսի հաշվին: Իրականում, ներկայիս առատության դարաշրջանում, աշխատողների և գործատուների շահերը ձեռք ձեռքի տված են: Ակնհայտ է, որ ժամանակակից արդյունաբերության կարիքը մեծ և ընդլայնվող շուկաներն են: Վերջին տարիներին դրանք պատրանքային միջազգային առևտրում գտնելու փորձը խորապես ձախողվել է, ինչի արդյունքում այժմ արդյունաբերողները ավելի ու ավելի են դիմում ներքին շուկային:

Ակնհայտ է, սակայն, որ ներքին շուկայի գնողունակությունը մեծապես կորոշվի աշխատավարձի մակարդակով, այնպես որ գործատուի շահերից է բխում, որ աշխատողները ստանան ավելի բարձր աշխատավարձ, որպեսզի նրանք կարողանան գնել ժամանակակից արդյունաբերության արտադրանքը: Անշուշտ, սոցիալիստ աշխատողները դասակարգային պատերազմի հանդեպ իրենց հավատը չեն տարածի մինչև աշխատավարձի բարձրացումից հրաժարվելու աստիճանի, քանի որ դա օգուտ կբերի գործատուներին:

Կորպորատիվ հայեցակարգ

Այսպիսով, մենք տեսնում ենք, որ ներկայիս տնտեսական համակարգը ձախողվել է, քանի որ չափազանց մեծ շեշտադրում է կատարել անհատի շահերի վրա, բայց սոցիալիստական և կոմունիստական դոկտրինը հավասարապես մեղավոր է, քանի որ այն բարձրացնում է սոցիալական խումբը՝ ի հաշիվ համայնքի որպես ամբողջության: Ֆաշիզմը դիմում է երրորդ այլընտրանքին և պնդում է, որ համայնքը դիտարկվի որպես միասնական կազմակերպված կորպորատիվ պետություն, որը վերահսկվում և պլանավորվում է բավարար լիազորություններով օժտված կենտրոնական կառավարության կողմից *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

իշխանություն անհատի և խմբի նկատմամբ՝ ամբողջի ընդհանուր բարեկեցությունը պաշտպանելու և ազգային նպատակը առաջ մղելու համար: Սա ազգի կորպորատիվ հայեցակարգն է՝ որպես ավելի բարձր կարգի օրգանիզմ, բայց էապես նման մարդու մարմնին, որի օրգաններն ու գործառույթները ծառայում են կոլեկտիվ նպատակի:

Այն Իտալիայում ֆաշիստական ռեժիմի կազմակերպման էական հիմքն է, որը կարգավորում է իտալացի գործատուների և աշխատողների հարաբերությունները ընդհանուր շահերի շրջանակներում՝ համաձայն Աշխատանքի հայտնի խարտիայի կանոնների:

Նման համակարգը, որը հիմնված է տնտեսական նպատակի բոլորովին նոր հայեցակարգի վրա, կպահանջի սոցիալական կարիքներին տնտեսական հարմարեցման նույնքան նոր գիտություն: Ես կարծում եմ, որ այս նոր տնտեսական գիտությունը կմշակվի այս երկրում, որը երկար ժամանակ եղել է աշխարհի առևտրային կենտրոնը: Անտեդի կլինի անտեսել այն փաստը, որ Իտալիան և Գերմանիան՝ ֆաշիստական քաղաքական սահմանադրություն ընդունած առաջին երկրները, ամենամեծ դժվարություններն են ունեցել իրենց ռեժիմի տնտեսական կողմը զարգացնելու հարցում, չնայած երկուսն էլ համաշխարհային ճգնաժամի լարվածությանը շատ ավելի լավ են արձագանքել, քան ժողովրդավարական երկրները: Մենք պետք է հիշենք, որ չնայած ժողովրդավարությունն ու լիբերալ սկզբունքները նախ Ֆրանսիայում և մայրցամաքում են հայտնվել, հենց Բրիտանիայում է, որ լիբերալիզմի տնտեսական հետևանքները մշակվել են անհատապաշտների Մանչեսթերյան դպրոցի կողմից: Քանի որ հենց Մեծ Բրիտանիան էր, որ աշխարհին տվեց այս վտանգավոր, գրեթե աղետալի տնտեսական տեսությունը, ակնհայտ է, որ Մեծ Բրիտանիայի պարտականությունն է կիրառել ֆաշիզմի նոր սկզբունքները տնտեսական ոլորտում և ստեղծել ապագայի առևտրային կառուցվածք, որը կփոխարինի լիբերալ ազատ առևտրի վարկաբեկված մնացորդներին:

ԿՈՐՊՈՐԱՏԻՎ ՍԿԶԲՈՆ ՆՔՆԵՐ

Նման գիտության հիմքերի սահմանումը ներկա քննարկման մաս չի կարող լինել, սակայն կորպորատիվ տնտեսագիտության որոշակի սկզբունքներ անմիջապես հակադրվում են ներկայիս ինդիվիդուալիզմին: «Տնտեսական մարդու» փոխարեն, որի անձնական եսասիրությունը հին դպրոցի էական հիմքն էր, մենք կունենանք «տնտեսական համայնք», որի համար անհատը կգբաղվի հայրենասիրական ծառայությամբ: Մարդկանց դասերի փոխարեն, որոնք միավորվում են իրենց ընդհանուր «շահերը» պաշտպանելու համար, մենք կունենանք մասնագիտական խմբեր, որոնք միավորվում են՝ ամբողջ համայնքին ֆունկցիոնալ ծառայելու համար: Ապրուստի համար պայքարող անհատների մրցակցության փոխարեն, որոնք բոլորը դեմ են, և սատանան զիջում է ամեն ինչին, մենք կունենանք անհատների համագործակցություն՝ նրանց ընդհանուր օգուտի համար:

Ինչպե՞ս են այս սկզբունքները կյանքի կոչվելու: Առաջին հերթին, անկասկած, իշխանության գործադրմամբ: Ներկայիս տնտեսական գործերի քաոսի մեջ պետք է ներդրվի կարգապահություն և վերահսկողություն: Ներկայիս համակարգի սարսփանքները, որոնք սնուցում են դասակարգային պատերազմի կրակները և սոցիալիստ ագիտատորին հիմք են տալիս «կապիտալիզմի» դեմ հարձակման համար, մեծ մասամբ բխում են տնտեսական իշխանության անօրինական կիրառումից այն հզոր անհատի կողմից, որը կուտակել է բավարար ունեցվածք կամ կապիտալ՝ առևտրային գործերի վրա զգալի ազդեցություն ունենալու և այդպիսով իր շահերը անարդար մեթոդներով առաջ մղելու համար: Ֆաշիզմի օրոք ոչ մի անհատի թույլատրված չի լինի այս իմաստով օգտագործել իր ունեցվածքը որպես իշխանությունն իր սեփական օգտի համար կիրառելու միջոց: «Իշխանությունը» կառավարության մենաշնորհն է:

Ահա մենք ունենք սոցիալիստի ամբողջական պատասխանը, որը պահանջում է մասնավոր կապիտալի վերացումը և արտադրության միջոցների ազգայնացումը: Ճիշտ է, որ մասնավոր կապիտալիստը անցյալում չարաշահել է կապիտալի նկատմամբ իր վերահսկողությունը՝ իր սեփական շահերը առաջ մղելու համար, բայց դա չի արդարացնում մասնավոր սեփականության վերացումը, այլ դրա օգտագործման վերահսկողությունը՝ հակասոցիալական գործողությունները կանխելու համար: Ճշմարտությունն այն է, որ սոցիալիստը ոչ այլ ինչ է, քան դժգոհ բուրժուա, որը նախանձում է կապիտալիստին նրա հարստությանն ու իշխանությանը: Անդրադառնալով՝ նա ընդունում է բուրժուական սկզբունքը, որ սեփականատերը կարող է անել այն, ինչ...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Նա սիրում է իր սեփականը, ուստի կապիտալիստական շահագործման համար այլընտրանք չի կարող գտնել, քան մեծածախ բռնագրավումը, որը լավ կապիտալիստին ծանրաբեռնում է վատով: Ֆաշիզմը գիտակցում է, որ կապիտալն ու փողը անհատներին օժտել են իշխանությամբ, որը նրանք չարաշահել են անցյալում, և ընտրողներից պահանջում է բավարար լիազորություններ և գործողությունների միջոցներ՝ հողի նկատմամբ ամենաուժեղ շահագրգիռ կողմերի դեմ պայքարելու համար: Ինչպես Օսվալդ Մոսլին է շատ հստակ ասել. «Կապիտալիզմի պայմաններում կապիտալն օգտագործում է ազգը իր սեփական նպատակների համար. Ֆաշիզմի պայմաններում ազգն օգտագործում է կապիտալը իր սեփական նպատակների համար»:

Ակնհայտ է, որ կառավարությունը, որքան էլ հզոր և արդյունավետ լինի, պետք է փորձի մանրամասն պլանավորել ամբողջ ազգի տնտեսական գործերը: Սա կնշանակեր բոլոր խմբային կազմակերպությունների մերժում, որը առողջ քաղաքականության էական մասն է կազմում, և կհանգեցնեք բյուրոկրատիայի ներկայիս սպառնալիքի հավերժացմանը և սրմանը, որը արագորեն սոցիալականացնում է այս երկիրը: Սոցիալիստներն ու պահպանողականները մրցում են Ուայթհոլի իշխանությունն ու ազդեցությունը մեծացնելու հարցում, որը արագորեն վերածվում է «Նոր բռնապետության», որը կանխատեսել էր գլխավոր դատավոր Հյուարտը: Ֆաշիզմի օրոք այս բյուրոկրատական վերահսկողության մեծ մասը կրկին կփոխանցվի ֆունկցիոնալ կազմակերպման նոր ուղղություններով կորպորացիաներին, որոնք վերահսկում են երկրի հիմնական արդյունաբերությունները և արդյունաբերության խմբերը: Գյուղատնտեսության, ձկնորսության, տրանսպորտի, հանքարդյունաբերության և բժշկության կորպորացիաները կգրադեցնեն Ուայթհոլի նախարարությունների տեղը և կաշխատեն այն մարդիկ, ովքեր առաջադիմել են իրենց արդյունաբերության և մասնագիտության մեջ և շատ ավելի լավ կկարողանան վերահսկել այն, քան ցանկացած մշտական կառավարական պաշտոնյա: Արդյունաբերական ինքնակառավարման այս նոր ինստիտուտները կփոխարինեն տեղական ինքնակառավարմանը, որը արագորեն հնանում է ժամանակակից հաղորդակցության արագության և հանրային ծառայությունների ավելի լայն պլանավորման պայմաններում: Այս միջոցով խմբային կազմակերպումը անցյալի ավելի կոշտ կառուցվածքային հիմքից կվերածվի ապագայի ավելի ճկուն ֆունկցիոնալ հիմքի:

Կորպորացիաներին կտրվի ինքնակառավարման շատ լայն իրավունք՝ կարգավորելու իրենց կողմից վերահսկվող ոլորտներին վերաբերող բոլոր ներքին հարցերը, և գործատուները, աշխատողները և սպառողները բոլորը ներկայացված կլինեն Կորպորացիայի խորհրդում: Գործատուները ներկայացված կլինեն իրենց գործատուների ֆեդերացիայի միջոցով, իսկ աշխատողները՝ իրենց արհմիության միջոցով, մինչդեռ կառավարությունը կնշանակի սպառողների ներկայացուցիչներ՝ հանրության և այլ կորպորացիաների շահերը պաշտպանելու համար, որոնք հատկապես հետաքրքրված են ապրանքով: Կորպորացիան պարտավոր կլինի սահմանել աշխատավարձի և աշխատանքային պայմանների չափանիշներ ոլորտի համար՝ գործատուների և աշխատողների միջև, ինչպես նաև գներ և մրցակցության պայմաններ՝ գործատուների և սպառողների միջև: Բոլոր կնքված համաձայնագրերը իրավաբանորեն պարտադիր կլինեն ամբողջ ոլորտի համար, և ցանկացած գործատու կամ աշխատող, որը կխախտի Կորպորացիայի կանոնադրությունը, մեղավոր կհամարվի այնպիսի հանցագործության համար, որի համար կարող է դատարան ներկայացվել: Իրականում գործատուների ֆեդերացիայից և արհմիությունից կպահանջվի կարգապահություն պահպանել իրենց անդամների շրջանում, որոնք կկազմեն տվյալ ոլորտի 100%-ը: Նման համարժեք արբիտրաժային միջոցների դեպքում, գործադուլն ու լոքաութը, իհարկե, կարգելվեն, բայց գործատուները, աշխատողները կամ սպառողները կարող են դիմել Կորպորացիաների նախարարին, որը նիստ է անցկացնում բոլոր արդյունաբերական կորպորացիաների ներկայացուցիչների հետ՝ արդարացի որոշում կայացնելու համար, որը համապատասխանում է ընդհանուր արդյունաբերական պրակտիկային և ազգային բարեկեցությանը: Կտեսնենք, որ իշխանության և ինքնակառավարման այս հանձնման միջոցով կենտրոնական օրենսդիր մարմինը կազատվի մանրամասն օրենսդրության մեծ մասից, որն այժմ խոչընդոտում է խորհրդարանի աշխատանքը:

Կորպորատիվ կազմակերպության օգտագործումը

Մինչ այժմ նոր տնտեսագիտությունը կարող է հետաքրքիր նոր հայեցակարգ թվալ, բայց կասկածելի գործնականում *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO Զրանիշեր*****

արժեք՝ փոխհատուցելու դրանց զգալի բարդությունը: Սակայն նման համակարգը չի մշակվում միայն որպես մտավոր վարժություն, այլ ունի հսկայական առավելություններ հենց այնտեղ, որտեղ ներկայիս համակարգը հատկապես թույլ է: Օրինակ, վերցնենք բոլորից ամենավատ խնդիրը՝ աղքատությունը առատության մեջ, որը բխում է այն բանից, ինչը պահպանողականները անվանում էին «գերարտադրություն», բայց որը շատ ավելի լավ կարող է նկարագրվել որպես «թերսպառում»: Ակնհայտ է, որ ներկայիս համակարգի այս թերությունը կարող է շտկվել միայն կյանքի շատ ավելի բարձր մակարդակի ապահովմամբ, երբ մարդիկ կարողանան սպառել ժամանակակից գիտության և տեխնիկայի հսկայական արտադրանքը: Դժբախտաբար, անհատապաշտական համակարգը առատության շրջանում իջեցնում է գնողունակությունը՝ կա՛մ աշխատավարձի, կա՛մ շահույթի տեսքով, արդեն իսկ գերբեռնված շուկայում ապրանքների վաճառելու համար ուժեղ մրցակցության պատճառով, ինչը ստիպում է արտադրողներին իջեցնել գները՝ շուկան գրավելու դաժան ջանքերում: Սակայն ֆաշիզմի օրոք գները և մրցակցության պայմանները կվերահսկվեն, և ոչ մի արտադրողի թույլ չի տրվի իր աշխատողներին ստիպել իրենց կորպորացիայի կանոնակարգերին հակառակ՝ մրցակիցներից առաջ անցնելու համար: Այս միջոցով ոչ միայն գնողունակության անկումը կկանխվի, այլև ամբողջ աշխատավարձի համակարգը կարող է մշտապես բարձրացվել արդյունաբերության ողջ ոլորտում համաձայնեցված գործողությունների միջոցով: Ակնհայտ է, որ նման գործողությունը լիովին հիմնավորված է և վերջին տարիների մի շարք պետական գործիչների կողմից պաշտպանվել է, բայց, ցավոք, այն չի կարող իրականացվել ներկայիս անհատականիստական համակարգի պայմաններում, քանի որ եթե որևէ առանձին գործատու այնքան հիմար լիներ, որ փորձեր բարձրացնել իր աշխատողների աշխատավարձերը ազգային վերականգնման համար, նա շուտով կգտներ բազմաթիվ ոչ հայրենասեր մրցակիցների, որոնք կկրճատեին իրենց աշխատավարձը և կվռնդեին իրեն շուկայից: Միայն կազմակերպված ֆաշիստական ռեժիմի կարգապահության և վերահսկողության ներքո է, որ նման քաղաքականությունը կարող է հաջողությամբ իրականացվել:

Նույն միջոցներով կարելի է բուժել նաև գործազրկության մեծ պատուհասը, քանի որ ակնհայտ է, որ սա բացառապես մեր ներկայիս ազգային տնտեսության կազմակերպվածության լիակատար բացակայության արդյունք է: Այս երկրում ցանկացած պահի պետք է լինի որոշակի քանակությամբ աշխատանք, որը հաշվարկվում է մարդ-ժամերով, որը պետք է կատարվի, և որոշակի թվով աշխատողներ, որոնք պատրաստ են և ցանկանում են կատարել այդ աշխատանքը: Աշխատանքը, անշուշտ, կարող է բաշխվել աշխատողների ընդհանուր թվի վրա՝ աշխատանքային ժամերի վերաձևակերպման միջոցով, ինչպես այժմ արվում է Իտալիայում, որտեղ ներդրվում է 40-ժամյա աշխատանքային շաբաթը: Իրականում այս երկրի ֆաշիստական կառավարությունը նախընտրում է ավելի շահավետ լուծում փնտրել՝ ժողովրդի կենսամակարդակի բարձրացման, այլ ոչ թե աշխատանքային ժամերի կրճատման ուղղությամբ, բայց ամեն դեպքում գործազրկության խնդիրը լիովին և ընդմիջտ լուծելի է դառնում պլանային կորպորատիվ պետության կազմակերպման մեջ:

ՖԻՆԱՆՍՆԵՐԻ ԳՈՐԾԱՌՈՒ ՅԹԸ

Ներկայիս համակարգի հիմնական թերություններից մեկը հասարակության տարբեր մասնագիտություններին և զբաղմունքներին ընդհանուրին ծառայելու իրենց ֆունկցիոնալ նպատակի գիտակցմամբ չներշնչելն է: Սա հանգեցրել է ֆինանսների ոլորտում ամենավատ արդյունքների, որտեղ դրամական իշխանությունը անպատվորեն շահագործվել է բանկիրների և ֆինանսիստների կողմից իրենց սեփական օգտի համար: Իրոք, չափազանցություն չի լինի ասել, որ այս երկիրը, ինչպես շատ ուրիշներ, գերիշխում է բարձր ֆինանսների դիկտատուրան, որը շատ ավելի շատ հետաքրքրված է արտաքին պարտատոմսերի շուկայի շահութաբեր եկամուտներով, քան բրիտանական ժողովրդի բարեկեցությամբ: Ֆաշիստական կառավարության առաջին և ամենահրատապ խնդիրը կլինի քանդել միջազգային ֆինանսների այս ներկայիս դիկտատուրան և այն փոխարինել ազգի կողմից լիազորված հեղինակավոր ռեժիմով, որը կարող է երկրի նույնիսկ ամենաազդեցիկ շահերի վրա պարտադրել ֆունկցիոնալ և սոցիալական նպատակ:

Փողի գործառույթը, որը չափազանց հաճախ մոռացվում է այսօր, ապրանքների և ծառայությունների փոխանակումը հեշտացնելն է: Այն փաստը, որ մենք այդքան դժվարանում ենք փոխանակել մեր ապրանքները *****լեկտորոնային գրքի փոխարկիչ ԴԵՄՈ Զրանիշեր*****

և ծառայությունների այսօրվա վիճակը հստակ ցույց է տալիս ֆինանսների անկարողությունը համայնքի առջև իր հիմնական պարտականությունը կատարելու հարցում: Որքան էլ հմուտ և հնարամիտ լինեն մեր տեխնիկներն ու գյուտարարները, մարդկանց կյանքի մակարդակը չի կարող բարձրացվել ավելի բարձր մակարդակի, եթե շրջանառության մեջ չդրվեն բավարար քանակությամբ արժույթ և փոխանակման այլ միջոցներ: Հակառակ դեպքում, արդյունաբերության գյուտերի և ռացիոնալիզացիայի միակ արդյունքը կլինի ավելի ու ավելի շատ մարդկանց աշխատանքից զրկելը: Ներկայումս մենք տառապում ենք փողի շատ լուրջ սահմանափակումից, որն իրականացվում է բանկերի կողմից՝ իրենց դեֆլյացիոն քաղաքականությունը հետապնդելու համար: Այս քաղաքականության պատճառը կրկնակի է: Նախ, կա որոշակի բնածին պահպանողականություն, որը դեռևս կառչած է արժույթի ոսկե ստանդարտին՝ որպես ապրանքափոխանակության դարաշրջանի վերջին մասունք:

Երկրորդ, ֆինանսիստները գիտակցում են, որ իրենց կողմից առևտուր անող իրի քանակի սահմանափակումը այն դարձնում է ավելի արժեքավոր, իսկ իրենց՝ ավելի հզոր: Այս երկու պատճառներով շրջանառության մեջ գտնվող փողի քանակը չի համապատասխանում, ինչպես պետք է լիներ, երկրում պոտենցիալ արտադրության ծավալին, այլ սահմանափակվում է Կենտրոնական բանկի պահոցներում գտնվող որոշակի թանկարժեք մետաղի՝ ոսկու պաշարների մի մասով: Ակնհայտ է, որ այս մետաղի առկա պաշարները բացարձակապես անտեղի են բաշխման խնդրի համար, որը ֆինանսները պետք է լուծեն, և իրականում ամբողջ աշխարհում ոսկու քանակը խիստ անբավարար է ժամանակակից արդյունաբերության արտադրության հսկայական հզորությունները ֆինանսավորելու համար: Այնուամենայնիվ, արդյունաբերական զարգացման կարիքները բավարարելու համար արժույթն ու վարկը ընդլայնելու փոխարեն, մեր ֆինանսական տերերը ձգտում են վերադառնալ ոսկու չափանիշին՝ արտադրությունը սահմանափակելով համաշխարհային ոսկու պաշարների կողմից սահմանված սահմաններով: Անկասկած, այս միջոցներով միջազգային ֆինանսիստները պահպանում և ընդլայնում են իրենց վերահսկողությունը համաշխարհային գործերի վրա, բայց միայն աշխարհի մեծ մասը աղքատության դատապարտելու հաշվին՝ առատության մեջ:

Ֆաշիստական կառավարությունը կպնդի ֆինանսների այս անբնական գերիշխանության վերացման վրա արդյունաբերության նկատմամբ: Պետք է լիովին պարզաբանվի, որ ֆինանսները ծառայում են արդյունաբերությանը և ոչ մի կերպ չեն համապատասխանում այն արդյունաբերության կառավարմանը, որը նրանք զավթել են: Ոչ միայն պետք է վերջ դրվի Լոնդոն Սիթիի արտասահմանյան բաժնետոմսերի միջոցով մեր սեփականի հետ մրցակցող օտարերկրյա արտադրության խրախուսմանը, այլև մեր ֆինանսիստներն ու բանկիրները պետք է ստիպված լինեն բախվել բաշխման խնդրին, որը նրանք այդքան հետևողականորեն անտեսել են անցյալում: Մենք արդեն նշել ենք, որ մեր առևտրի ապագան ներքին շուկայի վերածննդի մեջ է, և ֆինանսները այժմ պետք է ուշադրություն դարձնեն այս վերածննդին ժողովրդի գնողունակությունը բարձրացնելու միջոցով:

Սա ենթադրում է բանկային բիզնեսի բոլոր ամենասուրբ ավանդույթների հետ հսկայական և հեղափոխական խզում, քանի որ խնդրի էական առանձնահատկությունն այն է, որ այն ներառում է սպառման ֆինանսավորումը: Մինչ օրս բանկիրները իրենց գործունեությունը սահմանափակել են բացառապես առևտրային ոլորտում արտադրության ֆինանսավորմամբ, քանի որ մաս-մաս վճարումներով բիզնեսը իրականում չի ֆինանսավորում սպառումը, քանի որ այն պարզապես գրավադրում է ապագա գնողունակությունը անհապաղ վաճառքի համար:

Մենք պետք է գտնենք աշխատավարձերի և վարձատրության ավելի բարձր սանդղակի ֆինանսավորման որևէ մեթոդ՝ արտադրության հզորությունները ազատելու համար: Ներկայումս, իհարկե, ինտենսիվ մրցակցության մեջ գտնվող ինդիվիդուալիստական համակարգում նման գործընթաց անհնար է, և ցանկացած գործատու, որը կգնա իր բանկ և կխնդրի օվերդրաֆտ՝ ավելի բարձր աշխատավարձ վճարելու համար, իրավացիորեն կդատապարտվի որպես խելագար, քանի որ նա չի կարող երաշխիք տալ, որ իր մրցակիցները նույնը կանեն կամ չեն կիջեցնի իրենց աշխատավարձը՝ շուկան իրենից գրավելու համար: Լորդ Բիվերբրուքը, որը հաճախակի պաշտպանել է աշխատավարձերի բարձր դրույքաչափերը, երբեք չի կարողացել հաղթահարել այս էական դժվարությունը:

Սակայն կորպորատիվ տնտեսագիտությունը առաջարկում է անհապաղ լուծում՝ հենց այն նպատակով, որ Կորպորացիաները պետք է վերահսկեն և կարգավորեն աշխատավարձի չափերը և աշխատանքային պայմանները, որպեսզի եթե ֆաշիստները Կառավարությունը ձեռնարկեց աշխատավարձերի բարձրացման քաղաքականություն, չէր լինի ոչ հայրենասիրական կամ օտարերկրացիների կողմից վերահսկվող ընկերությունների մասին որևէ հարց, որ նրանք կխուսափեն իրենց մրցակիցներից օգտվելուց:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

ստիպված լինել համապատասխանել նույն չափանիշներին: Եթե գործատուն այնուհետև գնար իր բանկ և խնդրի օվերդրաֆտ՝ ծրագրի իր մասը իրականացնելու համար, բանկիրը դժվարություն չէր ունենա նրան համոզելու հարցում, քանի որ նա կիմանա, որ ամբողջ համայնքի գնողունակության աճը կհանգեցնի պատվերների աճի և այն կոնկրետ ընկերության ավելի մեծ բարգավաճման, որի հետ նա գործարքներ էր կնքում: Այս միջոցով է, որ ֆաշիզմը կբարձրացնի մարդկանց կյանքի մակարդակը և շրջանառության մեջ կդնի արժույթի և վարկի այն ավելի մեծ ծավալը, որն անհրաժեշտ է արդյունաբերության արտադրողականության աճը ֆինանսավորելու համար:

Ակնհայտ է, որ դրամավարկային ընդլայնման այս քաղաքականությունը պետք է ենթադրի ոսկու ստանդարտից լիակատար խզում, և ավելի պահպանողական քննադատները կարող են անհանգստանալ դրա հետևանքով արժույթի կայունության համար: Սակայն ֆաշիզմը նշում է, որ փողը իրականում ապրանքների և ծառայությունների պահանջ է, և որ ոչ մի մարդ իր բնականոն գիտակցությամբ իրականում չի գնում բանկ և չի պահանջում ոսկու ձուլակտորներ իր թղթադրամների համար. նա լիովին գոհ է, եթե կարողանում է իր փողը փոխանակել այն ապրանքների և ծառայությունների հետ, որոնց կարիքն ունի: Ակնհայտ է, որ այս երկրում ներկայումս առկա են բազմաթիվ ապրանքներ և ծառայություններ. ըստ էության՝ ապրանքներով լի պահեստներ, և մեր երկու միլիոնից ավելի հայրենակիցներ ապարդյուն առաջարկում են իրենց ծառայությունները: Քանի դեռ մենք չենք թողարկում թղթադրամներ, որոնք չեն ծածկվում առկա ապրանքներով և ծառայություններով, գնաճի վտանգ չի կարող լինել. ուստի ֆաշիզմը արժույթը կհիմնի ազգի ամբողջ արտադրողական ռեսուրսների լայն հիմքի վրա, այլ ոչ թե Անգլիայի բանկի ոսկու նեղ, անապահով հիմքի վրա:

Կայսրության ավտարքիս

Արդյունաբերության կորպորատիվ կազմակերպման այս քաղաքականության միակ հիմնավոր քննադատությունը, որը բարձրացնում է ամբողջ ժողովրդի կենսամակարդակը, կայանում է նրանում, որ այս երկիրը շատ մեծ չափով կախված է իր արտաքին առևտրից և, հետևաբար, չի կարող իրեն թույլ տալ ավելի բարձր կենսամակարդակ, քան իր մրցակիցները աշխարհի շուկաներում: Այս փաստարկը, սակայն, կարելի է հերքել՝ հղում անելով Հենրի Ֆորդի օրինակին, որը արտադրել է աշխարհի ամենաէժեան ավտոմեքենան՝ վճարելով ամենաբարձր աշխատավարձը: Նրան դա հնարավորություն է տվել Ամերիկայի հսկայական ներքին շուկան, որը նրան թույլ է տվել ներդնել զանգվածային արտադրության մեթոդներ և բարենպաստ մրցակցել շատ ավելի ցածր կենսամակարդակ ունեցող երկրների շուկաներում: Իրականում մենք կորցնում ենք մեր շուկաները արտասահմանում ոչ թե այն պատճառով, որ մեր ապրանքներն ավելի թանկ են, քան մեր մրցակիցներինը, այլ այն պատճառով, որ այդ շուկաները մեզ համար փակվում են անհաղթահարելի մաքսային արգելքներով, որոնց հետևում արագ զարգանում են տեղական արդյունաբերությունները: Որքան էլ էժեան լինեն մեր ապրանքները, մենք չենք կարող ակնկալել, որ այլ երկրները կքանդեն իրենց սեփական արդյունաբերությունները և կազատեն իրենց սեփական մարդկանց աշխատանքից՝ դրանք գնելու համար: Ամեն դեպքում, արևելյան ժողովուրդները, ինչպես ճապոնացիները, կարող են անհույս կերպով գերազանցել մեզ, երբ հաշվի առնվի աշխատավարձի չափը:

Արտահանման առևտուրը ոչ մի դեպքում էական չէ երկրի բարեկեցության համար, քանի որ այն ենթադրում է ապրանքներ երկրից դուրս ուղարկել օտարերկրացիների սպառման համար, փոխարենը դրանք տանը պահելու՝ տեղական բնակչության կենսամակարդակը բարձրացնելու համար: Միայն Լոնդոն Միթիի ֆինանսական մագնատներն են երկարաժամկետում օգտվելու արտահանման ավելցուկից, քանի որ հենց այս ավելցուկի հիման վրա են նրանք մեծ արտասահմանյան վարկեր վերցնում, որոնցից նրանք առատաձեռն միջնորդավճարներ են ստանում: Արտահանումն իրականում արդարացված է միայն անհրաժեշտ ներմուծման համար, և այս երկրի ներմուծումը կարող է զգալիորեն կրճատվել՝ բացառելով բոլոր ներմուծված ապրանքները, որոնք մենք կարող ենք արտադրել տանը: Սկանդալային փաստ է, որ այս երկիր ներմուծվում են մեծ քանակությամբ արտադրված ապրանքներ, որոնք կարող են հիանալի կերպով արտադրվել այստեղ, և մեր տեղական գյուղատնտեսության անտեսման համար որևէ արդարացում չկա միայն այն պատճառով, որ մեր ռեսուրսները բավարար չեն մեր ամբողջ բնակչությանը կերակրելու համար. մենք պետք է արտադրենք առնվազն առավելագույն տեղական արտադրանք, նախքան *****էկետրոնային գրքի փոխարկիչ ԴԵՄՈ Զրանիշեր*****

մնացածի համար՝ արտասահմանում:

Նույնիսկ այս երկրում ապրանքների առավելագույն բազմազանություն արտադրելուց հետո, անիմաստ կլինի ժխտել, որ մենք չենք կարող մեզ լիովին ինքնաբավ դարձնել, բայց մյուս կողմից, կան շատ քիչ ապրանքներ, որոնք մեզ անհրաժեշտ են և որոնք հնարավոր չէ գտնել Բրիտանական կայսրության որևէ մասում:

Ֆաշիզմը նեղ Փոքր Անգլիայի քաղաքականությունն չէ, այլ ունի ավտոտարիսկ զարգացման մեծ կայսերական ծրագիր՝ առաջարկելու ամբողջ կայսրությանը: Ընդլայնվող ներքին շուկայի շատ ավելի մեծ բաժին կառաջարկվի տիրույթներին, քան առաջարկվել էր Օտտավայում, քանի որ արտաքին մրցակցությունը լիովին կբացառվի: Կասկած չկա, որ ամբողջ կայսրությունը լիովին պատրաստ կլինի համագործակցել նման տնտեսական համակարգում, որը կձևավորի լիովին ինքնաբավ կայսրություն՝ մեկուսացված համաշխարհային ճգնաժամերի և համաշխարհային դեպրեսիաների հետևանքներից և հնարավորություն կունենա կառուցելու ավելի բարձր կենսամակարդակ, քան մինչ այժմ հայտնի է:

Վերջապես, մենք պետք է պատկերացնենք ֆաշիզմի կորպորատիվ սկզբունքները, որոնք կիրառվում են միջազգային առևտրում:

Այլևս ներմուծողին թույլատրված չի լինի գնել ցանկացած շուկայում, որը նա նպատակահարմար կհամարի, բայց նա պարտավոր կլինի աշխատել Արտաքին առևտրի խորհրդի միջոցով, որը կօգտագործի ազգի գնողունակությունը՝ որպես արտահանման շուկաներ ձեռք բերելու միջոց: Սկզբից ֆաշիզմը կընդունի այն քաղաքականությունը, որ Մեծ Բրիտանիան գնում է նրանցից, ովքեր գնում են Մեծ Բրիտանիայից, և եթե որևէ օտարերկրյա երկիր ցանկանա մեզ վաճառել այնպիսի ապրանքներ, որոնք մեզ պակասում են, նա պարտավոր կլինի ընդունել մեր ապրանքները դրա դիմաց: Քանի որ այլ երկրները ընդունում են նմանատիպ մեթոդներ, մենք ի վերջո կհասնենք երկրից երկիր կազմակերպված փոխանակման ընդհանուր համակարգի, որը պլանավորված միջազգային առևտրի միակ գործնական միջոցն է՝ ազատ միջազգային ֆինանսների մեքենայություններից և միջազգային վաշխառության պարտատոմսերից:

Կորպորատիվ համաշխարհային կարգ

Չպետք է ենթադրել, որ ֆաշիզմը ազգային իմաստով ամբողջովին եսականորեն է: Անշուշտ, ֆաշիստական փոխափայության էական առանձնահատկությունն է սեփական երկիրը առաջնահերթ համարելը, բայց անխուսճ կլինեք այդ պատճառով ենթադրել, որ ֆաշիզմը ենթադրում է ազգային մրցակցություն և կարող է հանգեցնել պատերազմի տնտեսական հողի վրա: Ընդհակառակը, ներկայիս համակարգի շատ լուրջ վտանգն այն է, որ համաշխարհային շուկաների համար անընդհատ աճող պայքարը կարող է հանգեցնել պատերազմի: Իրոք, Հեռավոր Արևելքում շուկաների համար պատերազմներ արդեն տեղի են ունեցել, և միայն դժվարությամբ է եվրոպական տերությունները խուսափել պայքարի մեջ ներքաշվելուց: Իրականում տնտեսական պլանավորման կորպորատիվ համակարգը կնվազեցնի պատերազմի վտանգը, քանի որ այն պատերազմի տնտեսական պատճառները կբերի գիտակցված մարդկային վերահսկողության տակ: Այլևս խոսքը չի լինի այն մասին, որ յուրաքանչյուր երկիր իր հարևաններին առավելագույն արտահանում կծախսի, այլ այն մասին, որ իրենց ազգային տնտեսական գործերի լիակատար կորպորատիվ վերահսկողության տակ գտնվող հեղինակավոր կառավարությունները կհավաքվեն՝ իրենց արդյունաբերական զարգացման համար անհրաժեշտ հիմնական հումքը կիսելու և փոխանակելու համար: Քանի որ այս հումքի պակաս չկա, և քանի որ դրանց արտադրությունը կտրուկ կրճատվել է՝ շուկան ողողելուց խուսափելու համար, այս համեմատաբար պարզ խնդրի բարեկամական լուծմանը հասնելու որևէ դժվարություն չպետք է լինի, երբ ազգերը հրաժարվեն այն ծիծաղելի մտքից, որ կարող են օգուտ քաղել՝ միմյանց կործանելով:

Անկասկած, ապագայի աշխարհում մրցակցություն կլինի, բայց մրցակցությունը՝ նվաճումների, այլ ոչ թե մրցակցության մեջ: Միայն հասարակության և տնտեսական կյանքի կորպորատիվ կազմակերպման միջոցով կարող ենք հասնել խաղաղության և բարգավաճման կարգավորված աշխարհում: Եկեք մեր դերը խաղանք՝ կարգի բերելով մեր ազգային գործերը և խրախուսելով մյուս ազգերին անել նույնը:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Նացիստական շարժումը հեռանկարում, Ջեյմս Դրենան

Տ Իտալացի ֆաշիստները երբեք չեն փորձել իտալական ազգայնականությանը տալ այն հսկայական ռասայական ֆոնը, որը պարոն Հիտլերը ստեղծել է որպես «Dritte Reich»-ի մտավոր ոգեշնչում: Եթե որևէ ժողովուրդ գայթակղվել է ժամանակակից քաղաքականությունը հիմնել անցյալի պատմության պնդումների վրա, դա կարող էր լինել Հռոմի տիրակալները, բայց սինյոր Մուսոլինին, կարծես, նպատակ ունի վերջնական համաեվրոպական ասոցիացիայի, որը հիմնված է ֆաշիզմի հասկացությունների վրա, այլ ոչ թե Հռոմի տարածքային փառքի բառացի վերածննդի: Մյուս կողմից, պարոն Հիտլերը մշակել է գերմանական (կամ արիական) ռասայական բացառիկության իդեալ, որը խոր արմատներ ունի գերմանական պատմության մեջ: Այնուամենայնիվ, այս գերմանական հասկացությունը, եթե ճիշտ հասկացվի, ոչ մի կերպ չպետք է հակասի ֆաշիզմի իտալական ընկալմանը որպես Արևմուտքի վերածննդի հոգևոր հիմքը կազմելու համար նախատեսված դավանանք: Այն չպետք է հակասի նաև Բրիտանական կայսրության վեհ գաղափարին, որը ոգեշնչում է ֆաշիզմը Բրիտանիայում, քանի որ ոչ մի պահ շահերի բախում չի առաջանում: Ընդհակառակը, Համաշխարհային ֆաշիզմի տեսության մեջ բոլոր բազմազան ներդրումները կարող են լինել լրացնող, այլ ոչ թե խաթարող:

Նացիստների կողմից պատմության ռասայական մեկնաբանության ընդունման ըմբռնմանը հասնելու համար, որն առաջին անգամ ձևակերպվել է անցյալ դարում այնպիսի ոչ գերմանացի գրողների կողմից, ինչպիսիք են ֆրանսիացի Գոթֆրիդ և անգլիացի Հյուստոն Ստյուարտ Չեմբերլենը, և նացիստ առաջնորդների կողմից ընդունվել է որպես գերմանական զանգվածների կողմից ընդունված հեղափոխական իդեալի հիմք և որպես Գերմանական Ռայխի ներկայիս պետական քաղաքականության շարժիչ ուժ, անհրաժեշտ է հաշվի առնել գերմանական պատմության որոշակի պայմաններ և միտումներ վերջին հազար տարվա ողջ ժամանակահատվածում: Միայն նման ուսումնասիրության միջոցով մենք կարող ենք հասնել ժամանակակից գերմանացի ժողովրդի համոզմունքների հիմքերին և հասկանալ այն ուղղությունը, որով Գերմանիայի տերերը, հավանաբար, կառաջնորդեն իրենց համոզմունքների վավերականության մեջ նվիրվածորեն համոզված ժողովրդին:

Հենց գերմանական ցեղերն էին, որ ութերորդ դարում իրականում ժառանգեցին Հին Հռոմի կայսերական պատկերացումները: Արևմուտքի կայսր կոչվող Կառլոս Մեծի կայսրությունը էթնիկապես ավելի գերմանական էր, քան ֆրանսիական, և միայն նրա մահից հետո ֆրանկո-գոլիստական տարրերը սկսեցին տարբերակվել գերմանացիներից, երբ նրա տիրույթների տարբեր մասերի ժառանգորդները երդում տվեցին համապատասխանաբար ֆրանսիական և գերմանական բարբառներով: Մինչև տասներեքերորդ դարը Հոհենշտաուֆեն կայսրերը շարունակում էին ամբողջ Իտալիան և ներկայիս Ֆրանսիայի մեծ մասը համարել Գերմանական կայսրության նահանգներ: Հարկ է նշել, որ մինչդեռ այդ ժամանակ Գերմանիան հագիվ էր տարածվում Էլբայից արևելք, Նիդեռլանդները, Բուրգունդիան և Սավոյի ու Ֆրանշ-Կոմտեի որոշ մասեր տարբեր աստիճաններով և տարբեր ժամանակներում ներառված էին կայսերական տիրույթների մեջ:

Այս երկրում պատմության դասավանդման թերություններից մեկն այն է, որ մենք հազվադեպ ենք կարողանում տեսնել մեր սեփական պատմությունը համատեքստում և Եվրոպայի մնացած մասի պատմության հետ կապված: Լյուդովիկոս Գերմանացու գահակալումից մինչև Ֆրիդրիխ II-ի մահը 825 թվականին՝ մոտավորապես մեր պատմության այն ժամանակահատվածը, որը տեղի է ունեցել Ալֆրեդ Մեծի և Հենրիխ III-ի գահակալության միջև, չորս դարերի ընթացքում Եվրոպայի պատմությունը մեծ մասամբ Գերմանիայի պատմությունն էր: Այն ժամանակահատվածում, երբ մեր սեփական պատմությունը չափազանց գավառական էր, երբ դրա իրադարձությունները նույնքան հեռու էին եվրոպական պատմության հիմնական հոսանքի իրադարձություններից, որքան, օրինակ, ժամանակակից Նորվեգիայի առանձին պատմությունը ժամանակակից Եվրոպայի պատմությունից՝ Գերմանիան մեծ պայքարների թատերաբեմն էր, որը տեսավ...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

միջնադարյան եվրոպական մշակույթը, և նրա կայսրերը, ինչպիսիք են Հենրի I Ֆաուլերը, Օտտո Մեծը և Ֆրիդրիխ Բարբարոսան, դարձան Արևմտյան Եվրոպայի դատավորները և իրադարձությունների տիրակալները՝ Յուլյանդիայից մինչև Սիցիլիա, Բուրգունդիայից մինչև Հունգարիա: Անհրաժեշտ է գնահատել այս ժամանակաշրջանի նշանակությունը ժամանակակից գերմանացիների մտքում՝ հասկանալու համար նրանց պատմության նկատմամբ արտակարգ հպարտությունը, ինչպես նաև հետպատերազմյան Եվրոպայի տարածքային պայմաններում հիասթափության և սահմանափակվածության զգացումը:

Մեծ Օտտոն, որը մահացել է գրեթե հազար տարի առաջ՝ 973 թվականին, վերջին մի քանի տարիների ընթացքում դարձել է նացիստական պանթեոնի գերագույն դեմքը, և նրա դիմանկարները գերմանական գրախանութներում գրեթե նույնքան հաճախ են հայտնվում, որքան Հիտլերի և Գյորինգի դիմանկարները: Գերմանիայի պատմության ամբողջ ընթացքը, ըստ էության, «զարգացման կասեցման» երևույթի օրինակ է, և այն յուրահատուկ դրսևորումները, որոնք մենք կապում ենք ժամանակակից գերմանական ազգային հոգեբանության հետ, բխում են «հիասթափության բարդույթից», որը դրա անխուսափելի ածանցյալն է: Հոհենշտաուֆենների իշխանության հենց ծավալն ու տատանումը գերմանացի ժողովրդի կործանումն էր: Այս տոհմի հիանալի կայսրերը հիացած էին Կառլոս Մանյանի համաեվրոպական կայսրության երազանքով, և ավելի քան մեկ դար նրանք գերմանացիների ուժը վատնում էին իրենց իտալական նկրտումները հետապնդելու վրա: Մեծ Օտտոնի նախկին քաղաքականությունը մեծ գերմանական պետության ամրապնդումն էր: Հոհենշտաուֆենները գրավված էին համաեվրոպական հայեցակարգերով, որոնց ժառանգորդներն էին Հաբսբուրգները: Եվ Հոհենշտաուֆենների կործանումը Գերմանիային թողեց թուլացած և առանց կենտրոնական ուժի, այն պահին, երբ Անգլիան և Ֆրանսիան գտնվում էին այն ազգային պետականության զարգացման շեմին, որը, ի վերջո, ձեռք բերվեց Թյուրոքների և Վալուանների օրոք: Հոհենշտաուֆենների քաղաքականության սխալները գերմանական տեսանկյունից ավելի ողբերգական են թվում, երբ հիշում ենք, որ գերմանացիների մեծ «Դրանգ նախ Օստենը» էլբայի վրայով և Բալթիկ ծովի ափերի շուրջը ձեռնարկվել էր Տևտոնական ասպետների կողմից Ֆրիդրիխ Երկրորդի գահակալության ժամանակ, և որ այս ձգտումը, ի վերջո, խափանվեց իր ավելի լայն հնարավորություններով՝ գերմանական կենտրոնից եկող խթանի թուլացման պատճառով:

Ֆրիդրիխ II-ի 1250 թվականին մահից մինչև Մարտին Լյութերի 1546 թվականին մահը գրեթե ուղիղ երեք դար է, և չնայած սա բավականին կամայական բաժանում է, այն թույլատրելի է ընդհանրացման նպատակներով: Այս երեք դարերի ժամանակահատվածում տեղի ունեցավ լիակատար փոխակերպում՝ թե՛ գերմանացի ժողովրդի հեռանկարներում, թե՛ բնավորության մեջ: Կան երեք հիմնական պատմական հոսանքներ, որոնք հիմնարար ազդեցություն են ունեցել գերմանական պատմական կյանքի հետագա զարգացման վրա:

Նախ, թե՛ գերմանական, թե՛ հյուսիսիտալական քաղաքները կորցրեցին այն տնտեսական գերակայությունը, որը նրանք վայելում էին միջնադարում, երբ նրանք զարգացել էին Եվրոպայի և բյուզանդական-սարակինյան Արևելքի միջև առևտրի հիմնական Արևելքից Արևմուտք ճանապարհի երկայնքով: Կոստանդնուպոլսի գրավումը թուրքերի կողմից մեծապես ոչնչացրեց այս ճանապարհի երկայնքով գտնվող բոլոր տարածաշրջանների բարգավաճումը, իսկ Ամերիկայի հայտնագործումը և Քեյփ ճանապարհի բացումը տնտեսական ուժի կենտրոնը տեղափոխեցին Ատլանտյան օվկիանոսի ափամերձ երկրներին՝ Իսպանիային և Պորտուգալիային, Անգլիային, Ֆրանսիային և Հոլանդիային: Իրականում, չափազանցություն չի լինի ասել, որ թե՛ Գերմանիայում Ռեֆորմացիան, թե՛ տասնյոթերորդ դարի Երեսնամյա պատերազմը իրենց արմատներն ունեին տնտեսական տեղաշարժերի սարսափելի գործընթացում, որը, հավանաբար, հաջորդել էր հիմնական առևտրային կենտրոնների այս տեղաշարժին:

Այս շրջանի երկրորդ մեծ պատմական հոսանքը Հաբսբուրգների վերելքն էր՝ Հոհենշտաուֆենների դերում: Հաբսբուրգները գերմանացի իշխաններ էին, որոնք լայն անձնական տիրապետություն ունեին գերմանական հողերում, բայց նրանց դիրքը Ավստրիայում՝ Գերմանիայի արևելյան մարզերում գտնվող Օստերմարկ Մարկում, նրանց շահերի առումով էապես ոչ գերմանական էր դարձնում: Հաբսբուրգների ավանդական քաղաքականությունը բավականին հեշտությամբ բացատրում է այն արտասովոր ատելությունը, որը պանգերմանացիները և

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Մասնավորապես նացիստները, ամբողջ աշխարհում ունեն «ավստրիական տեսություն»: Հաբսբուրգները, ինչպես նախորդ Հոհենշտաուֆենները, իրենց համարում էին Հռոմեական կայսրության ժառանգորդներ և պնդում էին համաշխարհային տիրապետության, կամ առնվազն գործնական քաղաքականության մեջ՝ համաեվրոպական գերիշխանության մասին: Այս զարմանալի տուրը իր պատմության տարբեր ժամանակահատվածներում եղել է իտալական տերություն, իսպանական և հարավամերիկյան տերություն, սլավոնական տերություն, Ասիայում և նույնիսկ Աֆրիկայում ձգտումներ ունեցող տերություն, բայց այն երբեք այնպիսի տերություն չի եղել, որը գիտակցաբար թույլ է տվել գերակշռել զուտ գերմանական ¹ ~~անքաղաքները~~ մեծ դեր խաղացին թուրքերի կողմից Կոստանդնուպոլսի նվաճմանը հաջորդող չորս դարերի ընթացքում: Նրանք կանգնեցրին թուրքերի ռազմական առաջընթացը դեպի արևմուտք և հաջորդեցին բյուզանդական կայսրերին՝ որպես ամբողջ Հարավարևելյան Եվրոպայում քաղաքակրթության հիմնական գործակալներ: Սակայն նրանց դերը նույնքան արժեքավոր էր Եվրոպայի համար, որքան աղետալի էր գերմանական ազգության գաղափարի համար: Նրանց Միջերկրական ծովի հանդեպ մտահոգությունը անորոշ ժամանակով հետաձգեց Գերմանիայի միավորման ցանկացած գործընթաց, իսկ նրանց դինաստիական քաղաքականությունը գործնականում հանգեցրեց գերմանախոս հողերի բաժանմանը:

Գերմանական պատմության զարգացման վրա երրորդ կարևոր ազդեցությունը գերմանախոս երկրների բաժանումն էր և իրենց գերմանացի կոչող բնակչության ամբողջ ռասայական բնույթի վերափոխումը, որը տեղի էր ունենում 1250-1550 թվականներին: Այս երևույթը մեծ նշանակություն ուներ, հատկապես, երբ հիշում ենք, որ հենց նույն ժամանակահատվածում ի հայտ եկան և համախմբվեցին այնպիսի ազգեր, ինչպիսիք են անգլիացիները, ֆրանսիացիները և իսպանացիները, և նույնիսկ հունգարացիները, չեխերը և լեհերը, և Եվրոպան սկսեց ընդունել այն ձևերը, որոնց մենք ներկայումս ծանոթ ենք:

Կառլոս Մեծի օրոք տևտոնների և ֆրանկների միջև տարբերությունները շատ հստակ սահմանված չէին: Անգլիան, սաքսոնական գերիշխանության ներքո, մեծ մասամբ գերմանական թագավորություն էր, և նույնը կարելի է ասել Հյուսիսային Իտալիայի մասին՝ լանգոբարդների ներքո: Նախևառաջ տեղի ունեցավ գերմանական տարրերի կլանում Անգլիայում, Արևելյան Ֆրանսիայում և Հյուսիսային Իտալիայում: Այս գործընթացն իրականում ավարտվել էր դեռևս Ֆրիդրիխ II-ի մահից շատ առաջ՝ 1250 թվականին: Հաջորդ երեք հարյուր տարիների ընթացքում Գերմանիայի արևմտյան սահմանները հետ մղվեցին դեպի Հռենոս: Բուրգունդիայի և Ֆրանշ-Կոնտեի նման շրջանները դառնում էին ավելի ֆրանսիական և պակաս գերմանական: Նիդեռլանդները դարձավ անկասկած ոչ գերմանական: Շվեյցարիան ձևավորվեց, և գերմանական զգալի բնակչություն կապվեց շվեյցարական գաղափարի հետ: Ավստրիայում կարևոր գերմանական արշավանքները դարձան հիմնականում ոչ գերմանական Հաբսբուրգյան կայսրության անբաժանելի մասը: Այս անջատումների արդյունքները դեռևս նշանակալից են ժամանակակից եվրոպական պատմության մեջ: Դրանք բացատրում են ավստրիական հարցը:

Դրանք բացատրում են Էլզաս-Լոթարինգիայի հարցը՝ թշնամանքը մի տարածաշրջանի շուրջ, որը երբեք լիովին չի դադարել լինել գերմանական և որը երբեք ամբողջությամբ չի դարձել ֆրանսիական: Դրանք նաև բացատրում են նացիստների կողմից պանգերմանական գիտակցության վերածննդի փորձերը ոչ միայն Ավստրիայում և Չեխոսլովակիայում, այլև ավելի փոքր չափով Հոլանդիայում և Դանիայում, Շվեյցարիայում և Բելգիայում:

Սակայն, միաժամանակ, երբ գերմանական լեզվական սահմանները մղվում էին դեպի Հռենոս, և մինչ ամենախսկական գերմանական արյան տեր բնակչությունը վերածվում էր շվեյցարացիների, ֆրանսիացիների և հոլանդացիների, գերմանական լեզուն և գերմանական մշակույթը արագ տարածվում էին դեպի Արևելք, և Հյուսիս-Արևելյան Եվրոպայի պարզունակ ոչ գերմանական բնակչությունը սովորում էր իրենց գերմանացի համարել: Արևելքում գերմանական գաղութացումը Տևտոնական ասպետների գործն էր, որոնք նվաճեցին և քարոզեցին Էլբայից արևելք, իսկ ավելի ուշ՝ Օդերից այն կողմ գտնվող սլավոնական և ֆիննական ցեղերին, ինչպես նաև գերմանական հանգեական քաղաքներին, որոնք զբաղվում էին Բալթիկ ծովի ափի երկայնքով առևտրային կենտրոնների հիմնադրմամբ: Վերջիվերջո, այս ուղղությամբ գերմանական առաջընթացը կասեցվեց Լեհաստանի ռազմական հզորությամբ, սկանդինավյան պետությունների մրցակցությամբ և, իհարկե, ավելի ուշ, Ռուսաստանի՝ որպես մեծ տերության ի հայտ գալով 1915 թվականի սկզբին:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

տասնութերորդ դար: Սակայն դա մեծ նվաճում էր, հատկապես, երբ հաշվի ենք առնում, որ այս ձգտումը իր ավարտին է հասել տասներեքերորդից տասնհինգերորդ դարերի միջև, երբ կենտրոնական գերմանական ոգեշնչումը թույլ էր, և շատ դեպքերում՝ բացակայում էր: Հանգեական քաղաքների և Տևտոնական ասպետների դերը Բալթիկայում շատ նման էր Իտալական հանրապետությունների և Միջերկրական ծովում լատինական ասպետական միաբանությունների դերին, որոնք կարողացան պահպանել իտալական ագրեսիվ քաղաքականություն Արևելքում այն ժամանակ, երբ կենտրոնական իտալական իշխանություն գոյություն չուներ:

Միջնադարյան «Drang nach Osten»-ի կիսատ-պռատ ձախողման մեջ պետք է բացահայտվի «հիասթափության համալիրի» երկրորդ տարրը, որը ընկած է ժամանակակից գերմանացու կողմից իր երկրի պատմության մեկնաբանության հիմքում: Նացիստները, մասնավորապես այն, ինչը կարելի է անվանել «պրուսական դպրոց», որին պատկանում են գեներալ Գյորինգը և պարոն Ռոզենբերգը, անընդհատ հույսը դնում են Բալթյան երկրներում գերմանական ներթափանցման և գաղութացման վերածննդի վրա՝ որպես Արևմուտքում գերմանական ձգտումների սահմանափակման փոխհատուցում:

Միջնադարյան «Drang nach Osten»-ի ամենակարևոր արդյունքը պրուսական պետության հիմնադրումն էր: Պրուսիայի բնիկ բնակչությունը հիմնականում սլավոնական և ֆիննական ծագում ուներ՝ Հյուսիսային Եվրոպայի ամենապարզական ցեղերը՝ խառնված ռազմատենչ և կարիքավոր տարրերի հետ, որոնք գերմանական մշակույթի հին օջախներից գաղթել էին դեպի արևելք: Պրուսացիները որպես ժողովուրդ ոչնչացվեցին միջնադարի երկու դար տևած ամենաարյունարբու պատերազմների արդյունքում:

Գերմանիայում Ռեֆորմացիան, որը զբաղեցնում է տասնվեցերորդ և տասնյոթերորդ դարերի մեծ մասի պատմությունը, որոշ առումներով կարող է դիտվել որպես հիասթափված գերմանական ազգայնականության մեծ մասամբ անգիտակից շարժում՝ Հաբսբուրգների պանգերմանական՝ Հռոմեական կաթոլիկական պատկերացումների դեմ: Ռեֆորմացիան գազաթնակետին հասավ Երեսնամյա պատերազմով, որը գրեթե մեկ դարով կործանեց Գերմանիան և լրջորեն խաթարեց Հաբսբուրգների իշխանությունը: Թուրքական իշխանության վերականգնումը, որը դրսևորվեց 1683 թվականին Վիեննայի պաշարման ժամանակ, Հաբսբուրգների թուլացման հետևանքներից մեկն էր, և Երեսնամյա պատերազմը, հավանաբար, հանգեցրեց Հարավարևելյան Եվրոպայում թուրքական տիրապետության ավելի քան երկու դար երկարաձգմանը:

Ֆրանսիական միապետության վերելքը լուրջ և երկարատև սպառնալիք էր ցանկացած տեսակի գերմանական միասնության ամրապնդման համար: Ֆրանցիսկ I-ը համագործակցում էր թուրքերի հետ Հաբսբուրգների դեմ, և հենց Վալուան էր, որ առաջինը սկսեց խաղալ Արևելքում Գերմանիայի դեմ լեհական բարիկադ ստեղծելու համար: Հաջորդ դարում հենց Ռիչելյեն էր, որ իրականում շարժեց գերմանական խաղաքարտերը Երեսնամյա պատերազմի ժամանակ: Նրա քաղաքականության արդյունքը եղավ Գերմանիան մեկ դարով թողնել Բուրբոնյան միապետության ողորմածությանը, մինչև Ֆրիդրիխ Մեծի գլխավորությամբ Պրուսիայի ի հայտ գալը գերմանական քաղաքականության մեջ ներմուծեց բոլորովին նոր ուժ:

Ֆրիդրիխ Մեծի գալուստով մենք մոտենում ենք գերմանական պատմության ժամանակակից փուլին՝ և այդ պայքարին Հոհենցոլեռնի և Հաբսբուրգների միջև, բողոքական, կիսագերմանական Պրուսիայի միջև, որը ձգտում էր լինել գերմանական, և գերմանական Ավստրիայի միջև, որը ձգտում էր լինել ոչ գերմանական, և՛ դինաստիական սահմաններում՝ համաեվրոպական, որը վերջին պատերազմի հիմնական, թեև անուղղակի, պատճառներից մեկն էր: Ռեֆորմացիան որոշակի գերմանական սահմաններում էր, համագերմանական շարժում, և այն կարելի է համարել նաև որպես արձագանք այն տնտեսական հետամնացության վիճակի դեմ, որում Գերմանիան ընկել էր տասնհինգերորդ դարում առևտրային ուղիների տեղաշարժի հետևանքով: Վալենշտեյնը, անկասկած իր դարի ամենամեծ գերմանացին, ուներ համագերմանական միասնության լայն, թեև անորոշ պատկերացումներ, և նա մահացավ Հյուսիսային Գերմանիայի իշխանների հետ Հաբսբուրգների տան շահերի դեմ դավադրությունների արդյունքում: Ֆրիդրիխ Մեծը լրջորեն մարտահրավեր նետեց Հաբսբուրգների գերիշխանությանը Կենտրոնական Եվրոպայում և օգտվեց Ֆրանսիայի թուլությունից նախահեղափոխական շրջանում՝ Արևելքում Պրուսիայի դեմ լեհական պատերազմ քանդելու համար: Նապոլեոնյան պատերազմները մրցակցության մեջ տհաճ միջանկյալ մի բան էին *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

երկու գերմանական տերությունների միջև: Դրանց արդյունքները զգալիորեն ամրապնդեցին պրուսական դիրքերը, քանի որ դրանք թուլացրին Գերմանիայի անկախ իշխանական տները և թույլ տվեցին Պրուսիային տասնիններորդ դարի առաջին կեսին ստիպել փոքր պետություններին մտնել մաքսային միությունների մեջ: Ֆրիդրիխ Մեծը նվաճել էր Սիլեզիան: Նրա հաջորդների հարկադիր մասնակցությունը Նապոլեոնյան պատերազմների ժամանակ մայրցամաքային շրջափակմանը հիմք դրեց գերմանական արտադրական արդյունաբերություններին, որոնք ստեղծվել էին բրիտանական ապրանքների բացառման հետևանքով առաջացած բացը լրացնելու համար: Մաքսային միությունները Պրուսիայի հետ միավորեցին հին հանգեական քաղաքները, և արդիականացված Հյուսիսային Գերմանիան բախվեց Ավստրիական կայսրությանը, որն իրականում Վերածննդի մնացորդ էր:

1866 թվականին Ավստրիան դուրս մղվեց Գերմանական Համադաշնությունից և դադարեց լինել գերմանական տերություն: Մոտավորապես նույն ժամանակ նա դուրս մղվեց Իտալիայից, որտեղ նա իրականում գերիշխում էր մինչև տասնիններորդ դարի առաջին կեսը, և այժմ նա դադարեց լինել իտալական տերություն: Սակայն այստեղ կարելի է նկատել Հաբսբուրգների դինաստիայի զարմանալի քաղաքական ճկունությունը: Տասնիններորդ դարի երկրորդ կեսին Ավստրիան արագորեն հակված էր դառնալու սլավոնական տերություն՝ կառավարելով գերմանացի հպատակների փոքրամասնությանը, որոնք պատահաբար ապրում էին Ավստրիայում և Բոհեմիայում: Հնարավոր է, որ Ավստրիան կարող էր գոյատևել որպես հունգար-սլավոնական կոնֆեդերացիա, եթե Ֆրանցիսկոս Յոզեֆը մահանար ավելի շուտ, իսկ Ֆրանցիսկոս Ֆերդինանդը ավելի երկար ապրեր: Սակայն ծեր կայսրը, ինչպես նա ասել էր Էդուարդ թագավորին, «երբեք չէր կարող մոռանալ, որ ինքը գերմանացի արքայազն է»:

Պատերազմից առաջ քսան տարիների ընթացքում Ավստրիայում զարգացավ հզոր համագերմանական շարժում, որը գլխավորում էր Վիեննայի ժողովրդական բուրգոմաստր Կառլ Լոյզերը, որը իսկապես ցանկանում էր տեսնել Հաբսբուրգյան կայսրության և միապետության վախճանը և կայսրության գերմանական մասերի միավորումը Մեծ Գերմանիայի կազմում: Եթե համագերմանական լուծումը կամ էրցհերցոգ Ֆրանց Ֆերդինանդի «ֆեդերալ» (սլավոնական) լուծումը ձեռք բերվեր, Եվրոպայի պատմությունը կարող էր ստանալ մի փոքր այլ խթան: Սակայն Հոհենցոլիերները, ըստ էության, ստանձնել էին Հոհենշտաուֆենների և Հաբսբուրգների դերը: Վերջիններս գործնականում մանևրվել էին վասալ իշխանների դիրքում, և Եռյակ դաշինքի քաղաքականության զարգացման հետ մեկտեղ Հոհենցոլիերները պարզապես նոր ուժ և նոր ուղղորդում հաղորդեցին Սրբազան Հռոմեական կայսրերի համաեվրոպական քաղաքականությանը:

Ադուլֆ Հիտլերը մեծացել է Նախապատերազմյան Վիեննայի պանգերմանական քարոզչության մթնոլորտում, և պատերազմից հետո գրված իր գրվածքներում նա դառնորեն դատապարտում է այն, ինչը նա համարում է հակագերմանական, զուտ դինաստիական և կապիտալիստական-մենաշնորհային քաղաքականություն, որը նա վերագրում էր Հոհենցոլիերներին: Նա նաև դեմ էր գաղութային ընդլայնման քաղաքականությանը, որը սկսել էին Հոհենցոլիերները, և որին դեռևս հավատարիմ են մնում Հուգենբուրգի և Շախտի նման ավելի հին ազգայնական քաղաքական գործիչները: Հետևաբար, անհրաժեշտ է հիշել այս երկու կարևոր միտումները, որոնք կարգավորում են ազգային-սոցիալիստական քաղաքականությունը գործողության մեջ: Նախ, նացիստական քաղաքականությունը էապես ազգային է, քանի որ այն արձագանք է Հաբսբուրգների և Հոհենցոլիերների աղետալի պանեվրոպական քաղաքականությանը: Բիսմարկի ոգով, որը հայտարարել էր, որ «ամբողջ Արևելյան հարցը չարժի մեկ պոմերանցի նռնակաձի ոսկորների չափ», այն մերժում է ոչ գերմանական տարածքները գերմանական տիրապետության տակ դնելու ցանկացած ձգտում: Մյուս կողմից, այն մարտահրավեր է նետում Եվրոպայի հաստատված պետական համակարգին, երբ ընդգծում է գերմանախոս բնակչությամբ բնակեցված բոլոր տարածքները «Դրիտես Ռայխի» կառուցվածքում ներառելու անհրաժեշտությունը:

Մակերեսային տեսանկյունից նացիստական իդեալիստների համագերմանական պահանջատիրությունը, կարծես, անհամատեղելի է Եվրոպայի շարունակական խաղաղության հետ: Սակայն, ըստ էության, պարոն Հիտլերը ձգտում է ճանաչել այն փաստը, որ Գերմանիան պետք է դիտարկվի ոչ միայն որպես հավասար մեծ տերությունների շարքում, այլև որ այդ տերությունները պետք է թույլ տան Գերմանիայի օրինական ընդլայնումը և, անհրաժեշտության դեպքում, գտնեն այն ուղիները, որոնցով նա կարող է ընդլայնվել:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Գերմանական հավակնոտ տարածքային քաղաքականության մեջ ոչ մի հատկապես անբարոյական բան չկա: Վերջին տասնհինգ տարիների ընթացքում մենք հայտնվել ենք ֆրանսիական ժողովրդավարության բացառիկ և անգիջում մայրցամաքային քաղաքականության հանդուրժողականության մեջ, և Ազգերի լիգան մեծապես օգտագործվել է Արևելյան Եվրոպայում նոր սլավոնական խմբի զարգացմանը նպաստելու համար: Անհրաժեշտ է հիշել, որ Եվրոպական սահմանները միշտ էլ չափազանց փոփոխական են եղել, և չկա որևէ պատմական արդարացում դրանք Եվրոպական պատմության ներկայիս պահին որպես հատկապես մշտական բնույթի համարելու համար:

Արևելյան Եվրոպայում սլավոնական խումբը՝ Լեհաստանը, չեխերը և բալկանյան սլավոնները, ի տարբերություն ռուսների, պետք է համարել Եվրոպական պատմության բավականին մշտական տարր: Ե՛վ Լեհաստանը, և՛ Բոհեմիան իրականում ավելի հին պետություններ էին, քան Պրուսիան: Մյուս կողմից, Ռուսաստանը համեմատաբար վերջերս ստեղծված երևույթ է, որը որպես Եվրոպական տերություն ի հայտ եկավ միայն տասնութերորդ դարի սկզբին: Դա երկու մեծ տիրակալների՝ Պետրոս Մեծի և Եկատերինա Մեծի աշխատանքն էր: Վերջին պատերազմում Եկատերինայի գործը ձախողվեց, և ռուսական սահմանը հետ մղվեց Պրիպետի ճահիճների ետևը: Բոլշևիկները շատ բան են արել նախկին Ռուսական կայսրության մշակութային և ազգային հիմքերը խաթարելու համար: Կայուն ինստիտուտներն ու գաղափարները ոչնչացվել են, և Խորհրդային Միությունը կազմող բազմաթիվ ժողովուրդների մոտ զարգանում են քայքայման միտումներ այնպիսի արագությամբ, որը ընդհանուր առմամբ չի գիտակցվում: Ռուսաստանը դառնում է քաղաքական ոչ մի մարդու տարածք, մի փաստ, որը, կարծես, շատ է գնահատվում ծայրահեղ արևելքում ապրող ճապոնացիների կողմից:

Այս կապակցությամբ վերջերս կնքված գերմանա-լեհական պայմանագիրը կարևոր նշանակություն է ձեռք բերում և ցույց է տալիս Բալթյան քաղաքականության մեջ բոլորովին նոր կողմնորոշման հնարավորությունը: Ե՛վ Գերմանիան, և՛ Լեհաստանը կարիք ունեն այն բանի, ինչը կարելի է սահմանել որպես «գյուղացիական ընդլայնման» տարածք: Պարոն Հիտլերը և նացիստական գաղափարախոսության այլ կողմնակիցներ, ինչպիսիք են Դարրեն և Ռոզենբերգը, ընդգծել են, որ նացիստական Գերմանիայի նպատակը դատարկ տարածքներն են, որտեղ գերմանացի գյուղացին կարող է մշակել իր հողը, և որտեղ գերմանական համայնքները կարող են կառուցել իրենց կյանքը որպես Գերմանիայի անբաժանելի մաս: Սա բոլորովին այլ հասկացություն է Հոհենցոլերների «գաղութային իմպերիալիզմից» և ժամանակակից պահպանողական-ազգայնականներից, ինչպիսիք են Շախտը և Հուգենբուրգը: Այժմ Լեհաստանի դեմ հաջող պատերազմը չի լուծի գերմանական «գյուղացիական ընդլայնման» խնդիրը, քանի որ Լեհաստանն ինքնին խիտ բնակեցված է և ունի աճող բնակչություն: Սակայն երկու երկրներն էլ ունեն Արևելքում նկրտումներ, որոնք տասնյոթերորդ-տասնութերորդ դարերում զսպվել են շվեդական միջամտությամբ և Ռոմանովների կայսրության վերելքով: Նրանք վերջերս հիշեցրել են այս նկրտումների հնարավորությունների մասին, երբ գերմանացիները պատերազմի ժամանակ գրավեցին Բալթյան նահանգները, և երբ լեհերը 1920 թվականին գրավեցին Ուկրաինան: Ռուսաստանից անջատվել ցանկացող ուկրաինացի ազգայնականները շատ կարևոր կապեր ունեն Բեռլինի և Վարշավայի հետ, և հնարավոր է, որ այս տարրերը կարող են գործիքային դեր խաղալ «հեռավոր արևելյան» Եվրոպայում գերմանա-լեհական ընդհանուր քաղաքականության հիմքի ձևավորման գործում: Պատերազմի ցանկացած հեռանկար, բնականաբար, անհանգստացնող է, բայց ակնհայտ է, որ Արևմտյան Եվրոպայում ապագա պատերազմը անխուսափելի դարձնելու ամենաուղղակի ձևը ոչ միայն գերմանական ձգտումները, այլև գերմանական կարիքները անտեսելն է: Եվ գերմանական էներգիայի արտանետումը դեպի Արևելք անսահմանորեն նախընտրելի է թվում, քան Հոենոսի և Ավստրիայի երկայնքով «խցանումը», որը միակ վերջնական այլընտրանքն է:

Նացիստական Գերմանիայում Բրիտանիայի նկատմամբ թշնամական տրամադրությունները զարմանալիորեն քիչ են, ինչպես նաև չի թվում, որ պաշտոնական քարոզչություն է իրականացվում Բրիտանիայի դեմ, չնայած այս երկրի մամուլի որոշ հատվածների, ինչպես նաև նացիստների իշխանության գալուց ի վեր որոշակի քաղաքական խմբերի կողմից որդեգրված չափազանց սադրիչ վերաբերմունքին: Իհարկե, կա աֆրիկյան գաղութները Գերմանիային վերադարձնելու համար քարոզչական շարժում, բայց այս քարոզչության ոգեշնչումը հիմնականում գալիս է այժմ անկարևոր պահպանողական ազգայնական շրջանակներից: Կարծիքները կարող են տարբեր լինել այս կոնկրետ գաղութների արժեքի վերաբերյալ՝ թե՛ մեզ համար, թե՛ գերմանացիների համար, բայց պարոն Հիտլերն ինքը արհամարհանք է հայտնում «գաղութային իմպերիալիզմի» նկատմամբ, որը ոգեշնչում է ազգայնական խմբերին:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Անկասկած, «արտահանման կապիտալիզմի» վրա հիմնված քաղաքականությունը, և սա այն քաղաքականությունն է, որը պահանջում է գաղութներ, հակասում է «ավտարիսիկ պետության» տնտեսական տեսությանը, և կարելի է վստահորեն ասել, որ նացիստները, գոնե ներկայիս փուլում, չեն ցանկանում վերադառնալ աֆրիկյան դաշտ: Նրանց քարոզչության ամբողջ շեշտը դրված է գյուղացիական կյանքի վերականգնման վրա՝ որպես ավտորիսիկ պետության հիմք, և Գերմանիային աշխարհագրորեն հարակից հետագա հողերի անհրաժեշտության վրա, որտեղ գերմանական գյուղացիական համայնքները կարող են տարածվել և զարգացնել այն գերմանական կորպորատիվ կյանքը, որում նացիստները տեսնում են ամեն ինչի սկիզբն ու վերջը: Եթե նման քաղաքականությունը նրանց բախման է բերում իշխանությունների և շահերի հետ, որոնք բրիտանական շահեր չեն, ապա դժվար թե Մեծ Բրիտանիայի գործը խաչակրաց արշավանքներ սկսելը՝ մարդկության պատմությունը երբևէ պղծած ամենաաղտոտված բռնապետության անձեռնմխելիությունը պահպանելու համար:

¹ Բացառությամբ, հնարավոր է, կայսեր Հովսեփ II-ի կարճատև զահակալության ժամանակաշրջանի:

Սոցիալ-դեմոկրատիան փլուզման մեջ՝ Զոն Բեքեթի կողմից

Ավերջին ընդհանուր ընտրություններից ի վեր միջանկյալ ընտրությունների արդյունքների վերլուծությունը ցույց է տալիս, որ Լեյբորիստական կուսակցությունը 1929 թվականի համեմատ իր միջին ցուցանիշը մեծացրել է գրեթե 15 տոկոսով: 1929 թվականին այն ապահովեց 289 տեղ և, հինգ անկախ պատգամավորների աջակցությամբ, ուներ 294 լորբիստական ուժ: Եվս տասներեք հաղթանակ նրան իշխանություն կտար: 1929 թվականի տվյալներով՝ միջանկյալ ընտրությունների աճի տեմպին հավասար հարցումների աճի տեմպը բավարար կլիներ կուսակցությանը խորհրդարանական մեծամասնություն ապահովելու համար: Առաջին ընտրական մրցավազքում ֆաշիզմի նկատմամբ որևէ մեծ տեղաշարժի բացակայության դեպքում կարելի է վերջնականապես եզրակացնել, որ չկա որևէ այլ գործոն, որը կարող է կանխել իրադարձությունների նման դասավորությունը: Տեղի կունենա ճոճանակի կանոնավոր տատանումը, և ներկայացուցիչների պալատի երկու կողմերը կփոխվեն, ինչպես ֆուտբոլային թիմերը խաղակեսում:

Ոչինչ ավելի զվարճալի չէր լինի, եթե դա ողբերգական չլիներ, քան ուսումնասիրել մեր «ազգային առաջնորդների» և մամուլի կողմից արտահայտված տարբեր կարծիքները Լեյբորիստական կուսակցության կողմից խորհրդարանի վերահսկման հավանական ընթացքի վերաբերյալ: Դրանք սկսվում են Մեծ Բրիտանիայի՝ ամբողջովին կարմիր ճանապարհով գնալու տեսլականներից՝ սըր Ստաֆորդի վարորդությամբ, և ավարտվում են պարոն Գրինվուդի և դոկտոր Դալթոնի հարմարավետությամբ, որոնք մեզ պատկերացնում են Մեծ Բրիտանիան անփոփոխ, բացառությամբ բարգավաճման, որտեղ նստած են անհավանականորեն «ցենտլմենական» սուպերմարդիկ, որոնք Մեյֆեյրի վարձավճարները բարձրացնում են նույնքան կայուն, որքան մեր երկրի գեղեցիկ դեմքը մաքրում են ետնախորշերից:

Հերթով կանխատեսվում են բարձր ողբերգություն, կարմիր կործանում և բարեգործական արդյունավետություն: Զարմանալի է, որ մարգարեներից ոչ մեկը չի ջանք թափել ուշադիր ուսումնասիրելու Լեյբորիստական կուսակցության հիմքում ընկած սոցիալ-դեմոկրատիայի սկզբունքները, ինչպես նաև այդ սկզբունքների (կամ սկզբունքների բացակայության) ճակատագիրը յուրաքանչյուր երկրում, որտեղ դրանք փորձարկվել են: Այս ուսումնասիրությունը, որին օժանդակում է Լեյբորիստական կուսակցության անցյալի պատմության ուսումնասիրությունը և նրա առաջնորդների բնավորության ու գործունեության անաչառ ուսումնասիրությունը, անխուսափելիորեն հանգեցնում է եզրակացությունների, որոնք պակաս դրամատիկ են, բայց շատ ավելի սարսափելի, քան մենք արդեն քննարկել ենք:

Իմ նպատակն է պնդել, որ Լեյբորիստական կառավարությունը ո՛չ հեղափոխություն է նշանակում, ո՛չ էլ էվոլյուցիա: Այն նշանակում է անողնաշար կառավարություն՝ ոչնչության կողմից՝ առանց որևէ ուղեցույցի, այն նշանակում է անուղղակիորեն թափառել թեթևամիտ անագնավության մի խառնուրդի մեջ, այն նշանակում է անհասկանալի տագնապ տնտեսական անապահովության և ֆինանսական խուճապի պայմաններում, որը սրվել է նյարդային և անփորձ նախարարների կողմից:

Առանց թույլ կողմի համար օգուտ ստանալու, կարելի է հույս դնել Լեյբորիստական կուսակցության վրա՝ վերևում գտնվողներին հաշելու և տագնապի մատնելու համար: Արդյունքը չի լինի հանկարծակի աղետ, որը հեշտությամբ կարելի կլինի հաղթահարել, այլ ազգի կենսունակության թուլացում և քայքայման այնպիսի արագությամբ արագացում, որ անհնար կլինի կանգնեցնել այն: Սոցիալական ժողովրդավարության տեսությունը, իրոք, ամփոփված է Լեյբորիստական կուսակցության 1933 թվականի պաշտոնական ապոլոգիայում. «Մենք կարող էինք անարդյունավետ լինել, բայց մենք միշտ ճիշտ ուղու վրա ենք եղել»:

Ժամանակակից մեքենաների և գիտության շնորհիվ արտադրողականության հսկայական առաջընթացի հետևանքով առաջացած փոփոխված տնտեսական պայմանների առջև, ֆաշիզմի, կոմունիզմի և սոցիալ-դեմոկրատիայի երեք հիմնական գաղափարները 1918 թվականից ի վեր պայքարել են քաղաքակիրթ աշխարհի մտքում գերիշխանության համար:

Առաջին հայացքից սոցիալ-դեմոկրատիան ամենագրավիչն է: Կոմունիզմը պահանջում է անհնարին բան:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

խառնաշփոթ և զոհաբերություն՝ խիստ վիճելի արդյունքների հասնելու համար: Ֆաշիզմը մեծ կոչ է անում մարդկային էակի բարձրագույն, ինքնուրույն կողմին: Միջին մարդը ծույլ է և եսասեր: Նա չի ուզում աշխատել և ընդունել կարգապահությունը. ամենից առաջ նա չի ուզում մտածել և զոհաբերություններ անել ռասայի օգտին: Սոցիալ-դեմոկրատիան խոստանում է հաճույք առանց ցավի, իդեալիզմ առանց ջանքերի, բարգավաճում և արդարություն առանց պլանավորման: Զանգվածների համար ավելի արդյունավետ դեղամիջոց հնարավոր չէր հորինել, և դժվար թե զարմանա, որ Ռուսաստանում, Իտալիայում և Գերմանիայում, որտեղ զգացվեց պատերազմի պատճառած ձնաբքի ողջ ուժը, այս ազգերը դիմեցին սոցիալ-դեմոկրատներին փրկության համար:

Տարածքը թույլ չի տալիս երկարատև ուսումնասիրել սոցիալ-դեմոկրատիայի ձախողումը այս երկրներում՝ մեջբերումներով: Այն ոչ միայն չկարողացավ իրականացնել գիշատիչ կապիտալիզմից սոցիալիզմի խաղաղ անցումը, ինչպես խոստացել էր, այլև չկարողացավ ապահովել ավազակի դեմ աննշան վերահսկողություն, որի հետ, համենայն դեպս, Գերմանիայում այն կազմեց արագ և ամուր դաշինք: Երեք երկրներում էլ աշխատողները հայտնվեցին շատ ավելի վատ վիճակում, քան մինչև սոցիալ-դեմոկրատիայի իշխանության գալը, և երեք երկրներում էլ այս դասը բավարար եղավ նրանց համար՝ մեջք չըջելու ժողովրդավարության նման ձևերից և ձգտելու վերականգնել իրենց հեղինակությունն ու արդյունավետությունը ազգային ղեկավարության ներքո: Ռուսաստանը՝ ավելի քիչ զարգացած երկիրը, ընդունեց կոմունիզմի այժմ արագորեն անհետացող ձևը, մինչդեռ Իտալիան և Գերմանիան, որոնք ունեին քաղաքակրթության ավելի բարձր մակարդակ, փրկության համար դիմեցին ֆաշիզմին:

Սոցիալ-դեմոկրատական տեսության շատ մակերեսային ուսումնասիրությունը բավարար է ցույց տալու համար, որ այն, ինչ Այս երեք երկրներում տեղի ունեցածը անխուսափելի էր և պետք է տեղի ունենա այնտեղ, որտեղ փորձարկվի նրա քաղաքականությունը:

Սոցիալ-դեմոկրատը դեմագոգիայի ռացիոնալիզատորն է, մինչդեռ նրա կուսակցությունը անփոփոխ կերպով լի է խմբակցություններով, նրա բարձր պաշտոնները լցված են մարդկանցով, ովքեր կարող են իրենց գովաբանել միայն հեշտ խոսքի ուժով: Նրա բարձրագույն պաշտոնները բաց են դեմագոգի համար և միայն նրա համար: Ինչպես նրա սկզբունքներն են անորոշ, իսկ հակառակորդներինը՝ որոշակի, այնպես էլ նրա առաջնորդներին բացակայում է կոմունիստի մոլեռանդությունը կամ ֆաշիստի խստությունը: Ձեռք բերեք իշխանություն քվեարկությամբ՝ ոչ թե գործեր անելու, այլ պաշտոն ստանձնելու լիազորությամբ: Խոստացեք թե՛ հարուստներին, թե՛ աղքատներին, որ դուք նրանց ընկերը կլինեք: Վերացրեք ետնախորշերը և ճաշեք ետնախորշերի սեփականատիրոջ հետ: Բարձրացրեք աշխատավարձը, բայց տիտղոսներ տվեք վատ գործատուին:

Ազգայնացրեք բանկերը, բայց ենթարկվեք բանկիրին: Հաղթեք միջազգային կապիտալին՝ ողջույնի համբույրով: Կրճատեք սպառազինությունները՝ միաժամանակ միջամտելով մյուս բոլոր երկրների գործերին: Սրանք Լեյբորիստական կուսակցության թեկնածուների համար ավելի հարմար կարգախոսներից մի քանիսն են: Զարմանալի չէ, որ մռայլ իրականության աշխարհում օպորտունիզմի, իդեալիզմի և բնավորության թուլության այս խառնուրդը փլուզվել է, երբ դրա վրա պատասխանատվություն է դրվել:

Լեյբորիստական կուսակցության պատմության ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, թե որքան ճշգրիտ են այս միտումները իրականանում գործնականում, և, հաշվի առնելով մեջբերված մայրցամաքային երկրների ավելի առաջադեմ փլուզման փուլը, ոչինչ ավելի զարմանալի չէ, քան համեմատել նրանց վերջին պատմությունը մեր սեփական փորձի հետ: Սոցիալական և տնտեսական դժվարությունները հանգեցրել են ազգի կառուցվածքում փոփոխությունների անհրաժեշտության լայնածավալ ճանաչմանը: Փորձարկվել է սոցիալ-դեմոկրատիայի թվացյալ հեշտ ուղին, հետևել են քաոսն ու կոռուպցիան, և ստիպված են եղել դիմել ղեկավարությանը, որը սխալմամբ անվանվել է բռնապետություն:

Մեր Լեյբորիստական կուսակցության ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս ճիշտ նույն միտումները, ինչ արդեն նշված սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցությունները: Կարո՞ղ է արդյոք դրա ամենավատես կողմնակիցը պնդել, որ կուսակցության համոզմունքների և քաղաքականության մեջ կան երկու հետևողական նշումներ: Նույնիսկ եթե մենք չունենայինք նրանց նախորդ պաշտոնավարման շրջանների գրառումները՝ դա ապացուցելու համար, նրանց առաջնորդների ելույթները և « Դեյլի Հերալդ »-ի սյունակները պարունակում են բոլոր հնարավոր անհամապատասխանությունները: Սոցիալիստական լիզան և ամենահանդարտ արհմիությունների առաջնորդը միավորված են ընտրական հաղթանակի ձգտման մեջ, բայց անհնար է գտնել մեկին *****էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

հաղթանակից հետո նրանց կառավարման ծրագրերում միասնականության միակ կետը: Մասնակցեք Լեյբորիստական կուսակցության ցանկացած հանդիպման, որտեղ կա մեկից ավելի խոսնակ, և եթե հետտորները գերազանցեն իրենց բարձր ձգտումները՝ անցնելով գործնական քաղաքականության, ապա անմիջապես ի հայտ կգան ամենաակնառու տարաձայնությունները:

Առաջին իսկապես մեծ խորհրդարանական Լեյբորիստական կուսակցությունը վերադարձվեց 1922 թվականին: Նույնիսկ 1906 թվականի «անկանոն խորհրդարանում» երբեք Վեստմինստեր չի ժամանել այդքան տարօրինակ տարօրինակությունների հավաքածու: Դրանց մասին ավելի լավ նկարագրություն չէր կարող տրվել, քան Սկանլոնի կողմից իր « Լեյբորիստական կուսակցության անկումն ու անկումը » աշխատության մեջ տրվածը.

«Քաղաքականությունը, սակայն, ինչպես դժվարությունները, տարօրինակ զույգեր են ստեղծում, բայց կարելի է վստահորեն ասել, որ երբեք դժվարությունների ամենավատ ձևերը չեն կարողացել միավորել այնպիսի տարօրինակ, բազմազան մարդկանց, որոնք կողք կողքի հայտնվել էին մեր Լեյբորիստական կուսակցության մահակալում 1922 թվականի խորհրդարանում: Բոլոր նրանք, ովքեր . . . դժգոհություն ունեին, միանում էին Լեյբորիստական կուսակցությանը՝ հավատալով, որ այն գոյություն ունի միայն անհատական սխալները շտկելու համար: Եվ երբ որևէ հարուստ մարդ միանում էր կուսակցությանը, նա անմիջապես զգում էր, որ ինքը պետք է ընդունվի խորհրդարան, որպեսզի դժգոհությունը պատշաճ կերպով լուծվի... հիշեք պարոն Էջերտոն Ուեյքին՝ Լեյբորիստական կուսակցության ազգային կազմակերպչին, որի աշխատանքն էր թեկնածուներ տեղավորել, ասելով, որ կուսակցության ամենամեծ դժբախտությունը դժգոհ գեներալների չափից մեծ դոզան է»:

Ընդհանուր առմամբ, որոշ տարօրինակ նմուշներ իրենց տեղը գտան Լեյբորիստական կուսակցությունում... յուրաքանչյուրն ուներ որոշակի գաղափար. ոմանք կենտրոնանում էին մաշված ձիերի վրա, ոմանք՝ ճնշված փոքրամասնությունների վրա, եթե փոքրամասնությունները շատ մոտ չլինեին: Կային գեներալներ, որոնք անտեսվել էին պատերազմի ժամանակ և ցանկանում էին փոխել պաշտոնի բարձրացման ամբողջ համակարգը: Մյուսները (ոչ գեներալներ) պատրաստ էին իրենց ժամանակն ու էներգիան նվիրել Շաբաթ օրը սուրբ պահելուն. մյուսները կարող էին հանգիստ նայել գործազուրկների համար ստեղծված դաժան պայմաններին, բայց կամավոր կերպով կքանդեին կուսակցությունը, եթե այն առաջարկեր ցուցակին ավելացնել մեկ աշխատավորական ակումբ: Կային ուրիշներ, որոնք հավատում էին, որ Աստծո հետ ամենօրյա միջնորդության խմբային հանդիպումները կլուծեն աղքատության խնդիրը, և կային ուրիշներ, որոնք որևէ բանի վերաբերյալ որևէ հստակ տեսակետ չունեին:

1906 թվականին, երբ Լեյբորիստական կուսակցության որոշ պատգամավորներ աշխարհին ներկայացրին այն կարևոր հարցերը, որոնց նրանք հույս ունեին նվիրել իրենց խորհրդարանական կյանքը, պարոն Բեռնարդ Շոուն ներողություն խնդրեց տիեզերքից նրանց հետ հավերժ կապված լինելու համար: 1922 թվականին նրա ասածների մասին որևէ գրառում չկա:

Մեկ տարի էլ չանցած այս խայտաբղետ ժողովը դարձավ երկրի պաշտոնական կառավարությունը: Մի քանի ամիս պաշտոնավարելուց հետո այն անհապաղ հեռացվեց երկրի կողմից: Պարոն... հինգ տարի... Բալդվինը պատրաստեց ազգային միտքը ցանկացած այլընտրանքի, և 1929 թվականին Լեյբորիստական կառավարությունը, որին ընդամենը մի քանի ձայն էր պակասում մեծամասնությունից և գրեթե միշտ իրականում ֆիզիկական մեծամասնություն ուներ Ներկայացուցիչների պալատի տարածքում, երկուսուկես տարի անհարմարության և անարգանքի մեջ կառավարեց, մինչև 1931 թվականի ճգնաժամը հանգեցրեց նրանց ժամանակավոր ընտրական անկմանը:

Ռուսաստանում Կերենսկին խորհուրդ էր տալիս զգուշություն պահպանել մինչև այն պահը, երբ փախավ վրդովված և հիասթափված ազգի առջև, որը դիմել էր բոլշևիկների կողմը՝ առաջնորդություն ցուցաբերելու համար, որը նա երբեք համարձակություն չէր ունեցել ցուցաբերելու: Իտալիայում սոցիալ-դեմոկրատները գրավեցին գործարանները և, չունենալով դրանք գործարկելու որևէ ծրագիր, հեզորեն թույլ տվեցին, որ ֆաշիստները իրենց դուրս մղեն և ոչնչացնեն, ովքեր իտալացիներին ծրագրեր տվեցին ելույթների փոխարեն և գործողություններ՝ խարդավանքների փոխարեն: Գերմանիայում սոցիալիստները 1919 թվականին իրենց ձեռքում ունեին ամբողջ իշխանությունը, բայց սարսափով դիմեցին յունկերին՝ օգնություն խնդրելով. տասներկու տարի շարունակ հետևեցին Վայմարյան սահմանադրությանը, իսկ 1933 թվականին, հագիվ թե բողոքի մոնչյունով, տեղը զիջեցին Հիտլերին և «Փոթորկային զորքերի» կարգապահ ղեկավարությանը:

Զարմանալի չէ, որ անգլիացի նախկին սոցիալիստ պատգամավորը գրում է, որ սոցիալ-դեմոկրատիան իր գոյության համար կախված է իշխանության երբեք չհասնելուց: Այս հողվածը սկսվում էր նախագգուշացմամբ, որ

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Լեյբորիստական կուսակցությունը, եթե միջանկյալ ընտրությունների թվերը որևէ նշանակություն ունեն, պետք է կրկին պաշտոն զբաղեցնի հաջորդ ընտրություններում: Ընթերցողը կարող է հարցնել, թե ինչպես է հնարավոր, հաշվի առնելով վերը նշված փաստերը, միլիոնավոր ընտրողների համար կրկին քվեարկել Լեյբորիստական կուսակցության օգտին: Պատասխանը թաքնված է Լեյբորիստական կուսակցության բոլոր հարթակներից բերված կեղծ արդարացումներում. «Մենք երբեք մեծամասնություն չենք ունեցել»:

Որքան էլ զարմանալի թվա, ընտրողների մեծ մասը, կարծես, անկեղծորեն հավատում է, որ եթե 1929 թվականին ևս քսան արհմիութենական առաջնորդ կամ միջին խավի մտավորականություն վերադառնար, Լեյբորիստական կառավարությունը կհաջողեր իրականացնել իր ընտրարշավի ընթացքում տված բազմաթիվ և բազմազան ուտոպիական խոստումները: Ես չեմ հավակնում հասկանալ, թե ինչպես է մեծամասնության բացակայությունը բացատրում աշխատողներին Համայնքների պալատում բանվոր դասակարգի դեմ ուղղված հստակ օրենսդրության, ինչպիսիք են «Անոմալիաների մասին» օրենքը և «Ածխահանքերի մասին» օրենքը, ներմուծումը և պարտադրումը, հաճախ որոշ լիբերալների և պահպանողականների ձայների դեմ: Ինչպես է դասակարգային ատելության քարոզը և կապիտալիզմը ջախջախելու համար զանգվածների համախմբումը վերածվում է անզուսպ սնոթիզմի և Լոնդոն Սիթիին սողացող հնազանդության, քանի որ խորհրդարանում 307-ի փոխարեն 294 պատգամավոր կա, մի առեղծված է, որը երբեք չի բացատրվում:

Անկախ նրանից, թե ինչ այլ խնդիր կա Լեյբորիստական կուսակցության հետ, այն շատ հեռու է գնացել անհարմար հարցերի առջև կանգնելու խնդիրը լուծելու համար: Այն հայտնաբերել է, որ լավագույն ճանապարհը դրանցից մեջք շրջելն է: Բացատրությունը գիշում է դատապարտմանը, բացահայտումները կատարվում են կատաղի պոռթկումներով, իսկ անցյալում տված խոստումները չկատարելը, կարծես, ընտրողների աչքերում ավելի քան ծածկվում է ապագայի համար խոստումներ տալու լրացուցիչ առատաձեռնությամբ:

Լեյբորիստական կուսակցության կառավարման անընդունակության գլխավոր ապացույցը ոչ թե նրա անհաջողության մեջ է, որքան էլ այն անցյալում անարգալի է եղել, այլ նրա ղեկավարության հոգեբանության և շարքային անդամների միամիտության մեջ: Մեծ Բրիտանիայում միշտ ցուցաբերվող անսովոր մեղմությունը նրանց նկատմամբ, ովքեր, ենթադրաբար, բարձր պաշտոններ են զբաղեցնում, հավանաբար բացատրում է այն տարօրինակ ձևը, որով ճշմարտությունն իմանալու դիրքում գտնվողները անվիճելիորեն անտեսում են Լեյբորիստական կուսակցության առաջնորդների արդարության անսովոր չափանիշների վերաբերյալ անհերթթե պնդումները:

Պարոն Մաքդոնալդը՝ որպես Ազգային կառավարության ղեկավար, այսօր հետևում է ճիշտ նույն քաղաքականությանը, ինչ երբ նա Լեյբորիստական կառավարության շատ հարգված և սիրված առաջնորդն էր: Միակ տարբերությունն այն է, որ այդ քաղաքականությունն ավելի հաջողակ է, քանի որ նա շրջապատված է ընդունակ մարդկանցով, այլ ոչ թե անարդյունավետներով: Այնուամենայնիվ, մենք տեսնում ենք, որ Լեյբորիստական կուսակցության առաջնորդները, որոնք հպարտանում էին նրան հետևելով մինչև 1931 թվականը, այժմ նրան նախատում և դատապարտում են ճիշտ նույն մեթոդների համար, որոնց դեմ նախկինում, երբ նա կիրառում էր դրանք, մեղադրում էին ուրիշներին՝ դրանց դեմ լինելու համար: Ազնվության չափանիշն այնքան ցածր է, որ Լեյբորիստական կուսակցության նախկին և ներկա պատգամավորները, որոնք նախկինում շրջում էին նրա դռան մոտ՝ հույս ունենալով բացել այն և ասել «Բարի լույս», այժմ անցյալի բոլոր հանցագործությունների համար մեղադրում են Մաքդոնալդին, Թոմասին և Սնոուդենին: Մի շնչով նրանք պնդում են, որ ժողովրդավարական կուսակցություն են, հաջորդ շնչով ասում են, որ խորհրդարանական խմբում գրեթե 300 ուժեղ երեք տղամարդ պատասխանատու էին այն բանի համար, ինչը նրանք այժմ դատապարտում են որպես չարագործ վարքագիծ:

Այս անազնիվ քարոզչության ընդհանուր օրինակ կարելի է գտնել Լեյբորիստական կուսակցության հարթակներից անփոփոխ արված հայտարարությունում, որ նրանք միակ կուսակցությունն են, որը հրապարակում է հաշվեկշիռ, և հին կուսակցությունների դատապարտման մեջ՝ պատվավոր կոչումների վաճառքի և եկամտի գաղտնի աղբյուրները թաքցնելու մեջ: Անդամներից շատերը, անկասկած, հավատում են այս հայտարարություններին, երբ դրանք անում են: Մյուս կողմից, շատերը պետք է տեղյակ լինեն, որ մի քանի տարի շարունակ առաջնորդները ստացել են խոշոր մասնավոր բաժանորդագրություններ և օգտագործել դրանք իրենց հայեցողությամբ՝ բաժանորդագրություններ, որոնք երբեք չեն հաշվառվել որևէ հայտարարության մեջ: Լեյբորիստական կուսակցությունը միշտ դատապարտել է կոչումների դատարկ շքեղությունը, բայց պատվավոր ցուցակների ուսումնասիրությունը, երբ այն իշխանության գլուխ էր, չի ենթադրում որևէ փոփոխություն այդ ցուցակները կազմելու ավանդական եղանակում:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Լեյբորիստական կուսակցության ղեկավարության մեծ մասը գիտակցաբար երեսպաշտ է այս հարցերում, իսկ շարքային անդամները այնքան անհավատալիորեն միամիտ են, որ դժվար է չպնդել, որ նրանք արժանի են այն ղեկավարությանը, որն ունեն:

Ի՞նչ է լինելու ժողովրդավարության վերջը: Սկսելով սոցիալ-դեմոկրատիայի պատմությունն այլուր ուսումնասիրելուց, Մեծ Բրիտանիայի Լեյբորիստական կուսակցության մեր ուսումնասիրությունը պետք է մեզ հանգեցնի այն մտքին, որ ինչպես այն ցուցաբերում է մայրցամաքային շարժումների բոլոր բնութագրերը, այնպես էլ նրա առաջընթացը անխուսափելիորեն պետք է զարգանա նույն հունով: Հնարավոր է, որ սա ամեն ինչ է, բացի ուրախալի միտքից: Եթե ազգը շատ կարճ ժամանակում ուշքի չգա և նրան չտրվի տղամարդկային և գործնական այլընտրանք, ֆինանսապես ծանրաբեռնված Պահպանողական կուսակցության բացասական առավելությունները, անխուսափելիորեն, մեզ կբերեն Լեյբորիստական կուսակցության մեծամասնություն Վեստմինստերում: Պահպանողականները անխուսափելիորեն կպահպանեն Լեյբորիստական կառավարությունը իշխանության գլուխ առնվազն տասներկու ամիս: Ընտրագանգվածը չի գիտակցի, թե որքան վատ էր Լեյբորիստական կուսակցությունը և չի մոռանա, թե որքան վատ էր պահպանողականությունն այդ ժամանակ:

Հետևաբար, առաջնային կարևորություն է ստանում, որ ֆաշիզմը անհապաղ ներկայացնի այդ այլընտրանքը: Այլ երկրների ողբերգական պատմությունը չպետք է թույլ տա, որ ինքն իրեն դրսևորի այստեղ: Նրանք դիմեցին կառուցողական պլանավորմանը և հեղինակավոր ղեկավարությանը որպես վերջին միջոց, երբ ոչ կառուցողական ռեակցիան և անվստահ սոցիալիզմը հասցրին աղետի եզրին:

Լեյբորիստական կառավարությունը, որը խոստացել է բարելավել զանգվածների վիճակը, պաշտոնի անցնելուց հետո կհամոզվի, որ պահարանը դատարկ է: Անցել են այն օրերը, երբ ավելորդ միջոցներից կարելի էր գտնել մի քանի միլիոն՝ աշխատողներին գնելու համար: Լեյբորիստական կառավարության կողմից նրանց օգնելու լիակատար անհաջողությունից դառնացած և նրանց քարոզչության անզգույշ բնույթից բորբոքված՝ աշխատողները կդիմեն անկարգություններին և կոմունիզմին՝ որպես ելք: Պաշտոնի հասնելու համար արտասանվող վայրի ելույթներից անհանգստացած՝ ներդրող դասակարգը կգործի՝ աղետալի հետևանքներով մեր տնտեսական վիճակի համար: Սոցիալ-դեմոկրատիան կբախվի իր պատմական խնդրին. «Ինչպե՞ս բավարարել իր կողմնակիցներին՝ առանց հակառակորդներին հարձակվելու»: Սոցիալիստական հավատամքում լուծում չկա: Երեք տարուց էլ քիչ ժամանակ անց մենք կբախվենք իրական ճգնաժամի, որը 1931 թվականի ճգնաժամը կդարձնի իսկապես շատ մանր գործ:

Հնարավոր է հավատալ, որ ժողովրդավարությունը, ինչպես մենք այն գիտենք ներկայումս, կհաղթահարի այս կայուն աղետի ընթացքը: Ֆաշիզմը պետք է ձգտի համոզել ազգին իր ծրագրերի մեջ հիմա, այլ ոչ թե երբ աղետը մեզ վրա լինի:

Լեյբորիստական կուսակցությունը չի կարող կառավարել, և եթե կորպորատիվ պետությունը հետաձգվի մինչև սոցիալ-դեմոկրատիան հավաքի իր քառսի բերքը, ազգի փրկությունը դեռևս կայանում կլինի այն փաստի մեջ, որ տղամարդկանց միտքը պատրաստվել է, և Սևամորթների շարժումը համախմբվել է:

«Ֆաշիզմ և պատերազմ»՝

գեներալ-մայոր Զ.Ֆ.Կ. Ֆուլլերի կողմից

Տ Ֆաշիզմի պատերազմի նկատմամբ հայացքը առողջ բանականության վրա հիմնված է, քանի որ ֆաշիստը ռեալիստ է: Նրա համար անօգուտ է պատերազմի խնդիրը խոսքերով ու անեծքներով լցնելը, ինչպես հաճախ անում են նրանք, ովքեր հաջողությամբ խուսափել են վերջինից, քանի որ հուզականությունը ռեալիզմի հակադրությունն է: Նա բաց է խնդիրը քննելու այնպես, ինչպես բժիշկը գնում է հիվանդին, բայց հրաժարվում է շեղվել մի կողմից «փառքով» կամ մյուս կողմից «սարսափով»:

Եթե խնդիրը լուծելի է, այն կլուծվի գիտականորեն, այսինքն՝ ճշմարտությունը փնտրելով, պահպանելով անաչառ միտք և կարգուկանոնով աշխատելը: Հիստերիան, անշուշտ, չի լուծի այն:

Պատմականորեն և հոգեբանորեն ուսումնասիրելով պատերազմը՝ ֆաշիստը գալիս է այն եզրակացության, որ որոշակի հանգամանքներում պատերազմները անհրաժեշտ են, իսկ մյուսներում՝ ոչ: Հետևաբար, նա որոշում է, որ հանգամանքներն են գլխավոր գործոնը, որ հենց դրանք են պատերազմներ առաջացնում, և որ, հետևաբար, պատերազմն ինքնին հիվանդություն չէ, այլ խաղաղության հիվանդագին վիճակի գագաթնակետը: Խնդիրը մանրէր չէ, այլ մանրէի կողմից առաջացած տենդը: Առանց այս տենդի հիվանդը կարող է հեշտությամբ մահանալ ներքին թունավորումից, սակայն եթե նրա ջերմաստիճանը բարձրանա որոշակի կետից, նա անպայման կփուլզվի. ամեն դեպքում, նա, հավանաբար, ֆիզիկապես կթուլանա, երբ հիվանդությունն ավարտվի: Պետք է մեղադրել ոչ թե տենդին, այլ դրա պատճառին: Հետևաբար, ֆաշիստն ասում է. «Ես կլուծեմ այս խնդիրը պատճառահետևանքային կապի միջոցով, և մինչև դրա պատճառը կամ պատճառները վերացվեն, ես ձեռքի տակ կպահեմ վիրաբուժական գործիքների և դեղերի պաշար, ինչպես նաև իմ նավատորմերը, բանակները և օդային նավատորմերը, քանի որ չեմ տեսնում որևէ պատճառ վստահելու հավատքի բուժումներին և այլ շաղկատանություններին: Հետևաբար, ես ոչ մի կապ չեմ ունենա խաղաղասիրական կախարդության հետ, որը վստահում է կախարդանքներին, հմայություններին և պայմանագրերին»: Հենց այս պատճառով է, որ նա հրաժարվում է շեղվել իր ճշմարտության որոնման հոսից՝ զինաթափման և նմանատիպ «կարմիր սվիններով», քանի որ գեներն իրենք չեն կարող պատերազմներ ստեղծել, ինչպես որ քրեականներն ու վիրակապերն իրենք չեն կարող հիվանդություններ ստեղծել:

«Հետևաբար, - ասում է ֆաշիստը, - եկեք քննենք խաղաղությունը, քանի որ խաղաղության դժգոհությունների մեջ կբացահայտվեն պատերազմի պատճառները, և մինչև դրանք չվերացվեն, ես չեմ մտադիր դնել նետել իմ վիրաբուժական գործիքները: Իրականում, որքան ավելի են զայրանում խաղաղության կողմնակիցները, այնքան ավելի վստահ եմ, որ պատերազմը կվերադառնա, ուստի ես կհետևեմ, որ իմ գործիքներն ու դեղամիջոցները լավագույնս ձեռք բերվեն»:

Այնուհետև ֆաշիստը դիմում է այն դարաշրջանին, որում մենք ապրում ենք, քանի որ հենց այս դարաշրջանից է սկսվելու հաջորդ պատերազմը, և այն անաչառորեն ուսումնասիրելով՝ նա գալիս է այն եզրակացության, որ այսօր պատերազմի երկու հիմնական պատճառ կա՝ գերբնակեցում և հարկաբյուջետային-տնտեսական անարխիա: Հենց սրանք են, որոնք առաջացնում են ռազմական պատճառներ՝ նվաճելու, ահաբեկելու և անխոցելի սահմաններ հաստատելու անհրաժեշտությունը:

Այս երկու հիմնական պատճառներից առաջինը նա դիտարկում է հետևյալ կերպ. որքան էլ որ ցավալի և նյարդայնացնող լինի, փաստ է, որ քաղցած մարդը նախընտրում է օրենքը խախտել՝ սնունդ գողանալով, քան սովից մեռնել: Յուրաքանչյուր քաղաքակիրթ և անքաղաքակիրթ երկրում համաձայնություն կա, որ մարդն իրավունք ունի պաշտպանել իր կյանքը. ապա ինչո՞ւ պետք է այս մարդը ինքնասպան լինի սովից, երբ կարող է իր կյանքը պահպանել գողությամբ: Հետևաբար, երբ երկիրը գերբնակեցված է դառնում, նրան սպասվում է երկու ճանապարհ. այն կարող է ինքնասպան լինել քաղաքացիական պատերազմի ժամանակ կամ գրավել հարևան տարածքը, ինչը նշանակում է պատերազմ, եթե այն բնակեցված չէ:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

պակտով հարբած պացիֆիստների կողմից: Սրանք փաստեր են, որոնք չեն կարող հերքվել: Ճապոնիայի գերբնակեցվածության պայմաններում Լիգայի համար հիմարություն է դեմ լինել ճապոնական ընդլայնմանը: Շատ ավելի իմաստուն կլինի ամեն տարի այդ երկիր ուղարկել մի քանի հազար տոննա հակաբեղմնավորիչներ:

Նույն խնդիրն է մեզ բախվում Հնդկաստանում. Սպիտակ թուղթ լինի, թե ոչ, եթե հնդիկները շարունակեն բազմանալ ներկայիս տեմպերով, եթե ընդլայնումը հնարավոր չդառնա, մինչև այս դարի ավարտը Հնդկաստանը պետք է պայթի: 1921 թվականին նրա բնակչությունը կազմում էր 320 միլիոն, իսկ 1931 թվականին՝ 350 միլիոն: Աճի այս տեմպերով այն 2001 թվականին կկազմի մոտ 700 միլիոն, և եթե Մարի Սթոուփսը չգբաղվի կամ եգիպտացորենի ամեն ցողունից երկու հասկ չաճի, աղետ է սպասվում: Սա փաստ է, որը ոչ մի գրիչ ու թանաք կամ բարեպաշտ խոսքեր չեն կարող ջնջել. հետևաբար, ֆաշիստը աշխատում է փաստերի վրա. նա ռեալիստ է:

Անդրադառնալով երկու հիմնական պատճառներից երկրորդին՝ ֆաշիստը անմիջապես բախվում է այն բանին, ինչը հռչակվում է որպես «տնտեսական ազգայնականություն», որը շատերի կողմից ենթադրվում է, որ բնակեցված է գործադուլի դևով: Երբեք չհամայնվելով բառերով կամ անուններով, այն ուսումնասիրելիս նա հայտնաբերում է, որ իրականում նկատի առնվում է, բայց լիբերալ ժողովրդավարության պայմաններում շնչալը հերետիկոսություն է, անարխիկ առևտուր. գնա ինչպես ուզում ես, արա ինչպես կարող ես, խաբիր, կաշառիր, խառնաշփոթիր, և դևը կգրավի ամենավերջինը: Շուկաներն ու արտաքին վարկերը մեծ ծավալներ են զբաղեցնում այս անարյուն դրամապանակային պատերազմում: Ես դրանք կթննարկեմ հերթով:

Քանի որ այսօր բոլոր ազգերը արտադրում են ավելին, քան կարող են գնել գործող ֆինանսական համակարգի պայմաններում, համաշխարհային արտադրությունը գերազանցում է համաշխարհային պահանջարկը: Հետևաբար, շուկաները դառնում են բախումների պատճառ և դժգոհությունների, ինչպես նաև ապրանքների թափոնների գոտիներ: Քանի որ, ակնհայտորեն, յուրաքանչյուր երկրի համար անհնար է վաճառել ավելին, քան կարող է գնել, մասնավոր շահերը ներառում են իրենց համապատասխան կառավարություններին, և կառավարությունները թափահարում են իրենց սրերը՝ միմյանց վախեցնելու համար. նրանց թափահարումները ամենօրյա մամուլի վիրավորանքներն են: Ազգությունը ծնում է նախանձ, նախանձի կիրք և ատելություն, ապա տեղի է ունենում մի միջադեպ, որը պայթեցնում է կուտակված հուզականությունը, և սկսվում է պատերազմ: Նույնը տեղի է ունենում նաև հումքի համար պայքարում:

Ավելի հզոր պատճառ է խոշոր կենտրոնական բանկերի միջև ֆինանսական վերահսկողության համար պայքարը: Եթե ապրանքները չեն կարող վճարվել ապրանքներով, պարտապանը ստիպված է լինում վարկ ընդունել և անմիջապես մտնում է ֆինանսական ստրկության մեջ: Ինչպես մի գրող է ասում միջազգային ֆինանսիստների մասին. «Ժամանակակից աշխարհի քաոսի մեջ թողնված ցանկացած այլ ուժից ավելի շատ նրանք հանգեցրել են պատերազմի»: Մի անգամ նրանց ճիրաններում հայտնվելով՝ դրանից դուրս գալու միայն երկու ճանապարհ կա՝ ժխտում կամ պայքար: Քանի որ առաջինը նշանակում է սնանկացում և անպատվաբերություն, սովորաբար դիմում են երկրորդին:

Այսպիսով, պատահում է, որ զանգվածային ժողովրդավարություններին բնորոշ ազահության և հուզականության պատճառով զենքերը չեն դիտվում որպես վիրաբուժական գործիքներ, այլ որպես ազգային և միջազգային դժգոհությունների զսպաշապիկներ: Դրանց միջոցով զսպվում են ներքին հեղափոխությունները և ահաբեկվում թշնամական հարևանները՝ ոչ թե արդարությունը պահպանելու, այլ ազահությունը պահպանելու համար: Կրկին, մաքսային պատից մինչև ամրացված սահման ընդամենը մեկ քայլ է, և եթե գոյություն ունեցող սահմանը թույլ է, ապա բոլոր խթաններն կան փնտրելու ավելի ուժեղ մեկ այլ սահման: Անցյալում ամուր պաշտպանական սահմաններ էին փնտրում ազգային գոյությունն ապահովելու համար, իսկ հիմա դրանք փնտրում են միջազգային վաշխառությունն ապահովելու համար:

1933 թվականի հուլիսի 11-ին պարոն Չեմբերլենը Համայնքների պալատում ասաց. «Մենք ինքներս դեռևս մնում ենք այն կարծիքին, որը միշտ ունեցել ենք, այն է, որ այսօր աշխարհին տառապող հիմնական խնդիրները միջազգային ծագում ունեն, և որ դրանք կարող են լուծվել միայն միջազգային գործողությունների և համաձայնագրերի միջոցով»: Ինչ վերաբերում է դրանց ծագմանը, նա ճիշտ է, բայց քանի որ սատանան յուրահատուկ հակակրանք ունի սատանային վտարելու նկատմամբ, ֆաշիստը ավելի քան կասկածամիտ է նրա բուժման հարցում: Ահա թե ինչու նա չի հավատում զինաթափման պայմանագրերին, խաղաղության պայմանագրերին և միջազգային ոստիկանական ուժերին, որոնց մասին խոսվում է Ազգերի լիգայի անդամների կամ դրա կողմնակիցների կողմից՝ ներսից դուրս, ապա դրսից ներս:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Լիզան չի պաշտպանում խաղաղությունը, այն պաշտպանում է ստատու քվին. այն պաշտպանում է առասպելը, ինքնիշխան, այլ ոչ թե իրականության փոփոխությունը: Աշխարհը շարժվում է, և մենք պետք է շարժվենք դրա հետ միասին. առանց փոփոխության կանգ չի կարող լինել, և փտածությունը պատերազմ է ծնում, քանի որ այն փտեցնում է քաղաքակրթությունը: Օրինակ՝ քննեք Ավստրիայի խնդիրը, որն այժմ եվրոպական փտածության կենտրոնն է. 1918-19 թվականներին մեծ կայսրությունը վերածվեց փոքր պետության՝ հսկայական կապիտալով. այսինքն՝ միլիոնատիրոջ դիրքից վերածվեց աղքատի, որը դեռ պետք է վճարի իր տան՝ Վիեննայի՝ միլիոնատիրոջ վարձակալության համար: 1931 թվականին Գերմանիան առաջարկեց Մաքսային միություն ստեղծել, և Ֆրանսիան, զգալով, որ իրեն տորպեդահարելու են, անմիջապես որոշեց տորպեդահարել այս Միությունը այդ անխափան ոչնչացման զենքի՝ Լիզայի խորհրդի միջոցով: Ըստ էության, տնտեսական հարց լինելով՝ այն ուղարկվեց Միջազգային արդարադատության մշտական դատարան և ձգվեց քաղաքական ճոճանակի վրա, ճախարակները գործարկվում էին, ի թիվս այլոց, Սալվադորի, Կուբայի, Կոլումբիայի և Չինաստանի կողմից, որոնք այդ ժամանակ գտնվում էին բաց անարխիայի վիճակում: Եթե Կուբան կամ Սալվադորը այլ կերպ թվարկեին, Միությունը կդառնար կայացած փաստ, իսկ քանի որ ոչ մեկը դա չարեց, այն մերժվեց:

Սա՞ է խելագարությունը, թե՞ խելագարությունը: Սա՞ է աշխարհը միավորելու և հավերժական խաղաղություն հաստատելու ճանապարհը: Ավելի ողջամիտ և ազնիվ կլինեի, եթե Լիզան հայտարարեր. «Ավստրիան անհնարին երկիր է, նա Եվրոպայի աղքատն է, և եթե նրան թույլ չեն տալիս միանալ այս Միությանը, մենք պետք է պահենք նրան և ամեն տարի միլիոնավոր ֆունտ ստեռլինգ վճարենք նրան»: Նույնիսկ այդ դեպքում ի՞նչ իրավունք կունենային Լիզան ենթադրել, որ ավստրիացիները՝ հպարտ ժողովուրդը, ցանկանում էին ապրել աղքատանոցում, քանի որ նրանք միայն ինքնորոշում էին ուզում, և նրանք դեռ ուզում են այն, բայց չեն կարողանում ձեռք բերել այն, քանի որ ստիպված են ապրել ոչ թե իրենց ընտրած կառավարության, այլ կոռումպացված բռնապետության ներքո:

Իրականում, Ավստրիային խանգարում է իր օրինական ճակատագիրը իրականացնել՝ նրա վրա պարտադրելով գաղտնի միջազգային ոստիկանական ուժ՝ փողի միջազգային, որը կարիք չունի գնելու օտարերկրյա վարձկաններ, քանի որ միշտ կարող է վարձել տեղական վարձկաններ: Հենց այս տեսակի ուժն է՝ ապագայնացված դաժան կոկորդը, որի միակ խթանը փողն է, որը Ազգերի լիգայի միությունը, Նոր Համագործակցության շարժումը և քայքայվող կապիտալիզմը ձգտում են պարտադրել աշխարհին: Կարո՞ղ են նրանք դա անել, վաղ թե ուշ արդյունքը կլինի կատակլիզմային հեղափոխություն, որն ավարտվում է համաշխարհային բոլշևիզմով: Արդյո՞ք սա է նրանց վերջնական նպատակը:

Սակայն, չնայած այս բացահայտ քաղաքական խաղաղությանը, ֆաշիստն ամենից շատ դեմ է նենգ բարոյական հարձակմանը, որը սկսվում է բարեպաշտական պարզաբանումների և հիստերիկ երեսպաշտության ծխի ամպի քողի տակ՝ մարդկության մեջ եղած ամեն ինչի դեմ, որը տղամարդկային և հոգևոր է: Պատիվը, առաքինությունը և հավատը ամեն ինչի նկատմամբ, ինչ ավելի ազնիվ է, քան պարզապես կյանքը, պետք է ենթարկվեն միջազգային իրավական վերահսկողության: Բայց արդյո՞ք խաղաղությունը կամ խաղաղության պահպանումը ցանկացած գնով կյանքի վերջն է: Մի՞թե այս աշխարհում ոչինչ ավելի թանկ չէ, քան կյանքը: Մի՞թե մարդիկ միայն կենդանիներ են: Ջեյմս Մարտինոյի նման ֆաշիստը կարծում է, որ.

«Մարդկային կյանքի նկատմամբ հարգանքը վերածվում է անբարոյական կռապաշտության, երբ այն ավելի սրբազան է համարվում, քան արդարությունն ու իրավունքը, և երբ արյան տեսարանը դառնում է ավելի սարսափելի, քան ավերիչ բռնակալությունների և հաղթական երեսպաշտությունների տեսարանը... ոչինչ չի կարող ավելի թույլ կամ ինքնասպան լինել, քան այն, որ քաղաքացի հանդիսացող մարդիկ հայտարարեն, որ իրենց հերթին մտադիր են կյանքը ավելի բարձր գնահատել, քան արդարադատությունը: Եվ եթե գա այն օրը, երբ ազգերը կբավարարվեն յուրաքանչյուր վեճ, անկախ դրա ծագումից, ենթարկելով դատարանի որոշմանը, ապա դա կարող է լինել ոչ թե այն, որ աշխարհը ավելի լավն է դարձել, այլ այն, որ մարդիկ դարձել են ավելի չար և ստոր, քանի որ այլևս չկա ոչինչ, որ նրանք ավելի թանկ են համարում, քան կյանքը»:

Ապրելը՝ բնության մղումն է, բայց արդար ապրելը՝ այսինքն՝ մեր խորագույն համոզմունքներին համապատասխան, անկասկած բոլոր բարոյականության և կրոնի հիմքն է: Կարո՞ղ է արդյոք մարդը, ով հավատում է, որ արտացոլում է Աստծո կամքը, իր հավատքը ներկայացնել ոստիկանական դատարան: Հետևաբար, «Ապրել վտանգավոր» կարգախոսը կարող է թվալ կյանքի ավելի ազնիվ և արդարացի կարգախոս, քան...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

«Անվտանգությունն առաջին հերթին» սկզբունքը, որը, երբ կիրառվում է մարդու սրտին, չի կարող ունենալ որևէ այլ նպատակ, քան հոգևորագրված ներքինիների ցեղատեսակ սերմանելը:

Այսպիսով, ֆաշիզմի փիլիսոփայության մեջ կյանքը դիտվում է որպես նպատակին հասնելու միջոց, այլ ոչ թե որպես նպատակ ինքնին: Անհատը մահկանացու է, բայց պետությունը, ոչ միայն անհատների զանգվածը, այլև այն, ինչը ազնիվ է, ոգեշնչող և ոգեշնչող նրանց պատմության մեջ, երկու բառով՝ ազգային հոգևորականությունը, անմահ է և անսահմանորեն ավելի մեծ: Հենց դրա համար պետք է ապրի յուրաքանչյուր անհատ, ոչ միայն այն պահպանելու, այլև իր կյանքով, մտքերով և գործողություններով այն պահպանելու համար: Սա պայքար է այն բանի համար, ինչ պետք է արվի, և ոչ թե պարզապես նշագրում է այն, ինչ արդեն արվել է: Եթե այս ոգով դեռ կա ինչ-որ բան վայրի խոզի ակտիվությունից, փառք Աստծո, դեռևս ոչինչ չկա ֆերմայի խոզի անգործությունից:

Այս դինամիզմի, այս էական տղամարդկության շնորհիվ ֆաշիզմը հանդես է գալիս խաղաղության օգտին, այնուամենայնիվ, այն չի վախենում պատերազմից, քանի որ այն միայն անգործունեությունից է վախենում: Հետևաբար, խաղաղության և պատերազմի վերաբերյալ ֆաշիստի հավատո հանգանակը հետևյալն է.

Պատերազմի օրինական նպատակը ավելի կատարյալ խաղաղությունն է, քանի որ պատերազմը վիրաբուժական գործիք է:

Խաղաղության օրինական օբյեկտը ավելի կատարյալ մարդն է, քանի որ խաղաղությունը ստեղծագործական գործիք է:

Եվ մարդու օրինական նպատակը ավելի կատարյալ աշխարհն է, քանի որ մարդը աստվածային գործիք է:

Ինչպե՞ս է նա այս հավատո հանգանակը վերածում գործողության, քանի որ առանց գործողության վերածնունդ չի կարող լինել: Սա խնդիրը, որի մասին հիմա կհետաքրքրվեմ:

Հակամարտությունների պատմությունը կարելի է բաժանել երկու մեծ վերնագրերի՝ ներքին հեղափոխություններ և արտաքին, արտաքին պատերազմներ. առաջինը բեղմնավորում է երկրորդը, իսկ երկրորդը՝ առաջինը: Հիմա ես դրանք կքննարկեմ հերթով:

Ֆաշիստն ասում է հետևյալը. միջազգային դժգոհությունը անթիվ ազգային դժգոհությունների գումարն է: Եթե աշխարհը համեմատենք մի տան հետ, ապա, քանի որ նրա աղյուսներն ու շաղախը փտած են, նրա հիմքերը միշտ փլուզվում են, իսկ պատերը՝ փլուզվում: Հետևաբար, ստեղծագործական համաշխարհային խաղաղություն հաստատելու առաջին խնդիրն այն է, որ յուրաքանչյուր ազգ կարգի բերի իր տունը. քանի դեռ ազգերը գտնվում են ներքին փտածության վիճակում, անմիջապես ճգնաժամ է առաջանում, նրանց համապատասխան քաղաքական գործիչները կփորձեն պահպանել իրենց իշխանությունը՝ դժգոհությունը դուրս ուղղելով, այսինքն՝ տնից հեռու և արտաքին գործերի ուղղությամբ: Սա պատերազմի ամենահին և ամենահաստատ ճանապարհն է:

Դրա հիանալի օրինակ է պատերազմից հետո Ֆրանսիան: Նրա կառավարման համակարգը բացարձակապես կոռումպացված է, ուրեմն ի՞նչ են անում նրա քաղաքական գործիչները: Ժողովրդի ուշադրությունը շեղելու համար նրանք բարձրաձայն հայտարարում են, որ Ֆրանսիան վտանգի մեջ է և հիպոսացնում են ժողովրդին «Անվտանգություն» բառով: Եթե հնարավոր լիներ պաշտպանել Ֆրանսիան ամեն տեսակի հարձակումից, արդյո՞ք Ֆրանսիացի քաղաքական գործիչները շնորհակալ կլինեին: Ոչ, նրանք կսարսափեին, քանի որ կհասկանային, որ քանի որ ժողովուրդը այդ դեպքում ոչնչից չէր վախենա արտաքին պատերազմից, նրանք իրենց ուշադրությունը կուղղեին ներքին բարեփոխումների և հեղափոխության վրա: «Անվտանգությունը» իրականում ոչ թե Գերմանիային ուղղված վահան է, այլ՝ փամփուշտակայուն պատյանը, որի տակ սողում են Ստալինիստները:

Չնայած գրեթե բոլոր երկրներում դժգոհության պատճառը տնտեսական ծագում ունի, դրա արտահայտությունը, ինչպես և պետք է լինի, բարոյական է: Աղքատությունը ոչ միայն կարիք է ստեղծում, այլև անարդարության զգացում: Այն, որ պոտենցիալ առատության դարաշրջանում դեռևս պետք է լինի իրական և չափազանց աղքատություն, թվում է հանցավոր, և երբ կառավարությունը դիտվում է որպես ավազակների խումբ, տառապող և մտածող մարդը սկսում է հավատալ այն տապալելու իր իրավունքին: Սա բոլոր սոցիալական հեղափոխությունների հիմնարար պատճառն է: Արտադրության մեջ արդարացի մասնաբաժնից զրկվելը հնացած բաշխման համակարգի պատճառով ոչ այլ ինչ է, քան կողոպուտ: Եթե գողը մտնում է ձեր տուն և սպառնում ձեր կյանքին, դուք իրավունք ունեք պաշտպանել այն:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

նույնիսկ իր սեփականի հաշվին: Հուսահատ մարդը քաղաքական սպանությանը նայում է նմանատիպ տեսանկյունից, և երբ նա հասկանում է, որ հենց ֆինանսիստն է քաղաքական գործչին օգտագործում որպես հետապնդող ձի իր և իր համար իր օրինական հարստության բաժնի միջև, մենք կարող ենք ակնկալել բանկիրների պատմության մեջ տեղի ունեցած առաջին անկումը:

Ֆաշիստն ասում է. Ինչո՞ւ լուծել ֆինանսական անարխիայի այս խնդիրը սոցիալական անարխիայով: Ինչո՞ւ փոխարենը չլուծել այն տնտեսական վերակազմակերպմամբ: Աղքատությունը և, հետևաբար, հեղափոխությունը ստեղծվում են հարստության անհավասար բաշխման, ֆինանսների փտած համակարգի, աշխատավարձերի կրճատման, գների բարձրացման և կենսամակարդակի ընդհանուր անկման պատճառով: Ինչո՞ւ այդ դեպքում չկազմակերպել ազգային արդյունաբերությունները այնպես, որ դրանք կարողանան վերահսկել իրենց, արտահայտվել և բարեփոխվել: Սա սոցիալիզմ չէ, որտեղ պետությունը վերահսկում է աշխատուժը, քանի որ այստեղ առաջարկվող արդյունաբերության վերահսկողությունը իրականացվում է նրանց կողմից, ովքեր ստեղծում և պահպանում են աշխատուժը: Իրականում դա համագործակցային ժողովրդավարության ամենամաքուր ձևն է, որը քաղաքական ժողովրդավարությունները երբեք չեն փորձել իրականացնել: Այս վերահսկողությունը ֆաշիստը մտադիր է հաստատել կորպորատիվ պետության միջոցով: Արդյունաբերությունները կբաժանվեն ինքնակառավարվող խմբերի, որոնցից յուրաքանչյուրը կընտրի գործատուներից, աշխատողներից և սպառողներից կազմված արդյունաբերական կորպորացիա: Նման կազմակերպությունում դասակարգային պատերազմը, գործադուլները և լոկաուտները տեղ չեն գտնի: Աշխատավարձի բարձրացման համար պայքարի փոխարեն նպատակը կլինի բարձրացնել կենսամակարդակը, քանի որ գիտությունն ու արդյունաբերությունը մեծացնում են արտադրության հզորությունները: Ի՞նչ է սա նշանակում: Այդ շահագործումը կփոխարինվի կազմակերպմամբ, և կստեղծվի նոր սոցիալական մարմին:

Բարգավաճումը հաստատվելուց հետո հաջորդ քայլը տնտեսական փոշու մեջ նոր կյանքի ոգի ներարկելն է: Ինչպես մարդը մասամբ ֆիզիկական է, մասամբ բարոյական և մասամբ մտավոր, այնպես էլ մարդկանց հասարակությունը մասամբ տնտեսական է, մասամբ մշակութային և մասամբ քաղաքական: Հետևաբար, ինչպես մարդու դեպքում, տնտեսական գործոնները պետք է խմբավորվեն օրգանների և վերջույթների. մշակութայինը նույնպես գրեթե ամբողջությամբ պետք է թողնվի անհատներին, իսկ քաղաքականը պետք է իշխանություն ունենա ամբողջի նկատմամբ: Որով էս նկատի ունեմ, որ քաղաքականության հիմնական գործունեությունը կլինի անհատների և խմբերի միջև հարաբերությունների կարգավորումը և այդ օրգանների ու վերջույթների՝ ազգային ծառայությունների ղեկավարումը, որոնք միայն նրանք կարող են վերահսկել:

Սրանից կարող ենք եզրակացնել հետևյալը. որ անհատների անձնական կյանքը կլինի հնարավորինս ազատ, որ աշխատողների խմբերի բարգավաճումը կախված կլինի գործառույթների համաձայն կազմակերպվածությունից, և որ ամբողջի կառավարումը կիրականացվի բարձր ինտելլեկտի, գիտելիքների և փորձի տեր մարդկանց կողմից: Այլ կերպ ասած՝ մշակութային կյանքը անհատական է, տնտեսականը՝ կոլեկտիվ, իսկ քաղաքականը՝ ուղղորդող և ավտորիտար: Երբ գործունեության այս երեք խմբերը՝ ինքնարտահայտումը, խմբային արտահայտությունն ու ազգային արտահայտությունը, համատեղ գործեն, կստացվի մշակութային, տնտեսական և քաղաքական կյանքի ամենաբարձր տնտեսությունը: Այս տնտեսությունը իրական ազատություն է, իսկ դժգոհությունից ազատությունը՝ ազգային խաղաղության հիմքը:

Հիմա կանդրադառնամ պատերազմի խնդրի երկրորդ կեսին, այսինքն՝ ազգային հեղափոխություններից մինչև արտաքին պատերազմներ, և այստեղ մենք կրկին գտնում ենք, որ իրական խաղաղությունը պետք է հաստատվի տնտեսական հիմունքներով:

Ի՞նչ հիմք է այսօր այդ հիմքը: Ոսկու անարխիան՝ գործող միջազգային և ազգային դրամավարկային համակարգերի հիմնաքարը: Ոսկի ձեռք բերելու կամ ոսկե արժույթներ հաստատելու համար ազգերը պետք է ունենան ակտիվ «բարենպաստ» առևտրային հաշվեկշիռներ: Նրանք, ովքեր կհաջողեն դա անել, կարող են կամ ոսկի արդյունահանել «անբարենպաստ» հաշվեկշիռներ ունեցող ազգերից, կամ ստիպել նրանց վարկ վերցնել տարբերությունը: Ինչպես այս հարցի վերաբերյալ ասում է մի գրող. «Փոխանակ ապրանքներ և ծառայություններ փոխանակելու իրենց փոխադարձ շահերի համար, ազգերը ստիպված են ատամներով պայքարել «բարենպաստ» հաշվեկշռի, այսինքն՝ ոսկու համար՝ վտանգի տակ հայտնվելով նվաստացուցիչ և տխուր վիճակում՝ դառնալով իրենց հաջողակ մրցակիցների գրավատուն»։ Սա պատերազմի ուղիղ ճանապարհն է, քանի որ, ինչպես արդեն նշել եմ, ժխտումից բացի միայն պատերազմը կարող է վերացնել այս ստրկությունը: *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ ԴԵՄՈ

Զրանիշեր*****

Ակնհայտ է, որ այս խնդրի լուծումը կայանում է ոսկուց՝ որպես հարստության չափման միջոց, հրաժարվելու և արժույթը իրական հարստության վրա հիմնելու մեջ՝ ոչ թե մեկ ապրանքի, որը կարելի է անկյունում պահել, այլ շուկայական արժեք ունեցող բոլոր ապրանքների վրա: Այդ դեպքում արտահանումը պետք է վճարվի ներմուծմամբ, հակառակ դեպքում այն կդառնա նվեր այն ազգին, որը ստանում է այն: Ինչպես վերը նշված հեղինակն է ասում. Պետության կողմից սուբսիդավորված արտահանումն այդ դեպքում կդառնա աննպատակ: Տոկոսադրույքները, այնքանով, որքանով դրանք բացառում են ներմուծումը, այդ չափով կխոչընդոտեն արտահանմանը: Փոխանակումները անփոփոխ կերպով կֆիքսվեն՝ վերացնելով սպեկուլյանտը, և փողատուի վախը կվերանա:

Ես այստեղ չեմ կարող մանրամասնորեն անդրադառնալ այն հարցին, թե ինչպես պետք է վերացվի առկա ֆինանսական անարխիան, սակայն ակնհայտ է, որ ժողովրդավարական կառավարություններում, որոնք իրենց իշխանությունը կախված են ոսկե ստանդարտի ֆինանսների շահերից և նախապաշարմունքներից, լուծումը կարող է լինել միայն աղետը: Նայեք այս երկրում գոյություն ունեցող մեխանիզմին, որը կապահովում է իրականացնել այդքան բարդ բարեփոխում:

Վարչապետը պետք է խնդիրը դնի կառավարությանը, իսկ կաբինետը՝ խորհրդարանական կուսակցությանը, իսկ եթե իշխանության գլուխ լինի Լեյբորիստական կառավարություն, ապա խորհրդարանական կուսակցությունը պետք է այն դնի Արհմիությունների կոնգրեսին և Լեյբորիստական կուսակցության կոնֆերանսին, մինչդեռ այս բոլոր ժողովների ետևում կանգնած են անձնական շահագրգիռ անձինք:

Ֆաշիստական կառավարության օրոք, երբ փորձագետները կուսումնասիրեն հարցը, վարչապետը կասի «այո» կամ «ոչ»: Եթե «այո», ապա միջոցառումը կդառնա օրենք: Եվ եթե այլ ազգեր հետաքրքրված լինեն, ինչը դժվար թե չլինի, եթե նրանք գտնվում են ֆաշիստական ղեկավարության ներքո, որոշումների կայացման մեխանիզմը նույնն է, և արագ համաձայնության գալը հնարավոր է դառնում:

Համաձայնելով, հանուն փաստարկի, որ պատերազմի այս հիմնարար պատճառը վերացվում է, մեզ մնում է այն, ինչը կարելի է անվանել կենսաբանական պատճառ, այն է՝ գերբնակեցում, որի վրա ոչ մի տնտեսական վերակազմակերպում չի կարող ուղղակիորեն ազդել, քանի որ այն գտնվում է կառավարության վերահսկողությունից դուրս:

Այն երկրներում, որտեղ գոյություն ունի բարձր կենսամակարդակ, այս խնդիրը լուծվում է ինքնաբերաբար՝ ծնելիության մակարդակի անկմամբ: Սակայն այն երկրներում, որտեղ գերակշռում է ցածր կենսամակարդակը, այսինքն՝ այն երկրներում, որտեղ արդյունաբերական քաղաքակրթությունը լիովին զարգացած չէ, երկար տարիներ կարելի է ակնկալել ծնելիության մակարդակի աճ: Համաշխարհային վիճակագրությանը անդրադառնալով՝ մենք տեսնում ենք, որ մինչդեռ Արևմտյան Եվրոպայում բնակչության աճը նվազում է, Արևելյանում՝ ոչ, մինչդեռ Ռուսաստանում և Ասիայի հսկայական տարածքներում տեղ կա հարյուր միլիոնավոր մարդկանց համար: Եթե Ասիան արդյունաբերականանա այն ձևով, ինչպես այժմ հաստատվում է Ռուսաստանում, կասկած չկա, որ այդ հարյուր միլիոնավոր մարդիկ կծնվեն, և որ կգա մի ժամանակ, երբ գերբնակեցումը կստիպի ընդարձակվել դեպի արևմուտք: Ի՞նչ է սա նշանակում: Ոչինչ պակաս, քան միջմայրցամաքային պատերազմ Ասիայի և Եվրոպայի միջև: Այս պատերազմին պատրաստվելու համար եվրոպական ազգերը պետք է դադարեցնեն իրենց ներքին վեճերը և միավորվեն, և նրանք երբեք չեն միավորվի, քանի դեռ տնտեսական և ֆինանսական դժգոհությունները բաժանում են նրանց: Եթե Արևելյան Եվրոպայի ազգերը չեն կարողանում իրենց սահմաններում տեղ գտնել իրենց աճող բնակչության համար, ապա երկու չարիքների միջև ընտրություն կատարելիս ավելի փոքրն այն է, որ նրանց ընդարձակումը լինի դեպի արևելք, այլ ոչ թե դեպի արևմուտք: Նման ընդլայնումը ոչ միայն կընթանա բնակչության նվազագույն դիմադրության գծի երկայնքով, այլև կլինի դեպի, այլ ոչ թե հեռու արևմտյան քաղաքակրթությանը սպառնացող ամենամեծ պատերազմական սպառնալիքից:

Ապագա հնարավորությունների այս կարճ էքսկուրսից մենք տեսնում ենք, և կարծում եմ՝ վճռականորեն, որ պատերազմի խնդիրը չի կարող լուծվել խաղաղության պայմանագրերով և բառացի կոնվենցիաներով: Այն իրական և ակտիվ խնդիր է, որի մի մասը կարող է լուծվել կազմակերպչական ճանապարհով, իսկ մի մասը կարող է պաշտպանվել միայն միասնական և ռազմականապես հզոր Եվրոպայի կողմից:

Քանի որ ակնհայտորեն անհնար է, նույնիսկ երբ ֆաշիզմը իշխանություն ձեռք բերի այս երկրում, միայնակ վերահսկել Եվրոպայի ճակատագիրը, մեր առջև ծառացած ամենակարևոր ռազմական խնդիրը մեր կայսրության անվտանգությունն ու պաշտպանությունն է: Ահա մենք մեր սեփական հողի վրա ենք և որոշակի բարեկեցության սահմաններում...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Սահմանված սահմանները կարող են կառուցվել այնպես, ինչպես մենք ենք ցանկանում: Սա նշանակում է առաջնորդություն և գործողություն:

Քանի որ քաղաքակիրթ երկրում բոլոր ռազմական հզորությունների նյութական հիմքը տնտեսական հարստությունն է, կայսերական անվտանգության առաջին խնդիրը կայսրության զարգացումն է: Սակայն, կարելի է ասել, որ քանի որ դոմինիոններն այսօր ինքնավար, ինքնակառավարվող ազգեր են, անհնար է որևէ ներքին կառավարության համար, ֆաշիստական թե այլ, կատարել այս խնդիրը: Եթե ենթադրվում է հարկադրանք, ապա ֆաշիստը լիովին համաձայն է: Սակայն նրա համար հարկադրանքը բացարձակապես ավելորդ է, քանի որ լինելով ռեալիստ՝ նա կարծում է, որ քանի որ զարգացումը կախված կլինի համագործակցությունից, ապա իր հերթին համագործակցությունը պետք է հիմնված լինի եսասիրության վրա:

Անօգուտ է խոսել արյունակցական եղբայրության և ավանդական կապերի մասին, քանի որ սրանք ընդունված փաստեր են, և ոչ ոք չի կասկածում դրանց կապող ուժի վրա. բացի այդ, դրանք գտնվում են նյութական ոլորտից դուրս և, հետևաբար, չեն մտնում տնտեսական հարցի մեջ: Իրականում օգտակար է ենթադրել, որ ինքնաբավ կայսրությունը ոչ միայն նշանակում է ավելի բարգավաճ կայսրություն, այլև ավելի անվտանգ կայսրություն, քանի որ ազգերի միասնության մեջ այն կձևավորի խաղաղության այնքան հզոր գործիք, որ գործնականում կկանխի պատերազմը: Ինքնաբավ կայսրության համար վնասակար են պատերազմները, բացառությամբ գերբնակեցումից առաջացողների, որոնք գտնվում են քաղաքական վերահսկողությունից դուրս: Հետևաբար, կայսրության օգտին է պահպանել համաշխարհային խաղաղությունը: Հետևաբար, նրա օգտին է, որ նրա բոլոր մասերը համագործակցեն տնտեսապես: Սա կարող է նշանակել արտասահմանյան ներդրումների կորուստ, բայց կարճ ժամանակում այս կորուստը լիովին կփոխհատուցվի անընդհատ աճող բարգավաճմամբ:

Այս բարգավաճումը պահպանելը մեզ ուղղակիորեն հասցնում է պաշտպանության խնդրին: Որտե՞ղ է գտնվում պաշտպանվելու ուժը: Նախ՝ Բրիտանական նավատորմում, քանի որ առաջիկա երկար տարիների ընթացքում դոմինիոնները չեն կարողանա կառուցել և պահպանել հզոր ռազմական նավատորմեր: Երկրորդ՝ ռազմաօդային ուժերում և բանակում:

Ինչ վերաբերում է այս պաշտպանական գործիքներից երրորդին, քանի որ մեզ անհրաժեշտ են ժամանակակից, այսինքն՝ մեխանիզացված բանակներ, դոմինիոնների առջև կծագի նույն խնդիրը, ինչ ժամանակակից նավատորմերի կառուցման ժամանակ: Սակայն երկրորդի՝ Ռազմաօդային ուժերի վերաբերյալ բոլորովին այլ պատմություն է ծավալվում, քանի որ դոմինիոնները, որոնք զբաղեցնում են հսկայական տարածքներ, քաղաքացիական ավիացիայի բնական օջախներ են, իսկ քաղաքացիական ավիացիայի հիմքերը՝ ռազմական օդուժի:

Հետևաբար, խնդիրը լուծվում է հետևյալ կերպ. Մեծ Բրիտանիան նախևառաջ պետք է պատասխանատու լինի իր ներքին օդային պաշտպանության համար, ապա՝ կայսերական պատասխանատվություն կրի բոլոր ծովային հաղորդակցությունների և փոքր, բայց հզոր մեխանիզացված բանակի պահպանման համար, որը պատերազմի ժամանակ կգործի կայսերական հրշեջ բրիգադի գծերով: Իրենց հերթին, դոմինիոնները պետք է պատասխանատու լինեն իրենց սեփական օդային պաշտպանության համար և, հետևաբար, ստեղծեն ուժեղ և արդյունավետ օդուժեր:

Այդպիսի ուժերի առկայության դեպքում խնդիրը լուծվում է համագործակցության մեջ, և դրա լուծման մեջ կան երկու հիմնական գործոններ՝ պաշտպանված վայրէջքի հրապարակների ցանցի ստեղծում, որը նպատակային առումով նման է մեր առկա պաշտպանված ածխային կայանների ցանցին, և Կայսերական օդուժի խորհրդի ստեղծում, որը կարող է խորհրդատվություն տրամադրել կայսրության ազգերին օդային պաշտպանության և օդուժի զարգացման վերաբերյալ:

Թեև, եթե մեր կայսրությունը պետք է դիմանա, սա մեր ամենակարևոր խնդիրն է, մեր ամենաանհետաձգելիը՝ վերականգնակերպել և վերազինել մեր մարտական ծառայությունները: Պատերազմի ավարտից ի վեր անզոր կառավարությունների հաջորդականությունը դրանք հասցրել է անզորության վիճակի: Մեր երկուժային ռազմածովային չափանիշը լքվել է, և այսօր մենք վտանգավոր կերպով պակասում ենք հաժանաժողովի, ականակիրներից և սուզանավերից: Ինչ վերաբերում է այս վերջին զենքին, մենք այժմ Ֆրանսիայի ողորմածության տակ ենք: Մեր բանակը կրճատվել է չափսերով և արդյունավետությամբ, և չնայած ձիու մսի պակասը մեզ մասամբ ստիպել է մոտորավորվել, հնացած ուղեղների գերառատությունը պահպանել է դրա մեջ այդպիսի անօգուտ զանգված:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

հետևակայիններին, որ դա ոչ այլ ինչ է, քան չափազանց թանկ ոստիկանական ուժեր: Մինչդեռ, Թագավորական ռազմաօդային ուժերը աշխարհի ռազմաօդային ուժերի շարքում առաջին տեղից իջել են վեցերորդ տեղը:

Ֆաշիստը սրանից ոչինչ չի հանդուրժի: Նա չի մտահոգվում իշխանության չափանիշներով և հուզական սահմանափակումներով: Նա ռեալիստ է և ասում է. «Եթե ես պատահի, ինչպես ապրում եմ և ստիպված եմ ապրել, ոսկու տենդի հանքարդյունաբերական ճամբարում, ես մտադիր եմ զենք կրել մեջքս»:

Նրա տեսակետները հետևյալն են.

Մենք ունենք պաշտպանելու տասնյակ հազարավոր մղոններ ձգվող ծովային ճանապարհներ, և դրանք պաշտպանելու համար ոչ բոլոր, բայց ամենահավանական հարձակումներից մեզ անհրաժեշտ է այս նպատակին համապատասխան նավատորմ:

Մենք ունենք տասնիններորդ դարի բանակ, փոխարենը մենք պետք է ունենայինք քսաներորդ դարի: Ոչ թե մարդկային մսի տոննաներով կշռված բանակ, այլ մեխանիկական հարվածային ուժով չափվող՝ քիչ մարդիկ և ավելի շատ մեքենաներ, քանի որ սա մեքենաների դարաշրջան է, այլ ոչ թե մկանների:

Մենք ուզում ենք և կունենանք ռազմաօդային ուժեր, որոնք կարող են պաշտպանել մեզ՝ լինելով այնքան հզոր, որ ցանկացած... Արդյունավետ հեռավորության վրա գտնվող թշնամին բազմիցս կմտածի մեզ վրա հարձակվելուց առաջ:

Վերջապես, մենք ուզում ենք ռազմավարական Պաշտպանության նախարարություն, որը կարող է ծրագրել և մշակել երեք ծառայությունների համար, կարծես դրանք մեկ միասնական ծառայություն լինեն: Այսինքն՝ մենք ուզում ենք պաշտպանական ավտոկրատիա խաղաղության պայմաններում, քանի որ գիտենք, որ պատերազմի ժամանակ միայն ավտոկրատիան կարող է կամ չի կարող ուղղորդել ռազմավարությունը միակողմանիորեն:

Եթե այլ ազգեր հայտարարեն, որ սա մեր պատերազմից ապահովագրությունն է, իսկ պատերազմում մեր հաղթանակի երաշխիքը ռազմականացված է, ապա թող դա անեն: Չնայած մենք չենք ձգտում սպառազինությունների մրցավազքի, մենք չենք մտադիր հաջորդ անգամ, երբ մեզ վրա հարձակվեն, հայտնվել այնպիսի դիրքում, որ ստիպված լինենք փախչել մեր թշնամու սպառազինություններից: Մենք նախընտրում ենք բացահայտ և անկեղծորեն նայել փաստերին, այլ ոչ թե կուրորեն աչք փակել դրանց վրա:

Կարծում եմ, որ ես այժմ անդրադարձա պատերազմի և դրա նախապատրաստման վերաբերյալ մեր առջև ծառացած ավելի կարևոր խնդիրներին և հստակեցրի, որ ֆաշիստի և մյուս մարդկանց մեծամասնության տեսակետների միջև տարբերությունն այն է, որ չնայած նրանք պատերազմը համարում են անխուսափելի կամ կանխարգելելի ցանկացած հանգամանքներում, խաղաղության պայմաններում նա պատերազմը համարում է անհրաժեշտ կամ ավելորդ: Իրականում այս տարբերությունը նույնական է այն բանին, որը տարբերակում է ալքիմիկոսին գիտության մարդուց:

Պատերազմը իրականություն է և պետք է այդպես վերաբերվել: Հասկանալի է, որ վերջին պատերազմից հետո ժողովուրդը դիմեց իդեալիզմին, թեկուզ միայն մթնոլորտը փոխելու համար: Հասկանալի է նաև, որ բոլոր կառավարությունները, որոնք հիմնված են հասարակական կարծիքի վրա, իրենց բնույթով ստիպված են յուր լցնել անհանգստ ջրերի վրա: Սրանք փաստեր են, որոնք չեն կարող հերքվել, սակայն դա չի նշանակում, որ դրանք փաստեր են, որոնք չեն կարող փոխվել: Չնայած ֆաշիստը պատերազմ չի ուզում, քանի որ պատերազմը խաղաղությունից դժգոհության չափանիշ է և, հետևաբար, կառավարության ձախողման չափանիշ, նա չի շտապում մյուս ծայրահեղությանը և չի վստահում քաղաքական հնարքներին ու կեղծիքներին:

Ավելին, նա չի հավատում, որ սա պատերազմական դարաշրջան է, և կարծում է, որ այս համոզմունքը ապացուցվում է այն փաստով, որ կառավարությունները երբեք չեն դադարում խոսել պատերազմի մասին: Ինչպե՞ս է դա հնարավոր: Որովհետև ազգային կյանքում կան միայն երկու մեծ կատեգորիայի խնդիրներ՝ մեկը ներքին է, մյուսը՝ արտաքին՝ ներքին և արտաքին գործեր: Եթե չեք ուզում, որ ժողովուրդը քննի առաջինը, կենտրոնացրեք իր ուշադրությունը երկրորդի վրա: Այս հնարքը, որը բնորոշ է յուրաքանչյուր կախարհին, ժողովրդավարական քաղաքականության հիմնական շարժիչ ուժն է:

Նա կարծում է, որ պատերազմի խնդիրը գիտական է, այլ ոչ թե հուզական. բացահայտել դրա պատճառները, մեկուսացնել վիրուսը և մշակել հակաթույն՝ բամբասանքի ու ծնոտի փոխարեն: Ինչպես ներկայումս, այնպես էլ այն

*****Լեկտորոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Թվում է, թե որոշ ժամանակ անց համընդհանուր բարձր կենսամակարդակից բացի ոչինչ չի վերացնի գերբնակեցումից բխող պատերազմները, ֆաշիստը կարծում է, որ անհրաժեշտ կլինեն զինված ուժեր, և, հետևաբար, արդյունավետ ուժերը ավելի օգտակար և տնտեսող կլինեն, քան հնացածները: Չնայած մարդը ազդվում է ավանդույթներից, և տղամարդկային ավանդույթները պատերազմում ամենամեծ արժեքն ունեն, զենքերը, ականհայտորեն, չեն կարող լինել: Հետևաբար, ֆաշիստը զգացմունքները չի խառնում թնդանոթի գնդակների հետ:

Թեև միավորված Եվրոպան մեծ իդեալ է, որը ֆաշիստները ողջունում և հնարավոր են համարում ֆաշիստական վերահսկողության ներքո, քանի որ այդ դեպքում բոլոր կառավարությունները միմյանց հետ կվարվեն կազմակերպված համակարգի միջոցով, այսօրվա գերագույն փաստն այն է, որ աշխարհի միակ իրական ազգերի լիգան Բրիտանական կայսրությունն է: Ահա, ուրեմն, մեր իրական մեկնարկային կետը դեպի ստեղծագործական խաղաղություն տանող ճանապարհին: Մեկնարկային կետ, որը մոտավորապես ընդգրկում է աշխարհի մեկ քառորդը և ընդգրկում է նրա բնակիչների մեկ քառորդը: Խաղաղությունը մեր ձեռքերում է, եթե միայն մենք այն ընկալենք իրատեսորեն: Արդյո՞ք մենք՝ որպես ազգ, դարավոր աշխատանքից հետո, հիմա դուրս ենք գալու երթի գծից և դառնալու ենք հետ մնացածների ամբոխ: Ֆաշիստը պատասխանում է «Ոչ», հետևաբար նրա կարգախոսն է՝ «Առաջ»:

Այսպիսով, 1935 թվականի ավարտին մենք կարող ենք խորհել քարոզչության և կազմակերպչական հավասար հաջողության մասին: Եթե մենք երբեք չենք կարող երջանիկ լինել մինչև մեր առաջադրանքի ավարտը, մենք բոլորս կարող ենք հպարտանալ մեր կատարած յուրաքանչյուր ժամվա աշխատանքով, մեր կատարած յուրաքանչյուր փոքրիկ զոհաբերությամբ՝ այն գործի համար, որը *****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Փրկեք մեր ժողովրդին՝ միավորելով ազգայնականության մեջ եղած ամեն ազնիվ բանը սոցիալիզմի մեջ եղած ամեն օգտակար բանի հետ:

Հետադարձ հայացք գցելով՝ պետք է նաև ընդունել, որ մեր դիմադրությունը հրեական հարձակմանը նույնքան հաղթական է եղել, որքան անհրաժեշտ: Քանի որ հրեաները չէին թույլատրի, որ բրիտանական շարժումը աշխատի, մտածի և զգացնի միայն Բրիտանիայի համար, քանի որ նրանք մեզ կներքաշեին աղետալի հակամարտության մեջ մի մեծ ժողովրդի հետ, որի առաջնորդը փրկել է Եվրոպան կոմունիզմից, նրանք հայտնվել են կայուն անկման պաշտպանողական դիրքում, քանի որ նրանք Մեծ Բրիտանիայում առաջացրել են հակասեմական տրամադրություններ, որոնց համար միայն իրենք են մեղավոր: Մենք կարող ենք հպարտությամբ մտածել, որ եթե մեր շարժումը չունենար քաջություն՝ մարտահրավեր նետելու հրեական միջազգային ֆինանսների և հրեական բոլշևիզմի սպառնալիքին, այն ոչ միայն չէր կարողանա արդարացնել ժողովրդի վստահությունը, այլև կխուսափեր վճռորոշ փորձությունից, որի կրակից այն դուրս է եկել որպես կոփված պողպատե իր:

Մենք ուրախանում ենք այս տեսակի փորձություններից, քանի որ միայն դրանք կարող են ապահովել մեր անդամների անսասանությունը, հավատարմությունը և զոհաբերության պատրաստակամությունը՝ ֆաշիստական պայքարի կողմից առաջացած այդ բարձր մարդկային որակի՝ «դիմանալու ուժի» գերազանց դրսևորմամբ:

Գալիք տարում բոլոր ջանքերը պետք է կրկնապատկվեն, և հաջողության բոլոր ռեկորդները պետք է գերազանցվեն: Հիմա մենք հանձնառու ենք հաջորդ ընտրություններին մասնակցելուն, և այս հանձնառությունը կիրականացվի մի քանի հարյուր ընտրատարածքներում հին կուսակցությունների ընտրական կազմակերպություններից գերազանցող ընտրական կազմակերպություններ ձևավորելու հսկայական աշխատանքով: Խնդիրը դժվար է, բայց մեր ակտիվ անդամակցությունը զգալիորեն գերազանցում է հին կուսակցություններից որևէ մեկի անդամակցությանը:

Երեք շաբաթ տևած շրջագայությունը, որն ավարտվեց Սուրբ Ծննդից անմիջապես առաջ, բացահայտեց ինչպես անձնակազմ, այնպես էլ ոգի, որը Մեծ Բրիտանիայում ոչ մի այլ ուժ չի կարող ընդօրինակել: Յուրաքանչյուր շրջանի սպաներ հավաքվում էին տարածքային համաժողովների ամեն երեկո և բազմաթիվ կեսօրից հետո: Նրանք արժանի ներկայացուցիչներ էին իրենց համապատասխան վայրերում առաջնորդվող բրիտանական տղամարդկության: Կին սպաները նույնպես ներկայացնում էին մեր իսկական բրիտանական կանացիության շարժման անընդհատ աճող ուժը: Կազմակերպչական և քաղաքականության տեղական խնդիրները քննարկվեցին մանրամասնություններին մեծ ուշադրություն դարձնելով, ինչը անհնար էր հին կուսակցությունների կարճ, անորոշ և ձանձրալի տարեկան համաժողովներում: Առաջիկա տարվա ազգային ծրագրերը լիովին և անկեղծորեն քննարկվեցին, և ամբողջ երկրում ընդունվեցին խրախուսական համընդհանուր ոգևորությամբ: Ամենից առաջ, այդ սերտ անձնական շփումն ու հարաբերությունները պահպանվեցին նույնիսկ Շարժման ներկայիս մեծ աճի պայմաններում, որն այդքան վառ կերպով բնութագրում էր ֆաշիստական եղբայրության վաղ շրջանը:

Մեզ սպասում է ֆաշիստական ուժի նոր տարի: Շարժումը, որը բավականաչափ համարձակ է եղել ծիծաղել հրեական միջազգային ֆինանսների համակարգված ուժը և դրա կողմից կառավարվող քարոզչական ռեսուրսները արհամարհելու համար, շարժումը, որը հաջողությամբ հաղթահարել է «ձեռք բերված իշխանությունը, կարմիր ճակատը և արձագանքի զանգվածային շարքերը», այլևս չի կարող բավարարվել պաշտպանողական դիրքով: Հաղթահարելով մեր ճանապարհին դրված հզոր խոչընդոտները՝ մենք հիմա պետք է աշխատենք մեր սեփական հաղթանակի համար: Այս նվաճման ծավալն ու արագությունը պետք է կախված լինեն յուրաքանչյուր անդամի անդադար և նպատակասլաց ջանքերից:

«Ուժ ուրախության միջոցով»՝

բժիշկ Ռոբերտ Լեյի կողմից

Տ «Ուժ ուրախության միջոցով» ազգային-սոցիալիստական կազմակերպությունը ստեղծվել է մեր առաջնորդ Ադոլֆ Հիտլերի հրամանով: Մի օր նա ինձ կանչեց և ասաց. «Ես ուզում եմ, որ գերմանացի աշխատողը բավարար հանգիստ և արձակուրդ ունենա, որպեսզի ազգի նյարդերը առողջ լինեն, քանի որ անհնար է որևէ բանի հասնել, նույնիսկ մեծագույն հանճարեղ պետական գործչի միջոցով, եթե ազգի նյարդերը քայքայվեն»: Իմ պարտականությունն էր կատարել առաջնորդի այս հրամանը, և 1933 թվականի նոյեմբերին ստեղծվեց «Ուժ ուրախության միջոցով»: Շատերը, նույնիսկ իմ ամենամտերիմ համագործակիցներից, չէին հասկանում, թե ինչի էի ես ձգտում, և ոչ էլ՝ որն էր առաջնորդի մտադրությունը: Շատերը կարծում էին, որ դա աշխատողի աչքերին թոզ փչելու և սոցիալական արդարության նրա օրինական ցանկությունը չեղելու միջոց էր: Մյուսները կրկին դրանում տեսնում էին նոր գործունեության ոլորտ՝ նոր պաշտոններ ստեղծելու համար: Այդ ժամանակ միայն շատ քչերն էին ճանաչում այն հսկայական ձեռնարկումը, որն այսօր տարածվում է ամբողջ Գերմանիայում և արդեն տարածվում է աշխարհով՝ մեր սեփական երկրի սահմաններից շատ հեռու: Հրաշք է թվում, երբ մտածում ես, թե ինչպես մի գաղափար, որի վրա շատերը ծիծաղում էին, ուրիշները՝ արհամարհում, հակառակորդները վիրավորում և հայդոյում, իսկ մեր մտերիմ ընկերները նույնիսկ անհանգստությամբ ու կասկածանքով էին վերաբերվում, երկու տարուց էլ քիչ ժամանակում նվաճեց ժողովրդի սրտերը և կյանքի կոչվեց հենց ժողովրդի կողմից:

Որպես մեր նկատի ունեցած նպատակի նկարագրություն, անվանումը բացարձակապես ճիշտ է. Ազգային սոցիալիստական համայնք, Ուժ ուրախության միջոցով: Պետք է ուշադիր մտածել յուրաքանչյուր առանձին բառի նշանակությունը՝ Ազգային սոցիալիստական համայնք: Համայնքը դրա հիմքն է, և այստեղ ևս մեկ անգամ հստակ արտահայտվում է այն փաստը, որ միայն համայնքն է ունակ և իրավասու լինել ուրախության տարածողը: Այս հարցում մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, ևս մեկ անգամ հստակ տեսնում ենք, որ մշակույթն ու արվեստը կապված են ազգի և ռասայի համայնքի հետ և չեն կարող մեկուսացված գոյություն ունենալ վակուումում: Ուժ ուրախության միջոցով: Ինձ խորհուրդ տվեցին այն անվանել «Աշխատանքից հետո»: Բայց ես երբեք կողմնակից չեմ եղել իմիտացիային, միշտ նախընտրելով տեսնել, թե արդյոք հնարավոր չէ ինչ-որ բան ստեղծել ինքս:

Երիտասարդ Իտալիայի «Դուպլավարոն» անկասկած կարող է մեծ արդյունքներ ցույց տալ. այն անկասկած մեծ նվաճում է: Սակայն այն ճշգրտորեն չի համընկնում մեր նպատակի հետ: Դա չեզոք արտահայտություն է, որը ո՛չ մեր ցանկությունն է արտահայտում, ո՛չ էլ Առաջնորդի հրամանը: Առաջնորդն ասաց. «Ես ուզում եմ ունենալ ուժեղ ազգ. հետևեք, որ աշխատանքի տեմպը, որը ռացիոնալիզացիան և իրադարձությունների ամբողջ ընթացքը, այնուամենայնիվ, անիմաստ են դարձրել, հավասարակշռվի այս մարդկանց ստացած հանգստով և տոներով. և հետևեք, որ ժողովրդի նյարդերը չփչանան»: Առաջնորդի հրամանն էր ազգին ուժ տալ, և միևնույն ժամանակ նա ցույց տվեց, թե ինչպես պետք է այդ ուժը ձեռք բերել. հանգստի, տոների, ուրախության միջոցով:

«Ուժ ուրախության միջոցով» գիրքը, թերևս, ազգային սոցիալիզմի ամբողջ նպատակի ամենակարճ և ամենահամառոտ արտահայտությունն է: Այն կյանքի նկատմամբ ազգային սոցիալիզմի կողմից Գերմանիային տրված հայացքի մարմնացումն է. այն արտահայտում է կյանքի նկատմամբ այն դրական վերաբերմունքը, որը բաբախում է մեզանում և որը փոխարինում է կյանքի ժխտմանը, որը գերիշխում էր մեր ազգում անցյալ դարում: Քանզի այն, ինչ մենք տեսնում էինք անցյալում կյանքի յուրաքանչյուր ոլորտում, այն, ինչը բնութագրում էր մեր բոլոր անհետացած կուսակցություններին, կյանքի ժխտումն էր:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, չենք ցանկանում կյանքը դիտարկել որպես արցունքների երկրային հովտով ճանապարհորդություն, որպես ավելի լավ Հանգրվանի համար անընդհատ նախապատրաստություն: Մենք ցանկանում ենք կյանքը, և մասնավորապես մեր ամենաաղքատ գերմանացիների կյանքը, դարձնել որքան հնարավոր է գեղեցիկ և պայծառ: Մենք հավատում ենք, որ մեր այս կյանքը արժանի է ապրելու, և մենք հավատում ենք, որ մեր Տեր Աստվածը չի ստեղծել մեր կյանքի բազմազանությունը՝ այն կրկին հավերժական կործանման և ոչնչացմանը թողնելու համար: Բոլոր նրանք, ովքեր հավատում են, որ իրենց կյանքով և գործերով սուրբ առաքելություն ունեն կատարելու այս աշխարհում, բոլոր նրանք, ովքեր լցված են այս հավատքով, իրենց սրտում ազգային սոցիալիստներ են:

Հետևաբար, մենք ուժ ենք ուզում պայքարի համար: Մեր կյանքը լի չէ դրախտի հարստություններով. մեզ համար գլխավորը պայքարն է: Կյանքը պայքար է, իսկ պայքարը՝ ապրելը: Մենք չգիտենք որևէ վերջնակետ, որտեղ ոմանք հավերժական անգործության մեջ սպասում են իրենց սեփական հաճույքին, իսկ մյուսները հավերժ դատապարտված են: Ամբողջ հավերժության մեջ մենք գիտենք միայն պայքարը որպես մեր հավատքի և մեր կյանքի արտահայտություն: Եվ այս պայքարի համար մենք ձգտում ենք մեր ժողովրդին նոր ուժի անընդհատ մատակարարում տալ: Աշխատանքը պայքարի միայն մեկ այլ արտահայտություն է: Մեր յուրաքանչյուր հայրենակից՝ լինի դա աշխատող, թե գյուղացի, արվեստագետ, գիտնական, թե զինվոր, ամեն պահի գտնվում է իր ժողովրդի և իր գոյության համար այս պայքարի կիզակետում: Եվ քանի որ այս պայքարը սպառում է նյարդեր, նյութ, մարդուն անհրաժեշտ են այս պայքարի միջոցները, ուստի նաև այդ միջոցների լրացումը և իր ուժերի վերականգնումը: Հետևաբար, հանգիստն ու արձակուրդները մեզ համար ներքին անհրաժեշտություն են:

Որոշ ժամանակ առաջ սոցիալական տնտեսագիտության մի հիանալի արտասահմանցի ուսանող ինձ հարցրեց. «Ինչպե՞ս եք վերաբերվում տոների հարցին: Արդյո՞ք Գերմանիայում դուք օրենքով կկարգավորեք տոների քանակը և միևնույն ժամանակ օրենքով կկարգավորեք վճարման չափը»: Ես պատասխանեցի. «Մենք ոչ միայն կհանդուրժենք տոների ընդհանուր ներդրումը, այլև դրանք կդարձնենք օրինականորեն պարտադիր, քանի որ սա մեր պահանջներից մեկն է»: «Բայց ներողություն,- ասաց նա,- բոլոր երկրներում գործատուները պայքարում են իրենց աշխատողների դեմ, և դուք Գերմանիայում պնդում եք, որ նույնիսկ գործատուները աստիճանաբար կպահանջեն այդ տոները»: «Այո, այն ժամանակը շատ հեռու չէ, երբ տոների և հանգստի ամենաջերմ պաշտպանները կլինեն ոչ թե աշխատողները, այլ գործատուները»:

Ազգային սոցիալիզմը բանականության հաղթանակն է անբանականության նկատմամբ, և ողջամիտ է, որ հյուժված և թուլացած մարդը վերստեղծի իրեն, որպեսզի կարողանա իր ապագա աշխատանքը շատ ավելի լավ կատարել: Սա նշանակում է, որ արձակուրդները դառնում են առողջ, բանական ողջամտության պահանջ: Մենք արձակուրդներ չենք պահանջում կարեկցանքից դրված, այլ այն փաստի գիտակցմամբ, որ դրանք ավելի կբարձրացնեն մեր ժողովրդի արտադրողական ուժը: Աշխատուժի գործատուն ոչ մի առավելություն չունի հոգնած և հյուժված մարդու աշխատանքում իր համար. նման մարդը պարզապես սպառում է էներգիան, մինչդեռ մեքենաները շարունակում են աշխատել, սպառում են էներգիա, արժենում են գումար և մաշվում: Մարդը նույնպես դադարում է արտադրողական լինել, այնպես որ գործատուն կրկնակի կորուստ է ունենում. նա ոչ միայն վճարում է աշխատավարձը նվազած արտադրողականության համար, այլև վճարում է չօգտագործված մեքենայի էներգիայի և հզորության համար: Մյուս կողմից, եթե մարդը թարմ է, գործատուն հեշտությամբ վերականգնում է այն արձակուրդների տարբերությունը, որոնց համար նա վճարել է: Եվ գործատուն կտեսնի, որ իր մնացորդը չի դառնա դեբետային, այլ, ընդհակառակը, կցուցադրի բարելավում վարկային կողմից: Նա կտեսնի, որ ինքը, ինչպես նաև աշխատողը, շահելու են:

Ազգային սոցիալիզմին իսկապես բնորոշ է այն, որ այն ոչինչ չի անում միայն մեկ կողմի օգտին: Եթե մենք անեինք որևէ բան, որը կօգներ միայն աշխատողին և միևնույն ժամանակ կվնասեր գործատուին, դա ոչ մի օգուտ չէր լինի ամբողջ ազգի համար. անհատի համար լավ է այն, ինչ լավ է գերմանացի ժողովրդի համար որպես ամբողջություն, և գերմանացի ժողովրդի համար լավ է, որ մարդիկ հանգստանան և արձակուրդ անցկացնեն: Մենք հաճախ ենք փորձել, և այսօր էլ այդպես է, լսել, թե ինչպես է մարդը ասում. «Ես կցանկանայի ուր օր արձակուրդ ունենալ, տվեք ինձ իմ փողը, բայց ես չեմ ուզում գնալ հանգստանալու, ես կմնամ տանը»: Ոչ, դա սխալ է. դա կլինի...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

փողը դեն նետելը, քանի որ տանը մարդը չի կարող հանգիստ գտնել: Բանի իմաստն այն է, որ նրան երբեմն կքաշեն իր ձեղնահարկից, որտեղ նա անընդհատ տեսնում է միայն տառապանք և կարիք, և կուղարկեն ծովային ճանապարհորդության, կամ լեռներ, կամ Հռենոս, և կսովորեն ութ օրով մոռանալ աշխատանքային աշխարհը: Մարքսիստների քարոզը բավարար չէ. «Մենք ուզում ենք արձակուրդներ». տոների հետ ինչ-որ բան պետք է արվի՝ դա Ուժ ուրախության միջոցով է:

Առաջին տարվա վերջում ես կարողացա ասել, որ «Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպությունը մեծ արագությամբ նվաճել է Գերմանիան: Այսօր մեր նվաճումներն այնքան մեծ են, որ արտասահմանյան երկրները նույնպես ուշադրություն են դարձնում դրանց: Անկախ նրանից՝ նրանք կողմ են, թե դեմ Գերմանիային, արտասահմանում բոլորը հետաքրքրությամբ հետևում են մեր երիտասարդ կազմակերպությանը, որը հնարավոր է դարձրել այն, ինչը մինչ այդ անհնար էր համարվում, աշխարհի յուրաքանչյուր սոցիալիստի երկար տարիների երազանքը: Մենք հույս ունենք աշխարհը տանել դեպի այն մտքին, որ Նոր Գերմանիայի մասին մտածեն այլ կերպ, քան չարամիտ մամուլը հաճախ մեզ համոզում է:

Օրինակ՝ «Diario da Manha»-ն համաշխարհային կարծիքի աճող բարենպաստության օրինակ է բերում. 1935 թվականի հոկտեմբերի 12-ի համարում կարդում ենք հետևյալը « Ուժ ուրախության միջոցով » ծովային ճանապարհորդության մասին. «Սա այն հեղափոխությունն է, որը Գերմանիան՝ Ադոլֆ Հիտլերի շուրջ խմբավորված իր ժողովրդի անսասան և կարգապահ կամքով, պատրաստվում է իրականացնել: Որո՞նք կլինեն դրա հետևանքներն ու վերջնական արդյունքները: Դեռևս շատ վաղ է դրանք գնահատելու համար, բայց մի բան հաստատ է. գերմանական ոգին աշխատում է նոր կյանքի հայեցակարգերի ստեղծման և մեր ժամանակների ամենաշլուժված խնդիրների լուծման ուղղությամբ»: Նորվեգական «Karmoy Posten» թերթը 1935 թվականի սեպտեմբերի 27-ի համարում հրապարակում է հետաքրքիր քննարկում «Ուժ ուրախության միջոցով» ճանապարհորդությունների արժեքի մասին նորվեգացու և պարոն Ռաբինովիցի միջև: Նորվեգացին գրում է, հղում անելով ձեր տրամադրած ծովային ճանապարհորդությունների ճանապարհորդության ժամանակ՝ սարսափելիության մասին ուրվագծերին. «... կյանքը նավի վրա պետք է լինի նման քիչ տեղով և ամեն ինչով նեղված: Ես կցանկանայի նշել, որ ես անձամբ մասնակցել եմ դրանցից մեկին և գիտեմ, որ սա անհեթեթություն է...»:

• Դուք երբեք չեք նստել « Ուժ ուրախության միջոցով » շոգենավ: Չպետք է: Ձեր դուր եկած ցանկացած ժողովրդավարական « Ուժը ուրախության միջոցով » երկիր կարող է հպարտանալ դրանով:

կազմակերպությունը դեն նետեք արդարության ողջ զգացումը:

Ես կարող էի անվերջ շարունակել արտասահմանից նմանատիպ բարեկամական մամուլի հայտարարությունների ցանկը, բայց մեկ բան պարզ է մեր կազմակերպությամբ լուրջ հետաքրքրված բոլոր նրանց կողմից ձևավորված դատողություններից. « Ուժ ուրախության միջոցով» գաղափարը հաստատվում է իր նվաճումների շնորհիվ, որոնք անվիճելի են նաև այլ երկրներում:

Հետևաբար, մենք ճիշտ էինք, որ ճանապարհորդություններ կատարեցինք դեպի այլ երկրներ: Մենք կշարունակենք մեր սկսած ճանապարհով, և այս տարվա մարտին մեր «Ուժ ուրախության միջոցով» նավատորմով կճամփորդենք Ատլանտյան օվկիանոսով դեպի Լիսաբոն և Մադեյրա: Ավելին, 1936 թվականից սկսած՝ ամեն գարուն և աշուն մենք կճամփորդենք դեպի հարավ: Ատլանտյան օվկիանոսով Պորտուգալիա մեր առաջին անցումների ժամանակ ունեցած փորձը այնքան բարենպաստ էր, որ մենք որոշեցինք վերը նշված այս ճանապարհորդությունների զարգացումը: Ոչ ոք չի կարող ավելի լավ ներկայացնել նոր Գերմանիան, քան գերմանացի աշխատողը, որը ճանապարհորդում է « Ուժ ուրախության միջոցով»:

Բացի այդ, այս տարի մենք կիրականացնենք մի շարք մեծ, հատուկ նախագծեր: Երբ մտածում ենք, թե որտեղ են իրականում մեկնել 1934 և 1935 թվականների «Ուժ ուրախության միջոցով» ծրագրի հինգ միլիոն հանգստացողները, պարզվում է, որ այդ հինգ միլիոնից ավելի քան երեք միլիոնը մեկնել է մեր երկրի սահմանամերձ շրջաններ: Այնտեղ նրանք կառուցել են գերմանական սոցիալիզմի կենդանի պատ: Սահմանամերձ շրջանների բնակչությանը այցելել են եղբայր գերմանացիներ Գերմանիայի բոլոր մասերից: Եվ մեծ ընկերակցությունը, որը հենց այն է, ինչը տարբերակում է «Ուժ ուրախության միջոցով» ծրագրի ճանապարհորդությունները մասնավոր ճանապարհորդություններից, սահմանին գտնվող այս եղբայրներին նոր հոգևոր աջակցություն է տվել: *****Էլեկտրոնային գրքի փոխարկիչ ԴԵՄՈ Զրանիշեր*****

Մենք կշարունակենք այս մեթոդական աշխատանքը և զգալիորեն կընդլայնենք այն: Այս նպատակին հասնելու համար մենք մեծ արշավ ենք սկսել և մտադիր ենք « Ուժ ուրախության միջոցով» արդեն իսկ ցածր գները նվազեցնել ևս 30 տոկոսով: Երբ սա առաջարկվեց, շատ մասնագետներ գլուխները թափ տվեցին և կարծում էին, որ դա երբեք չի կարող իրականացվել: Այժմ, կարճատև նախապատրաստական աշխատանքներից հետո, կարող եմ ասել, որ հենց այս տարի ավելի էժան գներ կլինեն 350,000 հանգստացողների համար, և դա առանց պահանջելու, որ կացարան տրամադրողները շեղվեն հաստատված սակագներից:

Սա նշանակում է, որ միջին հեռավորությունների համար գերմանացի աշխատողը կարող է մեկնել ամբողջ շաբաթվա արձակուրդի՝ 12-ից 15 կամ 16 մարկ արժեքով, ներառյալ ուղեվարձը, լիարժեք սնունդը և կացարանը, ինչպես նաև ամեն տեսակի կոլեկտիվ միջոցառումները: Սա մեզ հնարավորություն կտա ներառել աշխատողների նոր խմբերի, որոնք իրենց տնտեսական վիճակի պատճառով մինչ այժմ չեն կարողացել մասնակցել « Ուժ ուրախության միջոցով» ճանապարհորդությանը: Այս նոր զանգվածները կլինեն լավագույն հանգստացողները, քանի որ նրանք կլինեն ամենաերջանիկն ու ամենաբավարարվածը: Մենք նրանց կտանենք գեղեցիկ սահմանամերձ երկրներ, որոնք միևնույն ժամանակ ամենաշատն են կարիք ունենում այն խնամքին, որը կարող է նրանց տրամադրել ազգային սոցիալիզմը:

«Ուժ ուրախության միջոցով» շարժման բոլոր գործողություններում , որոնք տարածվում են մեր հայրենիքի սահմաններից այն կողմ, մենք հոգ ենք տանում արտասահմանում գտնվող մեր գերմանացի եղբայրների մասին: Մենք ցանկանում ենք նրանց դարձնել կենդանի կամուրջ, որը կապում է մեզ այլ երկրների հետ, իսկ մեր հանգստացողները պետք է լինեն բարեկամության սուրհանդակներ, որպեսզի այլ երկրները տեսնեն Գերմանիան այնպիսին, ինչպիսին այն իրականում կա: Եվ այսպես, մենք Գերմանիա կբերենք մեր արտասահմանում բնակվող եղբայրներին և նրանց երեխաներին, ովքեր այլապես երբեք չէին կարողանա մտածել Գերմանիա այցելելու մասին: Մենք կօգտագործենք մեր «Ուժ ուրախության միջոցով» նավատորմը ձմռանը և միջանկյալ սեզոնին և կիրականացնենք այս ուղևորությունները շատ էժան գներով: Այս բոլոր ձեռնարկումներում մենք մրցակցություն չենք առաջարկում որևէ արդյունաբերական հաստատության հետ, քանի որ այս ուղևորություններին մասնակցող անհատները շատ ուշադիր կընտրվեն մեր կողմից: Եթե մարդը բավականաչափ գումար ունի Գերմանիա սովորական ուղևորություն ապահովելու համար, թող ճանապարհորդի սովորական ճանապարհով: Մենք վերը նշված էժան հարմարությունները տրամադրում ենք Գերմանիա այցելելու համար միայն նրանց համար, ովքեր նման բախտավոր վիճակում չեն:

Ավարտելով իմ դիտարկումները ճանապարհորդությունների և արձակուրդների վերաբերյալ՝ կցանկանայի անդրադառնալ մի փոքրիկ մտահոգության, որը տարածված է որոշ շրջանակներում: Ընդհանուր առմամբ, բոլորը ոգևորված են « Ուժ ուրախության միջոցով» արշավներով՝ թե՛ մեր հյուրընկալողները, թե՛ հանգստացողները: Բոլորը լի են գովեստով այս հաստատության համար, որն իսկապես, ինչպես ապացուցվել է, շատ առումներով շատ բարերար ազդեցություն ունի: Կա միայն մեկ քննադատություն, որը երբեմն կարելի է լսել. ասում են, որ հանգստացողների մեծ մասը բաղկացած է այն մարդկանցից, ովքեր կարող էին նույնիսկ առանց մեզ մեկնել իրենց արձակուրդներին: Սակայն այս առարկությունն անհիմն է: Իմ գործընկերները ուսումնասիրել են մեծ թվով գնացքների կազմը: Սա հեշտությամբ հնարավոր էր, քանի որ յուրաքանչյուր մասնակցի հետ գործ է ունում հատուկ մանրամասն հարցաթերթիկի միջոցով: Չորս շրջաններից բոլոր արձակուրդային գնացքների ուսումնասիրության արդյունքը հետևյալն էր. ուղևորների ոչ պակաս, քան ճիշտ 50%-ը արդյունաբերության մեջ աշխատողներ էին: Մնացածը բաղկացած էր մանր աշխատողներից, անկախ արհեստավորներից, մասնավոր միջոցներ ունեցող մարդկանցից, ազատ մասնագիտությունների ներկայացուցիչներից և այլն: Ես կարող եմ նաև թվեր բերել « Ուժ ուրախության միջոցով» հանգստացողների եկամտի վերաբերյալ: Նույն գնացքների ուսումնասիրությունը ցույց տվեց, որ բոլոր հանգստացողների մեկ երրորդի ամսական եկամուտը կազմում էր 100 մարկից պակաս: Մեկ երրորդը ամսական վաստակում էր 100-ից 150 մարկ: Մնացածի եկամուտները ավելի բարձր էին, բայց միջինում կազմում էին 150-ից 250 մարկ: Միայն 6%-ն էր վաստակում 250 մարկից ավելի: Այս կատեգորիայում մենք հիմնականում հանդիպում ենք բազմաթիվ ընտանիքներով ամուսնացած զույգերի, ովքեր իրենց վրա դրված ծանր ծախսերի պատճառով իրավունք ունեն մասնակցելու « Ուժ ուրախության միջոցով » ճանապարհորդություններին:

Մենք պետք է հասնենք կետին, և մինչ օրս ամեն ինչ ցույց է տալիս, որ մենք կհասնենք դրան,

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

երբ Բեռլինից Ռյուգեն՝ այնտեղ և հետ տրանսպորտով, ինչպես նաև ծովափնյա ութօրյա արձակուրդով ճանապարհորդությունը հասանելի է 12 մարկից սկսած: Վերջնական նպատակը հետևյալն է. Գերմանիայի բնակչության ներկայիս մակարդակի համաձայն՝ մենք պետք է կարողանանք ամեն տարի 14 միլիոն աշխատող տղամարդկանց և կանանց ուղարկել 12-14 օրվա հանգստի ճանապարհորդությունների: Տրանսպորտի և կացարանի առկա հնարավորությունները բացարձակապես անբավարար են այս խնդիրը լուծելու համար: Այսօր դրանք արդեն հասել են հնարավորի սահմանին: Երբ մենք սա մարգարեացանք երկու տարի առաջ, մեզ վրա ծաղրում էին:

Հետևաբար, մենք անհապաղ կսկսենք նոր կացարանների և նոր նավեր կառուցել: Հաջորդ երեք տարիների ընթացքում Գերմանական աշխատանքային ճակատը կկառուցի 100 միլիոն մարկի արժողությամբ շենքեր: Դրանք թվում կլինի Ռյուգեն կղզում ծովային լողաբան՝ 20,000 մահճակալով և հանգստի համար նախատեսված բոլոր հարմարություններով: Այս եզակի ձեռնարկության նախագծերն ու մոդելներն արդեն պատրաստ են: Մենք դրանք պարտական ենք մեր առաջնորդ Ադոլֆ Հիտլերի առատաձեռն հրամանատարությանը:

Ավելին, մենք կկառուցենք երկու նավ՝ յուրաքանչյուրը 1500 մարդու տեղավորելու համար՝ առանց զանգվածային հանրակացարանների, բոլոր խցիկները կլինեն երկու կամ չորս անձի համար, յուրաքանչյուր խցիկ կունենա լուսամուտ, իսկ ամբողջ նավը՝ աննախադեպ տարողունակությամբ տախտակամած: Բացի արդեն իսկ ունեցած երկու նավերից՝ «Դեր Դոլչե»-ից և «Սիեռա Կորդոբա»-ից, այս գարնանը կգնենք նմանատիպ չափի ևս չորս նավեր: Այս նախագծերից բացի, Լեյբորիստական ճակատի արդեն իսկ ունեցած գյուղական հանգստի տներում մահճակալների թիվը կավելանա մինչև 30,000: Երբ երեք տարի անց ամբողջ գործն ավարտվի, մենք կկարողանանք մեր սեփական հանգստի հանգստավայրերում տեղավորել 1.2 միլիոն մարդու: Իհարկե, մասնավոր հյուրանոցների և սննդի մատակարարման ոլորտի պահանջները միշտ կունենան արտոնյալ վերաբերմունք: Այսպիսով, մենք կաշխատենք համառորեն՝ վերջնական նպատակին հասնելու համար, մինչև վերջին աշխատող գերմանացին կարողանա լիովին բավարարել իր օրինական պահանջը՝ հանգստի և արձակուրդի համար:

Ազգային սոցիալիստական համայնքի «Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպությունների տարբեր բաժինների շարքում սպորտը զբաղեցնում է հատկապես կարևոր տեղ: Այս գրասենյակն ունի նուրբ, բայց անսահման դժվարին պատասխանատվություն՝ գերմանացի աշխատողի ազատ երեկոն, որն անցկացնում է ուրախ ֆիզիկական կուլտուրայով, վերածել ուժի, ինչպես նաև հանգստի աղբյուրի: Այսօր, երկու տարվա աշխատանքից հետո, մենք կարող ենք գոհունակությամբ հաստատել, որ արդյունքը զգալիորեն գերազանցել է մեր սպասումները: Երեք միլիոնից ավելի մարդ մասնակցել է մեր կողմից կազմակերպված սպորտի տարբեր կատեգորիաների (լող, մարմնամարզություն, թեթև թեթև ատլետիկա, դահուկավազք և այլն) 8500 դասընթացների: Սպորտային, ֆիզիկական և ֆիզիկական արատներով տառապողների համար նախատեսված բժշկական կենտրոնները ծառայում են նույնիսկ մեր վերջին հայրենակիցներին պատրաստելուն: Բաց ծովում մեր առագաստանավային արշավները միշտ եղել են լիքը լցված, և շատ դիմումներ մերժվել են: Այս ուղղությամբ նույնպես մենք կընդլայնենք մեր աշխատանքը և, մասնավորապես, կիրականացնենք ճանապարհորդություններն ավելի մեծ գործողության շառավղով, քան անցյալ տարի: Այս ձմռանը, գրելու պահին, դահուկավազքի ուսուցողական դասընթացներ են անցկացվում Գերմանիայի ամենագեղեցիկ ձմեռային մարզաձևերի շրջաններում: Դրանց կմասնակցի 35,000 մարդ: Այս դասընթացների հետ կապված հասանելի է 30,000 «Ուժի միջոցով ուրախության» դահուկային հանդերձանք, որը ներառում է ամրակներով, կոշիկներով և ամրակներով դահուկներ՝ 35 մարկ արժողությամբ: Այս թիվը կարող է բարձր թվալ, բայց անցյալ տարի սովորական մանրածախ առևտրում վաճառվել է 18,000 հանդերձանք: «Ուժի միջոցով ուրախության» 42,000 հանգստացողներ ոգևորությամբ հետևեցին Գարմիշ-Պարտենկիրխենի Օլիմպիական խաղերին՝ մեր «Ուժի միջոցով ուրախության» գնացքներով բերվելով մրցավայր:

Անթիվ-անհամար գերմանացիների համար սա նշանակում էր վաղուց փայփայած և թվացյալ անիրականանալի երազանքի իրականացում. այսօր Գերմանիայում սպորտը այլևս ընտրյալների կամ տնտեսապես ավելի բախտավոր անհատների կողմից ռեկորդներ սահմանելու հարց չէ, այլ դարձել է ազգային հոբբի: Արդեն իսկ կա համապատասխան մարզադաշտերի պակաս, և «Ուժ ուրախության միջոցով» ծրագրի հոսքը...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Սպորտային դասընթացները կայուն կերպով պահպանվում են: Երրորդ տարին, ըստ անցյալի փորձի, կրկին կցույց տա հավասարակշռություն, որը կապացուցի, որ Գերմանիայում ոչ միայն չեմպիոնական սպորտն է մշակվում, այլև, ավելի կոնկրետ, մարմնի զանգվածային մարզումը: Մենք չենք հանգստանա, մինչև նույնիսկ 50 և 60 տարեկանները սպորտը կամ ֆիզիկական պատրաստվածությունը չհամարեն ամենօրյա անհրաժեշտություն:

«Ուժ ուրախության միջոցով» դպրոցի և ժողովրդական կրթության նորաստեղծ բաժինը իր գործնական գործունեությունը սկսել է ընդամենը կարճ ժամանակ առաջ: Սակայն իր գոյության մի քանի ամիսների ընթացքում այն արդեն արժեքավոր ծառայություններ է մատուցել գերմանական ազգին՝ հազարավոր լապտերային դասախոսությունների, հարյուր հազարավոր գրքերով հարուստ գրադարանների և ամեն տեսակի այցելությունների ու շրջագայությունների միջոցով:

Մինչև Ազգային սոցիալիստական կուսակցության իշխանության գալու տարին, միլիոնավոր գերմանացի տղամարդիկ և կանայք երբեք թատրոն չէին տեսել ներսից: Նրանց համար ոչ միայն բնական էր թվում թատրոն չգնալը, այլև մարքսիստական ազդեցության հետևանքով նրանք այնպիսի թերարժեքության բարդույթ ունեին, որ նույնիսկ իրենց սոցիալական վիճակին անհամապատասխան էր թվում գնալը: Այստեղ նույնպես հիմնարար փոփոխություն է կատարվել: Ազգի մշակութային ունեցվածքը այլևս չի լինի տիրապետող դասերի արտոնությունը: Պատահականորեն ընտրված մեկ գործիչ վառ լույս է սփռում միայն «Մեծ Բեռլինում» կատարված աշխատանքի շատ զգալի նշանակության վրա՝ մշակութային քաղաքականության տեսանկյունից. 1934 թվականի դեկտեմբերի 1-ից մինչև 1935 թվականի նոյեմբերի 30-ը «Ուժ ուրախության միջոցով» նախագիծը թատրոն է տարել Բեռլինի մեկուկես միլիոնից ավելի աշխատավորների: Որքան էլ որ այս գործիչը ցնցող է, մենք նրա իրական արժեքը շատ ավելի ենք գնահատում, երբ հիշում ենք, որ սա ներկայացնում է այն տղամարդկանց և կանանց, ովքեր կամ երբեք, կամ գործնականում երբեք թատրոն չեն գնացել: Հետևաբար, այս մարդիկ թատրոնի լրացուցիչ հովանավորություն են ներկայացնում: Պատճառները, թե ինչու նրանք նախկինում երբեք թատրոն չեն այցելել, հիմնականում տնտեսական էին: 100-200 մարկ ամսական եկամուտ ունեցող աշխատողը կամ աշխատակիցը պարզապես ի վիճակի չէր վճարել թատրոնի սովորական գները իր և իր կնոջ համար:

Մեր առատաձեռն միջոցառումների արդյունքում թատրոնն ու համերգասրահը արժանացել են լայն զանգվածների հովանավորությանը, այն զանգվածների, որոնք այս հաստատությունները գիտեին միայն լսածի միջոցով և դիտում էին դրանք լիակատար անտարբերությամբ: Սա մի փաստ է, որը չպետք է անտեսվի և, իհարկե, բարենպաստ ազդեցություն է ունենում այն մասնավոր թատրոնների վրա, որոնք չեն այցելում « Ուժ ուրախության միջոցով» ծրագիրը:

1934 թվականի սկզբին Siemens գործարանում թատրոններ այցելությունների վերաբերյալ մեր կողմից անցկացված հետազոտությունները հաստատեցին այս դիտարկումները: Մեկ կամ երկու թիվ հեշտությամբ ապացուցում է սա. հարցված տղամարդկանց 87.6%-ը և կանանց 81.3%-ը երբեք օպերա չէր դիտել. հարցված տղամարդկանց 63.8%-ը և կանանց 74.2%-ը երբեք թատրոն չէր այցելել: Քանի որ այս հարցերը տրվել էին Siemens կոնցեռնի բոլոր աշխատակիցներին՝ առանց անձանց կամ պաշտոնների նկատմամբ հարգանքի, տնօրենից մինչև օժանդակ աշխատակից, կարելի է արդարացիորեն պնդել, որ գործարանի անձնակազմի այն անդամները, ովքեր արդեն ականատես էին եղել թատերական կամ օպերային ներկայացումների, դասվում էին տնտեսապես ավելի լավ վիճակում գտնվող աշխատողների խմբերի շարքին:

Տարբեր գործարաններում վերջերս կատարված դիտարկումները ցույց են տալիս այն ուրախալի արդյունքը, որ ֆիզիկական աշխատողները հատկապես լավ են ներկայացված «Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպության կողմից կազմակերպված միջոցառումներին : Կատարվում է մշակութային կրթության աշխատանք, որի արդյունքները կերևան ավելի ուշ:

Միայն Բեռլինում յոթ թատրոններ սպասարկում են բացառապես կամ գերակշռող մասամբ «Ուժ ուրախության միջոցով» ներկայացումը: Մինչդեռ ամբողջ Ռայխում հանդիսատեսի միջին թիվը կազմում է հասանելի տեղերի 60%-ից 70%-ը, « Ուժ ուրախության միջոցով» թատերական ներկայացումների տոմսերը , բարեբախտաբար, միշտ վաճառվում են շատ ավելի շուտ: Այս որակի հովանավորությունը դժվար թե երբևէ կարողանար հավասարվել...

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Գերմանական մասնավոր թատրոններ:

«Գլխավոր համերգները», որոնք նոր էին ներկայացվել մեկ տարի առաջ, և «Երաժշտական ժամերը», որոնք մենք այցելում ենք, նույնպես մեծ ժողովրդականություն են վայելում: Մեր հիանալի համերգները, որոնք վարում են ամենահայտնի գերմանացի դիրիժորները, սովորաբար վաճառվում են մեկնարկից շատ առաջ: Համերգներին մասնակցած հայտնի նվագախմբերի թվում են, ի թիվս այլոց, Բեռլինի ֆիլհարմոնիկ նվագախումբը, Բեռլինի տարածաշրջանի տեղական նվագախումբը (das Landesorchester Gau Berlin) և Գերմանական օպերային թատրոնի նվագախումբը: Բեթհովենի իններորդ սիմֆոնիան երկու անգամ կատարվել է լեվի-լեցուն դահլիճում:

Թանգարաններում աշխատող մինչ այժմ տեսնում էր մի անկասկած բուրժուական հաստատություն, որը նա սկզբունքորեն չէր այցելում: Քանի որ մեզ համար դժվար էր նաև աշխատողին թանգարան տանելը, մենք կազմակերպեցինք հազարավոր երեկոյթներ: Բայց դրանից բացի, մենք արվեստը գործարան բերեցինք աշխատանքների ցուցահանդեսների միջոցով, որոնք անցկացվեցին մեծ մասշտաբով և ավելի մեծ հաջողությամբ ամբողջ Ռայխում: Ավելին, Գերմանիայի ֆիզիկական աշխատողների հետ շփումը արվեստագետին ուժեղ ոգեշնչում է տալիս ժամանակին համապատասխան գեղարվեստական ստեղծագործության համար:

Մի քանի տարվա ընթացքում յուրաքանչյուր խոշոր գործարան կունենա մշտական ցուցահանդեսի կազմակերպման հնարավորություններ: Ամեն տարի միլիոնավոր գերմանացիներ կկարողանան ողջունել գերմանացի նկարիչների աշխատանքները: Այսպիսով, մենք հասել ենք նրան, որ գերմանացի նկարիչը գնացել է այնտեղ, որտեղ ազգի աշխատավոր զանգվածները հոսում են միասին, այսինքն՝ արհեստանոց և գործարան, և իր աշխատանքի և գեղարվեստական գանձերի համար, որոնք նա բերում է ֆիզիկական աշխատողին, նկարիչը առատորեն պարգևատրվում է այն խթանով, որը իր գեղարվեստական ստեղծագործությունը ստանում է ֆիզիկական աշխատողի և մեքենայական սենյակների հետ շփումից:

Ընդհանուր առմամբ, մեր 66,000 «Ուժ ուրախության միջոցով» միջոցառումներին մասնակցել է 25 միլիոն մարդ: Մեր կինոֆուրգոններով մենք այցելել ենք միայնակ գյուղեր և Գերմանիայի տարօրինակ անկյուններ, որոնք թաքնված են անտառներում և անմշակ հողերում, որպեսզի մեր այնտեղի եղբայրներին, մեկ անգամ առհասարակ, կենսուրախ փոփոխություն և թուլություն պարգևենք օրվա բեռից ու հոգնածությունից:

Սակայն մեր գործունեությունը դեռ ավելի հեռու է գնում: Հազարավոր գործարաններում տարիների ընթացքում կեղտը կուտակվել է անկյուններում ու ճեղքերում, և ոչ ոք երբեք չի մտածել աշխատավայրը գեղեցիկ դարձնելու մասին: Մարդիկ այնքան էին սովորել կեղտոտ, փակ, խոնավ աշխատանքային տարածքներին, որ դրանք ընդունվել էին որպես բնական երևույթ:

Այս գործում, նոր քաջությամբ և էներգիայով, « Գեղեցկություն աշխատանքի մեջ » բաժինը ձեռք մեկնեց: Թարմ քամի փչեց բոլոր գործարաններով և մաքրեց կեղտն ու փոշին պատուհաններից, բակերի և գործարանների բոլոր անկյուններից: Ղեկավարները, հաճախ գործարանի անձնակազմի օգնությամբ, ծախսեցին ավելի քան 200 միլիոն մարկ՝ «Գեղեցկություն աշխատանքի մեջ» բաժնի նախաձեռնությամբ աշխատանքը մարդկանց համար հարմար դարձնելու համար: Այնտեղ, որտեղ նախկինում թափված էին հին աղբն ու աղբը, այսօր կան փոքրիկ այգիներ, կանաչապատ տարածքներ, կոկիկ բակեր, մարզադաշտեր, լուսավոր, օդային աշխատանքային սենյակներ, լողավազաններ, զուգարաններ և լվացարաններ: Վերջին երկու տարիների ընթացքում ստեղծվել են աշխատավայրեր, որոնք հաճելի է տեսնել: Մինչ օրս լուծվել է մոտ 17,000 գործարանի խնդիրը: Անթիվ-անհամար բարելավումների հետ մեկտեղ, մեծ կամ փոքր նշանակություն ունեցող, կառուցվել են հետևյալները՝ 4,314 ճաշարան և ընդհանուր սենյակ գործարանի անձնակազմի համար, 1,580 դեկորատիվ հրապարակ, 276 մարզադաշտ և 93 լողավազան:

Այս աշխատանքը, որն այսօր գործարաններում իրականացվում է «Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպության կողմից, ավտոմատ կերպով ազդում է գերմանացի աշխատողի տան վրա: Քանի որ մարդը, ով սովոր է գեղեցիկ և մաքուր աշխատանքի, իրեն հարմարավետ կզգա միայն գեղեցիկ և մաքուր տանը:

Գործարաններում աշխատանքային խմբերի կառուցումը շատ արագ զարգանում է: Գաղափարն այն է, որ եռակցվի
*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

NSDAP-ի անդամներին և գործարանի ներսում գործող դրա ճյուղային կազմակերպություններին, 18-ից 25 տարեկան լավագույն աշխատողներին միավորելով՝ կազմելով ամուր, անխորտակելի բլուկ, որպեսզի նույնիսկ ճգնաժամի ժամանակ, «բջիջի» և «բլուկի» առաջնորդների հետ միասնության մեջ, կենդանի պահեն համայնքի գաղափարը: Ավելին, այս աշխատանքային խմբերը պետք է նոր սովորույթներ ձևավորեն գործարանում և ոգեշնչեն այնպիսի միջոցառումներ, ինչպիսիք են ստուգումները և համայնքային երեկոները:

«Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպության վերաբերյալ կարելի է նշել հետևյալ թվերը. «Ուժ ուրախության միջոցով» ազգային սոցիալիստական համայնքը բաժանված է 32 շրջանի, 771 շրջանի և 15,051 տեղական խմբերի՝ նույնքան թվով տեղական պահակներով: Նրանց գումարվում են նաև գործարանի պահակները, որոնց աշխատանքը գործարանի ներսում է՝ ընդհանուր առմամբ 57,000 մարդ: Այս բոլոր 75,000 աշխատակիցներն իրենց ծառայություններն անվճար մատուցում են «Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպությանը:

«Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպությունն աշխատանքի է վերցնում ընդամենը 2547 վարձատրվող պաշտոնյայի:

Այս հզոր ձեռնարկումը, որը առաջին երկու տարիներին պահանջում էր սուբսիդավորում Գերմանիայի աշխատանքային ճակատի կողմից, հուսով ենք, որ այս տարի անկախ կլինի: Սա, թերևս, ամենաուշագրավ և ամենահետաքրքիր փաստն է, հատկապես, երբ հաշվի ենք առնում, որ «Ուժ ուրախության միջոցով» կազմակերպության կողմից մոբիլիզացված և շրջանառության մեջ դրված գումարի չափը կազմում է ավելի քան մեկ միլիոն ռեյխմարկ, մինչդեռ իտալական Դոպոլավորոն նույնիսկ մոտավորապես չի հասել այս մակարդակին, իսկ ամերիկյան հանգստի և երեկոյան կազմակերպությունը պահանջում է շատ զգալի սուբսիդիա, մինչդեռ բոլոր մարքսիստական ջանքերից, որոնք՝ թե՛ հին Գերմանիայում, թե՛ բոլշևիկյան Ռուսաստանում, թե՛ Արևմուտքի արդյունաբերական երկրներում, ամենուրեք լիովին ձախողվել են, ազգային սոցիալիզմը ճիշտ ճանապարհի վրա է:

Գերմանական ձմեռային օգնության աշխատանքը

Մաքս Հանգերի կողմից

Տ Ձմեռային օգնության աշխատանքները, որոնք մեկնարկել է Ազգային-սոցիալիստական կուսակցությունը և բարձր ոգով ընդունվել ամբողջ ազգի կողմից, դարձել են Երրորդ Ռայխի ճանաչված հաստատություն և օրհնություն միլիոնավոր կարիքավոր, թուլացած և հիվանդ տղամարդկանց, կանանց և երեխաների համար:

Մինչդեռ պետությունը անմիջական գործողությունների միջոցով ամեն ինչ անում է գործազրկության դեմ պայքարելու և համապարփակ մասշտաբով աշխատանքով ապահովելու միջոցով դժվարությունները հաղթահարելու համար, այն դեռևս բավարար ժամանակ չի ունեցել աշխատանք գտնելու յուրաքանչյուր աշխատունակ տղամարդու և կնոջ համար, ովքեր ցանկանում են աշխատել, չնայած այն գրեթե անհավանական հրաշք է գործել համաշխարհային առևտրային դժվարությունների պայմաններում՝ երեք տարվա ընթացքում գործազուրկների թիվը 7 միլիոնից կրճատելով մինչև 2 միլիոնից պակաս: Սակայն, ինչպես յուրաքանչյուր ընտանիք, այն միշտ իր մեջ կունենա իր աղքատներին:

Սոցիալական օրենսդրությունը և պետական օգնությունը շատ բան են արել և անում են՝ մեղմելու համար ցանկություն, բայց այս հաստատությունները չեն կարող ամբողջությամբ վերացնել ցանկությունը:

Ձմեռային օգնության աշխատանքը ստեղծվել է բոլոր նրանց օգնելու համար, որոնց ապրուստի միջոցները գտնվում են սահմանային գծից մի փոքր ներքև: Ձմեռային օգնության աշխատանքը նախատեսված չէ պետական օգնությանը փոխարինելու համար, դրա հիմնական նպատակն է լրացնել այն:

Երբ ազգային սոցիալիզմը իշխանության եկավ 1933 թվականի հունվարի 30-ին, այն գտավ պետությունը, ինչպես ասաց դոկտոր... Գեբելսն այն նկարագրել է որպես «ավերակների դաշտ», քաղաքական քաոս՝ դատարկ դրամարկդերով և յուրաքանչյուր հինգերորդ մարդուն նպաստ ստացող:

Անհրաժեշտ էին ամուր սրտեր և երկաթե կամք՝ գրեթե անհույս իրավիճակը հաղթահարելու համար, որը նախկին կառավարությունները ապարդյուն փորձել էին շտկել: Այս հսկայական խնդիրների լուծման ձևն արդեն պատմության հարց է դարձել, բայց այն հավերժ կհիշվի որպես համարձակ և կառուցողական պետականության զարմանալի օրինակ:

Ազգային-սոցիալիստական մեծ բարեկեցության ասոցիացիայի միջուկն արդեն ձևավորվել էր 1932 թվականի գարնանը, սակայն դրա իրական գործունեությունը սկսվեց միայն կուսակցության իշխանության գալով: Ասոցիացիայի առաջին պաշտոնական միջոցառումը տեղի ունեցավ 1933 թվականի մայիսի 6-ին, երբ Ֆյուրերի ներկայությամբ կազմակերպության ղեկավար նշանակված գլխավոր կոմիսար Հիլգենֆելդտը հրապարակեց Ֆյուրերի հրամանը, որով Ասոցիացիան հաստատվում էր որպես Ռայխի կուսակցության պաշտոնական մարմին՝ լիազորված զբաղվելու հանրային բարեկեցության և օգնության հետ կապված բոլոր հարցերով:

Ասոցիացիան առաջին անգամ կոչ արվեց գործողության Ֆյուրերի ծննդյան օրը՝ ապրիլի 20-ին, երբ նրան վստահվեց գործազուրկներին սննդի ծանրոցներ բաժանելը, և մայիսի 1-ին, երբ այն առաջին փողոցային հանգանակությունը կատարեց երեխաների համար նախատեսված տոնական ֆոնդի համար:

Նույն թվականի ամռանը Միությունը գործադիր լիազորություններ ստացավ Ֆյուրերի կողմից ծրագրված Ձմեռային օգնության կազմակերպման համար, և անմիջապես սկսվեցին մեծ առաջադրանքի կազմակերպչական նախապատրաստությունները: Սեպտեմբերի 13-ին Ֆյուրերը սկսեց արշավը՝ հայտարարելով, որ Գերմանիայում ոչ ոք չպետք է տառապի սովից կամ ցրտից ձմռանը, իսկ դոկտոր Գեբելսը, իր հրաժեշտի խոսքում, ասաց, որ այս Ձմեռային օգնության աշխատանքը պետք է իրականացվի

Ամենամաքուր և ամենապատկառելի մեթոդները, որոնք կարելի է պատկերացնել, և որ աղքատների հանդեպ համակրանքից ելնելով՝ ամբողջ ազգը պետք է ամեն ամսվա առաջին կիրակի օրը ուտի «մեկ ափսեից բաղկացած ապուր» և սովորական ընթրիքի արժեքի տարբերությունը տա կարիքավորներին օգնելու համար: Ձմեռային օգնության աշխատանքների մեկնարկի ամսաթիվը նշանակվեց հոկտեմբերի 1-ը, իսկ սեպտեմբերի 16-ին գլխավոր կոմիսար Հիլգենֆելդտը 36 օգնականներից բաղկացած անձնակազմի հետ գնաց Ռեյխստագի շենքում իր տրամադրության տակ գտնվող գրասենյակներ:

1935 թվականի դեկտեմբերի 11-ին արտասանած իր ելույթում Հիլգենֆելդտը նկարագրում է որոշ դժվարություններ, որոնց հետ ստիպված է եղել բախվել իրեն վստահված աշխատանքի կազմակերպման գործում: Սկզբից պարզ էր, որ ձեռնարկման հաջողությունը կախված է հավաքագրման և բաշխման արդյունավետ մեխանիզմների ստեղծումից և ամբողջ ազգի ակտիվ մասնակցությունից դրան: Հետևաբար, անտարբերներին և անտարբերներին պետք էր արթնացնել քաղաքացիության ավելի բարձր զգացում, իսկ եսասերներին՝ նոր անձնուրացության. յուրաքանչյուր գերմանացու պետք է հասկացվեր, որ իսկական եղբայրությունը հիմնված է ինքնագոհաբերության և փոխադարձ օգնության վրա: Ֆյուրերը, բացելով Ձմեռային օգնության աշխատանքները, հայտարարեց. «Սովի և ցրտի դեմ այս մեծ գործողությունը պետք է սկսվի հետևյալ կարգախոսով. Պրուլետարիատի միջազգային համերաշխությունը մենք ջախջախեցինք: Դրա փոխարեն մենք կկառուցենք գերմանացի ժողովրդի կենդանի ազգային միասնությունը»:

Հիլգենֆելդտը սկզբից իսկ գիտակցեց, որ արդյունավետ լինելու համար կազմակերպությունը պետք է ճկուն լինի կարիքների նկատմամբ իր կիրառման մեջ և հարմարվողական լինի իրական կարիքների փոփոխվող պայմաններին, որոնք այն նախատեսված է մեղմելու համար:

«Ոչ ոք չպետք է տառապի քաղցից ու ցրտից»: Սա Ֆյուրերի հրահանգն էր իր վստահելի հետևորդներին:

Ինչպե՞ս էր դա անելու: Կար մոտ 17 միլիոն մարդ, որոնց մասին պետք է հոգ տանել՝ Գերմանիայի ամբողջ բնակչության գրեթե մեկ երրորդը: Իսկապես, դա դժվարին խնդիր էր: Այնուամենայնիվ, գլխավոր կոմիսար Հիլգենֆելդտը գիտեր, որ առաջին հերթին կարող է հույս դնել կուսակցության մոտ 30,000 տեղական ստորաբաժանումների նվիրված համագործակցության վրա, բայց նա նաև գիտեր, որ նրանք չեն կարող բավարար կերպով գործել, եթե նախապես չմշակվեն մանրամասն ծրագրեր, որոնք կներառեն բոլոր հնարավոր դեպքերը:

Այս պատճառով նա օգնության կանչեց ֆինանսների, արդյունաբերության և տրանսպորտի, ինչպես նաև կարտոֆիլի, ալյուրի և ածխի առևտրի մասնագետներին, նա նաև օգտվեց արդեն իսկ գոյություն ունեցող բարեգործական հաստատություններից՝ սկսած եկեղեցական առաքելություններից, Գերմանական Կարմիր խաչից, Տեխնիկական արտակարգ իրավիճակների կորպուսից՝ մինչև «Աղվենտիստներ» կոչվող եռանդուն աշխատողների փոքր խումբը: Դա հանրային օգնության աշխատանքներում մարզված և փորձառու բոլոր ուժերի, ինչպես նաև պատվավոր աշխատողների դերում օգնելու պատրաստակամություն ունեցողների ընդհանուր զորահավաք էր՝ անկախ կուսակցական և սոցիալական դիրքից:

Կուսակցության յուրաքանչյուր տեղական մասնաճյուղ ամբողջ երկրում հավաքում և պահպանում էր լրացուցիչ օգնության կարիք ունեցող բոլոր անձանց անունները: Աշխատանքի աճին զուգընթաց, Ազգային սոցիալիստական բարեկեցության ասոցիացիայի հատուկ բաժինը միացավ յուրաքանչյուր տեղական մասնաճյուղին, որտեղ բոլոր դասերի տղամարդիկ և կանայք աշխատում էին միասին՝ մեկ կամքով՝ մեկ ընդհանուր նպատակի համար:

Օգնության կազմակերպման ժամանակ անհրաժեշտ էր ուսումնասիրել և հաշվի առնել տարբեր տարածքների հատուկ կարիքները: Քանի որ տարբեր շրջաններում կյանքի սովորությունները տարբեր էին, նույնիսկ սննդի մատակարարման հարցում, և քանի որ աղետալի տարածքները հիմնականում համընկնում էին խիտ բնակեցված արդյունաբերական կենտրոնների հետ, Միավորումը ստիպված էր միջոցներ ձեռնարկել այս բոլոր հատուկ պահանջները բավարարելու համար: Այս դժվարությունները լավագույնս պատկերված են կոնկրետ դեպքով. օրինակ՝ Հռենոս-Վեստֆալյան նահանգի բնակչությունը սովոր է օգտագործել դեղին տեսակի կարտոֆիլ. նույնը վերաբերում էր Էսենին և Համբուրգին. հետևաբար, բոլոր սպիտակ և կարմիր տեսակի կարտոֆիլները պետք է ուղարկվեին Գերմանիայի այլ մասեր, որտեղ դրանք սիրված էին, մասնավորապես Բադեն:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Կարտոֆիլի հավաքագրումն ու բաշխումը կազմակերպության ռեսուրսների վրա բացառիկ ծանրաբեռնվածություն էր ստեղծում բնակչության անհավասար տեղական պահանջարկի պատճառով: Օրինակ՝ Բավարիա, որը կարտոֆիլի առումով ինքնաբավ է, գրեթե ոչ մի մատակարարում չէր իրականացվում, մինչդեռ էսսենի շրջանին անհրաժեշտ էր լրացուցիչ 1.45 միլիոն կՎտ, իսկ Սաքսոնիային՝ 0.92 միլիոն կՎտ: Լրացուցիչ մատակարարումների կարիք ունեցող այլ քաղաքների և շրջանների թվում էին Բեռլինը, Կենտրոնական Գերմանիան, Հռենոս-Վեստֆալյան արդյունաբերական շրջանները, Բադենը և Վյուրտեմբերգի որոշ հատվածներ: 1933/34 թվականների արշավանքի ընթացքում հավաքվել և բաշխվել է մոտ 60,000 երկաթուղային բեռնատարով կարտոֆիլ: Այս քանակից միայն Բեռլինը օրական ստանում էր 700-800 բեռնատար: Բաշխվող ամսական կարտոֆիլի չափաբաժինը կազմում էր մոտ 30 ֆունտ մեկ շնչի հաշվով: Սակայն, քանի որ բնակչության միայն մոտ մեկ երրորդն էր ստանում լրացուցիչ օգնություն, իրականում օգնություն ստացածների չափաբաժինը կազմում էր մոտ 100 ֆունտ մեկ շնչի հաշվով: Նմանատիպ պայմաններ էին տիրում վառելիքի պահանջարկի և բաշխման առումով:

Որոշ շրջաններում հիմնականում վառվում է փայտ, մյուսներում՝ տորֆ, ածուխ կամ լիգնիտի բրիկետներ: Բնականաբար, վառարաններն ու վառարանները հատուկ հարմարեցված են օգտագործվող վառելիքին: Հետևաբար, պետք էր հոգ տանել, որ յուրաքանչյուր բնակավայր ապահովվի անհրաժեշտ վառելիքով բավարար քանակությամբ: Յուրաքանչյուր տնային տնտեսության համար թույլատրելի վառելիքի քանակը հաշվարկվել էր այնպես, որ բավարար լինի ամբողջ ձմռան ընթացքում մեկ սենյակը տաքացնելու համար: 3 կամ 4 երեխա ունեցող ընտանիքներին հատկացվում էր բավարար ածուխ՝ ամբողջ ձմռան ընթացքում 2 սենյակ տաքացնելու համար:

1933/34 թվականներին անհրաժեշտ ողջ վառելիքի տեղափոխման համար անհրաժեշտ էր մոտ 140,000 երկաթուղային վագոն, որի ածուխի քանակը կազմում էր Գերմանիայում օգտագործվող վառելիքի ընդհանուր քանակի մոտ 16%-ը: Ձմռանը երկու երեխա ունեցող մեկ ընտանիքին մատակարարվող ածուխի քանակը կազմում է մոտավորապես 9 քվտ, մինչդեռ հանքարդյունաբերական շրջանների յուրաքանչյուր տնային տնտեսություն, որտեղ ածուխն ավելի շաղկապ էր այրվում, նույն ժամանակահատվածում ստացել է մոտավորապես 22 քվտ:

Ածուխի բաշխումն իրականացնում են տեղական ածխավաճառները: Ազատման իրավունք ունեցող անձինք ստանում են 1 քվտ. յուրաքանչյուրը մատակարարման օրդերներ: Օրդերները հանձնվում են ածխավաճառին, որը այնուհետև մատակարարում է ածուխը՝ վճարելով փոխադրման համար փոքր վճար: Ստացողները, ովքեր չեն կարողանում վճարել, ստանում են անվճար մատակարարված ածուխը:

Ածխի մատակարարման ծավալի մասին, թերևս, ավելի լավ պատկերացում կկազմի, եթե բացատրվի, որ Սաարի ավազանի հանքագործներին 3 ամսվա աշխատանք կպահանջվի ձմեռային օգնության աշխատանքների համար անհրաժեշտ ածուխի քանակը ստանալու համար:

Ձմեռային օգնությունը ներառում է նաև կոշիկի և հագուստի մատակարարումը: Օգտագործված նյութի երկարությունը հագուստը կկազմեր ընդհանուր առմամբ 5000 մղոն երկարություն:

Կարտոֆիլից բացի, բաժանվում են նաև այլ սննդամթերքներ՝ բրինձ, ալյուր, կակաո, կաթ, ճարպեր, միս, ձուկ և այլ սննդամթերքներ: Նաև տրամադրվում է անվճար սնունդ, իսկ Սուրբ Ծննդյան տոներին՝ տոնածառեր երիտասարդների համար: 1933/34 թվականներին միայն Բեռլինում բաժանվել է 300,000 տոնածառ:

Այս բոլոր հսկայական պաշարների գնման համար անհրաժեշտ նվիրատվությունները հավաքելու համար ընդունվել են տարբեր եղանակներ՝ փողոցային հանգանակություններ, որոնց մասնակցում են նույնիսկ ամենաբարձր պետական պաշտոնյաները որպես հավաքորդներ, բարեգործական միջոցառումներ, սոցիալական միջոցառումներ, փողոցային վիճակախաղեր, ամսական «մեկ ուտեստից բաղկացած» հանգանակություններ, սննդի ֆունտ ստերլինգանոց փաթեթների նվիրատվություններ, հանրային բաժանորդագրություններ, եկամտի հատուկ հարկեր, մասնավոր հանգանակություններ, կրծքանշանների փողոցային վաճառք և այլն:

Կազմակերպության մանրակրկիտությունը լավագույնս պատկերվում է այն մեթոդով, որով «մեկ ափսեի «ապուրի» հավաքածուները տարածվում են Բեռլինում:

*****Էլեկտրոնային գրքերի փոխարկիչ DEMO ջրանիշեր*****

Բեռլին քաղաքը բաղկացած է մոտ 125,000 տնից. յուրաքանչյուր տան համար կազմվում է բնակիչների ցուցակ, և յուրաքանչյուր տանը կանչվում է յուրաքանչյուր ընտանիք կամ անկախ բնակիչ, և հավաքվում է գումարը: Նվիրատվությունը, ըստ նվիրատուի կարողությունների, գրանցվում է ցուցակում, որը մի քանի ժամվա ընթացքում վերադարձվում է տեղական մասնաճյուղ՝ հավաքված գումարի հետ միասին: Միայն Բեռլինում ձմեռային օգնության աշխատանքներում ներգրավված է միջինը 140,000 կամավոր:

Պետք է նաև նշել, որ հատուկ առիթներով փողոցներում վաճառվող կրծքանշանների և նվերների պատրաստումը աշխատանք և հաց էր ապահովում աղետալի արդյունաբերական շրջանների բազմաթիվ գործազուրկների համար: Օրինակ՝ 1933/34 թվականների ձմռանը Բավարական անտառի, Թյուրինգիայի և Սաքսոնիայի արտադրողներին տրվել են 4 միլիոն մարկի պատվերներ, և նույնիսկ Արևելյան Պրուսիան՝ իր սաթի արդյունաբերությամբ, չի մոռացվել: 1934/35 թվականներին այս պատվերների արժեքը հասցվել է 5 միլիոն մարկի:

Օգնությունը տրամադրվում է բոլոր իրավասու անձանց՝ անկախ ռասայից կամ ազգությունից:

Օրինակ՝ 1933/34 թվականներին օգնություն է ստացել 69,336 օտարերկրացի, որոնցից 29,108-ը հրեաներ էին: Միայն Բեռլինում Ձմեռային օգնության աշխատանքները հոգ էին տանում 13,818 հրեայի և 8,054 օտարերկրացու մասին: Ձմեռային օգնության համար հավաքված ընդհանուր գումարները կազմել են՝

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

Աջակցություն ստացածների թիվը հետևյալն էր.

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

Հատուկ հիշատակում պետք է անել ֆերմերների կողմից Ձմեռային օգնության աշխատանքներին ցուցաբերված աննախադեպ օգնության մասին: Մի քանի թվեր դա կբացատրեն. օրինակ՝ 1933/34 թվականներին Պոմերանիան մատակարարել է 841,477 տոննա կարտոֆիլ:

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

Ձմեռային օգնության աշխատանքների համար նախատեսված բոլոր ապրանքները Պետական երկաթուղիները անվճար տեղափոխեցին: 1933/34 թվականների արշավում Պետական երկաթուղիների ներդրումը այս հարցում կազմել է 14,672,957 մկ, մինչդեռ տրանսպորտի ընդհանուր քաշը կազմել է 59,025,995 կվտ:

Ձմեռային օգնության աշխատանքներում ներգրավված պատվավոր օգնականների թիվը տարեկան միջինում հասնում էր 1.5 միլիոնի, մինչդեռ այս կազմակերպության վարչակազմում աշխատում էին հետևյալ պաշտոնյաները, գրագիրները և այլն.

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Վարչական ծախսերի ընդհանուր ծավալը կազմում է ընդհանուր եկամուտների 1%-ից մի փոքր պակաս:

Ֆյուրերը և ռեյխսկանցլեր Ադոլֆ Հիտլերը, մայիսի 27-ին ընդունելով գլխավոր կոմիսար Հիլզենֆելդտին իր գլխավոր աշխատակիցների հետ, բարձր գնահատանք հայտնեց կազմակերպության կողմից կատարված աշխատանքի համար, և երբ եզրափակեց՝ ասելով, որ «Ձմեռային օգնության աշխատանքը սոցիալական աշխատանքի եզակի պատմական սխրանք է», նա միայն արտահայտեց յուրաքանչյուր իսկական գերմանացու զգացմունքները փոխադարձ բարի կամքի և անձնական զոհաբերության այս մեծ ազգային ջանքերի վերաբերյալ: